

Biblioteka DOKUMENTI

Svedočenje , pred Specijalnim sudom
Vladimira Popovića na suđenju
za ubistvo Zorana Đinđića

IZDAVAČ:

Helsinški odbor za ljudska prava u Srbiji

ZA IZDAVAČA:

Sonja Biserko

DIZAJN I PRELOM:

Pavle Farčić

ŠTAMPA:

"Zagorac", Beograd 2006.

TIRAŽ:

600

ISBN – 86–7208–115–3

Ova edicija objavljena je zahvaljujući finansijskoj pomoći Evropske unije. Helsinški odbor za ljudska prava u Srbiji snosi isključivu odgovornost za njen sadržaj za koji se ni pod kojim okolnostima ne može smatrati da odražava stav Evropske unije.

This document has been produced with the financial assistance of the European Union. The contents of this document are the sole responsibility of the Helsinki Committee for Human Rights in Serbia and can under no circumstances be regarded as reflecting the position of the European Union.

SVEDOČENJE

pred Specijalnim sudom Vladimira Popovića
na suđenju za ubistvo Zorana Đindića

SVEDOČENJE VLADIMIRA-BEBE POPOVIĆA

na pretresu po optužnici Specijalnog tužioca pri Okružnom javnom tužilaštvu u Beogradu Kt.S. br. 2/03 od 21. avgusta 2003. godine, pred većem u sastavu: sudija Marko Kljajević, predsednik veća, sudije-članovi veća Nata Mesarović i Milimir Lukić

I) SUDSKI PRETRES ODRŽAN 13. APRILA 2005. GODINE	7
1. Iskaz Vladimira Popovića	8
2. Saznanja svedoka Popovića o atentatu kod hale “Limes”	55
II) SUDSKI PRETRES ODRŽAN 16. MAJA 2005. GODINE	61
1. Pitanja zamenika JT Milana Radovanovića o atentatorima	62
2. O vezi Spasojevića i Ulemeka	66
3. O političkoj i kriminalnoj pozadini i delovanju JSO	69
4. O preseljenju premijera na Dedinje	81
5. Pitanja zamenika specijalnog tužioca Nebojše Maraša	84
6. Pitanje člana sudskog veća Nate Mesarović	98
7. Pitanja punomoćnika oštećenih Srđe Popovića	99
8. Pitanja advokata Radivoja Paunovića	102
9. Pitanja advokata Bože Prelevića	105
10. Pitanja Momčila Bulatovića, branioca prvookrivljenog	118
11. Pitanja predsednika sudskog veća	142
12. Nastavak pitanja Momčila Bulatovića	146
III) SUDSKI PRETRES ODRŽAN 17. MAJA 2005. GODINE	158
1. Svedok Vladimir Popović o “duvanskoj mafiji”	159
2. O ulozi savetnika Vojislava Koštunice u “duvanskoj aferi”	164
3. O kontaktima i ulozi Stanka Subotića	168
4. O sastanku sa Čumetom posle atentata kod hale “Limes”	171
5. Ostala pitanja advokata Momčila Bulatovića	176
6. Pitanja advokata Nenada Vukasovića	182
7. Pitanja advokata Aleksandra Popovića	204
8. Pitanja advokata Aleksandra Žarića	212
9. Pitanja advokata Ljubiše Radojčića	221
10. Pitanja advokata Aleksandra Đorđevića i Veljka Delibašića	224
11. Pitanja advokata Krste Bobota	225
12. Pitanja advokata Željka Grbovića	234
13. Dodatna pitanja advokata Momčila Bulatovića	236
14. Dodatna pitanja advokata Bože Prelevića	241
15. Suočenje svedoka Popovića i prvookrivljenog Ulemeka	247
16. Predlozi na iskaz svedoka Popovića	262
ANNEX	271

Proces optuženima za atentat na Zorana Đindjića je test spremnosti sudstva i srbijanskog društva za suočavanje sa pravim razlozima zbog kojih je prvi demokratski premijer brutalno ubijen. Istovremeno, njegov ishod pokazaće i meru spremnosti Srbije da raskine sa nasledjem režima Slobodana Miloševića i njegovom ratnom politikom. Takva ključna odrednica determinisala je i tragičnu ličnu sudbinu Zorana Đindjića.

Atmosfera koja je prethodila i najavila njegovo ubistvo karakteriše i tok sudskog procesa. Nastavljeno je sa opstrukcijama i diskreditacijama, ne samo Zorana Đindjića, već i svih svedoka koji su njegovo ubistvo stavljali u politički kontekst bez kojeg se ono ne bi bilo moguće.

Zbog toga, kao i konfuzije koja se kreira u društvu, Helsinški odbor za ljudska prava u Srbiji stavlja na uvid javnosti jedno od ključnih svedočenja sa ovog sudskog procesa. Reč je o Vladimiru Bebi Popoviću, bliskom saradniku premijera Zorana Đindjića, koji je, s obzirom na položaj na kojem se nalazio, stekao uvid u mnoge intrige i zakulisna mešetarenja. Bez tog uvida nije moguće razumeti pozadinu koja je do ubistva dovela. Njegovo svedočenje je autentični dokument o duhu vremena i okolnostima koje su uspeli da spreče Zorana Đindjića u njegovom iskrenom naporu da reformiše i modernizuje Srbiju.

Helsinški odbor za ljudska prava u Srbiji takodje smatra da doprinos razumevanju konteksta doprinosi i njegov izveštaj o toku procesa, koji se nalazi u aneksu, kao i optužnica protiv okrivljenih.

Napomena izdavača

1. Iskaz Vladimira Popovića

Predsednik veća:

Mi smo Vas pozvali kao svedoka u krivičnom postupku u ovoj krivičnoj stvari radi svedočenja o tome koja saznanja, neposredna ili posredna, Vi imate, a u vezi sa sledećim okolnostima: da li ste bili prisutni u zgradi Vlade Republike Srbije 12. marta 2003. godine kada je izvršeno ubistvo predsednika Vlade Republike Srbije dr Zorana Đinđića, da li imate bilo kakvih saznanja o izvršenom krivičnom delu i njegovim učiniocima i da li imate bilo kakva saznanja vezana za bezbednost predsednika vlade dr Zorana Đinđića i eventualno za neke bezbednosne mere koje su preduzimate ili su tražene, i sve u vezi s tim pitanjem. Možete u slobodnom izlaganju odgovoriti na ove okolnosti, a kasnije možemo kroz pitanja razjasniti određene stvari.

Svedok Vladimir Popović:

Nisam bio u trenutku atentata u zgradi. Došao sam dva ili tri minuta pošto je on već sa parkinga odvezen u Klinički centar, a imam saznanja o počiniocima ovog zločina. Imam saznanja o tome ko je u to umešan. Imam jako puno saznanja o svemu s obzirom na to da sam poslednjih desetak godina bio jako blizak saradnik i lični prijatelj ubijenog Zorana Đinđića. Nisam samo ovo dobro razumeo, ako možete da mi objasnite. Znači, u slobodnom govoru mogu – šta da govorim? Šta ja mislim da je korisno za ovo suđenje u vezi sa stvarima koje ste pomenuli?

Predsednik veća:

Vi ste već sada, u svom izlaganju, rekli da imate saznanja o učiniocima.

Vladimir Popović:

Da, da.

Predsednik veća:

Onda nam saopštite šta imate, koja saznanja, koje su vrste saznanja i odakle vam je poznato to što znate?

Vladimir Popović:

Da, da. Ali to mogu nekim svojim načinom koji sam ja zamislio da ispričam. Je li tako? Ne postoji neka posebna procedura?

Predsednik veća:

Nikakve procedure nema, nego govorite u skladu sa vašim obrazovanjem, sećanjem, svim onim što imate kao lične kvalitete.

Vladimir Popović:

Da, da. Hteo bih, pre nego što pređem na konkretne stvari koje se odnose na sam ovaj proces i suđenje za ubistvo Zoranovo, da napravim kraći uvod i da objasnim nešto što mislim da je vrlo važno, a što je do dana današnjeg nerazjašnjeno: o jednoj izmišljenoj i lažnoj vezi između Zorana Đinđića i navodno, nekog podzemlja, sive

zone iz vremena dok je bio opozicionar, a naročito u vreme kada je postao predsednik Vlade. Znam i ko je to uradio i zašto je to uradio, i to ću vam isto ovde reći, ali mi je neophodno da pre toga napravim kraći uvod i da podsetim – neću reći ništa spektakularno i novo – ali da podsetim i vas i sve ostale prisutne i javnost, na nešto što je dobro poznato: kako je izgledao politički put Zorana Đinđića u poslednjih deset godina; da je on na tom političkom putu koji je prošao, ako se sećamo, bio jedini pravi opozicioni političar koji je predstavljao opasnost diktatorskom režimu u kome smo živeli poslednjih 15 godina. I bez obzira na to kako je tumačeno, ili nije tumačeno svi smo svedoci činjenice da je i rušenje režima Slobodana Miloševića, pobeđa na izborima, bez obzira na to što je kandidat bio druga ličnost, kao i sama petooktobarska revolucija bila izvedena zahvaljujući tome što ju je sprovodio i uradio čovek koji se zvao Zoran Đinđić. U diktatorskom režimu u kakvom smo živeli tih 15 godina, osobe kakav je bio on, znači, oni koji su predstavljali ozbiljnu opasnost takvom autoritarnom režimu, bile su ugrožene na svaki način, od fizičke ugroženosti do medijskog linča koji je nad njim sproveden. To se naročito dešavalo nakon 1995. i 1996. godine kada je svima u zemlji, ne samo vlasti nego i javnosti, opoziciji itd., bilo jasno da jedini ko može, i ako može, ikada da sruši režim Slobodana Miloševića, onda je to Zoran Đinđić i njegova Demokratska stranka. Zbog toga je ta stranka bila izložena i najvećem linču i najvećem progonu, pratnji, pretnjama i tako dalje, i tako dalje... Zašto kažem 1995–1996? Zato što je tog trenutka Zoran Đinđić jedini i najopasniji protivnik režima. Za razliku od njega drugi lideri DOS, posebno oni koji ga kasnije optužuju sa vezu sa “mafijom”, u to vreme ili su u kabinetima Slobodana Miloševića i zajedno s njim u vlasti, ili su, kao kasnije izabrani predsednik, ljudi koji se akademski bave politikom i opozicijom. Zoran Đinđić je jedini političar, ne jedini, ali glavni motor onih ljudi koji se pojavljuju na ulici, koji se sukobljavaju sa kordonima, koje čekaju maskirane bande sa bejzbol palicama. Svi znamo da su u to vreme to delovi mafije, ali povezani sa državom, koji prebijaju građane, koji mu prete, koji njemu lično prete, itd. Zašto sve ovo govorim? Govorim zbog toga što je tokom te 1996–1997, a naročito 1999. godine kada je Zoran Đinđić bio proglašen “izdajnikom broj jedan ove države” i čovekom koji je naručio bombardovanje i koji je ustvari “sluga nemačke države” i koji “ovde ima zadatak da se što više štete nanese”, on morao da ima kontakte sa raznoraznim društvenim slojevima i strukturama. Zbog čega? I zbog ogromne odgovornosti koju je taj čovek imao, a to je – da je bio predsednik najveće opozicione ili jedine opozicione stranke u državi, i da je u isto vreme bio čovek koji je bio odgovoran za hiljade i hiljade drugih ljudi koji su za njim mesecima hodali i tukli se sa policijom, pili suzavce, ili mnogi od njih gubili poslove, bili ubijani i tako dalje, i tako dalje. Iz tog perioda i potiču Zoranovi kontakti sa određenim funkcionerima Miloševićeve vlasti, što mu se kasnije na vrlo ružan način imputiralo. Na primer, susreti sa Jovicom Stanišićem, koji su se desili jedanput ili dvaput za svo to vreme, znači do 5. oktobra, i to na nekim privatnim skupovima. Ili kontakti sa nekim ljudima za koje se kasnije ustanovilo ili utvrdilo da su šefovi kriminalnih grupa. Da li je on u to vreme znao da ti ljudi pripadaju sivoj zoni? Naravno da je znao i naravno da se sa njima viđao upravo zbog toga da bi od njih dobio informacije, da bi saznao koji su to razlozi, elementi koji prete ne samo njemu lično, jer je on o sebi najmanje vodio računa, nego prete onim ljudima za koje je on osećao odgovornost, pošto je bio njihov predvodnik. I tu dolazimo do 2000. godine

i do priprema za izbore. Podsetiću vas na to, da je to vreme apsolutnog divljanja režima Slobodana Miloševića i Službe državne bezbednosti. To je vreme kada svakog dana dolazi do ubistava na ulicama. Nije nikakva tajna da to radi mafija. Nikakva tajna nije da to radi mafija povezana sa Službom državne bezbednosti. Nikakva tajna nije da to radi JSO. Nikakva tajna nije da JSO, sa majicama sa likom Slobodana Miloševića ili znakom JUL, sačekuje opoziciju u Požarevcu na mitingu. Svi to znamo. Znači, to su stvari koje ceo grad zna. Nije potrebno da budete političar ili lider stranke da biste to znali. Svi znamo, kad je reč o septembarskim izborima, svi, znači cela javnost zna da Milošević nema šanse da pobeđi, ali isto tako znamo da nema šanse da te izbore Milošević prizna. I pripreme za izbore su, ustvari, i pripreme za preživljavanje rezultata izbora. Rezultate izbora – znate. Nikakav 5. oktobar nije bio pripreman, niti se to radilo mesec, dva ili tri ranije, niti se znalo da će taj datum postojati, ili neće postojati. Niti je Zoran u to vreme uspostavljao bilo kakve kontakte sa bilo kakvim ljudima iz te zone, ali su između 24. septembra i 5. oktobra došle vesti ne samo do Zorana, nego do svih lidera DOS, iz struktura države, da Milošević neće dozvoliti to okupljanje u Beogradu. I to je bilo jasno već posle onih prvih kordona policije u Kolubari, posle Miloševićevog govora koji je održao 3. oktobra kada su sve televizije prekinule program i pustile Miloševićove obraćanje u kome je, od onih 45 minuta, 40 minuta bilo vređanje Zorana Đinđića i objašnjenje da je on jedan izdajnik, da je on NATO plaćenik, da on ima zadatak da se prolije krv na ulicama Beograda, da je Koštunica njegova lutka na konopcu, da on (Koštunica) nema nikakve veze, jer je Koštunica bio dovoljno jak i već priznat od većine onih koji su bili u Miloševićevom režimu i nisu bili spremni da ginu, jer im je Koštunica takođe odgovarao. I jedini i glavni razlog, ako se sećate, a nadam se da se sećate, uostalom, to je lako proverljivo – taj govor Slobodana Miloševića je bio smrtna presuda Zoranu Đinđiću. To se tako tumačilo, i to se znalo da tako treba da se desi, i to je znači, dan ili dva neposredno pred 5. oktobar. Do nas su dolazile informacije da oni spremaju bojevu municiju za taj dan i da će tog dana doći do krvoprolića. Pokušali su ljudi iz državnih organa, određeni funkcioneri policije, neki i visoki, da stupe sa Zoranom u kontakt. Stupili su sa njim u kontakt i tražili od njega da otkaže taj miting. U protivnom, oni ne garantuju, i tako dalje, i tako dalje. Do Zorana je došla informacija i saznanje, kao i do svih nas, da, ukoliko bude bilo, a oni se spremaju da bude krvoprolića, to će krvoproliće izvesti ekstremne jedinice Miloševićevog režima. U te ekstremne jedinice spadale su sve ove njegove antiterorističke jedinice. Znači, ne samo JSO, nego i SAJ i vojne Službe povezane sa mafijom, jer je to sistem koji je funkcionisao i prethodnih četiri–pet godina. Uvek su se na ulicama pojavljivali kriminalci koji su nosili bejzbol palice, a koji su, u isto vreme, imali određenu vrstu zaštite policije, pa ako bi se i desilo da se utvrdi da je neko od njih nešto uradio, to nije imalo nikakve veze sa državom. Podsetiću vas i na to da je komandant Specijalne antiterorističke jedinice ili SAJ smenjen neposredno pre tog 5. oktobra, upravo zbog toga što je utvrđeno da je uspostavio kontakt i sa Zoranom Đinđićem, ali i sa Vojislavom Koštunicom, odnosno sa kabinetom Vojislava Koštunice, nisam siguran da li je on, ili neko od njemu bliskih ljudi sa njim razgovarao, i zbog toga je smenjen. Zamenik komandanta JSO je doveden za načelnika SAJ. I u toj atmosferi, kad znate da će tog dana doći u Beograd stotine hiljade ljudi, da snosite odgovornost za to što će se tog dana desiti, da u isto vreme znate na šta je spreman Milošević i njegov

režim, taj nakaradni sistem koji je u međuvremenu stvoren – povezanost države i mafije – da će vrlo lako u tom događanju stotine ljudi biti ubijeno i da će odgovornost za to, naravno, pasti na lidere opozicije, a kada kažemo – lidere opozicije, onda na onoga ko je i vođa toga, jer bi svi ostali rekli, normalno – pa, mi smo bili tu, ali nismo znali šta se sprema i tako dalje. Zbog svega toga dolazi do tog susreta i tog kontakta, da li je bio 4. ili 5. oktobar, ne znam, to uopšte nije ni bitno, između Zorana Đinđića i komandanta JSO. Zbog čega do njega dolazi? Iz vrlo jednostavnog razloga. To je bila glavna opasnost i glavna pretnja eventualnom izazivanju krvoprolića na beogradskim ulicama. I do tog kontakta dolazi, ne znam tačno, to ne mogu da tvrdim, ali znam da je posrednik u tome bio Dragoljub Marković, jer je Dragoljub Marković poznao Ljubišu Buhu Čumeta i to je bila jedina, da tako kažem, posredna veza i kontakt Zorana Đinđića sa nekim ljudima iz nekog podzemlja, te kategorije i te vrste. Mada je tokom perioda opozicione borbe i terora, koje je morao da preživi za vreme vladavine Slobodana Miloševića, mislim naročito na godine od 1995. do 2000, imao i neke druge kontakte. Podsetiću vas i na to da su ljudi koji su bili njegovo obezbeđenje, bili ljudi koji su u mladosti bili sa one strane zakona. Ali, lider opozicione stranke, proganjana ličnost u Srbiji s kojom je bilo kužno rukovati se, nije mogao da nađe ljude, akademike, koji bi ga čuvali. Ili da nađe ljude koji su profesionalni, školovani, časni oficiri bezbednosti i baš eto, žele da rade u obezbeđenju Zorana Đinđića i da onda sa njim idu svako veče ili svako drugo veče, da ih tuče policija pendrecima i da ih hapse, i tako dalje, i tako dalje... Ali te vrste kontakata pripadnika njegovog obezbeđenja činili su korpus nekih posrednih saznanja o tome šta se dešava u beogradskom podzemlju, šta se u beogradskom podzemlju priča, ko je s kim povezan, ko je s kim u kakvim odnosima, i tako dalje. Taj kontakt i taj sastanak je sastanak na koji Zoran Đinđić, uz veliki rizik, pristaje da ide. Zašto uz veliki rizik? Pa zato što nije bilo jasno da li će to biti sastanak na kome će se stvarno nešto dogovoriti ili će to biti sastanak na kome će se možda desiti da Zoran Đinđić bude i ubijen, i da se posle toga to predstavi kao, eto, ko zna šta se desilo ili se nije desilo. Dragoljub je dao tu neke garancije. Taj sastanak je svima već dovoljno dobro poznat. To je sastanak gde je otprilike dogovoreno, ako je bio 4, pošto ja ne znam da li je bio 4. ili 5, to se ne sećam. Ako je bio 4, onda je dogovoreno da neće biti krvoprolića, ali, ako je bio 5, kao što sam čuo da se pominje da je bio 5, onda je to verovatno sastanak na kome je dogovoreno – OK, dobro, vi ste pobedili, vas je narod izabrao, evo, mi jesmo opasni, ali da znaš neće tu biti nikakvih daljih problema na ulici. Ja lično mislim da je do tog razgovora i kontakata došlo na predlog JSO i mislim da je razlog za taj kontakt dogovor koji je napravljen u vrhu državne bezbednosti. Kad kažem – mislim, ne zato što mi se tako čini, nego zato što sam kasnije imao prilike da od puno ljudi čujem da je već posle 24. septembra bilo jasno da Milošević neće ostati predsednik i da je samo pitanje kako će se iz toga izvući oni na koje Milošević računa da će se na njih osloniti, i da će uz njihovu pomoć uspeti da narodnu volju, ne samo pokrade, nego da, ako treba, i terorom i silom ostane na vlasti. Taj problem je najočiglednije i najjasnije bio vidljiv u vrhu državne bezbednosti. I najveći problem koji je postojao, postojao je upravo u toj instituciji, jer su znali da, ako se desi da Milošević ode i da “ovi” dođu na vlast, i počne da se otvara ta mračna kutija u kojoj se sve dešavalo poslednjih deset godina, da je to katastrofa ne samo za njih pojedinačno, ne samo zbog toga što će se otkriti ko je

ubio Stambolića, itd, nego što će se otkriti da tu nikakvog patriotizma nije bilo u prethodnih deset godina, nego da je tih prethodnih deset godina bilo deset godina pljačke. A da ta jedinica koja sebe naziva herojskom, i ti njihovi komandanti koji sebe nazivaju herojima, da to nisu nikakvi heroji. Ima među njima ljudi koji su zloupotrebjeni i manipulirani, jer im je pobijena porodica i porodica negde po nekim brdima Bosne i Hrvatske, pa su oni u rat stvarno otišli sa namerom da se bore i da ratuju sa protivnicima, a da u suštini rukovodstvo i oni koji su te jedinice stvarali, stvarali su ih samo iz razloga “ekonomije”, da bi trgovali sa Krajinom, da bi švercovali cigarete, naftu, benzin, što su uglavnom i radili prethodnih deset godina.

Tog trenutka se u vrhu državne bezbednosti donosi odluka da se ide na “ove nove”. Ti novi su bili Vojislav Koštunica i Zoran Đinđić. I jedan deo vrha državne bezbednosti, oličen u Radetu Markoviću i njegovim saradnicima ide ka prijateljima, saradnicima Vojislava Koštunice, a Legija ide ka Zoranu Đinđiću.

Tako dolazi do 5. oktobra, dolazi do te čuvene priče da je JSO spasla pokolj u Beogradu, što nije tačno. Odnosno, delimično je tačno. Nije tačno, jer to što nije došlo do krvoprolića u Beogradu, nije došlo zato što je bilo strašno puno ljudi i zato što ubijenih 50 ili 100 ne bi značilo ništa, jer šta bi posle toga mogla da radi i ta jedinica, i SAJ i bilo ko drugi. Nije došlo zbog toga što su zajedno otkazali poslušnost, u isto vreme, i SAJ i JSO, u Aberdarevoj ulici gde su bili parkirani, a komandanti su otkazali zato što su ljudi – njihovi vojnici koji su bili tu, rekli da neće da pucaju u narod. Onda je od toga stvorena priča, vrlo brzo je stvorena priča zato što je bilo potrebno da se stvori mit, da iza toga stoji čojstvo i junaštvo JSO. SAJ više niko nije pominjao. Milorad Luković, prvooptuženi u ovom predmetu, komandant Jedinice za specijalne operacije, jeste čovek koji je u prethodnih, ne znam koliko, desetak godina uspeo da od telohranitelja, znači, još jedna stvar koja je važna da se zna – nije on iz Legije stranaca došao u Beograd zato što je bio veliki Srbin i heroj spreman da ide u rat, već je došao zato što je iz Legije pobegao ili ju je napustio, i pre nego što je otišao na ratište. Ovde u Beogradu bio je godinu i po dana telohranitelj. Obezbeđivao je izložbe ili aukcijske prodaje, i bio je dugo vremena lični telohranitelj Vanje Bokana, pokojnog trgovca cigaretama. Preko veza i kontakata sa Arkanom kasnije, godinu i nešto dana posle toga, otišao je na ratište. Uspeo je u tih deset godina, jer je vrlo inteligentan, da vrlo dobro vidi kako funkcioniše sistem i kako izgleda sistem vlasti: šta je tu ustvari važno; koja su to mesta važna, koje su to funkcije važne, kako se manipuliše medijima, kako se manipuliše osećanjima, kako sprskim narodom može lako da se rukovodi. Imao je iskustva, imao je prilike, učio je od dobrih učitelja, od Jovice Stanišića, Franka Simatovića, Željka Ražnatovića, i iz svega onoga što smo doživeli u tih prethodnih deset godina i znao je da je to idealna prilika da se JSO pozicionira. U isto vreme – još jedna važna stvar – on takođe ima ogromnu odgovornost prema toj jedinici, prema tim ljudima, ne iz onog patriotizma i one priče “mi čuvamo naše vojnike, i tako dalje”, nego upravo zbog toga što nije smelo da se sazna šta je vrh te jedinice radio tih prethodnih, ne znam, pet ili šest ili sedam godina.

Zato, ono čega smo svedoci danas, i što znamo, i što je predmet ovog suđenja i gde postoji umešanost JSO, ne znači da je umešana cela jedinica JSO, i svi oni koji su kroz tu jedinicu prošli. Jer, kroz nju su prošle stotine i stotine ljudi, ali je, nažalost, sedamdeset posto onih koji nisu imali nikakve veze ni sa prodajom droge, ni sa

otmicama, ni sa krađom automobila i tako dalje. To su bili ljudi koji su bili uplašeni, i drugo, znali su jednu drugu stvar – da ne postoji sila u državi koja njih može da uhapsi ili koja njih može da smeni. Iskoristio je, znači, taj trenutak, vrlo dobro znajući kako funkcionise sistem i kako funkcionise vlast, da su Srbiji potrebni heroji, da su Srbiji potrebni idoli, da je Srbiji potreban mit, da, kao što je kapetan Dragan sve nas mobilisao 1990. godine da navijamo za “Knindže” i da se radujemo da li je zastava na sto ili dvesta metara iznad tvrđave, tako isto i tada, posle 5. oktobra, bilo je neophodno da taj jedan prevrat koji je prošao bez ijedne kapi krvi, u kome je taj monstruozi sistem, za koji smo svi verovali da neće uspeti njegovo sklanjanje, nisu uspeli ni Amerikanci da ga sklone, sada ođedanput sklonjen, trebalo je neko da preuzme tu poziciju herojstva. I on je to vrlo dobro iskoristio. Tu mu je u prilog išla još jedna stvar, a to je da je Zoran Đinđić bio prinuđen da dâ nekoliko izjava koje su potpuno zacementirale tu njegovu priču.

Koje su to izjave, i zašto ih je Zoran Đinđić dao? To su bile izjave da je JSO herojska jedinica, da ne dozvoljava da mu iko dira komandanta i njih, i da, dok je on na vlasti, nikad niko od njih neće otići u Hag. Zašto je to Zoran Đinđić rekao i da li je to tog trenutka mislio? Zoran Đinđić je bio osoba koja je, podsećam vas ponovo na to, u prethodnih deset godina najviše od svih ličnosti u javnom, političkom, i uopšte u životu, bio tema medija ove države. Svako ko se u ovoj državi deset godina bavio ne samo politikom, nego i estradom, i imao priliku da nekad nešto kaže, dokačio je i vređao Zorana Đinđića. I u tih deset godina stvorena je slika o njemu kao o čoveku koji izdaje ljude koji mu pomažu, koji svoje saradnike vrlo brzo pušta niz vodu, koji je zbog te svoje pragmatičnosti i zbog toga da je spreman da za krajnji cilj uradi bilo šta, jedna vrlo loša karakterna osoba – što on, naravno uopšte nije bio – ali je stvorena takva slika o njemu. Njemu nije bilo uopšte važno da li neko o njemu nešto tako misli ili ne misli. Oni koji ga vole, vole ga. Oni koji ga ne vole, ne vole ga. I uvek je govorio o tome – meni nije cilj da me voli većina građana, nego da me većina razume.

Pošto je posle 5. oktobra, a vratiću se na tu atmosferu i šta je sve u to vreme rađeno i kako je stvorena ta atmosfera i od strane komandanta JSO i priče o kojima se tu radilo. Znači, podsetiću vas na to da posle 5. oktobra, iako je Milošević priznao izbore, to nije značilo da je u Srbiji mir. Naprotiv. Tenzije su postojale i te tenzije su trajale, ne samo u narednih tri ili četiri meseca, odnosno do kraja januara 2001. godine kada je Zoran Đinđić postao predsednik vlade i formirao novu vladu, nego su se nastavile i dalje. Ta vrsta tenzija je značila da je svakodnevno bilo pitanje da li će Vojska da reaguje, da li će se ova jedinica ustanoviti, da li će neko napasti televiziju ili neće? Šta će se desiti ako se pobuni ova jedinica, pa, ne znam, u MUP se ljudi komešaju, pa, ne znam, Vlajko Stojiljković je išamarao ovoga, pa je uradio ovo, pa je ovaj ovog... Znači, to je atmosfera gde je najveću odgovornost, najveću i dalje imao Zoran Đinđić.

Vojislav Koštunica je proglašen za predsednika. Postao je predsednik. Otišao je u kabinet, okružio se ljudima Slobodana Miloševića, koji su bili u toj zgradi, od obezbeđenja do ostalih saradnika po kabinetima. Počeo je da dovodi u svoj kabinet ljude kojima je jedina zajednička crta bila mržnja prema Zoranu Đinđiću, koja je bila ili lična ili je poticala otuda što nisu uspeli da dobiju neke funkcije koje su želeli da dobiju. Na primer, savetnik za medije Vojislava Koštunice postao je čovek koji

nije uspeo da bude direktor "Politike" i za to je lično okrivio Zorana Đinđića i to javno. Svakodnevno je u javnosti istupao protiv premijera, ogovarao ga, vređao... Njega je Koštunica uzeo za savetnika za medije. Drugi savetnik, za ljudska prava, tako ga je zvao iako se bavio bezbednošću, Gradimir Nalić, bio je čovek koga je Zoran Đinđić odbio da bude ministar policije. Nije mu dozvolio da bude ministar policije iz poznatih razloga, ako je potrebno mogu to kasnije da objasnim, ali ga je onda Vojislav Koštunica uzeo za savetnika za ljudska prava, ali se ustvari bavio bezbednošću. Vojislav Koštunica u to vreme izigrava "kraljicu", putuje po svetu, prima čestitke, Srbija ulazi u Ujedinjene nacije, građane više ne interesuje šta se dešava iza scene, postali smo deo sveta. A u isto vreme svi su i dalje na svojim funkcijama, svi oni za koje znate da su ubijali, pljačkali i krali su tu oko vas. Oni, osim Vlajka Stojiljkovića koji se više nije pojavljivao, njegovi zamenici Rođa i Obrad nisu izlazili iz DOS i stalno su bili u kontaktima sa političarima.

Formira se ona tročlana vlada, gde ste zajedno sa SPS i sa SPO, ali šta znači sa SPS, pošto je to bila vlada SPS, praktično dolazite u situaciju da, kao, "nema veze više šta je bilo, pusti šta je bilo, sada je važna Srbija, Evropa", i tako dalje, a svakodnevno imate informacije koje vam dolaze i znate da je vrh vojske nezadovoljan, da je vrh policije nezadovoljan, da su komešanja u JSO, da se plaše priče oko Haga, počinju njihove strukture i Službe preko medija, savetnika, advokata da funkcionišu i da rade. Da puštaju informacije, kao: "E, sad je pitanje dana kada će biti uhapšen ovaj, biti uhapšen onaj" i tako dalje. Zoran Đinđić koji i dalje ima najveću odgovornost, znači, on je taj koji je praktično lider opozicije, i koji, bez obzira što tog trenutka nema nikakvu funkciju, osim funkciju menadžera bivše kampanje DOS, mora veoma da vodi računa o tome da li će se strukture, kao što su JSO, ili strukture kao što je SAJ, ili neki ljudi za koje znate da im ništa ne možete, pobuniti, i da li će biti na vašoj strani ili neće biti na vašoj strani. Ne zbog toga što je čeznuo da dođe na vlast da bi uzeo pod svoje JSO i da bi preuzeo kontrolu mafije i tržišta što mu se implicira i što imamo priliku da čujemo od političkih protivnika Zorana Đinđića, od onih koji su ustvari na kraju napravili pakt sa istim tim ljudima, nego upravo zbog ogromne odgovornosti koju je tog trenutka imao. I tog trenutka ta njegova iznuđena izjava – da neće dati da oni idu u Hag – i te priče kao pokušaji da se uznemiri JSO i da se napravi neki novi postpetooktobarski puč. A taj postpetooktobarski puč nije trebalo da bude puč da bi se Koštunica uklonio, nego bi Koštunica ostao kao figura, ali bi se ovo "radikalno krilo" DOS, što je tad tako i nazivano, koje je predstavljao Zoran Đinđić, uklonilo, pa bi se onda tu verovatno napravio neki kompromis, kako to već u Srbiji ide – nema veze šta je bilo, sada smo prijatelji, koaliciona vlada, koncentraciona vlada, pa šta ima veze, pa neka dođe i Milošević i tako dalje, i tako dalje...

Znači, zbog te odgovornosti je to uradio. Možda je dao još jedanput ili dva puta izjavu na tu temu, ili na temu Jovice Stanišića. To je sve što je taj čovek ikad pozitivno, afirmativno, ili bilo šta rekao o toj jedinici.

Međutim, vešti manipulatori, pre svega komandant te jedinice, ali i ljudi koji su bili oko njega, uspevali su da u tom periodu nesigurnosti i neizvesnosti nametnu kao neophodnost da se svakodnevno s njima ili vidate ili razmenjujete informacije. Jer, bez obzira na to što je Slobodan Milošević priznao da je izgubio izbore, toga dana kada je Vojislav Koštunica trebalo da bude proglašen za predsednika Jugoslavije

(pošto to ne može da se desi u Skupštini, nego se dešava u “Sava centru”), stiže informacija koja dolazi ne tako što vam je kaže neko neozbiljan, i ne tako što je dobijete od jednog, nego je dobijete od deset lidera DOS – da se tog dana sprema krvoproliće u “Sava centru”, koje će izazvati radikali, jer neće to da dozvole. I šta sad? U tom trenutku ceo svet je tu, hiljade kamera, građani Srbije nisu više na ulicama, otišli su kućama, umorni su, vi ste sami sa grupom od deset, petnaest lidera DOS, sa nekim vašim obezbeđenjem i još jedno možda stotinak ljudi koji će izaći na ulice i sada. Čija je odgovornost ako se, nedaj bože, to desi? Čija je to odgovornost? Normalno da u takvim situacijama morate, ko god vam se ponudi da ima neku informaciju, ili da ima neku vest, ili bilo šta, da se sa njim viđate i da se sa njim nalazite. Taj period je period koji je iskoristio naročito komandant te jedinice. Kad kažem “naročito”, drugi iz te Jedinice nisu ni postojali. I ja ne verujem, ne da ne verujem, nego sam siguran da Zoran Đinđić nikada nikoga iz te JSO nije upoznao u životu, sem kada je išao u Kulu. I to kad je u Kulu išao, znate svi kada je išao. Znači, iako je bio predsednik vlade, nije odlazio, iako je bio menadžer kampanje i lider DOS, nije odlazio u Kulu, ali su odlazili savetnici Vojislava Koštunice ili drugi lideri DOS i nalazili se sa njima, bez obzira na to što su se neki pravdali time da je to zbog krize na jugu Srbije, koja se, naprasno, baš tada desila.

Znači, reč je o manipulacijama komandanta Jedinice za specijalne operacije u tom periodu. Šta podrazumevam pod manipulacijom? Pod manipulacijom podrazumevam svakodnevne informacije tipa: “Preti vam opasnost odavde, odande..”. Pretpostavljam da to svi znate, to je jedan oprobani udbaški metod, gde ljude za koje znate da nemaju iskustva, za koje znate da nisu Službenici državne administracije, kao što nije bio Zoran Đinđić, niti bilo ko od njegovih saradnika, izuzev Nebojše Čovića, niko od ostalih ljudi nije imao nikakvo iskustvo, ne mislim na Perišića, on je imao iskustvo u Vojsci, ali govorim o državnoj upravi, i on je u tom smislu bio potpuni amater, bez obzira na svoje uspehe, bez obzira na svoje znanje i na svoju inteligenciju, on ne zna šta znači upravljati državom. A vi to znate, jer imate iskustva, jer ste tu bili deset godina. I onda svakodnevno stižu informacije u stilu: “Vojska se sprema, hoće da ubiju Stambolića... To su sve informacije koje su dolazile od Milorada Lukovića: “Mi ćemo da nađemo gde Stambolića drže...” Došlo je – to može da se proveri – četiri ili pet akcija saveznog MUP, jer mi smo tada dobili savezni MUP i Zorana Živkovića, pa pošto nismo imali poverenja u republički MUP, jer tu su i dalje ostali isti kadrovi, a ministar nije postojao, nego je bio “tročlani ministar”, pa nikad nije mogla da se, sem konsenzusom, donese odluka, onda je taj nesrećni savezni MUP koji je ustvari imao neke policajce koji su služili za čuvanje zgrada, nisu imali nikakvo iskustvo, izveo tri ili četiri akcije... Ja znam za dve. Jedna na obali Dunava, negde kod Golupca, gde su u dva ujutru išli da u nekoj kući kraj reke nađu Stambolića koji je unutra vezan lancima. To je informacija koja je došla od ljudi iz JSO. Druga je bila negde u Vojvodini. Išli su u Vojvodinu da preturaju neki salaš i da traže neki salaš. Znači, govorim o stvarima koje su zavedene kao akcije koje su se organizovale. Ne znam koliko je takvih akcija i informacija koje su svakodnevno dolazile bilo. I vi ste, znači, to morali da proveravate i da se u tim danima viđate sa tim ljudima. Milorad Luković je taj period iskoristio da promoviše i postavi svoje ljude. Znači, on je direktno postavio Boška Buhu. Ja sam bio prisutan kada je to tražio. On je direktno postavio Gorana Radosavljevića. Ne kažem da ti ljudi nisu dobri, ja samo govorim o

tome da je on taj period iskoristio za postavljanje tih ljudi. On je sebe jednostavno predstavio: “Ja sam vaš, vi možete da računate na mene”.

Zoran Đinđić je sa njim obavio razgovor tada, neposredno oko 5. oktobra. Ja sam bio prisutan, ne na tom sastanku njih dvojice, prisustvovao sam sastanku do koga je došlo 6. oktobra u Skupštini grada, gde je pored Milorada Lukovića bio prisutan i Bracanović. Tada sam prvi put video i jednog i drugog. Osim mene i Zorana bio je prisutan i tadasnji Zoranov šef obezbeđenja Vladimir Vukosavljević. Bili smo zajedno u jednoj maloj sobi, u onoj atmosferi naoružanih ljudi, pušaka i tako dalje, gde je Legija otprilike predlagao da Bracanović bude šef DB, odnosno prvo je pitao da li Jovica Stanišić hoće da bude šef DB. Ako hoće, sve je u redu. Zoran je rekao: “Ne znam, nisam imao kontakt sa njim”. Da li tada ili kada smo se videli sa Jovicom Stanišićem dva–tri dana kasnije, Zoran mu je rekao da Jovica Stanišić neće, jer je bolestan, odbija da bude. Onda je Legija predlagao da to bude Bracanović kao “super tip”. On je, kao, najbolji za to mesto. A ako baš on ne može, pošto smo tad čuli da je on bio komandant, odnosno šef za obezbeđenje JSO, pa malo nije baš zgodno da iz tako prokažene institucije njen čovek bude na tom mestu uz prvu demokratsku vladu kao šef DB, onda je predložio Andriju Savića, ali je doveo i Boška Buhu tu i upoznao ga sa Zoranom Đinđićem. Ja sam bio prisutan tada. Rekao je: “Evo, ovo ti je..”. (ne znam kako se zvao prethodni šef beogradske policije), “evo, on može da ti bude to”. Predložio je i Gurija, predložio je i Radovana Kneževića. I direktno je Radovan Knežević, po njegovim preporukama, bio postavljen. Znači, ta viđanja tih dana, neposredno oko 5, 6, 7. oktobra, i te manipulacije koje su dolazile sa njegove strane, a u isto vreme i izjave koje je davao Zoran Đinđić ili neki drugi lideri DOS, počele su da stvaraju atmosferu, otprilike, Koštunica se ogradio vojskom, on ima vojsku i vojska je oko njega, a Zoran Đinđić je prigrabio JSO. I to je otprilike, da tako kažem, bila neka neformalna percepcija u Srbiji.

Kad kažem – manipulacije, šta pod tim podrazumevam? Pod tim podrazumevam da se komandant Jedinice za specijalne operacije sa Zoranom Đinđićem viđao isključivo zbog provere ili saopštavanja nekih informacija koje su bile od živote važnosti tipa: “E, imam da vam se javim, pa da vam kažem, znam gde je Stambolić. To je strašno važno da nađete, je li tako”? Ili: “Hej, pazite spremaju se ovi da upadnu tu i tu, mora da se organizujemo, morate da vidite, idite ovde, idite onde... To su mi informacije”. Ili: “Desilo se to i to u policiji, rekli su mi moji, javili su mi moji”. Normalno da se vi, kao odgovoran čovek u tom trenutku, je li tako, morate sa tim ljudima da viđate. Rekao sam da je Zoran Đinđić tom prilikom sa njim obavio razgovor i pitao ga da li su oni umešani u bilo šta od onoga što smo svi pretpostavljali. Znači, kada kažem – pretpostavljali, niko od nas nije imao nikakav dokaz da su oni direktno vršili ona politička ubistva koja su se u Srbiji dešavala.

Mi smo imali saznanja i znali da su oni učestvovali u likvidacijama po Beogradu, u tzv. “osveti Arkana”. Kako smo to znali? Tako što su se oni time hvalili. Ubistvo Skoleta su izvršili ljudi koji su nosili uniforme. Da li su to bile uniforme JSO ili su to bile uniforme koje mogu da se kupe na tržištu, potpuno je nevažno, ali, ako se u po bela dana u Beogradu pojavi grupa od deset do petnaest naoružanih ljudi u uniformama, sa kalašnjikovima, sa onim kapuljačama, i pobije, ne znam, dvojicu–trojicu, to ceo Beograd priča, a posle toga stižu i informacije da iza toga, ustvari stoji “Surčin”, ne znam, JSO, mešavina. Tako znate da to sigurno ima neke veze

sa njima. Mislim, znate zato što čujete od ljudi, jer pripadnici te njihove bande su ljudi koji su se hvalili. I ono što smo mi kasnije saznali i što smo već odranije znali, najveći deo informacija, praktično je i policija dobijala. Dobijala ih je upravo tako što su to ljudi koji su uglavnom bili ovisnici o drogi, i što se posle nekih spektakularnih akcija “našmrkani” pojave u kafićima gde troše ogromne pare i onda komentarišu javno, naglas, šta su radili. Od dizanja “Difens rouda”, do pripreme obračuna sa državom i tako dalje, i tako dalje. Međutim, nismo imali direktna saznanja o tome da li su učestvovali. Sumnjali smo da su to verovatno oni. Jer, drugih nije bilo. Koga drugog mogu da angažuju država i Milošević da “izvede” Ibarsku magistralu, da ubije Stambolića, da, ne znam, ubije Ćuruviju, i tako dalje, i tako dalje... Pogotovo što u gradu kao što je Beograd, i ako se bavite poslom kakvim se bavio Zoran Đinđić, a to je politika, a postoji nagoveštaj da ćete doći na vlast za godinu, dve ili tri, znate i sami da u svim strukturama vlasti, u svim institucijama postoje ljudi koji vode računa samo o tome kako će preživeti, naročito oni koji u to nisu umešani. I da onda počinjete da prave kontakte i da vam daju informacije i da vam saopštavaju, da vas upozoravaju i da vam dolaze da vam kažu. Tačno je, to nije validno za sud, i vi ne možete na osnovu toga što vam je neko rekao da ima saznanja da se tu prepakivala droga, ili da su krali kola i tako dalje, to nije dovoljno za sud, ali je dovoljno za vašu informaciju da znate šta iza toga stoji. Zbog toga što smo svi bili ubeđeni da iza tih političkih ubistava stoji režim, a to je nešto što nije mogao da oprosti nijedan normalan čovek u ovoj državi, nijedan, a pogotovo ne Zoran Đinđić koji je naročito mrzeo tu vrstu političke zloupotrebe vlasti, obračun sa političkim protivnicima, na način da nekog ubijete, jer on je, kao što znate, bio čovek koji je imao puno političkih protivnika, ali je kasnije sve njih kada je postao predsednik vlade, primao, na čuđenje nas ostalih, primao ih je, razgovarao sa njima i nije imao nikakav problem. Znači, obavljen je taj razgovor sa Legijom, kada ga je Zoran Đinđić pitao da li su u nešto umešani i da li imaju ikakve veze sa bilo čim. On je rekao da nikakve veze ni sa čim nemaju. Kleo se. Zoran mu je rekao: “Bolje mi sad reci, ako imate, da vidimo, da pravimo dogovor, da znam šta ćete da radite, ako treba da bežite – bežite, da ne bude da sam vas izdao”. Legija je rekao: “Ne”. Jedino što imaju veze, ali ne direktno, nego posredno, to je da su “malo uključeni u Budvu”, ali ne JSO i ne on, i ne Jedinica, nego neki njihovi ortaci koji su se slučajno tu nešto zadesili, pa su ih optužili. Ali oni sami nemaju nikakve veze. Deset puta ga je Zoran Đinđić pitao da li imaju veze, ili nemaju veze. Ne, nemaju nikakve veze, nemaju nikakve veze.

I onda je nastavak te vrste manipulacija išao u tom pravcu da se traži sastanak sa predsednikom vlade, da se vidi sa predsednikom vlade, to nije nikakva tajna da je on dolazio i da se sa Zoranom Đinđićem viđao i u DOS, i da su se viđali u Skupštini grada, naročito govorim o periodu prvih sedam, osam ili devet dana dok praktično vlast nije postojala. Stara vlast je izgubila i predala se, ova nova nije imala nikakav institucionalan okvir, nego kao, eto, otprilike “Šta je Zoran Đinđić”? Menadžer kampanje, ali je čovek koji se za sve pitao. Vojislav Koštunica se zabarikadirao gore u Miloševićevom kabinetu i – kraj. Legija je to koristio da bi, praktično, to smo, naravno kasnije saznali, svojim ljudima, prvenstveno iz Jedinice, a onda i iz bandi čiji je šef bio, jer je šef “zemunskog klana” bio Legija, bez obzira što je to formalno bio Dušan Spasojević. Legija je bio taj koji je stvorio Dušana Spasojevića

i koji je omogućio da Dušan Spasojević postane to što je postao – jedan zanatlija, ili sitan lopov, ili kradljivac kola, ili ne znam šta je sve bio kod Ljubiše Buhe da za dve godine ili godinu i po dana postane najmoćniji čovek u državi, da on kontroliše podzemlje, da ubija svakog živog, da postane glavni diler droge na celom Balkanu i tako dalje, i tako dalje. Znači, iskoristio je da njima objasni i da njima kaže da je on sa Zoranom Đinđićem napravio, ono, bratski kontakt i odnos. Zoranove izjave su samo to dodatno cementirale. Taj mehanizam vlasti, znate sami kako funkcioniše. Dovoljno je da se vidite sa nekim od ljudi koji su moćni, da iza vas ide, kao što je uvek iza njega išlo trideset–četrdeset ovih mučenika iz Jedinice, koji su kao jedini zadatak imali da gledaju šta on radi, da mu se dive i da prenose dalje. Jer, on nikad nije dolazio kao normalna osoba na neki od tih sastanaka, sa eventualno jednim ili dva automobila pratnje, nego je to uvek bio cirkus, povorka. Iz kog razloga? Pa, upravo iz tog razloga – pedeset ili sto pari očiju vide više nego što vidi dvadeset. I onda se to prepričava i kaže: “Hej, Legija – Zoran, Legija – Zoran”.

Ta vrsta manipulacije koja je počela da se odigrava i koja je kulminirala tokom perioda novembar, oktobar, decembar, kada Zoran Đinđić formalno nije imao nikakvu vlast, i kada je praktično sedeo ili u Braće Jugovića ili u Demokratskoj stranci, ali se pripremao i za te izbore i pripremao za novu vlast, – kulminirala je do tog nivoa da je 7. januara 2001. godine Zoran Đinđić tražio sastanak sa Ljubišom Buhom Čumetom i Miloradom Lukovićem. Ja sam bio prisutan na tom sastanku. Taj sastanak se odigrao u prostorijama moje agencije “Spektra”. Zoran me je obavestio i rekao, pošto je to bio praznik, zato sam zapamtio i nije se radilo tog dana i Demokratska stranka je bila zatvorena, i DOS je bio zatvoren, pa da ne bi morao da zove sekretarice i sve ljude da dolaze zbog jednog sastanka koji je trebalo da traje pola sata, a da se opet ne bismo nalazili po kafanama, da se to ne bi opet prepričavalo, on je zamolio da taj sastanak bude kod mene u “Spektri”, pošto je meni firma dežurna, mislim, postoje ljudi koji su dežurni 24 sata dnevno. I ja sam došao na taj sastanak. Kako su oni pozvani, ne znam, ali došao je prvo Zoran, pa je posle toga stigao Ljubiša Buha, nešto kasnije je stigao i Milorad Luković. Razgovor je trajao nekih pola sata.

Tema tog razgovora je bila Zoranovo obraćanje njima, kada je rekao: “Hej, da vam kažem..”. Zoran je bio čovek koji je vrlo teško izgovarao reči koje su mu bile neprijatne, da vam kaže da ste nešto loše uradili, ili da, ako sazna da mu je neko nešto ukrao, ili da je neko u stranci nešto zabrljao, strašno mu je mnogo vremena trebalo, ili da kažem, vrlo, vrlo retko se dešavalo da vam to kaže direktno u lice, jer je imao taj neki osećaj sažaljenja prema svojim ljudima i saradnicima i mnogo mu je bilo lakše da kaže nekom drugom, da taj neko drugi prenese. I nije im to direktno rekao, ali im je otprilike rekao: “Ej, samo da vam kažem, ja za dvadeset dana postajem predsednik vlade. I kada budem postao predsednik vlade, da ne mislite da smo mi neki drugovi, ili prijatelji. Ono što ću ja da radim, prva stvar, to će da bude obračun sa kriminalom, i ne optužujem vas”. Pošto su oni otprilike rekli, kao: “Hej, dobro, pa šta to nama pričaš, kakve mi veze imamo, što to nama...”, on je rekao: “Ne optužujem ništa, ne govorim, ali vam samo kažem, bilo kako da ste u bilo šta umešani, ili bilo šta da radite, ili bilo kad, ne interesuje me. Šta je bilo, ne interesuje me sad uopšte. Budete li nastavili to da radite, da se ne desi da bude priča da je Zoran Đinđić izdao prijatelje, ili izdao ljude koji su mu nekad pomogli, ili da je on takav i takav”.

A razlog što je on njih pozvao, znam razlog što ih je pozvao – zato što ga je posle našeg povratka sa Nove godine, vratili smo se, ja mislim, negde 4. ili 5. januara, Zoran je bio odsutan jedno četiri ili pet dana tokom tih novogodišnjih praznika sačekalo pedesetak bliskih prijatelja, što iz stranke, što iz nekih drugih prilika i situacija, to je bila takva atmosfera, svako je mogao da vam se obrati, svako je mogao da vam priđe na ulici, da vam kaže: “Hej, sine, da ti kažem, znaš šta rade, to i to rade, ovi kradu”. To je bilo ono vreme kriznih štabova, ono vreme kad su ljudi dolazili, davali papire. Zoranu su došle informacije, nije on tada znao za postojanje Dušana Spasojevića, nije tada znao da ta osoba postoji, prvi put je čuo njegovo ime u Parizu od ambasadora Diklića kad su oni uhapšeni, ali je znao za to nešto – Surčin, da kradu kola, pa da se priča i da preprodaju drogu, pa da su bili, ne znam, povezani sa Markom Miloševićem, pa da to neki... Izbegavao je da ga to interesuje i rekao sam, objasnio sam, nivo njegovih razgovora ili kontakata pre nego što je postao, predsednik vlade pre izbora 24. septembra, sa Ljubišom Buhom ili sa nekim drugim ljudima iz te zone. Dolazile su informacije da se ti, ali to su kao Legijini, tako nazivani, ponašaju kao gospodari Srbije, da se iz Beograda odlazi u Novi Sad kolonom od dvadeset automobila, da se ljudi dave u Novom Sadu od droge... Bio sam prisutan kada mu je to govorio Nenad Čanak i bio sam prisutan kada mu je Kole – MK Komerč – Kostić, govorio isto to, kao: “Ej, Zorane, pa ovo je strašno, svi se pozivaju na tebe, pa znaš šta rade”. Pa, kao: “Hej, ti si novi Sloba, a Čeda je novi Marko, iz razloga što se viđaju sa Čedom toliko i toliko puta i što se viđaju sa tobom toliko i toliko puta, pa to je katastrofa”. I sad, tu nema dokaza, znači, tu nema dokaza da vi možete na osnovu toga da kažete bilo kome, da sačekate i da kažete: “Dobro, nema veze, sada ću ja da sačekam da postavim ministra policije i da postavim ministra pravde, tužioce i tako dalje, pa će sa njima da se reši”. I to je bio povod za taj razgovor. Ljubiša Buha je na tom sastanku, onako, kao posredno, otprilike rekao da neki njegovi klinci, to nema nikakve veze, oni su tu kao bili dok je bio Milošević i radili dok je bio Milošević, ali da to više nema veze. Samo da dobiju pasoše sada, pa će oni da idu “preko” i “preko” će da kradu, jer oni su, kao, neki sitni džeparoši, oni nisu ništa ozbiljno. A Legija je otprilike rekao da, kao, nema problema. Legija se ponašao kao da to njemu Zoran govori kao partneru i saradniku koga moli da sad, kad Zoran dođe na vlast, on, Legija raščisti kriminal. Nešto slično onome što je u januaru 2003. godine, kada se obraćao javnosti, rekao da kad bi država htela i kad bi on odredio grupu, za mesec dana bi počistili drogu sa ulice. I taj razgovor je trajao tako, eto, to je bila tema tog razgovora i tad se to završilo. Zoran je već tada znao da postoji ta vrsta zloupotrebe njegovog imena. Ne samo od Milorada Lukovića, Ljubiše Buhe, ne znam, tih nekih drugih iz ove sfere, nego je postojala i u privredi, normalno, i tako dalje i to je nešto protiv čega je bilo vrlo teško boriti se. A u isto vreme nije imao potrebu da se, da tako kažem, bavi distanciranjem od toga, zato što je to čovek koji je bio svestan i znao da cela javnost zna da, ako neko u Srbiji nema veze sa režimom Slobodana Miloševića, sa kriminalom koji se dešavao oko Slobodana Miloševića, sa švercom cigareta koji je sprovodio Slobodan Milošević i njegova vlast, sa švercom viskija, sa ubistvima na ulicama, sa drogom – to je onda Zoran Đinđić. Znači, može svako da bude neko ko je imao neku vezu, ali čovek koga su proganjali, čovek koji je bio meta poslednjih ne znam koliko godina života, koji je spasavao živu glavu svakih mesec dana i tako dalje, sigurno nije neko

ko sada treba da se pravda i da kaže: “Verujte mi, nisam ja prodavao cigarete sa Slobodanom Miloševićem, kakve ja imam veze sa Markom, sa čovekom koji je davao, ne znam, tri miliona da se Zoran Đinđić ubije”. Prema tome, to je bio dodatni element zbog čega Zoran Đinđić nije imao potrebu, što mu se kasnije zamera, ili što mu neki savesni “kritičari” zameraju. Na primer: “Zašto se nije distancirao, ako je to već znao”. Zašto nije javno izašao i rekao: “Ej, pa nisam ja prodavao drogu”, ili – “Pa nisam ja šef organizovane grupe za krađu kola”. Zato što je smatrao da za to nema potrebe. To je, znači, pitanje njegove ličnosti. To je pitanje zrelosti jednog društva u kome živite. Da li treba da se dokazuje da ja, na primer, nemam krila i, ako me neko optužuje da imam krila, da ja sada moram da se svlačim i pokazujem da ih nemam na leđima. Valjda ne. Ali, nažalost, živimo u državi gde, i kada bih to uradio, neko bi rekao: “Ma da, ali skinuo ih je za suđenje, inače ih ima”. Nažalost, kažem, nažalost, Zoran Đinđić se nije bavio takvim stvarima i, drugo, Zorana Đinđića, kao predsednika vlade, interesovalo je ono što treba da radi predsednik vlade, a to je da se bavi svim ministarstvima, ali pre svega ekonomijom. I svi smo svedoci da je prva godina njegove vladavine bila godina vladavine čoveka koji se bavio time kako da oporavi onu raspalu ekonomiju, jer je znao da je to suština razvoja jedne države. Tačno je, hipoteka koju ste nasledili, kriminal i ubistva, i tako dalje, takođe je nešto što mora da se raščisti, ali je za to imao ministra policije, za to je imao šefa bezbednosti, imao je novog ministra pravde, imao je nove tužioce, nove udije i očekivao je – nažalost očekivao je – da će se to sprovesti na način na koji treba da se sprovodi. Kada je posle prve godine uvideo da to, nažalost u Srbiji nije moguće, onda je na konferenciji za štampu u decembru 2001. godine, kada je pravio analizu svoje vladavine od godinu dana i najavio politiku vlade za sledeću godinu, rekao da je prva godina bila posvećena ekonomiji, i da je, možda, pogrešio zbog toga što se nije malo više bavio policijom i kriminalom. I 2002. godinu je na toj konferenciji najavio kao godinu borbe protiv organizovanog kriminala.

U toj prvoj fazi, tih, da tako kažem, kontakata i tog saznanja da mu se ime zloupotrebljava, verovao je da će sve to doći na svoje mesto. Govorim, posle tog sastanka 7. januara, on je taj sastanak održao više zbog toga da bi sebi umirio savest i da bi rekao: “Ej, rekao sam vam šta sam vam rekao”. To je inače bio način njegove komunikacije i sa njegovim najbližim saradnicima, ne samo sa ljudima kakvi su bili njih dvojica koje je pre toga video nekoliko puta. Znači, sa ljudima sa kojima je bio saradnik pet ili deset godina, mogli ste da budete potpredsednik njegove stranke, da ste osnivač njegove stranke, i da on kaže: “Hej, to će biti tako i tako, ako si spreman na to, jesi, ako nisi, nemoj da bude posle – Zoran je ovakav, Zoran je onakav”.

Očekivao je da će se formiranjem nove uprave policije, nove državne bezbednosti, to rešavati, verovao je da će to ići mnogo lakše nego što je išlo, uz onu ogromnu podršku javnosti, javnog mnjenja, koja je tada postojala prema liderima DOS. Ne prema njima pojedinačno, nego prema toj politici i prema potrebi da se sazna šta se dešavalo prethodnih, ne znam, 10 ili 15 godina.

Umirio je savest tim razgovorom i onda je samo tražio i čekao da vidi način na koji će se ti novi ljudi koji budu postavljeni, obračunati sa njima i ako nastave to da rade, on je svoju savest umirio. Tada dolazi do formiranja nove Službe državne bezbednosti. Komandantu za specijalne operacije, kao i Jovici Stanišiću, s kojim sam ja u to vreme održavao kontakte i viđao se, bilo je veoma stalo ko će biti ti ljudi.

Naravno, njima je stalo da nama “pomognu”, i to što mi želimo da se obračunamo sa kriminalom i da Srbiju odvedemo u Evropu, i pošto znaju da nemamo iskustva, što je tačno, niko od nas nije krio, oni će nam pomoći i oni će nam dati najbolje ljude i, otprilike, oni će da očiste drogu, oni će da reše sva ubistva, i tako dalje...

Nisu poslušali ni jedan, ni drugi. Nisu poslušali ni savetnici iz Koštuničinog kabineta, koji su praktično hteli da postave Radeta Markovića za savetnika za bezbednost, Branka Crnog, njegovog zamenika, za načelnika državne bezbednosti, a što znači da sve ostaje isto. Postavljen je jedan potpuno nepoznat čovek u službi državne bezbednosti. Neko ko je, mislim, nepoznat u ovim njihovim krugovima, ne nepoznat u samoj službi. Neko ko je imao iskustva toliko koliko je imao. Ja sam bio umešan, kao što je poznato, to sam više puta rekao, u postavljenje tog čoveka. Nisam se ja bavio kadrovskim rešenjima zato što sam tog čoveka znao ili zato što sam imao bilo kakvih interesa, nego zbog toga što komisija koja je trebalo da formira novo rukovodstvo državne bezbednosti nije ništa uradila. Onog trenutka kada su završeni izbori, to je bilo 23. ili 25. decembra, mislim, prva izjava Zorana Đinđića bila je, pošto se tada već znalo da će on biti predsednik vlade, ili je to bilo posle one sednice DOS kada je odlučeno da će on biti premijer, da će prva odluka vlade, onog trenutka kada bude bila formirana, biti smena Radeta Markovića, što je Koštunica prethodna tri meseca opstruirao i nije dozvoljavao.

Zašto smena Radeta Markovića? Pa, zato što je znao i on, kao i svi ostali lideri DOS da je ta služba državne bezbednosti najveće zlo i rak društva koje prvo mora da se otvori da bi počelo društvo da ide dalje. Komisija jedna, formirana od strane DOS gde su bili, pored Dušana Mihajlovića koji je trebalo da bude ministar policije, i Zoran Živković koji je u to vreme bio savezni ministar policije i još neki iz njegovog sekretarijata su nažalost dva, tri ili četiri dana pre formiranja vlade imali neke predloge koji su bili, da tako kažem, bolesni. Tipa – pa, možda Branko Crni, pa možda, ne znam, neki tamo, pa sve tako neka imena, pa neki Gaja sa Kosova, pa tako dalje, pa tako dalje... Onda je Zoran Đinđić video da je to katastrofa i da je to strašno i da neće moći da ispuni obećanje da smeni Radeta Markovića, pošto ako smeni Radeta, a stavi nekog od ovih, svi će mu se smežati. A da ga smeni i da ne postavi nikog drugog, to je još gore. I onda smo u ta dva–tri dana pod hitno morali da nađemo nekog, bilo koga, ko, eto, može da bude postavljen, pa, nema veze, neka posle nedelju dana bude smenjen. Meni je dao da to sa ostalima nekako koordiniram. Ja sam saznao, ne sećam se više od koga, možda čak i od Dušana Mihajlovića, da postoji neko ime, Goran Petrović, neki čovek koji nije loš, koji nije bio u službi kada su ubijali, koji nije bogat, koji živi u stanu od 40 kvadrata, koji ima 15 godina iskustva, koji zna jezik, koji normalno izgleda, čita novine, knjige i tako dalje, i da, kao, treba da obavimo razgovor sa njim, a prethodno je već sa njim razgovor obavila i Ljiljana Nedeljković, šef kabineta Vojislava Koštunice i da oni otprilike nemaju ništa protiv. Ja sam ga video na deset minuta i rekao Zoranu: “Pa, mislim, nije loše”.

I tako je došlo do te priče da sam ja imao neke veze sa kadrovanjem i postavljanjem, a zbog toga što je između Zorana Đinđića i Vojislava Koštunice već jednom izbio sukob oko postavljenja ministra policije, tj. Gradimira Nalića, jer je i pored toga što je Zoran Đinđić objasnio Vojislavu Koštunici zbog čega ne može da ga postavi na mesto ministra policije i dao mu dokaze za to, Koštunica je rekao: “Pa dobro,

kakve veze ima, sklonićemo to". Zoran i on su se oko toga malo zakačili. I da ne bi ispalo sada da se dva lidera DOS tuku oko policije, što Zorana stvarno nije interesovalo, on je želeo da samo što pre pobegne od toga. Rekao sam iz kog razloga. Najpre zbog toga jer ga je interesovala ekonomija, i iz drugog razloga, što je znao da nema nikakve veze to šta se dešavalo u prethodnih deset godina sa njim. I jedini lider DOS koji nije hteo da pročita šta piše u onim, sedamsto kilograma, ili stranica, čega već, materijala o njemu, zato što je znao da je potpuno čist i da sve što o njemu imaju, mogu da puste u TV dnevniku da građani Srbije gledaju, jer to može da bude samo pozitivno po njega, a ne negativno. I da ne bi otišao na taj sastanak kod Koštunice, kada se dogovaralo ko će da bude postavljen za šefa države, a ko za šefa Javne bezbednosti, on je poslao mene. I ja sam otišao sa Dušanom Mihajlovićem, i naravno, to nije ostalo nezabeleženo i neviđeno, i od strane kabineta Vojislava Koštunice, i od obezbeđenja, i od ljudi Milorada Lukovića, koji su se u to vreme nalazili u nekom obezbeđenju, bilo Demokratske stranke posle onog incidenta sa pucanjem na vozača Gorana Petrovića, bilo oko pojedinih lidera DOS, bilo u samoj zgradi Predsedništva Jugoslavije. I tada je već počela priča oko toga, "zašto, otkud ja, kakve ja imam veze, nemam veze" i tako dalje. Postavljenje Gorana Petrovića je vrlo iznerviralo Milorada Lukovića. Pretio je tog dana da će da dâ ostavku, da će da napusti Jedinicu, da to nije fer prema njemu, da ne može da se postavlja načelnik državne bezbednosti, a da se on ne konsultuje.

Tada me je drugi put u životu pozvao telefonom. Pre toga me je pozvao 6. ili 7. oktobra da mi kaže da će nekog tamo da polomi nekog za koga je mislio da ima veze sa nama, ko je njegovog brata kada su upali u carinu udario nekim aparatom za gašenje požara. Tada me je drugi put pozvao telefonom da me pita, da li ja znam ko je Goran Petrović, da je on brat, ne znam, nekog Munje, lopova sa Novog Beograda, kriminalca, da je uključen u to; pa je onda, posle pola sata bila, kada se utvrdilo da nije to on, bila sledeća priča, da je on izdajnik, da radi za Amerikance i tako dalje. Ta njegova nervoza je smirena time što je postavljen Milorad Bracanović na mesto šefa Sedme uprave, po njegovom insistiranju i uz protivljenje Gorana Petrovića.

Znači, to znam, jer sam u to bio direktno uključen. Zoran mi je dao papirić na kome je pisalo to ime, i rekao: "Hej, vidi, pitaj Gorana, da li može ovaj čovek". To se, znači, dešava neposredno posle postavljenja Gorana Petrovića: "Da li ovaj čovek može da postane neki načelnik, znaš, nema smisla sada, oni se ljute, kao nismo ih konsultovali, nismo ih pitali, što da zaoštravamo sad, da zatežemo odnose. Ako to nije neki problem i ako je čist, neka ga postave".

To je inače bio Zoranov način komunikacije koji je podrazumevao da ljudi međusobno, kad kažete, ne morate da kažete: "E, ako je taj korumpiran, lopov", to ne znači da sam ja sada njemu dao aboliciju time. Jer, jednostavno, on se bavio, imao je u toku dana po hiljadu razgovora i hiljadu sastanaka i pisao je razne stvari na papirićima i sve je proveravao. Normalno da je tu bilo više od pedeset posto podmetačina, ali nije on bio taj koji je time trebalo da se bavi, nego mi ostali, kojima je te stvari davao, ili neki rukovodioci institucija. Goran Petrović je prvi put odbio i rekao mi: "Ma ne, kakvi, ej, šta ti je. Pa, gde on". Ja sam to preneo Zoranu, onda je Zoran tražio da čuje razloge, mislim, koji su razlozi otprilike, šta ima za njega, da mu kažem. Da li je te razloge tražio da bi to rekao Ulemeku, ako ga ovaj pita, jer to je način funkcionisanja – ako neko nešto od Zorana traži, onda on to proveriti, ako želi

da vas odbije, da vam kaže da to ne može, nije bilo u stilu “ne može, tako mi se može”, nego “ne može, zbog toga.” toga i toga. Ja sam onda pitao Gorana. On mi je rekao “Hej, pa kako što, čoveče, pa jasno ti je što”. Pa, dobro, je li ima nešto da znate za njega? Pa, ne, ne znamo, ali otprilike, kao, opet nema dokaza, ne možete da se uhvatite za nešto, ali šta će se tu sve pojaviti i tako dalje. E, onda je dan ili dva posle toga, ne znam, da li su se u međuvremenu videli Luković i Zoran, ili je to bilo posredno, ili je zvao telefonom, ili je ne znam šta apelovao, jer otprilike tu se strašno puno manipulisalo u to vreme emocijama i išlo se na savest. Znam kada je bio postavljen Buha, bilo je ljudi koji su bili protiv toga. Kad kažem ljudi, mislim na ljude iz policije. Ne mogu da se setim da li je bio i ministar Mihajlović ili neki koji su se tim bavili, ali se sećam da je bilo otprilike priče: “Ej, pa čekaj, pa nije fer, kad je trebalo da se čuva televizija 5.oktobra noću, kada je Koštunica išao da govori, onda je Buha bio dobar da dođe sa brigadom sa Novog Beograda. Da li bi je on sačuvao ili ne bi, vi to ne znate, ali činjenica je da je on tada došao”. Onda dođe Čović pa kaže: “Hej, pa nema smisla. Ne možete Buhu sad da pustite niz vodu, pa šta će se pričati o nama. Reći će se da smo mi gori od Miloševića, pa sve je još rovito, sve se tu još trese, moramo da dokažemo da smo ozbiljni ljudi. Ne možemo sad da ga pustimo tako niz vodu”. I onda je on, na primer, tako postavljen. Tako da pretpostavljam da je i to insistiranje za Bracanovića išlo u tom pravcu: “Hej, a kad nismo tamo pobili dvadeset hiljada ljudi i zaklali, što bi inače nama bilo, ono, dnevna obaveza, morali smo da apstiniramo i da se mučimo, frustrirani smo bili što nismo”. Pa kao, “A sad, šta sad? Sad kao, ko nas siša”. I onda je Zoran rekao: “Dobro, bez obzira, postavite Bracanovića na to mesto”. I onda je on postavljen.

Ali ja sam posle toga obavio razgovor sa Goranom Petrovićem i pitao ga: “Hoće li to da bude neki strašan problem? Jer, ako to njegovo postavljanje ne bude rezultiralo nekim vašim akcijama koje narod očekuje i Zoran očekuje pa sutra ili za dva meseca budete rekli da niste mogli ništa da rešite zato što je tu bio Bracanović, onda bolje idi i reci Zoranu da ne možemo to da radimo”. Onda je on rekao: “Pa ne, ne, ne, dobro, mi ćemo to nekako da prespojimo preko Beogradskog centra. Mijatović će to da uradi. Nema veze. Ma, znamo mi njega. Oni su njemu i nudili da bude načelnik”. Oni su prihvatili i rekli – “Pa, mi bismo tebi i ovako i onako dali da budeš neki načelnik, ali nemoj da budeš taj, što da budeš taj. Što bi bio ti taj načelnik? Što baš da bude tehnika kod tebe”? Pa, onda on nije. U stvari, ne samo da nije, nego je on napravio, da, to sam zaboravio, tu je bio još jedan dodatni element, takođe manipulacija i zbog toga je dodatno i Zoran u tome učestvovao, jer kad su Goran Petrović i Zoran Mijatović pozvali Bracanovića, oni su ga pozvali i rekli mu otprilike nešto o čemu postoje dve verzije: postoji verzija Petrovića i Mijatovića i postoji verzija Bracanovića. Verzija Petrovića i Mijatovića kaže da su mu rekli: “Šta je, Debeli, ne možeš bez vlasti, a, mi se znamo toliko godina, što nisi došao kod nas pa se ponudio nama kao stručnjak da te mi postavimo, nego juriš DOS, Đinđić, Legija, ovo, ono”. To je njihova verzija, a verzija Bracanovića je, otprilike, da su ga pozvali, vredali, psovali, šutirali, pretili i rekli, kao: “Je li, đubre”, ne znam, najuvredljivije izraze, “Jebo te Legija, šta vi mislite, ko ste vi”, i tako dalje, pa je onda to dodatno iziritiralo Legiju. A onda je Zoran poludeo zato što ne očekuje da ljudi koje je on postavio tako razgovaraju, ne zbog toga što su to njegovi prijatelji, nego što ne očekuje da tako razgovaraju ljudi koji treba da budu na čelu institucija koje

predstavljaju njegovu vladu. Pa je onda iz tog dodatnog elementa da, otprilike, kao, sad vi dokazujete: “Nisam, majke mi, rekao Petroviću – nemoj da ga primiš, a tebi sam rekao – primi ga”. Onda bi on rekao: “Dobro, hajde, ako to nije toliko važno, postavi ga”.

I zbog toga sam ja posle toga pitao, jer mi je to rekao Zoran da pitam, da ne bude posle “nismo rešili Ibarsku, nismo rešili Čuruviju, jer si nam uvalio Bracanovića.” Onda su oni rekli: “Ne, ne, ne, nema tu problema, imamo mi Beogradski centar, mi ćemo preko Beogradskog centra to da radimo”.

I kao što se svi dobro sećate, nije prošlo ni 15–20 dana posle toga, Rade Marković je već bio uhapšen i tad počinju problemi na relaciji Jedinica – ta grupa, kako god da se zove, i šta god da je ona, a oni kulminiraju događanjima koja su se posle toga dešavali. Mislim da je najveći udarac koji su oni doživeli i, da tako kažem, ne udarac u smislu izdaje, nego otprilike da je bilo potpuno jasno da se tu priča neće moći da završi kao “čiča–Miča i gotova priča”, to je hapšenje Bujoševića, Ilića i rešenje Ibarske magistrale, koje, podsetiću vas, nije rešeno tako što je to neko izmislio, nego tako što je ono rešeno policijski, što je utvrđeno, znači, oni su utvrdili, nije utvrdila neka komisija sa strane, nego ljudi iz državne bezbednosti, njihovo rukovodstvo, utvrdili i našli da je taj kamion korišćen, našli čoveka koji je sve priznao i pokazao gde to vodi. Tada je bilo jasno najvećem broju ljudi, ne kažem svima, ali najvećem broju ljudi, da iza svega što se u Srbiji dešavalo prethodnih deset godina stoje oni. Mislim da je prvooptuženom Ulemeku bilo jasno, da je nama bilo jasno.

Od tog trenutka počinje tzv. igra ko će koga tu nadmudriti. On je bio ubeđen da će on to uraditi. Vlast je bila ubeđena i Zoran je verovao da će to on uraditi, i od tada se stvari proporcionalno menjaju, u zavisnosti od toga koliko se politika u to mešala i koliko je politika bila u to uključena, jer od tog trenutka, znači, siguran sam da je to postojalo i ranije, ali znam od trenutka hapšenja Radeta Markovića i hapšenja ljudi sa Ibarske magistrale da je to bila ta grupa. Pričam to na osnovu onih informacija koje smo dobijali i ranije, i na osnovu tih kanala koji su dolazili i ranije. Najčešće je to bilo preko Ljubiše Buhe. Najčešće. Jer, to je bio jedini kanal i jedina veza. Znači, Ljubiša Buha, pa, ili Dragoljubu, pa Dragoljub to nama prenosi ili, u kasnijoj fazi, Ljubiša Buha meni lično. Sve u stilu da je Zoran potčinjen, da se naziva u njihovim krugovima “pička”, da je izdajnik, da je smrad, da je Koštunica pravi...

Naravno, nije se govorilo da je to zbog Ibarske magistrale i zbog droge, nego, naravno, zbog patriotizma, naravno zbog Haga, naravno zbog Srbije, naravno zbog svetih grobova junaka koji su ginuli širom Jugoslavije za odbranu Jajca, Drvara, frižidera i ne znam čega. Naravno, naravno da je postojala veza i naravno da je tad sve to krenulo. I mi smo znali da je to tako.

Bez obzira na to, on je i dalje do juna te godine, bio komandant Jedinice za specijalne operacije. Znači, u instituciji vlasti čiji ste vi šef, i kao što i vi morate da se i prema poslednjem saradniku u sudu ophodite i razgovarate na način na koji se to očekuje od nekog ko je šef suda ili predsednik, nije ni važno, to mora da radi i predsednik vlade. I to govorim zbog toga što tumačenje da je pobuna “Crvenih beretki” početak nekog sukoba nije tačno. Ja mislim da je to kulminacija nečega što je i na tom sastanku 7. januara bilo jasno svima da se nikad neće završiti tako što se neće saznati istina, ili što će se, nedaj bože, Zoran praviti lud. Jer, tada je bilo jasno da to neće moći.

A cičanje i vrištanje Koštunice i njegovog kabineta povodom ovoga što smo radili... Podsetiću vas da su oni negodovali zbog hapšenja Radeta Markovića. Negodovali su zbog toga što je Rade Marković bio uvažavan gost u kabinetu Vojislava Koštunice. Zbog toga što je on bio čovek koji se bavio Koštuničinom i bezbednošću države. Oni su 6. oktobra rekli "Ma, kakve veze ima to ko je 700 ljudi ubio za deset godina u Beogradu, ko je pljačkao, daj mi da pričamo o bezbednosti. Daj mi da pričamo o tome kako će se tu dešavati, šta će se dešavati". Tada je Ljiljana Nedeljković koja je bila kućni prijatelj sa Radetom Markovićem i njegovom ženom, vrištala i negodovala zbog toga. I od tog trenutka počinju savetnici Vojislava Koštunice da ga upozoravaju da je ovo što su Zoran Đinđić i Dušan Mihajlović uradili, uz pomoć Gorana Petrovića, samo znak da se jednog dana neće libiti da uhapsu i njega, Vojislava Koštunicu.

I tog trenutka počinje neodoljiva potreba [kampanja iz] kabineta Vojislava Koštunice, iz dela političkih struktura koje su uz Vojislava Koštunicu, mislim na Miloševićeve strukture vlasti, koji su u međuvremenu bilo postali članovi DOS, bilo ostali funkcioneri u svojim strankama, svih onih koji su se plašili otkrivanja istine i onoga što će se tada desiti... I sad, kad Radeta Markovića stave u zatvor, da li će Rade propevati ili neće, šta će reći, šta neće reći, i tako dalje. Znači, mislim na pripadnike JSO, mislim i na pripadnike SAJ i na druge delove policije. Oni su samo ekstremna jedinica koja je imala tu ekstremnu moć.

Znači, kriminalom su se bavili svi, svi sektori, svi delovi društva. Ne mislim svi zaposleni, nego nije bilo strukture koja se kriminalom nije bavila, samo što je ogromna razlika bila u tome da li ste se bavili organizovanim kriminalom ili ste bili šef fudbalskog kluba "Milicioner" i pljačkali tamo na transferu igrača, dogovarali se i kupovali bodove, ili ste se bavili kriminalom tako što ste trgovali drogom ili ubijali ljude.

Znači, tog trenutka dolazi do političke podrške iz kabineta Vojislava Koštunice, da li njegove lične, ili zbog toga što je toliko verovao svojim savetnicima, to ne znam, to uopšte, uostalom, nije ni važno. I u javnosti tada dolazi do prvih onako glasnih medijskih procena da između Zorana Đinđića i Vojislava Koštunice postoji procep, ali da je taj procep na ideološkoj osnovi. Ponovo, Zoran Đinđić je "izdajnik", "pragmatik", te "izdaje ljude", ovo, ono, a Vojislav Koštunica "patriota". Pošto je to bilo smešno, jer je Zoran Đinđić bio "izdajnik" pet godina pre toga, deset godina pre toga, bio je lokator za bombe, ne znam šta sve nije radio, i pobedio je na tim izborima. Bez obzira da li mu je rejting bio mali ili nije, on je iz dana u dan bivao sve veći i veći. Onda je moralo da se nađe nešto jače zbog čega bi se Zoran Đinđić diskreditovao u javnosti i distancirao u odnosu na Koštunicu. To što je Koštunica blizak popovima, a Zoran Đinđić nije, nije dovoljno za Srbiju 2001. godine, tokom aprila i maja. Narod čeka Miloševića u zatvoru, narod čeka da se sazna ko je ubio Čuruviju, narod čeka da se sazna otkud sedamsto novosagrađenih kuća na Dedinju, otkud tužiocima kuće koje vrede milione maraka, otkud sudijama automobili od trista do četiri stotine hiljada eura i tako dalje. Narod to očekuje da sazna, i nije dovoljno to što Zorana vređate da je samo "izdajnik". I onda se pronalazi metod, ono na šta je narod uvek osjetljiv, i što uvek može da prođe, a to je da je on ustvari kriminalac. Da je on ustvari blizak podzemlju. Da je, zapravo, Koštunica taj koji poštuje institucije, on je zakon, Sunce, a ovo je jedan kriminalac.

I, šta ćemo tu naći kao dokaz? Pa, imamo dovoljno. Prvo, blizak je sa Legijom.

Svi znaju da su u toj Jedinici kriminalci, bez obzira što to javno neće reći, ali to se zna. Pa ćemo onda – evo, Ljubiša Buha, on je poznati kriminalac, iako do tad niko u zemlji nije čuo za njega, ali su uspjeli da u periodu od narednih pet–šest meseci upoznaju građane Srbije sa tim da u Srbiji, ustvari, postoji samo jedan jedini kriminalac i da se taj kriminalac zove Ljubiša Buha. I, da je on, ustvari, kriminalac pod zaštitom Zorana Đinđića. Ni za jednog drugog niste znali. Ni o kome drugom niko nije pričao. A zašto se to desilo? Kako je to moglo da se desi?

Pa, tako što je dobilo političku podršku od strane Vojislava Koštunice koji je bio predsednik države, koji je bio čovek koji je imao poverenje tog trenutka građana Srbije od osamdeset posto, čija je svaka reč bila kao Mojsijeva. To kad on kaže – to je Sveto pismo. A on je na svojim konferencijama za štampu, bilo kao predsednika države, bilo kao predsednika stranke, optuživao vladu Zorana Đinđića, ne direktno njega ili njegovu vladu – jer se znalo, vlada Srbije je bio Zoran Đinđić – ili njegove saradnike, da su, ustvari, povezani sa kriminalom. Znači, sve zbog razloga koje sam malopre naveo, zbog potrebe da se ruše institucije koje su predstavljale opasnost za njih. Opasnost. Zašto su predstavljale opasnost? Pa, zato što je uhapšen Rade Marković, zato što su uhapšeni vozač kamiona i njegov saučesnik u ubistvu Vuka Draškovića, jer se došlo do toga da je kombi kojim je otet Stambolić najverovatnije pripadao JSO, došlo se do toga da je ubistvo Čuruvije imalo veze sa državnom bezbednošću. Kad je počelo da se otvara, znalo se da će se ići dalje, ne samo to, nego i sve ostalo. I jedino što je bilo važno tog trenutka – tog trenutka – govorim o periodu mart–april, kad to počinje, bilo je rušenje Ministarstva unutrašnjih poslova, sklanjanje Dušana Mihajlovića koji nije bio tolika opasnost, zato što je ipak Dušan Mihajlović političar i ministar, nije operativno lice, to sprovode, zna se, određeni načelnici određenih odeljenja. Ali najveći problem su bili Petrović i Mijatović.

Zašto? Zato što su dobili u ruke kutiju na kojoj, kako koju fioku otvorite, ispadaju leševi. I, hajde, za deset možda nemate dokaza, za jedanaesti će se pojaviti dokazi, a svaki drugi će dovesti do JSO, ili će dovesti do te mafije i te povezanosti sa JSO, i droga koja je nađena, i zlato koje je nađeno, i izjave, i stotine stvari koje smo u međuvremenu zaboravili, uključujući i krivične prijave koje su ti ljudi podneli. Podsetiću vas da su podneli više od 50 krivičnih prijava protiv funkcionera državne bezbednosti za raznorazne zloupotrebe. Mi o njima danas ne znamo ništa, jer najveći deo se uopšte i ne vodi.

Znači, od tog trenutka počinje rušenje te Službe i počinje diskreditacija Zorana Đinđića sa pričom da je Zoran Đinđić kriminalac. Dokazi za kriminalne radnje su, normalno, izvedeni na osnovu logičkog zaključivanja da je Ljubiša Buha Čume, najpoznatiji kriminalac u Evropi, prijatelj, školski drug Dragoljuba Markovića, a da je Dragoljub Marković kum Zorana Đinđića. Prema tome, šta ima tu više da se priča, sve je jasno. Sav kriminal koji u državi postoji praktično sprovodi Zoran Đinđić.

Hapšenje Miloševića i izručenje Miloševića je bila samo kap koja ih je uspaničila. Kad kažem, uspaničene strukture, ne mislim samo na one koje su tog trenutka operativno bili u vlasti. Prilikom izručenja Miloševića, komandant Jedinice za specijalne operacije već nije bio to, već je bio otišao u penziju, ili je suspendovan, šta god da je bilo. Ali ljudi kakav je, recimo, Jovica Stanišić i cela struktura koja je bila oko njega, čovek koji je bio načelnik te Službe, ne znam, osam godina, u vreme kada su se desili najveći zločini tih jedinica u Bosni, Hrvatskoj, Slavoniji i gde sve ne,

načelnik takođe u vreme kada se u Beogradu dogodilo najviše ubistava. Za vreme Radeta Markovića su se odigrala neka od najspektakularnijih ubistava: Ćuruvija, ne znam, Ibarska, Stambolić. Ali, u njegovo vreme je bilo preko 700 ubistava na ulicama Beograda. Svako u Beogradu ko je tri puta izašao u bilo koji kafić u centru grada znao je ko je koga ubio i znao je da taj što je ubio ima neke veze sa državnom bezbednošću. Ubijen je i načelnik policije u vreme Jovice Stanišića. Vrlo čudno i nerazjašnjeno. Ubijen je političar Zoran Todorović Kundak. Znači, oni su postali milioneri. On i ljudi oko njega. Milioneri. Vlasnici kuća, imovine, stanova i tako dalje. Nikome od njih nije odgovaralo da se istina sazna. Nije im odgovaralo da se sazna iz dva razloga. Prvo, plašili su se za sebe. Ne samo zbog Haga, plašili su se i zbog toga da im se imovina ne oduzme, da ne bude donet ovakav ili onakav zakon. A druga stvar, pa oni su nacionalni heroji, kakvim su sebe predstavljali. Mi smo deset godina živeli u zemlji gde su oni stvarali mit o sebi kao nacionalnim herojima, koji su, ustvari, ginuli, ne znam, tamo u Kladuši, jer su želeli slobodu muslimanskom narodu Fikreta Abdića koji je dobar, za razliku od muslimanskog naroda Alije Izetbegovića, koji su balije. Nisu mogli da kažu – tamo naši ljudi ginu zbog toga što tamo dnevno prebacujemo 40 šlepera mešovite robe i tu se dnevno okreće pet miliona maraka. I to su radili godinama. I da ne bi sada od tih nacionalnih veličina i heroja postali klasični ratni profiteri koji su podgrejavali rat u Bosni i produžavali ga, iako su pojedini njihovi političari svojevremeno i u Hrvatskoj hteli da se taj rat što pre završi, jer se srpskom narodu nije ginulo za dvadeset maraka mesečno koliko su dobijali, ali su ga oni produžavali. I, sad, zamislite, od ljudi kakvi su oni, veličine, heroji koji u istoriju ulaze, kao, ne znam, novi Miloši Obilići i tako dalje, ođedanput dolazite do toga da je to, ustvari, ološ. I, onda, naravno da su se plašili, naravno da su se organizovali. Naravno.

Ja sam, u javnosti već ispričao, ali ću ponoviti, pošto je to možda važno, da sam prisustvovao sastanku Zorana Đinđića i Jovice Stanišića kada je, mislim tog trenutka, skoro sam siguran, ali znam i na osnovu onoga što se posle toga dešavalo, Jovica Stanišić zaključio da sa Zoranom Đinđićem i sa njegovom vladom nema pravljenja nikakvih kompromisa i dogovora na temu “Nema veze šta je bilo, hajde, pusti, kakve veze ima šta je bilo”. To je sastanak kada je on tražio posle neke od operacija (hirurških) da se sa Zoranom vidi. Ja sam sa Zoranom došao kod njega i onda je on, otprilike, počeo da se raspituje – Hag, kako, šta, Karadžić, Martić i tako dalje. Ponudio je Martića tom prilikom. Rekao je, kao: “Pa, ja bih mogao možda da ubedim Martića, ako biste se vi pobrinuli za njegovu porodicu i eventualno za neke tustvari da on dobije, žena – penziju, kćerka – stipendiju, on malo, i tako, možda bih ja mogao njega da ubedim da se on preda, a je li bi to bilo dovoljno da se ne traži Karadžić”? I kao, otprilike, šta Zoran misli o Karadžiću. A onda je Zoran njemu odgovorio, kakav je on inače bio: “Hej, pa super bi bilo da se predaju i jedan i drugi. To bi bilo najbolje i za mene, i za ovu državu, i za sve, i ovaj bi bio heroj, i ovaj bi bio heroj”, i tako dalje... Onda je ovaj ćutao i rekao: “Aha, šta ako”?... Onda malo oko Frenkija. “Šta Frenki”? Kao: “Je li može Frenki da ostane”? Zašto je on to razgovarao sa Zoranom? Mala digresija, ali možda važna, zato da bih pokazao još jednu Zoranovu osobinu, odnosno da on nije bio čovek koji je tako lako ostavljao ljude, bez obzira što Jovica Stanišić njemu nikad u životu ništa nije uradio. Priča o tome da je Jovica Stanišić nešto strašno puno učinio Zoranu svodi se na to – nije

ga ubio, a mogao je. To je Jovicina priča. Puno puta mu je Milošević, bilo direktno, bilo indirektno, kako se to već govori, rekao: “Tog malog treba skloniti”. Ili ne znam kako je to govorio, i tako dalje. Ali, on nije hteo da prlja službu, on je bio častan. Služba je služila samo za šlepere i za pare, a ne za ubistva. Nije hteo. To je sva suština. On se video sa Zoranom Đinđićem jedanput na slavi. I ja sam bio jedanput. To su otprilike viđenja u stilu: “Hej, čuvaj se, pazi, ovi sada, opasni su, znaš, Badža je opasan, oni će te prebiti, nemoj mnogo da istrčavaš”. To je taj nivo sastanaka i taj nivo razgovora. Prvo sledeće viđenje posle 6. ili 7. oktobra, za koje on danas u javnosti iznosi neistine i kaže da je Zoran Đinđić to tražio, jeste laž. Mi smo se videli sa njim na dan kada je Koštunica inaugurisan za predsednika, dva sata posle toga, uveče, ja sam bio prisutan. To je to veče za koje vam kažem da smo se ponovo videli sa Ulemekom. Stanišić je tražio hitno, hitno viđenje sa Zoranom. Zoran se sa njim video u njegovoj kući. Dovedi su nas neki ljudi koji su nas negde sačekali. Bili su prisutni i Zoranovo obezbeđenje i Zoranovi vozači, ali oni su sačekali u dvorištu, ja sam sa Zoranom ušao u kuću. Tu je, pored Jovice Stanišića, bio i još jedan čovek koji nas je praktično i zvao, neki njegov prijatelj i saradnik. I to je razgovor od sat vremena, kada ga je Zoran pitao: “Ej, šta je ovo, nešto me Legija pitao, ti, DB, o čemu se tu radi, šta je to”? Ovaj je rekao: “Ne, ne, ne, kakav ja, ja sam bolestan”. Razlog što je on tada zvao Zorana je bio, otprilike, da mu kaže, da ga zamoli, jer Kertes mu se žalio da su ga tukli tamo kada su ušli u carinu i da se plaši za svoj život, pa ako bi Zoran mogao, ili neko od Zoranovih, da zovne Kertesu i da mu kaže: “Nećemo te ubiti”. I drugo, da mu skrene pažnju na neke ljude koji su jako dobri i koje bi Zoran mogao da zadrži: nikako da ne menja direktora “Srbija–šuma”, da ga ostavi na tom mestu. Pazite, govorim vam, 7. oktobar ili 8. oktobar, kada je to bilo, znači, da ne znate da li ćete preživeti do sutra ujutru, a on se bavi time ko će biti direktor “Srbija–šuma” i da bi Rodića, valjda, taj je bio direktor “Srbija–šuma”, bilo dobro da Zoran uzme za šefa ne znam nečega. Zoran kaže: “Hej, pa čekaj, pa taj je JUL u Saveznoj skupštini”. “Ma ne”, kaže, “ja mislim da je on čak tvoj, Demokratska stranka”. To je bio nivo razgovora i ta mistifikacija da, kada se Zoran Đinđić viđao sa Jovicom da su tada pravljeni pakleni planovi, da je, ne znam šta dogovarano, u stilu podela podzemlja, preuzimanje poslova od Marka i tako dalje. Sve su to besmislice i budalaštine upravo onih koji su to radili i koji su delili mafiju i podzemlje. Ali, pošto ne možete da sakrijete da u Srbiji postoji podzemlje, ne možete da sakrijete da postoji kriminal, mora neko da bude za to odgovoran. Taj neko je nađen u liku Ljubiše Buhe i niko drugi više nije postojao. Nijedan kriminalac u Srbiji nije postojao sem Ljubiše Buhe koji, zbog toga što je on prijatelj kuma Zorana Đinđića time je dokazano da je mafijaš i Zoran Đinđić.

Vraćam se na priču i objašnjenje oko tog sastanka sa Stanišićem, jer je takvih sastanaka bilo možda desetak, sa slušanjem njegovih priča i iskustva u policiji i tako dalje. Nikada ništa konkretno. Ali, kada je u maju 2001. godine advokat Toma Fila izašao u javnost sa tvrdnjom da je na stolu Vojislava Koštunice video dopis Haškog tribunala kojim se traži da se sudu izruče Jovica Stanišić, Franko Simatović, Zoran Mijatović, tada zamenik načelnika državne bezbednosti, Milorad Luković (i sledi spisak sa imenima koji je kasnije objavljen i u “Reporteru”), Zoran i ja smo bili u Parizu. To je bila udarna vest u svim medijima, a savetnik Vojislava Koštunice, Gradimir Nalić je nad njom seirio, sve u stilu: “Aha, aha, aha, evo, zamenik načelnika

državne bezbednosti Zoran Mijatović". Pa je tada davao i izjave da čovek nema veze, ali je bio šef Beogradskog centra u to vreme, pa zato ide u Hag i tako dalje. Zoran je – ja sam bio prisutan – zvao Karlu del Ponte i razgovarao sa njom. Prisustvovao sam tom razgovoru i čuo sam taj razgovor kada je pitao da li je to istina i da li je to tačno, i kada je rekao da je to vrlo loše u ovom trenutku za tu nestabilnu i mladu vladu, u zemlji gde Milošević još uvek može ponovo da postane neki predsednik i da informacija, ako je tačna, oni sada traže čoveka koga je Zoran Đinđić postavio na mesto zamenika načelnika – ne, on, nije ga on postavio, on ga nije ni znao, postavio ga je Goran Petrović, ali svejedno, Zoranov je kadar. Ako će tog čoveka da vode u Hag, niko ne može da očekuje da će ta služba i taj čovek koji sada brine da li će ići u Hag ili neće ići u Hag, da će taj čovek sada da se bori protiv kriminala i da rešava politička ubistva ili da će to da uradi Jovica Stanišić za koga je već opet određenim izjavama i manipulacijama, naročito njegovim ličnim, jer je on kralj manipulacija oko tog viđenja sa Zoranom Đinđićem i tako dalje, ustvari, kao on i Zoran su kao dva najbliža brata (mislim na Stanišića) i sada Zoran koga toliko svet ceni, pušta čoveka da ide u Hag. Znače, možete da pretpostavite, ako se ne sećate, kakve su reakcije tada bile radikala, SPS, Koštuničine stranke i drugih stranaka i javnosti, i kakav je odnos uopšte prema Hagu tada bio. Iako nije bilo potrebe, iako nije morao to da traži, Zoran je zvao Karlu del Ponte da je pita da li je to tačno i da joj kaže da je to strašno, da ako sada nemaju ništa drugo da rade, ako nemaju nikoga drugoga protiv koga bi podigli optužnice nego traže baš ove ljude, to samo znači rušenje države i rušenje Zorana Đinđića.

Znači, napravio sam ovu digresiju da bih rekao kakav je Zoran Đinđić bio čovek i da kažem da nije bio od onih koji, kao, danas si mu drug, "strašno mu je puno Jovica u životu učinio", a on ga je onda izdao. Stvar je obrnuta. Ništa mu u životu nije učinio, ali zbog te hipoteke koju je imao kao čovek koji ostavlja prijatelje, zbog toga što je imao hipoteku da je izdajnik, pragmatik i tako dalje i tako dalje, radio je i stvari koje su ga nekada, kasnije, kada bi se to saznalo ili ne, puno koštale, jer je ta njegova veza sa Jovicom Stanišićem u javnosti predstavljena kao veza, navodno, dva najbliža saradnika; ta veza sa čovekom koji je bio šef "Sekuritete" Slobodana Miloševića, a ona se svodi na dva sastanka pre toga, i ovog jednog, mislim da je bio jedan, dok je bio načelnik, a jedan kada je posle toga smenjen, ili dva, potpuno je nebitno, i nekoliko sastanaka posle toga, kada je Zoran Đinđić postao predsednik vlade.

Vraćam se na to da je tada Jovica sa njim razgovarao oko Haga, upravo zbog toga što je znao vrlo dobro kakav je Zoran. Bez obzira šta se o njemu pričalo u drugim krugovima, ali je znao da je Zoran takav čovek i da lako može da manipuliše time što je Zoran hendikepiran jer ne sme sebi da dozvoli ono što Koštunica može; jer, Koštunica je čovek koji nema potrebu da dokazuje da je patriota, da je Srbin, da je nacionalista, dok je Zoran izdajnik, Nemač, ne znam već šta je, on mora da se dokazuje svakog dana i to je taj hendikep. On je vrlo dobro manipulisa tim hendikepom, mislim na Stanišića, i tražio od Zorana tada da pregovaraju i onda da se raspituje, kao, oko Frenkija, jer, naravno, nije se dovodilo u pitanje da će on otići u Hag. Nema ni razloga što bi on išao u Hag.

Međutim, kada je taj sastanak završen, on je te večeri pozvao – znam pouzdano, zato što mi je pričao svedok tog sastanka, čovek koji je bio na toj večeri i sa grupom svojih

najbližih saradnika otišao u Ub, 40 km od Beograda, u kuću jednog od tih ljudi koji su bili na tom sastanku – dakle, pozvao je Branu Crnčevića, Miću Stanišića, bivšeg načelnika policije Republike Srpske, i još nekoliko svojih najintimnijih prijatelja, i tu su ostali do zore i tu su do zore večali i dogovarali se da se okrenu Koštunici. Znači, tu se okreću Koštunici, jer, kao, do tada su podržavali nas. Šta znači to podržavanje? Pa, kao, eto, mogli su da podmetnu bombe i svi da izginemo, jer stalno je to bilo tako. Stalno je bilo takvih informacija: “Ej, znate šta se desilo”. Kada je Čedi otišao džip u vazduh, ja sam se posle toga video sa Stanišićem i onda mi je on rekao: “Jaoj, došla su tri Ukrajinca, mi imamo podatke, stručnjaci za eksploziv, radili su u Avganistanu i..”. Sada već kakve priče ti idu, onako, kao iz “Zone sumraka”. Ali oni gledaju, šta mogu; tu će oni nešto otprilike, između redova: “Hej, ako ste pametni, neće vam pasti dlaka sa glave, ali pustite, mi ćemo da budemo ti koji ćemo time da upravljamo”, i tako dalje.

Znači, on (Stanišić) tada, govorim da je to proleće, rano leto 2001. godine, posle tog sastanka i posle tog njihovog noćnog razgovora u Ubu, odlučuje da se okrenu ka Koštunici sa kojim su inače u međuvremenu imali kontakte, ali ne direktne. On ne, ali su imali njegovi ljudi, znači, nisu oni odustajali od bilo čega. Tako je hapšenje Miloševića bila samo ona kap koja je trebalo da bude dokaz Vojislavu Koštunici da Zoran Đinđić i njegova vlada, uz pomoć ovakve policije i uz pomoć privatne Službe državne bezbednosti, koju navodno vode njegovi privatni ljudi, da je njihov sledeći korak hapšenje Koštunice, jer, ako su i pored toga što je vojska pretela da će dići “migove”, da će “migovi”, ne znam, srušiti helikopter, pored toga što je to kao protivzakonito... Vi se sećate izjave Vojislava Koštunice te večeri, da je to državni puč. Nije on rekao da je to državni puč zbog toga što je njemu bilo žao Miloševića, nego što je upravo pod utiskom priča svojih saradnika i raznih struktura koje su ranije 10 godina vladale, živeo u ubeđenju i verovao da je verovatno sledeći potez Zorana Đinđića hapšenje Vojislava Koštunice. Zašto – nije važno. Znači, zaoštavanje te atmosfere, napuštanje vlade tada, rasturanje DOS, medijski linč koji je u međuvremenu već uveliko započeo – to je već treći mesec kako divlja duvanska afera “Nacional” proizvedena u Zagrebu, ne u Srbiji, nego u Zagrebu, gde je glavni akter te priče Zoran Đinđić i njegov poznanik, prijatelj, šta god, nije ni važno, koga je upoznao četiri meseca pre toga. To je svakog dana u dnevnim novinama glavna tema. Iako je to forsirano sa druge strane, Zoranu Đinđiću više na pres-konferencijama kao predsedniku vlade – to znam, jer sam tome prisustvovao – novinari ne postavljaju pitanja na koja on kao predsednik vlade treba da odgovara, nego pitanja da li se vozi avionom, šta je sa Ljubišom Buhom, koliko je šlepera prebacio, i tako dalje i tako dalje. U toj atmosferi Koštunica ruši vladu, znači, napušta vladu, pronalazi razlog da je to ne znam šta... Slobodan Milošević, hapšenje Slobodana Miloševića i od tog trenutka postoji samo jedan cilj, a to je što pre rasturiti vrh državne bezbednosti. U tom cilju pokušavaju da iskoriste hapšenje Miloševića, da iskoriste onu fotografiju objavljenu u “Nedeljnom telegrafu” i traži se, sećate se, da se tada zahtevalo da se smene Goran Petrović i Zoran Mijatović zbog toga što se fotografija pojavila u medijima. To je dva meseca bila jedina tema u Srbiji, ništa drugo nije postojalo, da bi sve to u avgustu, kao što vam je poznato, kulminiralo ubistvom Momira Gavrilovića i da bi, opet, ubistvo Gavrilovića bilo dodatni dokaz da je Zoran Đinđić mafijaš, da je Zoran Đinđić kriminalac.

Ubistvo Gavrilovića je bilo, da tako kažem, onaj tas na vagi Vojislava Koštunice koji je trebalo da dokaže da, osim što Zoran Đinđić ima privatnu službu državne bezbednosti koju zloupotrebljava jer izmišlja priče, izmišlja Ibarsku, izmišlja Stambolića, izmišlja ne znam šta već sve, jer sve izmišlja, hapsi ljude, vodi ih u Hag, isporučuje ih – oni i ubijaju. Znači, i sami znate kako to biva, plašite se, imate određeni stepen strepnje, pa, kao, “dobro, dobro”, sve do trenutka dok vam ne kažu: “Evo, ti ljudi i ubijaju”. I Gavrilović je bio potreban da bi se to dokazalo, znači, ja sam siguran da su oni ubili Gavrilovića. Ja za to nemam dokaze, i znam da to može da se izrekne kao moj stav, ali je meni potpuno jasno da je to urađeno zbog toga da bi se dokazalo nešto do čega vam je stalo da javnost u to poveruje... Mišljenje javnosti je već delimično bilo promenjeno, ona euforija građana, kako je DOS super i tako dalje, već je počela da splašnjava zbog stalnih svađa za koje je optuživan Zoran Đinđić, ni kriv ni dužan. I, ako pogledate pres–klippinge iz tog perioda, videćete da ne postoji nijedna izjava Zorana Đinđića protiv Vojislava Koštunice, niti jedna, ali postoji milion izjava Vojislava Koštunice kojima direktno optužuje Zorana Đinđića. Ali je to nekako bilo prirodno i to se nekako tolerisalo.

Znači, u toj atmosferi gde je javnost već zamorena svađama, Zoran Đinđić je već kriminalac, švercer cigareta, pragmatik, “ma jeste, dobar je, Evropljanin je, ali pusti, mnogo je uprljan, ljudi oko njega su prljavi”. Oko Čede, ne samo zbog “zebre”, ne samo zbog džipova, ne samo zbog obezbeđenja, nego zbog tih priča – viđen sa Legijom – stvoreno je već uverenje da je to novi Marko Milošević. Oko toga se više i ne postavlja pitanje. Drugi članovi DOS, to su sve kriminalci, ološ, i tako dalje i tako dalje. Znači, u toj atmosferi, bez obzira na sve to, potrebno vam je još samo nešto da ubedite i javnost i, naravno, te ljude koji tu odlučuju, Vojislava Koštunicu pre svih, da morate hitno sa njima da se razračunate, jer ti si sledeći. Ono što im je nedostajalo bilo je to da se dokaže da “oni” ubijaju i to je urađeno tako što je ubijen Momir Gavrilović.

I znate, sve to, da ne ponavljam ono što sam do sada rekao, a pobuna “Crvenih beretki” je samo poslednji čin, dobro ili loše, kako se uzme, izrežirane predstave koja traje od 5. oktobra 2000. sa manje ili više intenziteta, koja se pojačava hapšenjem Radeta Markovića i otkrivanjem ubistva na Ibarskoj magistrali, hapšenjem Milorada Lukovića posle incidenta u “Stupici”, suspenzijom posle paljenja diskoteke u Kuli, hapšenjem grupe Dušana Spasojevića maja meseca – to sam preskočio, ali pretpostavljam da će me to neko pitati, pa ću o tome odgovarati – i tako dalje i tako dalje. Jer, ono što je tog trenutka evidentno, a ustvari što se i inače zna, to je da vlast drži onaj ko ima vladu Republike Srbije, a ne onaj ko sedi u Miloševićevom kabinetu i, ne znam, razmenjuje poslanice sa popovima. I to se u javnosti Srbije vrlo dobro zna, i da su se Zorana Đinđića, bez obzira da li ga vole ili ne vole, u Srbiji počeli da plaše. Jer, Srbi su takav narod, vole da se plaše svojih vladara, dok je time što ima hrabrosti, time što je bez reči uzeo i izručio Miloševića, time što nije imao problem da uhapsi ovoga, da uhapsi onoga, kao, lako će se promeniti ta situacija i preći će deo administracije i struktura na stranu Zoranovu. A to je ono što je moralo da se spreči, bez obzira na vojsku koja je sve vreme učestvovala u satanizaciji Zorana Đinđića, znači, direktno je učestvovala preko svojih službi, uglavnom preko Službe bezbednosti. Bez obzira na tu vrstu, da tako kažem, ogromne pomoći koju je kabinet Koštunice imao, bez obzira na to što smo znali da su strukture iz te bivše

Miloševićeve državne bezbednosti, mislim i na JSO, i na Jovicu Stanišića, mislim i na te neke druge koji nisu, da tako kažem, bili javno eksponirani, ali su bili dosta značajni i dosta važni bivši funkcioneri državne bezbednosti, koji su činili veliko zlo, jer su držali ogroman broj novinara na svojoj vezi i sa njima imali lične kontakte, navodeći ih, ucenama ili plaćanjem i podmićivanjem, što smo, takođe, kasnije utvrdili, od strane međunarodne duvanske mafije, da učestvuju u toj satanizaciji Zoranovoj. Bez obzira na svu tu podršku koju su oni imali, ipak to nije bilo dovoljno da potrese tu snagu, tu Zoranovu sposobnost. Jer je svaki građanin Srbije, čak i onaj koji ga je mrzeo, mogao u njemu da prepozna čoveka uz koga će mu biti mnogo lakše nego uz Vojislava Koštunicu, jer je Vojislav Koštunica gori nego što je on sam, a, da je Zoran Đinđić, bez obzira što ga ne vole, taj neko ko će njemu napraviti da mu bude bolje u svakom slučaju... Srbi su takvi, oni su ga javno kritikovali, ali im se dopadalo to što je on uspeo da, ne znam, sredi ovo, da sredi ekonomiju, da sredi ono... I to je pod hitno trebalo da se zaustavi. Kako? Pa tako, što će mu se prvo oduzeti jedna od poluga vlasti, a ta poluga vlasti, državna bezbednost, u isto vreme direktno ugrožava nas. Koga? Mene, Milorada Ulemeka. Ugrožava me zato što znam šta će se sve otkriti, ako oni nastave to da rade. Zato što će se pojaviti neko ko ga neće, ili ko jedva čeka da se stvori atmosfera da on više ne bude toliko moćan, da ga se ljudi toliko plaše, i da neko od 50 ljudi koji su učestvovali u zločinima, ako njih 45 nema savest, ali 5 ima ili jedan ima. E, taj jedan kome će savest da se probudi kad-tad, ne znam, možda će loše da spava, možda će dete da mu se razboli, možda će nešto, ne znam, majka da mu umre, i onda će da shvati i da sam sebi kaže: "Hej, ne mogu više, idem da kažem; sada ne mogu, jer će me ubiti". Veliki broj njih je i pobijen, naročito onih u koje nisu imali poverenja. I kako ćete to da uradite? Pa ne možete to da uradite tako što ćete da kažete: "Hej, pa ovi su loši", nego morate onu drugu političku stranu, a to je ta sa kojom ste u međuvremenu već bliski, da ubedite da njoj preti opasnost od Zorana Đinđića i Gorana Petrovića. I zato je ubijen Momir Gavrilović, da bi se Koštunici i ljudima oko njega pokazalo: "Hej, ej, ej, stani, stani, pa ovi su bre mnogo ozbiljni, hajde mi to da rušimo". I onda je pobuna "Crvenih beretki" samo sinhronizovana akcija svih njih zajedno.

Mislim na "zemunski klan", osveta "zemunskog klana", zbog toga što se država usudila da ih uhapsi i da ih optuži za krivično delo koje jesu uradili, oni ga jesu uradili, ali: "Ej, pa mislim, to je dogovor, mi se bavimo kriminalom, ali za državu činimo šta treba da se čini". "Za koju državu činite"? "Pa činili smo za Miloševića, za Radeta Markovića, kako šta, pa imamo valjda neke zasluge. Šta sada vi mislite, to da promenite"?... Tako da su počele te priče: "Mi smo vas doveli na vlast", a opet po principu, "Mogli smo sve da vas pobijemo tog dana, ali nismo".

I sada, iako je Zoran Đinđić prvi put čuo za Dušana Spasojevića u maju 2001. godine, to nije smetalo Dušanu Spasojeviću i ljudima oko njega da pričaju kako su oni doveli Zorana Đinđića, jer je to, ustvari, bio dogovor. Oni su rekli: "Ništa ti ne brini, jer ko drži podzemlje, taj drži vlast". To je bila deviza koju su oni pričali non-stop, koju smo mi od njih čuli 300 puta. Sve u stilu: "Ne smete da uništite podzemlje, zato što će se podzemlje opet stvoriti, to je kao voda, onda će ga stvoriti neko drugi, jer to nećete biti vi. Svaka država u svetu kontroliše podzemlje, vi morate da imate podzemlje". Nikada oni nisu rekli "mi ćemo biti vaše podzemlje", ali otprilike "nemojte da im se suprostavljate". Kada je došlo do pucanja na Dušana

Mihajlovića, mislim da je već bio ministar policije, jeste, nekoliko dana posle toga, slučajno, nije bilo namerno, trebalo je da pucaju na nekoga drugog, pa su pucali na Mihajlovića. Pojavili su se, ja se sećam da su se pojavili ljudi bliski Ulemeku i ovome Buhi i rekli: “Jaoj, ej, ima tu jedan dečko, slučajno je bilo, to je naš, nema on nikakve veze, dajte, puštajte ga, neka ide iz zatvora”. Ja sam to čuo.

Znači, to je otprilike bilo, “Ej, mi smo tu, mi vas... ništa nemojte da brinete, vi možete da se pravite važni da imate nas, ali ono što mi radimo, u to ne sme da se dira”. To se desilo i kasnije, kada Ulemek već nije bio komandant Jedinice za specijalne operacije, mislim da je to čak bila 2002. godina, kada se desilo da je jedan od članova ove bande, Milan Jurišić–Jure, bio u nekoj policijskoj akciji ranjen. Pojavio se posle toga na naslovnoj strani nedeljnika “Svedok”. Tekst i intervju sa njim napravio je Gradiša Katić, još jedan do likova iz te grupe, iako ne radi u toj novinari. Sa naslovne strane “Svedoka” upućena je pretnja državi: Milan Jurišić leži u bolnici, u krevetu, pa kaže: “Ako sledeći put policija bude pucala na nas” – ne na njega – “na nas”, “ja tvrdim biće krvi do kolena”. I unutra, intervju sa njim, u kome on kaže otprilike, kao: “Na šta to liči, beogradska policija, taj Milan Obradović, mnogo se osilio” i tako dalje i tako dalje. Nekoliko dana posle toga Bracanović zove Milana Obradovića da se vide u zgradi Instituta. Operativno, oko poslova koje rade. Da li je bila Makina grupa ili nije, ne sećam se, ali mislim da je bila. I, iz jedne kancelarije, pošto je sastanak između njih dvojice trajao 5 minuta, pojavljuje se Milorad Ulemek. Jer, to je bio sistem: on je tamo bio, onda Bracanović, koristeći instituciju koju je imao, funkciju koju je imao, pozivao je određene ljude. Tako je bilo i prilikom hapšenja Makine grupe, kada su Čedu pozvali da dođe tamo, pa se onda iz druge prostorije pojavio Ulemek, a onda se to kasnije koristi – bili su tu Ulemek i Čedomir. E, tada se pojavio Ulemek i, kao, Milanu: “Hej, gde si, čao brate, kako si”? I tako dalje, u tom uličarskom žargonu, kao: “Hej, ali nije u redu što nam dirate ovog malog”. “Kog malog”? “Jurišića”. “Kakve veze imaš ti sa Jurišićem”? “Pa, to je naš klinac, ej, nismo se tako dogovorili”. Otprilike, “Hej, samo da ti kažem, nije on bilo ko, to smo mi”. “A, koji ste to vi”? On nam to govori u kabinetu čoveka koji upravlja državnom bezbednošću. Znači, sve vam je jasno.

Vi možete da budete šef beogradske policije, ali vi shvatate da je taj vaš kolega, taj tu, koji izigrava nekog načelnika ili operativno vodi, zamenik načelnika državne bezbednosti, čovek koji pripada drugoj grupi. Znači, vi treba da shvatite da postoje dobri i da postoje loši kriminalci. Postoje oni koje ne smete da dirate. A zašto da ih ne dirate?

Pa, zato što su oni to pravo izborili u ovim ratnim godinama. Oni se na to pravo pozivaju, jer su se za njega izborili na Majeveci. Tamo kada su oni ranjavani na Majeveci, tada je odlučeno da kad dođu u Beograd, da će prodavati drogu i vi ne smete da se tome suprotstavljate.

I, druga stvar, osim što ne smete, oni vam jasno govore da su oni od vas jači i moćniji. Oni vam direktno prete, direktno vam govore: “Hej, nemaš čime da se suprotstaviš. Ti imaš tu 10 svojih iz interventne brigade, ja ću pozvati ove moje zveri, njih 200, pa poješćemo vas i vi znate da je to tačno i vi znate da u toj državi ne postoji mediji, ne postoje institucije, ne postoji niko ko će vas od toga zaštititi. Jer, oni važe za heroje, a Milan Obradović? Pa za tri dana će biti kriminalac, kao što je sada u zatvoru zbog toga što ga je optužio čovek koji je kriminalac. Mi to znamo i

niko ništa ne govori i niko ništa ne menja. Zašto? Pa, zato što je takva vlast, zato što nema ko da se suprotstavi, zato što smo takav narod.

Znači, u toj i takvoj atmosferi, u tim, da tako kažem, stvarima koje su se dešavale, paralelno sa pretnjama, zastrašivanjima, tipa "Hej, nismo mi sami, iza nas je Vojislav Koštunica, iza nas je najpopularnija politička stranka u državi". A da ne govorimo o tome da ih SPS i radikali ne samo podržavaju, nego obožavaju. Znači, vi imate, sa jedne strane, što se političke scene u Srbiji tiče, 75 odsto onih koji su na strani tih ljudi i oni to vrlo dobro znaju i time vrlo dobro manipulišu. U isto vreme, satanizovani ste već da ste izdajnik, da ste čovek lošeg karaktera, da ste kriminalac, da ste švercer cigareta, da ste... I normalno je da onda, u tim situacijama, a nemate mehanizme i poluge vlasti, vi nemate mogućnost da možete da budete sigurni da će na suđenju koje se upravo odvija za Ibarsku magistralu neko smeti da osudi Milorada Lukovića i da ga stavi u zatvor. Nemate.

Jer, na samu pomisao o tome da će on da ide u zatvor, vi imate pretnju da će najmoćnija jedinica u državi da dođe i sve da pobije. I ne samo da je to normalno, nego to pravo njima pripada. Jer, dok su oni krvarili kod Bihaća, ti si naručivao bombardovanje Srbije... I to postoji sve vreme, taj kontekst sve vreme postoji. Zoran od toga ne može da pobjegne.

I on zna da je to tako. On je političar. Znači, mora da vodi računa o tome da zadovoljava većinski deo Srbije, a ne onaj sa kojim ne može da vlada. I zbog toga kažem da je pobuna "Crvenih beretki" bila samo krajnji, poslednji čin jedne sinhronizovane akcije koja je trajala od 5. oktobra 2000, gde su kontakti sa Zoranom Đinđićem i ta veza za koju se nadam da sam je objasnio, zloupotrebljavani na način da je on, ustvari, sa njima blizak, da je on njihov zaštitnik, da je on njima dozvolio da se bave kriminalom, da je on taj koji je jednog trenutka njih izdao, a da su se onda oni, potpuno prirodno, okrenuli tamo gde i treba da se okrenu, gde su prepoznali prave vrednosti, gde su prepoznali tradicionalnu Srbiju i srpstvo i junaštvo i čojstvo – kabinet Vojislava Koštunice i te političke strukture, pa je onda ta pobuna zbog toga takva i bila i zato je i završena porazom Zorana Đinđića. Pobuna "Crvenih beretki" je poraz Zorana Đinđića i njegove vlade i on je toga bio svestan ne samo zato što je morao da smeni Gorana Petrovića i Zorana Mijatovića, zato što je bio prinuđen da ih smeni, nego i zbog toga što je bio prinuđen da postavi Bracanovića na to mesto, znajući da tako predaje službu njima i, u isto vreme, zbog toga što je znao da je javnost tog trenutka bila apsolutno na strani Vojislava Koštunice i te Jedinice koja je izašla naoružana i zapretila celoj državi.

Rekao sam da je posle pobune "Crvenih beretki" kao poslednjeg čina tog sinhronizovanog, organizovanog i orkestriranog zajedničkog pokušaja, i na kraju uspeha, rušenje Službe državne bezbednosti i borbe oko nje, to je u isto vreme bio veliki poraz vlade Zorana Đinđića. Došlo je i do puno kompromisa, kao što je bilo postavljenje Bracanovića na mesto operativnog načelnika, iako je bio zamenik, ali osoba koja sprovodi odluke. Zoran Đinđić je posle toga otišao u Kulu, još jednom, išao je na slavu, to je bilo 21. novembra, nekoliko dana posle toga i tu je pred javnošću predstavljeno kao, eto, pomirenje, izmirenje, otprilike, sada je sve u redu, "Nisi ti bio kriv, ti si dobar, ovi su loši, ova dvojica su bili loši, imao si loše saradnike", i tako dalje. I tu nastupa nova faza.

Zašto ovo govorim: zato što nastupa nova faza u odnosima Zorana Đinđića i Jedinice

za specijalne operacije prvooptuženog Ulemeka i nova faza koja je na novi način ponovo iskorišćena da bi se u javnosti nastavila upravo ta vrlo bitna, lažno ubačena tema o tome da Zoran Đinđić, bez obzira na svoje kvalitete koje ima kao političar, sposobnost, znanje, intelekt i tako dalje, ima nažalost i tu jednu lošu osobinu, da voli da se malo druži onako sa ljudima sa kojima ne bi trebalo, da ne upotrebim neku od gorih reči koje su, između ostalog, upotrebljavali i upotrebljavaju ljudi i dan-danas, koji sede sa moje desne strane. I to je glavni element odbrane prvooptuženih, da Zoran Đinđić nije ubijen kao premijer i nije ubijen kao predsednik vlade, jer onda nema političke pozadine, onda nema nikakve konspiracije ili bilo šta drugo, nego ima neraščišćenih računa. Zbog toga sam, možda malo i opširniji i možda zamaram prisutne, ali mislim da je to jako važno i bitno, s obzirom da sam u gotovo svim situacijama do kojih je dolazilo, u kojima je Zoran bio, bio i lično prisutan i trudim se da govorim uglavnom o takvim stvarima. Za mnoge od tih situacija postoje i drugi svedoci koje mogu da navedem, ali pretpostavljam da će to biti tema kada budem bio ispitivan od strane zastupnika ili optužbe.

Dakle, ta nova faza je bila faza kao nekog pomirenja, otprilike, eto, "Hteli su drugi da nas posvađaju". I jedan i drugi nisu verovali da je to tačno, niti je Zoran Đinđić više verovao Ulemeku. Sa Jovicom Stanišićem su prestali svi kontakti, moj poslednji telefonski razgovor sa njim u to vreme je bio kada me je on pozvao onog dana kada su smenjeni Goran Petrović i Zoran Mijatović, ili dan posle toga, da mi kaže da pitam Zorana ako hoće da nešto pomogne, jer, eto, njega zove Andrija Savić, nudi mu se da bude načelnik, pa Andrija pita Jovicu, kao: "Da li bi hteo, Jovice, ti malo tu, pošto znaš da ja nisam sposoban da to budem, ali ako bi ti hteo"? A Jovica, kao, "Čekaj, da vidim ja to sa Zoranom". Ja sam to preneo od reči do reči Zoranu. Zoran mi je rekao da mu kažem da može da pomogne tako što će da prestane da mešetari i da petlja i da dalje izigrava neku vlast. I ja sam ga okrenuo i, od reči do reči, tako mu to preneo. Jedva sam i čekao, pošto je rekao da mu to kažem, i to je bio poslednji moj kontakt sa njim i sa tom grupom. To ne znači da su oni prestali da se i dalje bave opstruisanjem vlade i pozivanjem na nas, iako se sa nama više nisu ni viđali, jer to je već bila, onako, opštepoznata stvar da se mi tu družimo i da mi pravimo neke tajne dogovore. Milorada Lukovića sam video prvi put posle pobune "Crvenih beretki" početkom decembra 2001. na večeri u restoranu "Cepter" u Ulici kralja Petra i to je različito od ovoga, pošto sam imao prilike da vidim u javnosti, i u medijima pročitam, koliko sam razumeo, da postoje dve večere. Ja sam bio prisutan na ovoj i ona je bila prva posle pobune "Crvenih beretki". Došao sam poslednji, negde oko devet i nešto, i tu su sedeli sa ove strane, moje, sa koje sam ja dolazio, prvi u čošku Milorad Luković, do njega Zoran Đinđić, Ružica Đinđić, preko puta Nemanja Kolesar, Zoran Janjušević i Milan Janković. Znači njih šestoro i ja sam bio sedmi. Nisam znao da će on biti tu, niti sam znao da će bilo ko biti. Ja sam posle pobune "Crvenih beretki" otišao iz Beograda i nisam bio tu desetak dana i tog dana sam se vratio. Zoran mi je tada rekao: "Dođi večeras, imamo neku večeru, dođi da se vidimo i da se ispričamo". Nisam ulazio u detalje, ali sam tada, kada sam došao, video njih da već tu sede. Teme su bile tako neke bezvezne. Luković se uglavnom, nešto, ne znam, hvalio. Uglavnom u tim situacijama on se trudi da se ponaša prikladno društvu u kome se tog trenutka nalazi. To govorim na osnovu nekoliko situacija, kada sam bio prisutan. Ovo je bila prva i jedina situacija

koja je bila neka, da tako kažem, neformalna, nezvanična, mislim, ali sam bio u nekim drugim situacijama kada sam imao priliku da slušam njegove priče iz Legije stranaca, njegova herojstva, šta je on sve uradio, rat i tako dalje. Uglavnom se tu nešto hvalio.

Imali smo jedan, da tako kažem, mali polukonflikt, on i ja. Ja sam bio vrlo nezadovoljan što on tu sedi, i po prirodi svog karaktera, ja to i ne skrivam. Zbog toga se nisam ni bavio politikom, zato što to nisam u stanju da uradim. Milan Janković je bio tako začuđen, mislim, njegovim prisustvom, Janjušević i Kolesar su čekali, Ružica je nešto razgovarala sa mnom, on je nešto tako razgovarao sa Zoranom. Znači, to govorim zbog toga što verujem da je na tu večeru njega pozvao Zoran Đinđić, ne verujem da ga je pozvao bilo ko drugi.

Ne znam tačan povod za taj poziv, kažem da nisam bio tu, ali me ne bi iznenadilo da je posle tog, da tako kažem, nekog pomirenja posle pobune "Crvenih beretki", bilo onako, kao, "Ej, hajde sada, šta da se radi, moramo da idemo dalje". Pošto znam da je Milorad Luković sve vreme pričao kako je u poslovima i kako je krenuo da se bavi biznisom i kako taj biznis razvija u Grčkoj i negde na Tajlandu. I ja sam bio prisutan jednom prilikom u zgradi Vlade, negde, ne znam, 2001. godine, kada je došao i sećam se razgovora, na hodniku sam ga video kada sam prolazio i video ga. Razgovarao je bio sa Čedomirom, nešto ga je on pitao i onda je on rekao: "Ne, ne, ja se bavim poslovima". I tako dalje. Znači, ne bi me iznenadilo da je on nešto Zoranu rekao u stilu, "Ej, šefe, je li možeš da mi pomogneš, nešto bih hteo da radim ili ne bih hteo da radim", i tako dalje, pa da je Zoran onda rekao: "Hajde, dođi", i tako dalje. Ja sam bio tu prisutan oko sat vremena, on je bio bez obezbeđenja, nije imao obezbeđenje, što je takođe bilo vrlo čudno, to sam zapamtio. Tražio mi je telefon na kraju te večeri da zove nekoga. Nekoga je zvao. Mislim da je tog dana neko dobio ili je trebalo da dobije dete, ćerku, tako nešto. Mislim, znam da je nešto bilo, da je stalno zvao oko toga.

Znači, tada sam ga video i video sam ga sledeći i poslednji put 2002. godine, u proleće. Ovo sve govorim i, reći ću posle zbog čega govorim, zato što je činjenica da smo se on i ja videli pet puta, odnosno mogu tačno da nabrojim. Nadam se da će me advokati pitati, pa ću se potruditi da tačno nabrojim koliko sam se putao video sa njim. Mi smo se videli toliko puta, a to kažem jer tih toliko, četiri ili pet puta, nismo razmenili 15 rečenica. Između nas dvojice nije razmenjeno 15 rečenica i zbog toga što je između nas dvojice postojala neka vrsta mržnje, antagonizma, neprijateljstva. Ja se njemu nisam dopadao, on se meni nije dopadao. Da li je razlog bio taj što je on čuo da sam bio umešan u postavljanje Gorana Petrovića ili nešto drugo, nije važno, nije ni bitno, ali govorim zbog toga što je tokom ta tri ili četiri susreta i koji su gde tačno bili, u mom stanu, kao što je bio i u mojoj kancelariji, kao što je bio i tada na večeri, kao što me je zvao telefonom. Ali, reći ću, kao što sam sada rekao razloge, zbog čega je bio kod mene u kancelariji i šta je radio kod mene u stanu i, naravno, uz dogovor sa aktuelnom vlašću, uz posredstvo svojih advokata, pokušao da zloupotrebi činjenicu da se sa mnom video i da je tada progovorio dve rečenice, kao tada na toj večeri. Znači, tada na toj večeri sa mnom je progovorio jednu jedinu rečenicu, tipa: "Šta je mali, što si nervozan"? Ili: "Bebo, što si nervozan? Otišli su ti Goran i Zoran". I to nakon moje reakcije pre toga, a odnosila se na komentarisanja njegovog maltretiranja konobara.

Znači, da iskoristi, da manipulacijom i lažima – verujem da se on stidi toga što laže, verujem, bez obzira što se radi o takvoj ličnosti, verujem da se toga stidi i jedva čekam suočenje sa njim i odgovor na to, kada smo on i ja, pošto se nikada u životu nismo videli u Surčinu, kada je on to sa mnom u Surčinu razgovarao, kada sam ja njemu davao spiskove za privatizaciju firmi, kada sam ja sa njim razgovarao o prodaji droge ili bilo čega drugog. Zato govorim o ovim detaljima i zato sada to i pominjem. Sledeći put smo se videli, mogu i taj detalj da priprelim za sutra, jer sam vodio beleške raznih događaja dok sam bio u vladi, pa mogu tako da nađem i taj tačan datum. Ali, to nije toliko sada bitno, i mislim da je to bio, ne da mislim, nego sam skoro siguran, da je to bio i poslednji susret Zorana Đinđića sa njim. To je bilo 2002. godine, negde u proleće. Zoran me je jednog dana pozvao i rekao mi je: “Ej, je li možeš da zoveš Stanka Subotića”? Ja kažem: “Mogu, što”? “Pa, znaš šta mi se desilo, zvao me je Legija”. Ja iznenađen, otkud on, pošto znam da u međuvremenu nisu bili u kontaktu, ili, ako jesu, to je tako nešto strašno retko, ma kao: “Našao mi telefon, zvao me i rekao mi, kao, je li možemo da se vidimo”... Ili mu je ispričao preko telefona, to sada nije ni važno. Ne sećam se ustvari, možda je važno, ali ja se toga ne sećam. Uglavnom je rekao da ga je Legija zvao da mu kaže: “Hej, Zorane, da li ti znaš da mene hoće da ubije Stanko Subotić i da mu ti u tome pomažeš”. Onda je Zoran rekao: “O čemu pričaš, kakav ja, kakav Stanko Subotić”? “Ne, ne, meni su to rekli moji Hrvati, hrvatska služba, da hoće mene da ubije Stanko Subotić, pa, znaš šta, da ne bi sada tu bilo krvi do kolena i da ne bih ja ubio njega, hajde ti vidi sa njim o čemu se tu radi”. I onda Zoran, kakav je već bio, pozove mene i kaže mi: “Ej, molim te, hajde ga zovi, hajde mi njih dvojicu da spojimo, pa neka oni to rasprave, nemoj tu sad da bude opet nešto po novinama”, pošto su, naravno, i Stanko Subotić i Legija vezivani za Zorana i to su ti paradoksi o kojima sam malopre govorio.

Milorad Luković, siguran sam, znači, siguran sam, to mogu da tvrdim, da se sa mnogo političara DOS, u periodu od 5. oktobra 2000. do 13. marta 2003, video nebrojeno puta više nego sa Zoranom Đinđićem. Znači, od Dušana Mihajlovića, ali, hajde, kao, eto, Dušan Mihajlović je ministar policije, pa je morao, a i sa Zoranom Đinđićem se on video, jer je predsednik vlade, ili, recimo, Nebojša Čović, ali opet će neko reći, pa da, ali to je zbog juga Srbije. Ali niko ne vezuje zaštitu Legijinog divljanja po Beogradu, divljanja, znači, koje je kulminiralo tokom 2002. godine – doći ćemo i do toga – izivljavanja po kafanama, hapšenja ljudi, maltretiranja, pucanja po lokalima, teranja da pevaju pesme, da ljube majice Radovana Karadžića, zaključavanje cele diskoteke i teranje ljudi unutra da pevaju i da psuju Karlu del Ponte i tako dalje. I niko to ne vezuje za zaštitu tih ljudi koji su se sa njim više puta viđali, nego za zaštitu Zorana Đinđića. I taj problem koji je Zoran imao zbog toga što je na taj način već bio obeležen u javnosti, pomoć koju nije imao ni sa jedne strane, i to ću vas podsetiti, čak ni od svoje stranke. Čak je i njegova stranka bežala od sukoba sa drugim političarima, izuzev dva ili tri člana stranke, mislim na Gorana Vesića, Čedomira Jovanovića i eventualno Zorana Živkovića, ali svi oni su vrlo brzo stavljeni u isti koš. Oni drugi to nisu radili. Na taj način doveden je u vezu i Stanko Subotić, i samo mu je još to trebalo. Ja sam onda zvao Stanka Subotića, ispričao mu o čemu se radi, on nije hteo da dođe i rekao je: “Ma, ne pada mi na pamet, pa to je nameštaljka, ti znaš šta on meni radi”. To “znaš šta on meni

radi” znači da je negde od 2001. godine, kada je počelo u javnosti da se priča o duvanskoj aferi i kada je počelo da se priča o tome da sa Canetom Subotićem vezu održavaju Vladimir Popović i Zoran Đinđić, meni je Legija, posredno nekoliko puta, a jednom prilikom i lično – znam tačno datum, to je 13. jun 2001. godine, kada je bila pres–konferencija o otkrivenim leševima u Batajnici – sreo sam ga na vratima MUP, sa ćerkom u naručju, u kratkim pantalonama. Rekao mi je: “Ej, vidi, pozdravi Stanka i reci mu da one pare što duguje Kesneru (nekome tamo iz te trgovine, koji se pojavljivao takođe u novinama), bilo bi dobro da vrati, zato što to ima veze sa nama, sa Jedinicom. Znaš to, da ti sada ne objašnjavam”. Ali otprilike znate, možete da pretpostavite kako je izgledao taj njegov komentar.

U isto vreme to je radio i preko drugih ljudi, tako da je Subotić dobijao u prvo vreme upozorenja, a kasnije i pretnje koje nisu bile nikad direktne, one su uvek dobronamerne, da bi bilo dobro da se te pare od tog čoveka, koje su mu 100% ostale kod Stanka Subotića, nekako završe, ili da se vrate tom čoveku. Mislim da su čak Luković i on neki rođaci, i on je to pričao: “Nije ni važno, a bilo bi dobro jer bi to bilo dobro i zbog Jedinice”. Nikada se ne kaže kako.

Kao što je bilo posle 5. oktobra na sastancima. Recimo, bilo je 20 sastanaka između Zorana Đinđića i Lukovića posle 5. oktobra, jer su to kao strašne bitne i važne stvari koje ima da saopšti i onda kaže: “Ej, znaš da ovi naši na jugu Srbije ginu tamo svakog dana, to su momci super, mi imamo problem, nemamo pare da kupe čizme”. Ej, nemaju čizme! I onda juri kako da nađeš da se kupe čizme. Zoveš ministarstvo, nema para, nema budžeta, privremeni budžet, i tako dalje. Uvek je to bilo nešto kao: “Jedinica, momci, odbrana, rat, svakog trenutka nam preti opasnost”. Kao, nije se završilo. To što nema više bombardovanja, nije to: “Evo, vidi jug Srbije, Preševo, vidi Kosovo, vidi sutra Sandžak..”. Stalno je ta neka atmosfera.

Subotić nije hteo da dođe i rekao mi je: “Izvini, reci Zoranu da neću da dolazim. Nemam potrebe da dolazim, to su budalaštine, to su gluposti”. Ja sam to rekao Zoranu, onda je Zoran rekao: “Ej, pa samo će biti gore sada, šta ga košta, neka dođe”. I, uglavnom, uspeo sam nekako da ga ubedim, znači, uspeo sam – nije dobrovoljno, ali je došao. Ja sam rekao Zoranu: “Doći će tad i tad, šta predlažeš?” – “Pa, ništa, hajde da se dogovorimo da se vidimo”. Gde da se vidimo, gde da se nalazimo u javnosti? Stanko Subotić, Milorad Luković, Vladimir Popović i Zoran Đinđić, negde u nekoj kafani i da raspravljamo ko je koga hteo da ubije, uz vojsku koja nas sve prati, prisluškuje nam sve telefone i mi to znamo. I onda, mada mi nemamo šta da krijemo, taj razgovor je mogao da bude sniman i državna televizija da ga snima, ali ne bi to niko pustio, nego bi samo pustili snimak kako se nas četvorica negde vidamo i tako dalje. Onda je Zoran rekao: “Pa, znaš šta, najbolje je da se nađemo kod tebe”. Kod mene u stanu. Ja inače živim sam, pa sam rekao: “Dobro”. Nije mi to bilo drago, ali kao mnoge stvari koje mi nisu bile drage u prethodne dve godine, uradio sam, šta sam mogao.

I došli smo u moj stan, prvo ja, pa Stanko Subotić, pa Zoran Đinđić koga je dovezao njegov vozač Aleksandar Bijelić i njegovo obezbeđenje i tu je bilo moje policijsko obezbeđenje. Znači, ovo govorim zbog toga što postoji ogroman broj svedoka. Recimo, moje obezbeđenje su ljudi koji i dan–danas rade u policiji, ili ljudi iz obezbeđenja Zorana Đinđića jesu ljudi koje sve možete danas da zovete i da proverite. Onda je došao Zoran i bili smo sami jedno 10 minuta. Vozač Zorana Đinđića, Bijelić, otišao

je da doveze Legiju i on ga je dovezao u moj stan – on. On nije došao sa svojim obezbeđenjem, došao je sam.

U tom periodu, tih petnaestak minuta dok smo sedeli sami Zoran je rekao Subotiću: “Pa, znaš šta, verujem da je to glupost i tako dalje, ali znaš šta, mnogo ima podmetačina, svi nam rade..., možda je namerno to neko njemu pustio da bi ga opet zavadio sa nama, možda to rade ovi iz vojske, ko zna, šta vas košta, sedneš 5 minuta, jeste teško, ali sedi 5 minuta i završi taj razgovor”. To je otprilike bio taj deo. Bijelić je doveo Lukovića. Zvonio je na vrata Bijelić, ja sam otvorio vrata. Luković je stajao tu. Video me je. Prvi komentar je bio: “O, ala imate štekove!” Ušao je u stan. Ja sam rekao: “Zdravo”. On je ušao i pozdravio se.

Izvadio iz pojasa neki poštolj od 10 ne znam čega, centimetara, cola, već koliki, ono, kao, dok priča sa nama da mu ne smeta, ali, kao, eto, otprilike, ušao je u stan, mogao nas je sve pobiti. Stavio ga je na jedan kamin. Pozdravio se sa Zoranom. Iz tog pozdrava i razgovora video sam da se dugo nisu videli, pošto je bilo: “Pa, gde su ti, pa, gde si ti, pa, šta ima, pa, šta ima”? Upoznao se prvi put u životu i rukovao se, ne znam da li su se ranije videli, ali vidim da su se on i Subotić tada upoznali. Seo je. Zoran je rekao otprilike ono što sam ja vama rekao: “Evo, zvao si me, rekao si mi, reci šta imaš”. Onda je Ulemek rekao: “Pa, znaš, mene su zvali ovi moji iz Hrvatske, Hrvati, znaš, ovi moji. Oni su mi rekli, kao ti mene nešto juriš, angažovao si neke ljude da me ubiju, pa sam ja onda da bih te predupredio, malo angažovao moje, pa sam te malo pratio, pa, znam kad si dolazio na aerodrom, pa znaš nema potrebe..”. Otprilike, kao: “Mislim, ej, što da se poubijamo”? Kao i “Šta sad”? I tako dalje. Subotić je gledao, smejavao se i rekao mu: “Ej, čoveče, ne znam o čemu pričaš, kakav ja imam interes, kakve ti i ja imamo ikakve veze u životu? Bilo kakve, poslovne, gde se ti i ja dodirujemo? Kakve ti i ja imamo veze? Šta imamo ti i ja u životu”? Pa, mislim, to nije bio nikakav povišeni ton niti je to bila neka svađa, to je znači, otprilike, bio prijateljski razgovor, tako je delovalo i ta atmosfera. Ali, kad vodite razgovore ovog tipa, jasno vam je da nešto nije normalno i zato kažem, ako neko možda protumači da je tu bilo neke svađe ili nečega, ne, čak su sedeli jedan do drugoga, na jednoj sofi Subotić i Ulemek. Zoran je sedeo odvojeno, a ja sam stajao sa strane i doneo im tu nešto, kafu ili vodu, ili već šta, i nastavio da stojim, pošto je to sve ukupno trajalo 15 minuta, to njegovo boravljenje u mom stanu.

I ništa, onda je on tu nešto objasnio, ko je to njemu rekao, zašto mu je rekao, ne znam neka imena, počeo je da nabraja neka imena, da li Subotić zna ta imena. Onda je on rekao da ne zna i to je otprilike posle tri minuta bilo jasno da je to jedna prazna priča koja nema nikakve veze, da je jedini cilj bio da do tog susreta dođe. I nama nije bilo jasno zašto je do tog susreta došlo. Zoran je video da je to tako i posle 6 ili 7 minuta je rekao: “Dobro, ej, onda je ovo sve u redu, hajde idem ja. Hoćeš ti”, kao Legiji, “je li idete svi, je li idemo”?

Pošto Legija nije imao ni vozača ni obezbeđenje, ni kola, jer ga je doveo vozač Zorana Đinđića, morao je da sačeka. On je rekao: “Pa, ne mogu moram da zovem”. Onda mu je Subotić rekao: “Pa nema potrebe, imam ja svoje ljude. Jedan od njih je čovek koga jako dobro znaš”. Bio mu je zamenik u Jedinici, Branko Ćurčić. “Oni su tu, ja ću ih zvati, doći će za tri minuta, odvešće te on”. On je rekao: “Dobro”. Znači, Zoran je otišao sa Saletom Bijelićem. On je ostao još tri ili četiri minuta, koliko je trebalo Ćurčiću da dođe do vrata.

Razgovor koji su vodili više nije bio na temu Hrvatska i tako dalje, nešto je bilo oko Kesnera, kao, ovaj je objašnjavao Ulemeku da Kesner laže, i tako dalje. Zvonio je Čurčić, on, doduše, mislim da nije znao jer se iznenadio. Tačno, nije znao, ovaj je rekao: "Pozvaće te moji". I kada je došao Čurčić, iznenadio se i rekao: "Hej, otkud ti"? I otišli su.

Ovo govorim zbog toga što je on u toj svojoj lažljivoj izjavi, za koju znam da je nije sam sastavio i napisao, nego su mu dali da je kao takvu potpiše, rekao da kada je bio u mom stanu sa Zoranom Đinđićem, da je Zoran Đinđić otišao, a onda, kada smo mi ostali sami, on i ja smo se dogovarali oko prodaje droge. On i ja prvo nismo bili sami, tu je bio Stanko Subotić sve vreme i postoji, rekao sam, 20 svedoka koji su bili ispred vrata i na mom spratu i znaju tačno kada je ušao, kada je izašao i tako dalje i tako dalje. Znači, to što Zoran Đinđić nije živ, ne znači da ne postoji još neko ko je bio prisutan tom razgovoru i govorim zbog tih manipulacija i to iznosim kao još jedan primer toga kako se on uhvati za nešto što je tačno.

Tačno je da je došao kod mene u stan i tačno je da je bio kod mene u stanu i tačno je da je Zoran otišao pre nego njega, rekao sam iz kog razloga, jer nije imao ko da ga vozi, jer ga je dovezao vozač Zorana Đinđića i onda iskoristi tako nešto da bi tu ugradio neku laž i sad u javnosti je jedino važno: "A je li bio Legija kod tebe u stanu"? Ja, znači, mogu da lažem, da kažem "nije" ili da kažem istinu, "jeste". Ako kažem "jeste", u Srbiji – pa to je dovoljno. Kraj. Ovim ljudima koji sede ovde ništa drugo ne treba. Naslovna strana novina je – priznao je da je bio u njegovom stanu. Znači, ta vrsta manipulacija koju je on sprovodio uz pomoć svojih savetnika, uz pomoć svojih "nezavisnih" stručnjaka, uz pomoć političara, uz pomoć novinara i medija, jeste nešto što je posle pobune "Crvenih beretki", u periodu do ubistva Zorana Đinđića, direktno sprovedeno od strane Jedinice za specijalne operacije i direktno od Milorada Ulemeka i Dušana Spasojevića, kroz kupovinu medija, kroz kontakte sa novinarima, i tako dalje.

To je sve što se tiče viđanja, odnosa, kontakata posle pobune "Crvenih beretki" između mene, Ulemeka i Zorana Đinđića. Ne mogu da tvrdim, znači, ne mogu da tvrdim sada, jer ja to ne znam, mislim da se posle toga Zorana Đinđić sa njim više nikada nije video, zato što se vrlo brzo posle toga desio pokušaj atentata na Ljubišu Buhu i, nekoliko dana posle toga, moj sastanak sa Ljubišom Buhom kada mi je Ljubiša Buha ispričao sve ono što se kasnije pojavilo i u obliku razgovora sa specijalnim tužiocem, o svim kriminalnim radnjama i svemu onome što se dešavalo i o onome što on zna. Ja sam to, naravno, istog dana preneo i Zoranu Đinđiću i ljudima iz policije, i siguran sam, znači, jedino ako se u tom periodu, u periodu od tog poslednjeg viđenja u mom stanu do, recimo, tog događaja sa Ljubišom Buhom, ja ne verujem da je tu prošlo mesec dana, ako su se nekad čuli ili videli, ali sam siguran da se posle toga više nisu nikada videli.

Pokušavao je, naročito u poslednja 3 ili 4 meseca, kako se približavalo i kako se zatvarao obruč oko njih, koji se steže od maja 2002. godine, vratiću se za nekoliko minuta i na to, kada je konkretno pokušao mnogo puta da stupi u kontakt sa Zoranom. Ne znam šta ga je sprečavalo da to uradi direktno telefonom, jer mu nije bio nikakav problem da sazna mobilni telefon Zorana Đinđića, a i Zoran Đinđić je bio čovek koji se javljao na mobilni telefon, nije bio od onih koji mora da prepozna broj. Javljao se, ko god da ga zove i zato je često menjao brojeve, mada u kasnijoj fazi

više nije ni držao telefon, nego je bio ili kod vozača, telohranitelja ili kod sekretarice, ali znam da je pokušavao da stupi u kontakt, a da se ti kontakti nisu desili. Znam da je pokušavao da stupi u kontakt, naročito u ono vreme oko Bagzija i, tada već, kada je bilo svima jasno. Znači, kada kažem svima, mislim na sve ljude koji su radili u policiji i učestvovali u ovom predmetu. Ne samo Zoranu Đinđiću i nama koji smo bili tu, nego i onim običnim operativcima bilo je jasno da oni ne prezaju ni od čega, čak i od toga da idu na to da ubiju Zorana.

U toj fazi je pokušavao da stupi u kontakt sa Milanom Obradovićem. Pokušavao je da stupi u kontakte sa Nenadom Milićem. Više od 20 puta je Bracanović direktno Nenadu Miliću davao ponudu tipa "Bilo bi dobro da se vidiš sa Legijom. Bilo bi dobro, vidi se sa Legijom, znaš on ima neka saznanja, ovo nije u redu, hoće da vas posvađaju". Posle hale "Limes", a pre 13. marta, kod Nenada Milića je došao čovek čije ime ne znam, ali mogu da saznam, koji je član Demokratske stranke, ali vrlo blizak Dušanu Spasojeviću i "surčinskom klanu", član stranke ili simpatizer stranke, mislim, ne neki funkcioner, nego, znaju ga, znaju ga godinama iz stranke, i onda se preko stranke najavio Nenadu Miliću i rekao da mora sa njim da se vidi. I video se sa Nenadom Milićem i tom prilikom je rekao: "Ja sam kurir koji nosi poruku od Legije i Dušana Spasojevića, da bi bilo dobro da ako hoće Zoran ili ti, ili već koga od delegira, da se nađete i da se dogovorite da se ovo završi, jer ovo neće na dobro da izađe, znaš to je veliki problem, ovo pakuju Legiji i mi znamo da iza toga stoji Beba Popović, jer njega plaća direktno Čume". Ja sam bio Čumetov plaćenik i ja sam uspeo da zbog toga, ne na osnovu činjenica i dokaza, nego na osnovu toga što me je Čume plaćao i indoktrinirao, da ubedim Zorana Đinđića i ceo vrh države da su, ustvari, oni kriminalna organizacija, a da to nije istina i da čim se budu videli, oni će odmah dati dokaze i pokazati da to nema nikakve veze. To se dešava, odnosno, mislim da je to važno, u trenutku kada je Ljubiša Buha već u bazi u Slovačkoj i kada je bezbedan. Ja sam u to, kao što se zna, to je opštepoznata stvar, bio direktno uključen. I to je bila opštepoznata stvar i za Ulemeka i za Spasojevića i za Bracanovića koji je to direktno i saopštavao, mislim Bracanović, Nenadu Miliću, preteći još u vreme rada na Makinoj grupi, što se dešava u periodu oktobar – 1. novembar, mislim da su bila hapšenja – da to što ja radim sa Čumetom i to što ja pokušavam da lažno optužim Legiju i Dušana Spasojevića može samo da šteti, ne znam, radu na Makinoj grupi, a i tome što, kao, onda više država, Zoran, nemaju na koga da računaju, jer ako vi heroje, junake, srpske vitezove, želite da optužite lažno, zbog toga što ih najveći kriminalac u Evropi blati i za to koristi jednog od Zoranovih ljudi, pa onda nemojte da očekujete da će ijedan časni policajac više ikada stati u zaštitu Zorana Đinđića, ili bilo koga drugog.

Znači, pokušavao je tada da stupi u kontakt, pokušavao je sa Milanom Obradovićem. Najveći, da tako kažem, posrednik u tim kontaktima bio je Milorad Bracanović, jedan od najvažnijih, ali nije bio jedini. Zato govorim da su postojali i drugi posredni kanali da se stupi u kontakt sa Zoranom i zato mislim da se Zoran sa njim nikada više nije video.

Vraćam se na ono za šta sam malopre rekao da ću se vratiti, Kada je Zoran Đinđić rešio i doneo definitivno odluku da sa njima mora da se obračuna, u isto vreme je znao da nema mehanizme vlasti da to može da uradi. Rekao sam već da je najavio 2002. godinu kao godinu borbe protiv organizovanog kriminala. Svestan je bio da

su ti kompromisi koje je napravio sa Jedinicom za specijalne operacije, kao i ti zločini u kojima su učestvovali, teret oko njegove glave koga mora što pre da se reši. Takođe, bio je svestan da u državi ne postoji nijedan mehanizam, institucija ili grupa ljudi na koju može da se osloni i sa kojom može njima da se suprotstavi, naročito i posebno zbog toga što u to vreme više nije tajna i više se to ne radi krišom. Savetnici Vojislava Koštunice, mislim na Radeta Bulatovića, Gradimira Nalića, Acu Tomića šefa državne bezbednosti, jesu ljudi koji su direktniji pokrovitelji JSO, Milorada Bracanovića i Andrije Savića.

Znači, u januaru 2002. godine sazvan je skup državne bezbednosti na Kolarčevom univerzitetu, koji organizuje Dušan Mihajlović, na koji se poziva i Zoran Đinđić i Zoran Đinđić dolazi. Međutim, tu je i prvi put od 5. oktobra, odnosno od početka Zoranove vlade, i Vojislav Koštunica. Zašto? Da bi iskazao poštovanje novopostavljenim Andriji Saviću i Bracanoviću. Tu je i Tomić, tu je i Rade Bulatović, tu je i Grada Nalić. To su ljudi koji od tog trenutka, s obzirom na to da se bave bezbednošću predsednika države, svakodnevno održavaju kontakte sa Bracanovićem i Savićem i to je Zoranu potpuno jasno da uz ministra policije kakav je Dušan Mihajlović – ne mislim nešto loše, ali on je pre svega političar i mora da vodi računa i o sebi i o stranci i tako dalje – uz institucije kakve u državi imate, razorene, korumpirane, pravosuđe, sudstvo i tako dalje, uz javnu scenu koja je okrenuta protiv Zorana Đinđića i uz već izgrađene slike o njemu da je on zao i loš čovek, on mora da se okreće nekom drugome. Taj neko drugi ne može da bude niko drugi nego Zapad. U maju 2002. godine, Zoran odlazi u posetu Engleskoj, u posetu britanskom premijeru Toniju Bleru. Ta poseta je pripremana mesec i po ili dva. Glavni razlozi posete, ja sam bio u toj poseti, bili su dogovori oko toga da Britanija kao moćna evropska država, kao značajna i uticajna i u Ujedinjenim nacijama i u NATO i u OEBS i u Kontakt grupi i tako dalje, može da bude ta koja će da razume problem koji Zoran Đinđić kao predsednik vlade ima, odnosno da je on talac sopstvenih institucija za koje zna da ih mora očistiti, a nema čime da ih očisti i gde god ih pipne, slede direktne pretnje po njegov život. Zbog toga se u to vreme, ili nešto ranije, seli iz kuće na Studentskom trgu, jer su bezbednosne strukture Nemačke procenile da je ugrožen i informacije koje su oni dobijali o njegovoj ugroženosti... Prilikom posete Londonu on se dogovara sa ljudima koje je delegirao premijer Toni Bler oko toga da oni pomognu u obračunu sa organizovanim kriminalom u Srbiji. Kad kažem "organizovani kriminal", nije se jasno specificiralo šta to znači, ali se znalo koje je glavno žarište zbog kojeg se ne možete obračunati sa organizovanim kriminalom. Zbog toga i ne možete da se obračunate sa onim delom kriminala koji je direktno povezan sa državom i institucijama.

Znači, mislilo se vrlo jasno na JSO, ne na ceo JSO, ali na taj zločinački vrh, znači na tih 10, 20, 30, 40, ne znamo mi to ni sada. Mi sada znamo za njih 3, 4, 5 ljudi, ili 7 koji se pominju. Ne znamo mi, nije njih samo 5 učestvovalo, ima njih još 20, 30 koji sede i koji se slobodno kreću ovim gradom i koji su srpske patriote, borci, rodoljubi. Znači, borba protiv njih, protiv "zemunskog klana", za koji se već tada uveliko zna ko su i šta su, i tom prilikom počinje i jedna vrsta te saradnje. Znači, govorim, da je to maj 2002. godine, da se zna da tada mora da se smeni Radovan Knežević, kao načelnik odeljenja za, ne znam da li je za kriminal ili UBPOK, ne znam, ne sećam se, ali čega god da je bio načelnik, bio je načelnik toga nečega što je bilo vrlo važno i počinje jedna grupa da radi paralelno i nezavisno od Radovana Kneževića.

Normalno, policija je bila do te mere izbušana i do te mere je bila šuplja da su te informacije brže dolazile do njih, nego do Zorana Đinđića. I pored toga što je znao da mu je to važno, i pored toga što je znao da je to strašno bitno, i pored toga što je znao da je to jako osetljiva tema, Zoran Đinđić je i dalje nastavio da radi posao predsednika vlade, baveći se onim što jeste prevashodno zadatak predsednika vlade, odnosno baveći se ekonomijom države i svi smo svedoci njegove ogromne energije, sastanaka i putovanja, i izbegavanja razgovora na temu – kriminal, policija i tako dalje, zbog toga što je govorio tako kao što je govorio. Zbog toga što, ako se obrati građanima Jagodine i kaže da je tzv. Bela knjiga glupost, jer tu piše koji su to ljudi – kriminalci koji prodaju drogu, a niko od njih nije u zatvoru, onda dođe do sukoba ili dođe do toga da se ministar policije naljuti, pa ne znam, neće da obavlja dužnost, pa ga nema 10 dana u Beogradu i tako dalje, pa ga onda zovemo da se vrati, molimo ga da se vrati kada bude afera Perišić, da bi ipak stigao... Onda se pojavljuje na pres-konferenciji u planinarskom odelu i sve već što je obeležilo taj period vladavine DOS, tu jednu heterogenu i različitu političku grupaciju kojom je teško upravljati i kad idete na večeru, a ne kad vodite borbu protiv nakaradnog sistema stvaranog 60 godina, koji je metastazirao u poslednjih 15 godina. I da sada, sa tim istim ljudima koje ste nasledili, za koje znate da su neki ni krivi ni dužni saučesnici jer su bili u institucijama, ali, u ipak su saučesnici i da će pre štititi glavnog zločinca za ubistva nego što će se tome suprotstaviti, jer u nekoj instanci i oni moraju da odgovaraju. I zbog toga je tražio pomoć sa strane i verovao da će nekako, stalno je verovao da će se to nekako ipak samo od sebe desiti, da to ne može dugo da traje i to su te njegove reči – ne možete time što ćete nekog ubiti zaustaviti neki proces koji toliko traje zato što je to jednostavno proces koji je započet i koji se neće zaustaviti.

Problem je u tome što je on verovao da će to biti mnogo brže i što je mislio da ne postoje u ovoj zemlji baš tolike snage i da je narod takav da će vrlo brzo sve to zaboraviti i reći: "Pa dobro, hajde ipak malo da se zaustavimo". Znači, od tada, od 2001. godine, praktično od pobune "Crvenih beretki", to sam već rekao malopre, tu postoji jedna međusobna igra između nas i njih.

Kada kažem nas, mislim na onaj deo vlasti oko Zorana Đinđića, kada kažem njih, mislim na sve njih ostale i na prvooptuženog, a mislim i na Vojislava Koštunicu, pošto, ako sam do sada bio dovoljno jasan, jasno vam je da je to jedan isti front. Ne znači da svi članovi tog fronta moraju međusobno da se druže, viđaju i jedan drugome neposredno daju naredbe ili saopštavaju šta su uradili, ali su dovoljno svesni da pripadaju tom istom korpusu i da pripadaju istoj političkoj ideji, kao što se 100.000 ljudi koji su demonstrirali 1996. godine na ulicama međusobno nikada nisu upoznali, ali su bili svi zajedno i učestvovali u tom procesu i jasno je bilo da ona žena koja šeta pored vas ima isto političko mišljenje kao vi i da možete, ako vas juri policija, da joj kažete "sakrij me" i da budete sigurni da vas neće izdati. To mislim i ovde, kada to objašnjavam. Dakle, od tada počinje ta igra nerava koja kulminira raznim akcijama koje je vlada Zorana Đinđića, a drugim rečima, sam Zoran Đinđić, jer se znalo da to on radi, sprovodila u cilju hapšenja i privođenja tih ljudi.

Znači, reaktiviranje procesa za otmicu Milorada Miškovića, gde, tačno, Milorad Luković nije imamo nikakve veze i nije mogao da bude uopšte ni optužen za to, jer nikakve dokaze za to nismo imali. Ali su postojali vrlo direktni dokazi za grupu Dušana Spasojevića, a znali smo da su Dušan Spasojević i Milorad Luković – to

smo već uveliko znali – “nokat i meso” i da ne može Luković i JSO, kojima Dušan Spasojević kupuje stanove, automobile, čašćava ih i tako dalje, da dozvole da Dušan Spasojević bude u zatvoru za otmicu koju, naravno, nije uradio i išlo se na to da se ta banda rasturi, naravno, na jedan jedini mogu način, institucionalno. I onda smo grčevito pokušavali da nađemo način, znači, kada nam neko kaže: “Pa čekaj, ceo grad je znao da su oni kriminalci, ceo grad je znao da oni pljačkaju, ubijaju, prodaju drogu, šta je vama toliko trebalo”, da odgovorimo: “Pa, trebalo nam je da nađemo slučaj koji će na nekom sudu u zemlji u kojoj smo živeli, rasturenoj onako politički korumpiranim sudstvom, nekog tužioca i sudiju koji će da kažu: “Da, Dušane Spasojeviću, ideš u zatvor”.

Na suđenju za otmicu Miškovića, kada se suđenje odigrava dođe 200 ćelavih momaka sa naočarima, naoružanih motorolama, ne mobilnim telefonima, nego motorolama, u sud, radikali i tako dalje i sada treba da se nađe sudija koji će da kaže: “Dušane, ideš ti u zatvor sada jer ova dlaka nema veze, nije važna dlaka, znamo mi da si to uradio”. Normalno da smo to tražili, normalno pokušavali da to nađemo.

Problem je bio opet u nekoj zakonskoj formi, jer oni su za to krivično delo već ležali u zatvoru i onda ne možete ponovo da ih stavite u zatvor, znači, možete da ih zovete na sud, ali su oni od tog suda pravili cirkus. Mišković se nije pojavljivao na tom suđenju i to je njima omogućavalo da odlože to suđenje. Čovek se nije pojavljivao jer su mu pretili. Kako da se pojavite u sudnici gde ima 300 ljudi za koje... svako od njih je samoinicijativno na čelu napisao “Ja sam plaćeni ubica”. Kako? Normalno nije se pojavljivao.

Onda smo našli drugu formu, a to je da se aktivira Budva, jer Budva procesno nije vođena u Srbiji. Ona je vođena u Crnoj Gori i u Crnoj Gori završena, ali nije vođena u Srbiji i tu je pronađena neka eventualna mogućnost, ljudi koji su na tome radili. Kada kažem ljudi koji su na tome radili, mislim da je to radila grupa od ne mnogo, ali, recimo, sigurno dvadeset ljudi: najveći deo iz policije i jedan deo iz tužilaštva. Iz policije neka imena čak znam, iz tužilaštva ili pravosuđa ne znam. I zašto su to radili, zašto je to radila tako mala grupa?

Pa, zato što svaka tajna stvar koja se desi, koja od strane vlasti bude napravljena ili bude urađena, to sutradan izađe kao informacija. Izneću vam jedan primer. Na jednom od sastanaka koje je Zoran Đinđić organizovao za borbu protiv trgovine drogom, na kome su bili prisutni ministar policije, okružni tužilac, načelnik Knežević, šef BIA Goran Petrović je tada bio, okružni tužilac Rade Terzić, mislim da je bio i Vladan Batić i bio sam prisutan ja, sve što je Zoran Đinđić rekao na tom sasanku, sve, a rekao je između ostalog, pošto je već postojala otprilike ta neka priča koja je izašla iz policije, pa kao “nije to u redu, kao Zoran se bori protiv organizovanog kriminala, a štiti Čumeta”, sa kojim, rekao sam vam, imao je kontakata toliko koliko je imao pre 5. oktobra.

Zbog čega? Posle 5. oktobra ih je bilo tri ili četiri. Kontakte sam posle toga održavao ja i bilo ih je možda desetak, do trenutka početka priče o njemu kao zaštićenom svedoku, o njemu da svedoči. Znači, govorim o tome što je bilo ranije. I onda je na tom sastanku, pošto je Zoran znao da se to priča i pošto je video oni se onako kao gurkaju, znate kako to izgleda, sastanak kod predsendika vlade, niko ništa ne govori, svi ćute i sve je u redu i svi se slažu i sve će biti tako i onda, tako su navikli, tako

se funkcionise u poslednjih 50 godina u ovoj zemlji, vi posle terate po svome, ali je zadovoljena forma. Bio je sastanak, Milošević je rekao na sednici vlade: "Nemojte da švercujete cigare u Srbiji, pohvatajte sve". Ovi su rekli "Razumemo, šefe". I sutradan ujutru nastavili da trguju sa njegovim sinom.

Znači, to je mehanizam koji funkcionise, a da se to ne bi na njega (Zorana) slučajno odnosilo, on je na tom sastanku rekao: "Ej, Čumeta, Dragoljuba, Bebu, koga god, ej, ko god da ima veze, sve ih bre, pohapsite, ne interesuje me, to je sve ološ!" misleći na Surčin, i tako dalje. Sutradan je Dragoljub, znači, sutradan, Zoranu preneo, kao, šta je to sada, šta njemu treba da on sada priča na tom sastanku da je Čume kriminalac, da Čume trguje drogom, da Čume radi ovo, da Čume radi ono. Znači sa tog sastanka gde je bilo petoro ili šestoro ljudi. Takvih situacija je bilo nebrojeno.

Svaki od tih sastanaka je bio takav i onda je Zoran posle određenog vremena prestao da gaji bilo kakve iluzije o tome da tu postoji neka grupa na koju možete da se oslonite i da to neće curiti. Uostalom, to je karakteristično za Srbiju: ako to ne zna još neko, džaba je to, što znam samo ja. Znači, iz upravo svih tih razloga koji su postojali, nesigurnosti tih sistema, tih insitucija, bušenja svega toga, tražili smo neke nove forme i neku malu grupu ljudi koja će to da radi. Ta grupa je formirana u okviru policije. Njom je operativno rukovodio zamenik ministra Nenad Milić, ali je bio upoznat sa najvećim delom ili sa gotovo svim i sam ministar policije Dušan Mihajlović. Sa jednim delom i tužioci, i tako dalje. Zoran je bio posrednik u razgovorima sa ljudima iz crnogorske vlasti da se taj predmet nekako iz Crne Gore prebaci u Srbiju, bez obzira na to što su tu oni periferno uključeni, ali morate da se uhvatite za nešto.

Znači, mi smo tražili povod da nekog od tih ljudi, bilo koga, naravno, ako je moguće Dušana Spasojevića, ili bilo koga stavimo u zatvor i da time pokažemo da postoji država; jer to je bilo pitanje – da li postoji država koju je predstavljao Vojslav Koštunica koji polako u međuvremenu – svi znaju – gubi vlast i već posle prvih izbora do kojih dolazi u jesen 2002. godine, je ipak predstavljao neku paralelnu državu. Bez obzira na tu podršku koju im on pruža i koju im on daje, nama je bilo važno i bilo bitno da, bez obzira na sve to, pokažemo da država postoji osim Zorana Đinđića koji je u tome bio odlučan, odlučnost je 100 odsto pokazivao i ministar policije Dušan Mihajlović, 100 odsto bez ikakve ograde, njegov zamenik Nenad Milić, Milan Obradović, šef beogradske policije, Boro Banjac koji je smenio Kneževića, Mile Novaković glavni, da tako kažem, tehnički, taj operativno ne znam kako se to zove, inspektor koji je to radio i oni su jako dobro sužavali obruč oko te grupe.

Paralelno sa time, strane Službe, naročito engleska, radile su preko svojih kanala i svojih sistema obradu i operativno nadgledanje nad tom grupom i razmenjivali podatke sa državom, sa državnim institucijama i znali su da oni kriju Ljilju Buhu, znali, iako nismo znali lokaciju, znali smo šta oni rade, znali smo da opstruiraju sudske procese, znali smo da se dogovaraju sa Acom Tomićem i nalaze sa ljudima iz vojne Službe bezbednosti i tako dalje i tako dalje.

Sa druge strane opet, mi smo u to vreme bili država i bili smo važna institucija države i prirodno je da smo informacije dobijali sa svih mogućih strana i na sve moguće načine. Znači, kroz ono malo što je bilo verno i odano toj nekoj vlasti, jer kao što i sami znate, svedoci smo toga da kad kažem korumpirana policija ili

korumpirano pravosuđe, to se tačno zna koji je taj deo koji je korumpiran, onaj vrh, oni koji donose odluke, sudska veća ili, ne znam, načelnici odeljenja. Nisu korumpirani operativci, nisu Službenici. Oni su ljudi koji rade taj svoj posao, među njima ima ljudi koji savršeno dobro taj svoj posao rade, koji se groze kriminala više nego mi, ali jednostavno znaju da ne mogu da izginu, šta mogu sami. Imao je prilike da se uveri u praksi da su stotine ljudi koji su nešto pokušavali najureni, dobili otkaz i tako dalje. Znači, dobijali smo informacije, tada, tokom cele te 2002. godine, da je ta veza između te grupe i Koštuničinog kabineta, koja je i dalje funkcionisala i dalje postojala, posebno vojne Službe bezbednosti, više nego aktivna. Znači, ne u smislu oni se viđaju, kao što bi rekao predsednik, prirodno je da šef vojne Službe vidi sa šefom organizovanog kriminala ili vođom bande, jer je to u opisu njegovog posla. Nije se on video sa njim, niti je sa njim razgovarao. Pretpostavljam da će biti pitanje o tome, odakle, od koga smo sve to dobijali, ja ću to, kada mi ta pitanja budu postavljena odgovoriti i reći.

Jedan od dokaza, znači, čak i materijalni dokaz koji postoji, čuo sam da ga je pomenuo Čedomir Jovanović, ali ja sam ga dobio i ja sam ga predao policiji, je i magnetofonska traka snimljenog razgovora između Nebojše Pavkovića, Predraga Popovića, glavnog urednika Nacionala, Gorana Bojića pobratima Nebojše Pavkovića iz Republike Srpske iz Banjaluke i ortaka Jovice Petkovića, formalnog vlasnika lista Nacional, mađa je vlasnik lista "Nacional" bio Momo Mandić; magnetofonska traka koju je Nebojša Pavković snimao tajno, sa Popovićem, na čiji sastanak je otišao uz posredovanje tog Gorana Bojića zbog toga što su u vreme Koštuničine predsedničke kampanje svakodnevno u listu Nacional izlazila pisma Ljilje Buhe i svi smo mi, pa i Pavković, optuživani da štitimo Čumeta, jer sa Čumetom, već u to vreme uveliko počela ta koordinacija i saradnja oni su znali, sa UBPOK. Znali su da Čume dolazi na razgovore, da se vode razgovori. Znali su da ja posređujem, znali su da država to priprema.

Doduše ti razgovori su u to vreme bili neuspešni, jer to nije bilo dovoljno za bilo kakav sudski spor, to što je Buha govorio, ali nezavisno od toga, svi se sećamo da je jesen 2002. godine Srbiju obeležila supruga Ljubiše Buhe i njena pisma, da je predsednik Jugoslavije uz nagovor svojih savetnika, na osnovu jednog od dopisa koji mu je Ljiljana Buha poslala, Okružnom tužilaštvu poslao dopis, potpisan od strane savetnika za bezbednost Bulatovića i Gradimira Nalića, kao advokata, da se pokrene istraga o navodima da je Zoran Đinđić planirao da ubije Vojislava Koštunicu u dogovoru sa Buhom, kod Dragoljuba u stanu, a svedok toga je Ljilja Buha. Znači, do tog nivoa je to išlo i ako bi neko rekao "pa to nema veze, to nije važno i tako dalje", odgovorio bi da je to jako važno, zato što je Ljilja Buha bila oslonac kampanje Vojislava Koštunice i zato što Ljilja Buha nije slučajno "pala s neba" Vojislavu Koštunici, pa se on, kao političar, uhvatio i rekao: "Ovo mi je sada super, sada ću ovo da iskoristim da ga uništim", nego što je kampanja bazirana na nečemu što je trebalo da se izmisli; onda je Ljilja Buha pronađena od strane bande Dušana Spasojevića koji se u međuvremenu počeo da bavi politikom.

Kako se bavio politikom? Pa, tako što je bacao bombu u predsedništvo DSS, ili što je palio auto Vuksanoviću koji je, kao i DSS protivnik Zorana Đinđića i tako dalje, sve vreme organizovao sastanke i skupljao oko sebe političare. Naravno, Ulemek je bio siva eminencija i on je bio jedini u bandi koji je umeo da koristi izraze tipa

“ešalon”, ili da bez greške izgovori neki latinski izraz. Ovi su morali da čute, ali je i Dušan Spasojević mogao i bavio se politikom i onda je tu ubačena i Ljilja Buha i ceo taj koncept. Ja ne verujem da je to palo njima samima na pamet, mogu da špekulišem, mogu da sumnjam, mogu da verujem da je to urađeno uz dogovor sa Acom Tomićem i sa vojnom službom bezbednosti.

Zašto?

Pa zato što je Aca Tomić bio taj koji ih je upozoravao gde da sklanjaju Ljilju Buhu i da je ne čuvaju mnogo na tom mestu. Zašto? Jer su prisluškivali – vojna služba bezbednosti je prisluškivala državu Srbiju neovlašćeno, kao što to rade i dan danas, Zorana Đinđića, ljude koji su sprovodili tu akciju i pripremali tu akciju koja je kasnije nazvana “Svedok”. Ona je kasnije u prvoj fazi bila akcija borbe protiv organizovanog kriminala. Tom prilikom, zbog tih razgovora i svega, Nebojša Pavković je preko tog svog pobratima došao do Popovića, došao na sastanak i ta kasete koja traje 30 minuta, koju sam ja posle toga, jer mi ju je Nebojša Pavković doneo i predao, dao policiji i dao Karleuši. Nažalost, ništa sa njom nije urađeno. Verovatno zato što to zakonski nije dokaz, ili zbog nečeg drugog, ali je za policiju moglo da bude indikativno. Međutim, nije čak ni to urađeno, jer je to ona mala diktafonska kasete. Tog trenutka u policiji nisu imali mogućnost da to preslušaju, i tako dalje, kako to već ide.

Ali, na toj kaseti Predrag Popović vrlo jasno kaže da to nije dečija igra i da zbog toga Pavković ne treba da brine, da im je zasmetao, jer im je politički protivnik, jer oduzima glasove direktno od Koštunice, da to radi njegov štab, da to radi Aca Tomić, da to radi Dušan Spasojević, da su to ljudi, nije ni svestan kakav je to mrak i tako dalje, i tako dalje. Da je to veza Republika Srpska – Momo Mandić i tako dalje.

Znači, materijalni dokaz, bez obzira što smo mi to znali da je to tako. Od stranih službi koje su radile, od kojih sam spomenuo Engleze, sa kim su oni sve radili, ja to tačno ne znam, a to znaju ljudi koji su sa njima iz policije koordinirali, to nije bila jedina služba koja je radila na praćenju, osmatranju, analizi, čemu god već, kako god da se to zove. Oni su to radili, i mi smo dobijali podatke da su oni jako, jako aktivni. Kad kažem “oni”, mislim na bandu Dušana Spasojevića, mislim na Jedinicu za specijalne operacije, odnosno na taj vrh Jedinice za specijalne operacije, pre svega na njihovog komandanta koji svoju nervozu i taj osećaj napetosti tog trenutka i ne skriva.

Znači, ne skriva, jer se ponaša na način na koji se ipak do tada nije ponašao. Mislim na to življavanje i maltretiranje ljudi po Beogradu, svakodnevno i svakonoćno izlaženje po lokalima, zatvaranje, pretnje, šamaranje ljudi. Ali sutra on dođe, pošto je on ipak fino vaspitan, on ima manire, on je iz fine porodice, on sutra dođe i vlasniku lokala koga je veče pre toga maltretirao, šamarao ili ne znam šta, kupi tortu, cveće, izvinjava i kaže: “Bio sam pijan”. I mi smo znali da se to dešava, jer ne možete da to ne znate kada ste vlast, jednostavno ne možete, kada je vaša Skupština grada, kada su to vaši ljudi, kada ti ljudi koji su glasali za vas sada doživljavaju ovakav teror. Onda oni šalju poruke i kažu – Zorana su lično ljudi zastavljali, zvali su ga na kuću u Užičkoj ulici i pitali ga “Hej, o čemu se radi, šta to znači da Legija svake noći sa 20 – 30 automobila ide, šparta po Beogradu, divlja”? I tako dalje.

Zoranu je toga bilo preko glave, ali je znao da nema sa kim da se tome suprotstavi. To je trajalo nekoliko meseci. U to vreme su izbori za predsednika, jedni pa drugi,

oni neuspešni. Znači, cela ta jesen je obeležena time, obeležena ubistvima na ulici, za koje tog trenutka više nemamo nikakvu dilemu da su uradili oni. Mislim ubistvo Šljuke na autoputu, mislim na ubistvo Škrbe i tako dalje, znači, to oni ne kriju. Kada kažem, oni, ne mislim na Lukovića ili Dušana Spasojevića, ali mislim na članove te bande, naročito one labilnije i one niže vojnike, pa čak i na braću Simović, koji su bili najviše rangirani i oni su se hvalili po beogradskim kafićima u Strahinjica Bana, ili noćnim lokalima, da su oni gazde, da neće oni da dozvole da idu 40 godina na robiju, da su oni izneli 5. oktobar i tako dalje i tako dalje.

Znači, od septembra, oktobra 2002. godine, situacija je između njih i nas potpuno jasna. Ne samo zbog nekih rekla–kazala i posrednih informacija, nego i na osnovu operativnog rada grupe policije koja ih prati, koja ih sluša, ili načina na koji oni menjaju telefone pretnji, koje sa njihove strane dolaze. Jednu od tih sam vam malopre spomenuo, Bracanovića i tako dalje. Nikada ta pretnja nije pretnja kao psovka, nego, kao, “Jeste li normalni, hoćete da ugrozite..”, kao, na primer, ne znam, “Evo, sada se sprema hiljadu Šiptara da uđe u Preševo, a mi, Jedinica... ko će sutra da ide da se bori tamo, jer nemate nikoga. Vojska neće, za njih znate da nisu vaši..”. I tako dalje.

Znači, od te jeseni, od tog njihovog vrlo eksplicitnog ponašanja i slanja poruka nama, da ne govorimo o tome da su svi znali, cela država, pa naravno i mi, svi građani su znali da je list “Identitet” njihov i da ste u svakom broju čitali to šta Dušanu Spasojeviću, Ulemeku i ostalima padne na pamet. Od pisama, od naslovnih strana, od vređanja, od podmetačina, od napada na Zorana Đinđića, vređanja mene ili bilo koga drugog i tako dalje. Listovi postoje, sve može da se utvrdi i to jeste, siguran sam, dokaz koji u bilo kakvom sudskom procesu može da pokaže da je grupa koja je to radila i koja je time rukovala, tu najavljivala način na koji će se obračunati sa državom. To, naravno, kulminira u vreme kada je Ljubiša Buha iz Turske sklonjen u Slovačku, kao što sam malopre spomenuo, i priprema za izglasavanje Zakona o specijalnom sudu za borbu protiv organizovanog kriminala i traženjem specijalnog tužioca. Oni znaju da im vreme ističe, idu na to da uz pomoć svojih advokata, savetnika, plaćenika, novinara i ostalih plaćenika koji su u srpskoj javnosti proglašavani za nezavisne analitičare, opstruiraju donošenje tog zakona; ako ne baš to da ne važi retroaktivno, pa kao, i ako dokažete da jesmo, to više neće biti kažnjivo a, paralelno sa tim pokušavaju, to je ono što sam malopre pomenuo, da ipak neku vrstu kontakta ako mogu naprave, pa da još jednom, ako budu uspeli, prevuku vladu Zorana Đinđića i ostale žedne preko vode, kao što su to uspeli da urade tokom pobune “Crvenih beretki”.

Naravno, sve vreme oslanjajući se na one institucije koji im tu podršku i daju, političke stranke u Srbiji, ne samo opozicione nego i na Koštunicu i njegovu stranku i na tu instituciju koju on i dalje predstavlja. Sećate se da je on tek krajem januara prestao da bude predsednik države, da je tada ipak bio predsednik države i vrhovni komandant, naravno vojske.

Znači, nama je potpuno jasno, Zoranu Đinđiću je potpuno jasno, od perioda septembar, oktobar, novembar, da sve to i sa jedne i sa druge strane može da se završi samo na jedan jedini način – a, to je da oni završe u zatvoru. Plašio se kako će se to desiti i da li su ove institucije dovoljno sposobne, bez obzira što se trude, da li su dovoljno sposobne da to urade, ali se nije postavljalo pitanje da li postoji tu neka

dilema, neki dogovor, da li može da se napravi neka abolicija – ne! Nije mu padalo na pamet da mogu da se toliko osile, nije mu padalo na pamet, to nije verovao do poslednjih mesec dana i do “Limesa”. Od “Limesa” je već počeo da veruje da može da im padne na pamet čak i takva stvar da pokušaju da ga ubiju.

Znači, verovao je da mogu da pokušaju da naprave neki incident, da mogu da pokušaju da zauzmu vladu, da mogu da dignu u vazduh, ne znam, neku instituciju, most, zauzmu aerodrom, ili bilo šta slično, što su oni inače stalno proturali, propuštali, ali mu nije padalo na pamet da mogu da se usude da ubiju i njega, zato što, kao, šta će time dobiti. I to je ta njegova rečenica, otprilike, kao, “Pa šta će se desiti kada ubijete mene, šta može da se desi”.

Nije mogao da veruje da će se desiti to što se dešava danas u zemlji u kojoj živimo, a to znači, da vlast direktno štiti optužene za ubistvo Zorana Đinđića.

Kada kažem – direktno štiti – imam stotine argumenata da to dokažem. Reći ću samo jedan za koji verujem da ga ni vi ne znate i da ga ne znaju prisutni. Pre nešto manje od 2 meseca, jedan od glavnooptuženih sa liste, Vladimir Milosavljević Budala, lociran je u Beču, na adresi, sa automobilom, sve, od strane Jugoslovena, ljudi koji žive tamo. O tome su obavešteni državni organi Srbije, pa čak i sam predsednik Boris Tadić koji je prilikom posete Austriji imao zadatak da razgovara sa Austrijancima kako će se to dogovoriti. Do juče, ne znam da li je danas, do juče, znači, naravno, da je o tome obavešten MUP, državna bezbednost, SID, svi o tome imaju podatak već 2 meseca. Do juče, od strane ove države nije urađen nijedan akt, kada kažem akt, nije obavljen ni telefonski razgovor sa nekim u Austriji da se kaže, “hej, tamo je”, pošto se on verovatno nalazi na divljem pasošu, to su informacije ovo što vam ja govorim, znači to su informacije koje nije policija dala, pa da sada može austrijska policija na osnovu toga da reaguje. Ne, ali, je zato stigla informacija do njega da je izgleda provaljen i da treba da promeni adresu i verovatno je to znamokao podatak od pre nedelju dana, tražio novu adresu, gde će da se skloni i da mu zamene auto koji vozi, BMW M5. Znači, šta to drugo dokazuje, nego da vlast ove države, znači, jednog, on je treći ili četvrti ili peti na toj optužnici, te podatke imaju već 2 meseca, ali nisu našli za shodno i za potrebno da pošalju dva inspektora u Austriju da kažu “Evo, mi dolazimo, gde je, evo vam slika, evo vam on, hajde da ga sačekamo noćas, da ga uhapsimo i da ga vratimo nazad”.

Naravno da tamo dolaze i ovi drugi i naravno da, ako hoćete da znate gde su Simović ili gde su, ne znam još ko se krije od njih, dovoljno vam je da odete u Beograd četiri dana u neki kafić u Zemunu ili u Stahinjica Bana ili u inostranstvo, Beč, Minhen, posle 3 dana ćete stupiti u kontakt sa njim, ako želite. Svako to može da uradi, ali ne može da uradi naša policija i naša vlast.

Zašto?

Zato što im ne odgovara, to je ono što treba javnost i, pretpostavljam, sud da utvrde zašto njima ne odgovara da se sazna istina o tome zašto je Zoran Đinđić ubijen i zašto više vole da se stvori priča oko toga da je Zoran Đinđić bio povezan sa kriminalom i da je od tog kriminala stradao, a ne istina o tome da je Zoran Đinđić ubijen zato što je reformisao državu, zato što je bio prvi demokratski predsednik vlade ove države u poslednjih ne znam koliko stotina godina, zato što se borio protiv organizovanog kriminala, jer nije mogao organizovani kriminal ni očima da vidi. To svako zna.

Svako, ko je sa Zoranom Đinđićem bio prijatelj i u vreme kada je on bio opozicionar. To što je on imao kontakte sa ovima i sa onima, to pokazuje samo to da je on bio pametan političar i da je bio pragmatičan i da mu je i cilj ne da strada i da izgori u vremenu Miloševića, nego da je prirodno da će se sa nekim od tih ljudi videti i sazna neki podatak i zbog toga skloni, kao što se sklonio puno puta u prethodnih desetak godina. Ali, to nije jedini argument, ovo što sam rekao za Vladimira Milosavljevića, nije jedini argument koji može da bude dokaz da ova vlast štiti ljude koji se nalaze iza mojih leđa i to nije jedini dokaz da su sa tim istim ljudima šurovali u vreme dok je Zoran Đinđić bio živ i da su se sa tim istim ljudima dogovarali kako Koštunica da dođe na vlast.

Da li je o tome bio obavešten Koštunica ili nije bio, da li je on to znao ili nije znao, to je stvar neke druge istrage. Pomagali su mu na sve moguće načine. Kao što su mu pomagali sa Ljiljanom Buhom, oni su bili glavni operativni menadžeri kampanje predsedničkih izbora Vojislava Koštunice – banda Dušana Spasojevića. Oni su to znali, oni su u tome učestvovali, ako on nije znao, pa, znali su njegovi najbliži saradnici. Čudno je malo da su njegovi najbliži saradnici znali, u krajnjem slučaju, zbog čega se i sam lično na to pozivao? Zbog čega je sam to koristio? Setite se duela između njega i Labusa, koji su prenosile sve televizije i svi građani Srbije gledali. Jedino što je on imao da priča i da napada Labusa je bio Čume, Surčin, asfaltiranje, Ljilja Buha, “vidite šta kaže žena”, i tako dalje i tako dalje.

Znači, siguran sam da u tim dogovorima – Koštunica da dođe na vlast – verovatno institucionalno ako može, ali ako ne može, pa što da ne bude i vaninstitucionalno? Njima to neće biti prvi put, biće im po ko zna koji put, a ovi će na sve moguće načine pokušati da to zataškaju, dovoljno se u Srbiji već zna o Zoranu Đinđiću kao kriminalcu, dovoljno je u Srbiji jasno da, kada bude bio ubijen, biće ubijen jer je nešto ostao dužan, ustvari, toj bandi. Podsetiću vas i ko je to trovao spisku javnost i ko je to uspeo da većinu građana Srbije ubedi da je Zoran Đinđić ili ja, Vladimir Popović, njegov saradnik, ili, ne znam, Čeda Jovanović, ili, ne znam, već ko drugi, da smo svi mi, ustvari, zločinačka organizacija kriminala. Uspeo je savetnik za medije Vojislava Koštunice, koji je sa pozicije savetnika za medije to radio neprekidno dve i po godine, neprekidno i to je znači direktna veza, direktna pomoć u isto vreme ostvarenju sna da Vojislav Koštunica dođe na mesto predsednika vlade i u krajnjem slučaju, svedoci smo toga da se to danas i desilo. Da je Zoran Đinđić živ, za hiljadu godina Vojislav Koštunica ne bi mogao da bude predsednik vlade i to zna svaki građanin Srbije. Šta su razlozi za to, to sada nije važno. On je na kraju postao to što je postao i ja imam razloge da verujem i da sumnjam, a o tome ću govoriti i vrlo eksplicitnije i konkretnije kada mi neko bude postavljao pitanja, pošto znam da hoće, o tome, koja su to moja saznanja. Osim toga, ja nemam natprirodne sposobnosti i moći kao prvooptuženi pa da mogu nešto da pretpostavljam i da znam. Ja donosim zaključke na osnovu sopstvene inteligencije i onoga što sam imao prilike da vidim. To je otprilike to, verovatno sam puno stvari preskočio, ali pričaću, kada mi budete postavili pitanja.

Predsednik veća:

U vašem svedočenju sada ste rekli da od pre dva meseca naši državni organi imaju podatak od strane austrijskih vlasti gde se krije optuženi u ovoj krivičnoj stvari po optužnici specijalnog tužioca, Vladimir Milosavljević.

Vladimir Popović:

Da. Tako je.

Predsednik veća:

Odgovorite nam odakle vam je to poznato, ko je sve obavešten o tim činjenicama i da li imate podatak da li je u zvaničnoj formi od strane austrijskih vlasti, Interpola, policije Republike Austrije obaveštena naša država o tome da bi mogli da mi preduzmemo mere kao sud, u cilju proveravanja vaših navoda?

Vladimir Popović:

Reći ću vam. Da. Imam saznanja iz nekoliko izvora. Jedan je iz obaveštajnih, stranih obaveštajnih službi evropskih država u Beču, Austriji: oni su mi to rekli, njihovi ljudi. Znači, to je ono intelidžens, što se kaže, podatak, a imam podatak i od jednog našeg čoveka, znači, jednog našeg čoveka koji radi kao Službenik u našoj ambasadi u Beču i mi – naši državni organi su obavešteni zvaničnom formom od naše ambasade u Beču. Ne od austrijske policije. Policija austrijska čeka da dobije zahtev od naših državnih organa. Austrijska policija zna posredno da je to tako. Znači, oni su posredno dobili informacije o njemu gde stanuje, samo što, kažem vam, siguran sam da tamo više nije, pošto sam pre 7 dana čuo od naših ljudi koji žive u Beču. Jer zbog sopstvene i lične bezbednosti imam potrebu da sa određenim brojem ljudi ostvarujem kontakte i da saznajem neke stvari. Nije mi svejedno da li je u Beču, kada sam ja tamo, tu, ne znam, i Simović ili je došao neko od njih i tako dalje. Zbog toga te informacije dobijam i ja ovde nisam rekao podatak, da je tamo bio i Simović, što sam znao pre nekoliko meseci, ali to nisu znali državni organi. Ja sam ovde izneo podatak za koji znam da ga naši državni organi znaju. Znači, naša ambasada je poslala zvanično dopis SID, na način na koji to ide, kopija toga u MUP. Oni su sa time upoznati. Znam da je predsednik države sa time upoznat, jer kada je bio u poseti Beču upoznali su ga Službenici ambasade da, kao, “evo to je proces”. Sećate se da je on bio pre mesec dana i do dana današnjeg nijedan zvaničan podatak nije dat. Mislim, njima nije stigao, a imam kontakte i sa ljudima iz austrijske policije zbog bezbednosti, svog obezbeđenja, ne sa nekim strukturama koje se bave tim, da tako kažem, postupanjem po poternicama. Ali sam i sa njima kontaktirao, pošto sam saznao da čovek tu živi i saznao da živi 500 metara od naše ambasade. Znači, ne živi na nekoj periferiji ili se krije negde, ne krije se, izlazi u prodavnice, kupuje. Videli su ga, on je prepoznat od strane naših ljudi. Znači, naši ljudi koji tamo žive su ga prepoznali i onda su počeli prvo da javljaju, pa policiji, pa je došlo do ambasade i onda je ambasada zvanično obavestila SID i MUP, a znaju svi, i BIA.

Predsednik veća:

Rekli ste u vašem svedočenju, nakon slučaja kod hale “Limes” da je prvookrivljeni Milorad Ulemek slao preko posrednika određene poruke da bi vršio određene

pregovore sa predsednikom vlade dr Zoranom Đinđićem, u kontekstu toga da mu se može nešto desiti. I, da li je bilo poruka te vrste, da li su to bile neke preteće poruke, da li su to preko posrednika, ako znate na koji način i ko su bili, da li su upućivane pretnje njemu ugrožavajući njegov život ili je to tumačenje slučaja hale "Limes" bilo da je to demonstracija pretnje i kao upozorenje da mora da se vidi sa njim?

Vladimir Popović:

Ne. Nikada to nije bila pretnja i ja sam to nekoliko puta ovde rekao. Jedna od osobina, pored inteligencije koju ta osoba ima, bez obzira na zločinački um, ali inteligencija je nesporna, njegova glavna osobina je manipulacija i on je čovek koji je manipulator. On je, znači, uvek je to otprilike u stilu "Biće ti žao ako se ne vidimo, treba da se vidimo za tvoje dobro". Nikada oni vama ne kažu "Hej, kao, ubiće te Pera, pa treba da se vidimo da ti ja kažem i pomognem", jer vi ste ipak predsednik vlade. E, sada, pošto ste predsednik vlade, vi možete da kazete: "Ako imaš neka saznanja da mi nešto preti, pa izvoli, idi kod ministra policije, idi u prvu policijsku stanicu pa prijavi". Zašto to uvek mora da bude kod ministra policije ili kod načelnika, ali to je deo mentaliteta ovog naroda, gde se uvek traži predsednik suda, uvek se traži načelnik bolnice da bi vam pogledao to što vam je izašlo na uvetu, ne lekar, uvek je to tako i to je taj jedan kliše u Srbiji koji vam i nije čudan što je takav. Znači objašnjavam to zašto vam nije čudno što neko pokušava da sa vama stupi u kontakt.

Nama je bilo jasno zašto on hoće kontakt, ali nikad on nije rekao: "Taj kontakt hoću zbog toga što, ej, spremamo se da te ubijemo, pa hajde da se dogovorimo," ili "Sprema se da te ubije neko drugi". Znam da je konkretno, neposredno, znači, ne znam da li je to bio januar ili februar, uvek su to neke priče koje su otprilike važne za državu, dobre za Zorana, politički. Poslednja priča koju je pokušavao, mislim da je to čak bilo preko Veruovića, ili drugog nekog od telohranitelja Zoranovih, ali znam da je došla ta priča i do Nenada Milića, o nekom zlatu, milionima, koji se nalaze u Kotoru. Možda sada je verovatno nešto grešim, ali znam da je otprilike – tu je nešto, neki irački dinari, za vreme sankcija, Irak, sto milijardi, miliona, pa tu neko zlato, pa ti irački dinari nisu važili, pa je to zamenjeno, pa tu Vojska nešto, uvek ono protivnička strana za koju znate da su vaši protivnici, oni to nešto drže tamo sakriveno u Kotoru, ali on zna, on to može da pomogne, ali to, ako se sazna..., ne znam šta je bila poenta konkretno. Da li je on to nudio "Evo, to možeš ti, Zorane, da uzmeš, pa sad s tim parama da pomogneš mala preduzeća". To je način na koji on nudi neke informacije. Ili, kada je, recimo, bilo hapšenje Šešelja. Ne mogu da se setim tačno kome je to rekao, da li je to rekao Zoranu Janjuševiću ili je rekao nekome drugome, ali znam da je otprilike rekao, mislim da sam čak bio i prisutan, mislim. Zašto kažem – mislim, zato što mi je to toliko ostalo u sećanju da čak čujem taj njegov tonalitet kada to priča, on je rekao: "Slušaj, hajde da uradimo akciju, znam da Šešelj drži četrdeset ili šezdeset miliona maraka u nekom stanu u Šumicama kod sestre. To ja znam zato što su mu ovi moji menjali kada je bilo marke – u euro, pa on bio u panici da mu ne propadne". Čak se to i po novinama posle pojavljivalo. Znači, on je bio taj koji je to, kao, predlagao, ne znam, šta da se... kao, upadne policija, pa to je super, kao "Zamisli otkrijemo sada, kažemo kakav je Šešelj političar koji ima toliko miliona, znači lopov je i on. Odmah će da propadne Radikalna stranka, to je

za vas politički super” i tako dalje. Sastanci koje sam pomenuo posle hale “Limes”? U to vreme se dešava i ta priča i to nuđenje oko viđenja da bi ispričao priču o tom nekom zlatu u Kotoru. Mislim, nešto ima veze sa tim. Mislim da je to čak negde, u nekim novinama posle to i pisalo. Možda “Identitet” ili “Svedok”, ili neke od tih njihovih novina. Nenadu Miliću je Bracanović tražio da se vide, jer bi bilo dobro. Pošto, ja mislim da između.., taj period oko hale “Limes”, odnosno, već do dizanja “Difens rouda” u vazduh, Bracanović više nije ni skrivao da pripada toj grupi. Nije ni mogao da sakrije. On je znao da mu niko ne veruje. On to nikada, naravno, nije priznao, ali kada je bilo dizanje “Difensa” u vazduh, Zoran je tražio da Bracanović bude smenjen. Tražio je tog istog dana da bude smenjen. Međutim, zbog toga što je Zoran tada išao na put za Novu godinu, to je bilo dva–tri dana pred Novu godinu, i razloga, kao: “Kud sad da ga smenimo da ti ideš u Brazil, da ostanemo ovde, ovi će da se ponovo pobune, nemoj, nemoj”. Zašto? Zato što je Bracanovićeve prva priča bila da je “Difens” digao u vazduh Čume. Onda je došao na sastanak i svi su mu se smejali. I rekli mu: “Čoveče, o čemu pričaš”? Pa, ceo Beograd je znao u nedelju ujutro. Videli su ljudi Vladu Budalu. Znači, nije se krio, nije se on maskirao. Videli su ga da se tamo vozi kolima. Videli su policajci. Bio je jedan policajac iz obezbeđenja, ne znam čijeg, ali mene je vozio tih dana, slučajno mi je dodeljen, bio je policajac u Zemunu, koji zna da su tog jutra došli tamo Simović i ne znam ko još. Imali su neku kafanu u koju su išli, neki “Đepeto” ili ne znam kako se već zvao, u Zemunu, neki restoran, gde su oni otvoreno, znači, tu su bili drugi gosti, to nije bio zatvoren klub, znači, dođu ljudi sa porodicom da ručaju, na roštilj, a tri stola dalje sede ovi Simović i “zemunski klan” i tako dalje i onda oni otvoreno, kao “Ala je ono bilo, ala si dobro onog udario... kresnuo... sašio”. Znači, ceo grad je znao da je to tako, samo što nemate dokaz. Znači, možete samo da ih mrzite. Bilo koga od njih. Ne možete da ih uhapsite. Nemate mogućnost da to uradite. Kada su Bracanoviću rekli i smejali se, onda je on došao posle sat vremena i rekao: “Ma, rešili smo to, to je uradio Borovica”. – “Ko je Borovica”? – “Pa Borovica je neki tamo što isto asfaltira puteve”. Pa, kao: “Ovaj mu Čume uzeo posao”, pa mu nije uzeo posao, i tako dalje. Znači, govorim o tome da taj odnos, ta atmosfera je bila takva da vi znate ko je Bracanović i Bracanović zna da je pitanje dana kada će on da leti sa tog mesta. To zna i Andrija Savić, ali Bracanović se isto tako više plaši njih, jer zna šta oni znače, nego ovoga ovde. Šta ovi mogu da mu urade? Mogu da ga otpuste. I da ga osudite, pa to treba mečka da se rodi da se dokaže da je on za nešto kriv, jer to je sve uništeno. Advokati, plaćenici, mediji, novine, sudije i tako dalje, to će lako da se uništi. Znači, taj odnos između Milića, Obradovića, te grupe koja je radila i Bracanovića je bila potpuno otvorena. Mi smo na suprotnim stranama, pa da vidimo ko će na kraju da bude jači. I Bracanović je bio taj, koji, kada je predlagao da se vide nije Miliću komentarisao zašto, ali oni su znali da je to otprilike, kao, eto, neka ponuda koja je došla u ovom eksplicitnom obliku koji sam malopre rekao, od toga čoveka, tog nekog simpatizera ili člana Demokratske stranke, koji je direktno došao i otvoreno rekao: “Hej, hajde da napravimo dil”. Kao, to da se reši, Čume da se skloni, kao Čume vreb, to su plaćenici, kao to, i Zorana da pustimo da radi. Znači, ne, nikada koliko ja znam da je pretnja bila eksplicitna. Ne tvrdim da nije bila. Ne tvrdim da nije bilo i nekih drugih. Ja govorim o ovome što znam. Znači, bilo ovo preko Bracanovića, bilo to preko Zoranovog obezbeđenja, ali je bilo primetno da je to nervozno i da je

to onako učestalo i da se to dešava, kažem vam, kako se nešto desi. Ode Čume u Slovačku “evo ponude da se vidimo”. Ne znam, desi se, otkud znam, donesen neki zakon “Hajde da se vidimo!” Hala “Limes” “Hajde da se vidimo!” Znači, kad god su se dešavale tako neke prelomne stvari, taj intenzitet je bio jasan i mogli ste na osnovu toga da zaključujete da je nervoza kod njih sve veća i veća.

2. Saznanja svedoka Popovića o atentatu kod hale “Limes”

Predsednik veća:

Recite nam vaša saznanja za slučaj “Limes”. Sve što vam je poznato, bilo neposredno, ili posrednim putem. Da li ste razgovarali nakon tog događaja sa pokojnim predsednikom vlade dr Zoranom Đinđićem o tome slučaju, da li je on imao svesti o tome da njemu preti opasnost po život posle tog događaja, kako ga je on okarakterisao, kako je bio obavešten od strane državnih organa o tom događaju, da li je tražio povećanje obezbeđenja, veći stepen, veću angažovanost, kako je on lično razmatrao taj problem, nakon toga?

Vladimir Popović:

Da, imam saznanja, i imam uglavnom posredna saznanja oko samog tog dana i tih događanja koja su bila tog dana. Naime, mene je, odnosno, ja sam se čuo sa Zoranom Janjuševićem, ne znam koliko je to bilo sati, ali recimo da je to bilo petnaestak minuta pošto se to desilo. Ja sam njega pozvao i onda mi je on rekao: “Hej, nemam vremena, dođi kod mene, do kancelarije, nemam vremena da pričam, na Zorana pokušali atentat”. I to je bilo sve što sam dobio. Onda sam ja došao do njega, do njegove kancelarije i kada sam stigao, onda mi je on rekao, tada je već on dobio informaciju i saznao da je to Bagzi. I kada sam ja saznao da je to Bagzi, ja sam rekao: “Hej, nema šta ti i ja ovde da sedimo i radimo, hajdemo mi kod Dušana Mihajlovića”.

I mi smo otišli kod Dušana Mihajlovića u kabinet. I bio sam kod Dušana u kabinetu od, koliko je to moglo da bude, deset ujutro, pa do, recimo, dva ili tri po podne. Bio sam prisutan dolasku svih ljudi koji su u kabinet dolazili, uključujući i tada tužioca Sinišu Simića i manje – više znam način na koji se odvijao tog trenutka taj pokušaj stvaranja optuznice za atentat i razloge zbog čega nije uspeo.

Znači, nama je tada bilo potpuno jasno, apsolutno jasno da to sa Bagzijem nije slučajno. Podsetiću vas da je to osoba koja je nestala mesecima pre toga i za kojom, navodno, policija traga, ne može da ga nađe, da se spekuliše sa raznim informacijama, da je kao otet, pa nije otet. Ljubiša Buha javlja da je otet, nije otet, i tako dalje. Da li se znalo da je on član te bande? Znalo se. Znači, mi smo znali da je član te bande, ali da je to za njih super, pošto je on važio za desnu ruku Ljubiše Buhe Čumeta, a u isto vreme bio svedok raznoraznih zločina koji su se desili, otmica, ubistava, i tako dalje, da je to izvanredno sredstvo manipulacije za optuživanje samog Ljubiše Buhe, jer je strašna stvar da, ako neko učestvuje u otmici Milije Babovića sutra potvrdi da je bilo tako, znači, može da uradi samo neko ko je u tome bio učesnik, kao što je bio on, a da na kraju kaže da je to radio po nalogu Ljubiše Buhe Čumeta i da zbog toga što je učestvovao u toj otmici dobije uz advokate, i medije, i ovako pravosuđe, dve – tri godine i da posle godinu dana izađe na slobodu, i to ima svoju cenu, i Bože moj.

Znači, znali smo, pošto kažem, mi smo jako puno informacija o svemu tome imali, znali smo da je to tako i bilo nam je potpuno jasno i onda Dušanu Mihajloviću, kome je, hajde da tako kažem, takođe bilo jasno da je to pokušaj atentata, samo što je on jako veliki formalista, dugogodišnji političar, deo aparata. Onda je on pokušavao da vidi kako sad to može da se zakonski izvede, ne izvede, pozvao je Sinišu Simića da

dođe. Tu su ulazili, izlazili, Karleuša i, ne znam, Mile Novaković, Milan Obradović, Boro Banjac, i tako dalje. To je trajalo nekoliko sati.

Stigli su telefonski listinzi razgovora Dejana Milenkovića iz kojih se videlo, tačno po vremenu kada je Zoran napustio kuću da je dobijao, ili prazne SMS poruke, ne mogu sada da se setim, da li su to bili prazne SMS poruke, ili samo pozivi, jednom zazvoni telefon, pa se isključi. Prvi put, kada je Zoran Đinđić izašao iz kuće, drugi put kada je došao na Gazelu i neposredno, treći put, pre nego što je to bilo kod te hale "Limes". To je, znači, bio jedini, tog trenutka, materijalni dokaz, ali, znate šta, kolona pod pratnjom, predsednik Vlade, čovek koji pripada tim ljudima u nekom razdrndanom kamionu, na način na koji je to uradio; tačno je, niste znali način, niko tada nije imao ideju da tu neki ljudi čekaju sa strane i da će pucati iz snajpera ili ručnih bacača i tako dalje, ali dovoljno da možete to da okarakterišete kao pokušaj atentata.

Onda se pojavio Siniša Simić, i on je onako tu nešto bio zatečen. Onda je on tu nešto mudrovao, pa je gledao, i onda je počelo ono klasično izvlačenje. Onda on nekoga zove telefonom od svojih, onda oni kažu: "Pa, mi nemamo još nigde nikakvu izjavu da je to tako". Zašto nemaju? Zato što je deo obezbeđenja Zorana Đinđića otišao sa Zoranom u Banjaluku. Jedan deo je tu, a ti još nisu došli u gradsku policiju, nisu dali izjavu, mora da se da..., mislim, možda ja sad nešto grešim, ali grešim zbog toga što se u tu pravnu problematiku ne razumem, ali, otprilike, mora da postoji neka izjava nekoga ko će to da kaže da bi onda na osnovu toga policija mogla tužiocu da je preda, a onda tužilac može, ne znam šta, da odredi pritvor, ili već tako nešto, ili da to kvalifikuje kao to delo. I onda sam ja posredno bio tu, između zvanja vozača Zorana Đinđića koji je jedini ostao u Beogradu, pošto je šef obezbeđenja tada bio Veruović, koji je bio sa Zoranom u Banjaluci. Ja ove druge ljude nisam znao. Mislim, znao sam ih iz viđenja, ali nikoga nisam znao po imenu, niti njihove telefone, niti bilo šta, i pokušavao sam preko njega, a to je radio i Zoran Janjušević i Nenad Milić, da ih nateramo da odu u beogradsku policiju da daju te izjave što pre, da bi se ta procedura pokrenula. Jer, bilo nam je jasno, to je pitanje trenutka, ovi hoće da okarakterišu to kao saobraćajni prekršaj i da ga zbog toga puste na slobodu, a mi smo hteli da, naravno, to bude ono što i jeste bilo, pogotovo što to nisu bili samo prazni ti SMS-ovi, bilo je, imali smo već da je odmah posle toga zvao Vukojevića, da se javio u Šilerovu, da je kontaktirao Šilerovu, da su mu ovi, ne znam već šta javili, i tako dalje, to se verovatno iz istrage zna, da se ne desi da tu napravim neku grešku, pa da me neko za to hvata kao važno. Ali, bila nam je, znači, potpuno jasna ta koordinacija i veza Dejan Milenković – Šilerova.

Šilerova, koja je već mesecima nešto što znamo da je pitanje dana kad sa njima i način na koji treba da se obračunamo, kao što sam rekao. Simić se tu lomio, nisu imali izjavu, vozač Bijelić mi je rekao u jednom trenutku da ne može, nažalost, da ode, jer je čekao da mu se istovari nameštaj. Ovi drugi nisu smeli da odu dok ne dobiju potvrdu od Veruovića iz Banja Luke. Veruovićev brat je rekao: "Nema ništa dok svi ne dođemo, mi ćemo da dođemo". Oni tvrde da su to radili zbog toga što su mislili i verovali da je beogradska policija na protivničkoj strani, da rade protiv njih, nisu im ništa verovali, i tako dalje.

Uglavnom, nije postojao taj neki materijalni element, ali je jednog trenutka bilo prelomljeno da se to ipak okarakterise i onda je to Simić nevoljno, ali ipak prihvatio.

E, tog trenutka, to je već bilo 12, 13 časova, ili tako nešto, pošto je sve vreme kod ministra u kabinetu upaljen televizor, na nekoj od tih stanica, izjava Zorana Đinđića: “Ma kakav atentat, to je pokušaj, to je Srbija, to su vozači, umesto na livadi, vežba na auto–putu”. Znam i razlog zašto je to Zoran Đinđić rekao, iako nisam bio sa njim. To je već period atmosfere gde, i to ću vas podsetiti, mesecima, ne samo “Identiet” nego i “Nacional” i “Svedok” i B92, znači sva ta mafijaška glasila* sprovode hajku na Zorana i Zoranovo obezbeđenje: od toga što se preselio u Užičku, do toga, šta će mu toliko telohranitelja. To ne rade samo oni. To rade i savetnici Koštunice. To rade i predstavnici političkih stranaka. To rade i novinari. Ne oni koji su zlonamerni, nego rade čak i oni dobronamerni. Da se ne bi desilo da se tema, kao što je: “Pa čekajte, dobro, pa kako to Koštunica ide sam ulicom peške, nema čak nikoga, a Zorana mora da čuva pedeset ljudi. Od koga se on to plaši? Ko to hoće njega da ubije? Pa, verovatno mu nije savest čista”?

I onda, jednostavno, ta tema i taj pritisak pod kojim živite, kada svaki dan čitate u novinama da li ćete biti ubijeni, ili nećete biti ubijeni, u to vreme se dešava, javnost to zaboravlja, ali se dešava, najmanje desetak puštenih tračeva, tipa da je na Zorana pucano, tipa Zoran ranjen, ali se to nekako u roku od dva–tri sata zataška. Ali, znači, vi živite u jednoj atmosferi gde svaki dan, otprilike, pitaju: “Je li istina, Rojters zove, javili su nam iz italijanske ambasade, Zoran Đinđić ranjen, smrtno”? – “Pa, ne, nije, Zoran Đinđić sedi u kabinetu”, i tako dalje. Znači, to nije rađeno slučajno, kao što nisu ni ti tekstovi pisani slučajno, kao što nije ni 15 dana pre njegovog ubistva u “Identitetu” izašao na tri strane tekst o kući Zorana Đinđića sa time kakva mu je koja soba, i gde izlazi, kako izlazi i kako izgleda njegova pratnja. Znači, nije slučajno, nego je to uradio neko ko je imao nameru da pošalje poruku: “Ej, sve znamo o tebi, rešićemo te se”. I da ne bi bilo kao da je rekao: “Jeste, pokušaj atentata”, u Srbiji ne bi bilo kao u nekoj drugoj državi, da cela javnost stane u zaštitu predsednika vlade i da kaže: “Hej, ko to hoće da ubije predsednika vlade? O čemu se tu radi”? Nego bi u Srbiji bila tema: “Aaa, hoće da ga ubiju. Što hoće njega? Što neće Koštunicu? Pa, što neće Čovića? Pa, što neće Mileta Isakova? Pa, što baš Zorana? Aaa? Pa, ko hoće da ga ubije”? Znači, već je pripremljeno. Pa bi bilo: “Droga, ne, asfaltiranje puteva – nije sa Čumetom napravio dil, ne, ne, Cane hoće da ga ubije zbog cigareta”.

Da bi jednostavno objasnio, živeo je pod pritiskom i pod strahovitim teretom, bilo mu je draže da u tom trenutku kaže: “Ma, ne”, i da u to poveruje. Znači, ne samo što je to rekao nego je u to i poverovao, jer nije imao podatke. Kada je to rekao, on je tek bio izašao iz aviona, to su novinari u međuvremenu već čuli, on je video taj neki incident, ali ga nije registrovao. On je čitao novine i video da vozač nešto naglo koči i šta se desilo? Ovi su rekli: “Ma, budala”. To se tu završilo, ovi su produžili, javili onima: “Vidite koji je ovo ludak što je ovo uradio”. On (Zoran) nastavio je da čita novine i praktično do Banjaluke u avionu dok je bio, uopšte nije imao ideju ni ko je to bio, ni šta je bilo, ni kako je bilo, jer to nije ni gledao. Znači, on sam taj čin presretanja kolone nije ni gledao, nego je čitao novine i onda kada je stigao i kada su ga ovi dočekali i rekli verovatno mu je palo na pamet, jao, nemoj sada da bude, ono, atentat jer opet narednih 15 dana u Srbiji nema ekonomije, nema politike, nema privrede, nego petnaest dana Zoran Đinđić – ko će da ga ubije, kriminal, cigare i tako dalje.

I onda je on tu izjavu dao tog trenutka, dok nije te podatke saznao, i kada smo mi

tu izjavu čuli, kako je to čuo Simić, delimično Dušan, njega je to možda nerviralo, ali je Simiću pao kamen sa srca, otprilike, kao, "Ma hajde, bre, kad premijer kaže da nisu hteli da ga ubiju, šta ćemo mi sada da izgiravamo. Ja neću ! Idemo mi na falsifikat, pa ako utvrdimo u roku od tri, četiri, pet dana da je bio pokušaj, onda će se to već nekako rešiti". Odatle je brže—bolje otišao. Ostao je tu Dušan Mihajlović i nas nekolicina. Otprilike, kao, "Pa, dobro, šta da radimo kad dođe Zoran".

Vrlo brzo je Zoran dobio informacije, ne sećam se od koga, ko mu je to preneo i ko mu je to rekao, da li Janjušević ili neko drugi, ili neko od onih koji je bio tada sa njim, pa je taj podatak dobio. I jednog trenutka, to znam, čuo sam od ljudi koji su bili sa njim tada u Banja Luci, kada je čuo da je u kamionu bio Dejan Milenković Bagzi i kada je shvatio da to nije nikakva slučajna vožnja, nego i on i sve ono što smo mi tad znali, shvatio je da su mu iz Šilerove poslali poruku. E, onda je već promenio mišljenje i ako se sećate, po povratku već iz Banja Luke njegova izjava je bila drugačija.

Ja se jesam viđao sa njim posle toga, i video sam se sa njim posle toga, ne isti dan, ali dan posle toga. Vrlo je to ozbiljno shvatio, mislim da je to onako bilo prvi put da je on shvatio do koje mere su ti ljudi bolesni, do koje granice ta njihova bolest ide, da su oni spremni da to čak urade. I rekao sam vam, on je sve do tada uvek to odbacivao, ne zbog toga što je mislio da oni to ne bi uradili jer su oni dobri, nego zbog toga što je otprilike njegov odgovor uvek bio, "Hej, pa vidi kakva je ova država, mi smo vlast, mi smo država, pa, pogledaj, ne možemo ništa da uradimo. Kakve su institucije, pa takva je i mafija. Pa, mi ne možemo da ih uhapsimo, ma, ni oni ne mogu nikog da ubiju". Mislim, otprilike tako nešto, kako je to već deo Zoranove ličnosti. Time je te teme otklanjao od sebe. Ja vam kažem, po stoti put ponavljam, on je čovek koga te teme nisu interesovale. One ga nisu privlačile. Postoje ljudi koje te teme privlače, postoje takvi ljudi. Njega to nije interesovalo. On je sebe i svoju misiju video kao nekoga ko će ući u istoriju Srbije, ne po tome što se obračunavao sa kriminalcima, ili, ne znam, rešavao neke slučajeve, nego po tome što je to čovek koji je digao standard Srbije, koji je uveo Srbiju u Evropsku uniju, koji je Srbiji doneo period tranzicije i boljeg života posle mraka i tako dalje.

I takav je bio do poslednjeg dana, bez obzira, to je verovatno i uticalo sigurno štetno na stepen lične bezbednosti i bezbednosti i kontrole nad tim službama kojima je praktično bio on odgovoran, mislim i na MUP, mislim i na pravosuđe, mislim i na tužilaštvo, mislim, naravno, i na BIA. Zbog toga se dešavalo da se Bracanović smenjuje 11 meseci, a ne da bude smenjen u roku od mesec dana, jer ga je nervirala ta sporost, tromost institucija, nasuprot njegovoj ogromnoj brzini. U isto vreme i to da, kao neće on time da se bavi, ima ko drugi da se time bavi, on je mnogo sposobniji za druge stvari.

Ali je od hale "Limes" bio potpuno svestan toga, naročito kada je, da li je to bilo istog dana, ili dan posle toga, preko, odnosno iz Službe bezbednosti došlo da je tačno postojao sistem, već ne znam kako se to zove, preko baznih stanica i utvrđeno je da su postojali telefonski specijali koji su se aktivirali tog jutra, koji su bili locirani na baznim stanicama – kuća Zorana Đinđića ne znam, Mostarska petlja, Novi Beograd

i tako dalje i tako dalje. I na osnovu toga ste mogli da utvrdite potpuno, potpuno da utvrdite da je Zoran Đinđić bio praćen.

Kad su to utvrdili, to je isti onaj sistem, da vas podsetim, kako su otkriveni ubice Boška Buhe a posle toga je, da li dan ili dva posle toga, je utvrđeno, i to mi je rekao Janjušević, ili Nenad Milić, neko od njih dvojice, onako u panici, otkrili su da se to isto dešavalo i dok je Zoran Đinđić bio na Kopaoniku. To je otprilike sistem u kome se određeni telefoni u određenom trenutku uključe, samo dok traje ta akcija, 15 minuta pre te akcije, tokom te akcije i petnaest minuta posle toga. Oni samo između sebe komuniciraju, ima ih tačno toliko. Znači, nema nikakvih poziva van, nikakvih poziva unutra. Aktiviraju se svi na isti način, ne znam već kako, zaboravio sam kako se aktiviraju, nešto se okrene neki broj, tačno vreme, ili već kako, i na osnovu toga tačno možete da utvrdite da li je taj čovek praćen ili nije praćen.

To je utvrđeno dan posle toga, njemu je to rečeno, on je to znao. On je znao da je "šupalj", ali je isto tako znao da to što ima, ima. On nema ništa drugo. Dodatne mere, oprez, bezbednost, ništa on nije tražio zato što su se potrudili ovi koji su za to bili zaduženi da posle toga to sprovedu i da to urade. Kad kažem "ovi", mislim na Ministarstvo policije i mislim na državnu bezbednost.

Oni su, kao, navodno nešto tu pojačali obezbeđenje, uveli neke mere, ne znam, broj tri, broj pet, već ne znam šta. Ali, opet, s druge strane, Zoran je upravo zbog toga što je bio optuživan za bahatost, za korišćenje i zloupotrebu policije, bio političar koji je želeo da što manje smeta običnim građanima i da se od njih razlikuje, a to je podrazumevalo da nije dozvoljavao, sem u retkim prilikama, da ima proceduru kakva je bila propisana, ne znam, ablendovanje, sirene, ono, ne znam, policija da zaustavlja na semaforima kad on prolazi i tako dalje, i tako dalje, što je podrazumevalo, ne znam, kakav je to stepen bezbednosti. Neki sedmi ili prvi, ako ide od sedam do jedan ili od jedan do sedam, nije ni važno, upravo zbog toga što bi to sutradan odmah bila tema konferencije za štampu Vojislava Koštunice ili njegovih ljudi, ili bila naslovna strana medija – "Zoran Đinđić bahato kroz crveno svetlo". I onda bi na sledećoj pres-konferenciji morao da odgovara na pitanja: "Pa dobro, što vi prolazite na crveno? A, što imate ablendovana svetla"? A pri tom je i znao da to apsolutno ništa ne znači. To je samo onako, jedan cirkus koji se sprovodi već 50 godina po nekom udžbeniku koji je pravljen 1950. ili, ne znam, 1945, 1946. godine, i koji je napravljen tada za Tita ili za to rukovodstvo, i kao, prenosi se iz generacije u generaciju; da to, ako je neko ozbiljan i ako to želi da počisti, može da počisti za pet minuta, da samo štrči u oči i predstavlja neku spoljnu fasadu, i zato to nije ni dozvoljavao, ili im je branio da tu vrstu, da tako kažem, bahatosti ili arogancije, iako je ona zakonski propisana, sprovede.

Bio je vrlo uznemiren. Nije se plašio. Znači, nije se plašio. Nije imao strah, ali ga je strašno nervirala ideja da njega, kao čoveka koji je predsednik vlade, može eto, tako neko, tipa Dejan Milenković da ubije, ili tako neka grupa, iako svi u državi znaju ko su, kao što su svi beogradski mediji znali ko je banda Dušana Spasojevića, ali vi niste mogli da pročitate, ne u tim njegovim listovima, nego niti u jednom dnevnom listu, ni jednu jedinu rečenicu, nijednu rečenicu o nekome od njih.

Kao što se danas zna ko ubija po Beogradu, kao što se zna ko organizuje mafiju i ko rukovodi mafijom. Kao što se danas zna ko je na koga pucao kada je pokušao atentat i tako uradio, a nigde to u novinama nema. To u novinama ne postoji. Danas

ne postoji ništa. Danas postojim ja, ili postoji Čedomir Jovanović, ili postoji, ne znam, tako neko kao kriminalac. U to vreme je postojao samo Ljubiša Buha, a svi znaju da je to tako. Znači, svi znaju. Vlasnici kafića znaju. Trgovci znaju. Ljudi znaju. Devojke znaju. Sponzoruše znaju. Ceo Beograd zna ko su oni. Znaju šta rade. Znači, zna se da prodaju drogu, zna se da otimaju, zna se da ubijaju. Nemate dokaze. Znači, i pored svega toga, pored toga što svi to znaju, što znate da to zna policija, što znate da to zna vojska, što znate da to zna pravosuđe, sudije, tužioci i tako dalje, može ipak da se desi da se ti ljudi na kraju organizuju uz pomoć političke zaštite, i pokušaju da ubiju Zorana.

1. Pitanja zamenika JT Milana Radovanovića o atentatorima

Predsednik veća:

Pravo na pitanje za svedoka Vladimira Popovića imaju zamenici specijalnog tužioca.

Za reč se javlja Milan Radovanović.

Zamenik specijalnog tužioca Milan Radovanović:

Svedok je na početku izlaganja izneo tvrdnju da zna puno stvari, puno pojedinosti vezano za sam čin atentata i počinioce. Da li osim onog što je svedok na prošlom glavnom pretresu izneo ima još nekakvih drugih saznanja o konkretnim licima počiniocima atentata na pokojnog premijera.

Vladimir Popović:

Pa, to podrazumeva, to što sam rekao, da sam sticajem okolnosti, pre svega institucionalnih i poslovnih – to sam i pokušao u svom prethodnom obraćanju ovome sudu da kažem – bio uključen i poznavao procesne stvari koje su se dešavale tokom pripremnih radnji za obračun sa grupom koja se zove “zemunski klan”, pa sam zbog toga i rekao na početku da sam upoznat sa puno detalja koji se odnose na ubistvo premijera, ali mislim, gotovo sam siguran, ne znam tačno šta imate u predmetu, verujem da vi to već imate preko ljudi koji su sprovedili tu istragu i tako dalje... Ne, nemam ništa više sem onoga što sam dobio od ljudi koji su tu istragu vodili. Mislim na ljude iz Ministarstva unutrašnjih poslova, na ljude iz pravosudnih institucija sa kojima sam imao prilike da budem na sastancima, da se viđam i tako dalje. Verujem da je to sve već u predmetu. Ne verujem da postoji nešto što ja znam, a da to nije došlo do vas kroz policiju ili kroz druge organe.

Milan Radovanović:

Kada je svedok govorio o “zemunskom klanu”, da li nešto može bliže da zna ko je činio taj “zemunski klan” i čime se konkretno bavio?

Vladimir Popović:

Pa, znam uglavnom ono što pretpostavljam da zna i cela javnost u državi, s tim što sam ja imao privilegiju da sam to saznao nešto ranije. Znači, to sam saznao, mislim da sam to prošli put spomenuo, prvi put kada sam čuo za njih, čuo sam kada je to čuo i pokojni premijer. To je bilo u maju mesecu 2001. godine, prilikom naše zvanične posete Parizu i oni su tom prilikom uhapšeni. Ambasador naše zemlje, gospodin Diklić, rekao nam je da se izvinjava što kasni na neki prijem koji smo imali, jer ima važne obaveze, zovu ga iz Beograda, iz policije, tu u Parizu neka strašno važna i bitna kriminalna grupa je uhapšena. Čuli smo tada imena, međutim, ni meni ni premijeru nijedno od tih imena nije uopšte bilo poznato. E, onda smo, posle toga, u Beogradu imali priliku da saznamo od ministra policije i od ljudi koji su vodili tu istragu, da se radi o jednoj od najozbiljnijih kriminalnih organizacija u zemlji. Tu je organizovanu grupu, osim onih ljudi koji su na toj poternici, mislim na

onu poternicu koja je objavljena, sačinjavalo negde dvadesetak, tridesetak imena. Osim toga, kao što znate, zato su i dobili taj naziv “organizovani kriminal”, tu grupu su činili ljudi koji su bili njihovi plaćenici, ako mogu da upotrebim taj izraz. Ne mislim, ne govorim to u pežorativnom smislu, nego govorim u smislu da su dobijali, bilo mesečno, bilo u nekim redovnim vremenskim intervalima paušale i nagrade od članova “zemunskog klana”, jer su za njihove potrebe završavali sve ono što im je bilo potrebno da bi mogli neometano da se bave kriminalom koji je u početku bio prvenstveno krađa automobila i ostali oblici sitnog kriminala, to već uglavnom znate, da bi kasnije, negde krajem devedesetih godina, kada je, to sam, ako se sećate, prošlom prilikom i rekao, da je prvooptuženi u ovom procesu uticao na stvaranje Dušana Spasojevića tako moćnog i važnog, jer sigurno da Dušan Spasojević, bez obzira na svoje kriminalne predispozicije i talenat koji je imao kao kriminalac, nikada ne bi mogao da postane to što je postao da nije imao podršku kroz institucije to je u prvom periodu dobijao od, pretpostavljam, veza koje je držao Ljubiša Buha, svojevremeno dok je Ljubiša Buha bio, da tako kažem, njemu pretpostavljeni i dok je Dušan Spasojević bio član te neke grupe, surčinske, za koju su svi u Beogradu znali. Nije moralo da se desi da bude ubijen Zoran i da javnost to sazna, da su se bavili krađom kola. Kasnije smo imali prilike da čujemo da su se verovatno bavili i prodajom narkotika, ali im to, bez obzira na to što su bili jedna od ne znam koliko već kriminalnih grupa u zemlji u kojoj smo živeli, nije omogućavalo da budu toliko moćni i toliko uticajni sve dok nisu počeli da se bave politikom.

Vraćam se na plaćenike: da bi opstali i da bi sačuvali monopol koji su dobili uz pomoć države, a dobili su monopol tako što su u jednom trenutku očistili sve ostale kriminalne grupe koje su im bile konkurencija, svedoci smo toga da 1998, 1999, 2000. godine do 5. oktobra imamo svakodnevno po jedno ubistvo na ulici: istim rukopisom, ljudi iz blindiranih automobila, sa čarapama na glavama, sa kalašnjikovima. “Ko je ubijen”? – “Ubijen je taj kriminalac”. To je čak i u novinama pravdano osvetom za ubijenog pokojnog komandanta Arkana, ali su svi takođe znali i u novinama ste mogli da čitate da su to ljudi koji su se bavili kriminalom. Nije bila neka tajna ko su ti ljudi koji su se tim poslom bavili. Kasnije sam saznao da to nije bila tajna ni za ljude iz policije, da su to savršeno dobro znali, da se znalo ko po Beogradu ubija i to radi i zašto niko ne može da im se suprotstavi.

Dakle, u tom periodu, te 1998, 1999. i 2000. godine, Služba državne bezbednosti ušla je u poslednji stadijum “bolesti” i saradnje sa kriminalom, a to je stepen kada su počeli da ih koriste za direktne političke obračune i ubistva. Ne mislim da su oni bili prvi, ta ubistva su se događala i pre toga, za vreme mandata Jovice Stanišića i to sam prošli put rekao, ali, sem ubistva Kundaka ili ubistva Badže, uglavnom su sva druga ubistva, a bilo ih je pet–šest stotina, bila ubistva koja su se odnosila na sferu kriminala, zaštite onoga što je radila služba državne bezbednosti, znači, organizovanog kriminala, šverca cigareta, viskija, nafte, droge i tako dalje... To su radili uz pomoć mafije. Kada se neko od njih isuviše osmeli ili postane suviše moćan, ili dođe do mnogo više para, ili ne isplati ono što je trebalo da isplati, oni su bili sklanjani, ali ih (DB) nije koristila kao što ih je koristila u vreme Radeta Markovića i u poslednje dve godine, direktno po nalogu političkih partija SPS i JUL. Zbog toga, i tada te 1998, 1999. i 2000. godine, u toj poslednjoj fazi, po nalogu Radeta Markovića, a uz direktnu koordinaciju Jedinice za specijalne operacije koja

je bila instrumentalizovana, ne cela Jedinica, nego vrh Jedinice i oni o kojima sam i prošli put govorio, za koje mislim da su, ne da mislim, nego znam da su bili uključeni i umešani u organizovani kriminal, direktno su učestvovali u političkim obračunima i sprovođenju terora, a iza kojih su stajali pre svega SPS i JUL. I to tako što su organizovali njihove mitinge, tako što su prebijali protivnike i opoziciju, a za protivuslugu – zato što su najmoćnija i najelitnija Jedinica, najopasnija, od koje su se svi plašili – davali tu tehničku podršku, imali su dozvolu da kriminal mogu da organizuju na način kako to njima odgovara.

To podrazumeva da su oni i samo oni mogli da dobiju tu vrstu monopola kao što su i dobili. Počistili su svu konkurenciju i tako je Dušan Spasojević, do tada verovatno, po rangu jedan od najnižih kriminalaca u Beogradu, u roku od manje od godinu ili godinu i po dana, usao među prva dva, tri, četiri ili pet, da bi posle 5. oktobra, vanrednim manipulacijama koje je u početku sprovodio Ljubiša Buha, i kasnije, kada su se oni posvađali, nastavio i to mnogo intenzivnije, prvooptuženi u ovom predmetu Milorad Luković. U tim kontaktima koje sam prošli put objašnjavao, i tim navodnim vezama i izmišljenim zaslugama koje je Dušan Spasojević imao zajedno sa određenim predstavnicima JSO u dovođenju nove demokratske vlasti, uspeo je da i ono malo konkurencije koja je preostala uništi. Sećate se da je i posle 5. oktobra, ne u prvih mesec dana, to sam i prošli put rekao, ali posle mesec i po, ili dva, u Beogradu izvršeno još 5–6 ubistava; koincidentno, da su svi ubijeni bili ljudi koji su bili glavni trgovci drogom. Znači, negde od proleća 2001. godine ili već ne znam, maja, to tačno ne znam, verovatno više nikoga nije bilo u tom poslu sem Dušana Spasojevića i te kriminalne organizacije.

Da bi uspeali da ostanu toliko i tako moćni, morali su da imaju ljude koje su plaćali. U te ljude su spadali, imali smo prilike sa saznamo, lekari, njihovi advokati koji nisu imali funkciju u klasičnom smislu advokata, da kada se desi da dođete do sudskog procesa da vas oni svojim znanjem, pravnim veštinama, sposobnostima ili retorikom brane, nego je njihova funkcija bila da, poznavajući sudije i tuzioce, jer su i sami uglavnom prethodno bili ili tužioc i sudije i radili su u sudu ili tužilaštvu i imali su u tom periodu svog ranijeg iskustva mogućnost da se upoznaju sa time kako funkcionišu jedan rastureni pravni sistem, rasturen u onih prethodnih 40–50 godina, a naročito u onih poslednjih desetak godina za vreme Miloševića, u sistemu gde su sudije, advokati, tužioc imali platu po 5 maraka, lako je bilo da se parama koje su te bivše sudije i tužioc, a sada “ugledni” advokati, donosili u sud, kupuju sudije, veštaci, tuzioc... Znači, njihova funkcija je bila da ne dođe do suđenja ili ako dođe kojim slučajem do nekog hapšenja, kao što smo imali priliku i u ovom neposrednom događanju iz 2001. ili 2002. godine, kao što je bio slučaj sa hapšenjem Dejana Milenkovića, da se u što kraćem roku puste iz zatvora, da tužilac ne traži privođenje ili određivanje zatvora, a da u slučaju ako to mora da uradi, da se onda nađe istražni sudija koji će da ih pusti posle 4, 5 ili 6 dana. Ako ne može istražni sudija, onda se zna, postoji spasonosno rešenje, to je veće sudija. Znalo se tačno koliko košta dan zatvora, godina zatvora i tako dalje.

Imali su, naravno, među tim ljudima koje su plaćali, pored lekara, pored tih svojih advokata, savetnika, imali su medije, imali su ljude u medijima, u novinama, koje su poznavali, bilo od ranije, bilo da su ih sami instalirali, bilo da su ih u međuvremenu upoznali i u međuvremenu potplatili. Neki od njih su se međusobno upoznawali

na toj "patriotskoj liniji". Znači, određeni broj tih njihovih saradnika pomagao im je zbog toga što je mislio da pomaganje toj grupi, bez obzira što je kriminalna, pomaze više interese, a viši interes je i interes da mora da se skloni "izdajnička vlada" na čelu sa Zoranom Đinđićem. To je ono što sam prošli put objašnjavao, jer je već u svesti velikog broja građana ove zemlje u prethodnih desetak godina, raznim manipulacijama i pre svega terorom koji je vršen kroz Miloševićeve medije, uspelo da se o njemu i ljudima koji su njemu bliski stvori slika da su to saradnici NATO, plaćenici, izdajnici...Vidite da se i sada, 2005. godine, ista ta retorika čita i u novinama i gleda na televiziji, da se i sada isto priča, samo što sada to više nije Vukovar, Kistanje ili ne znam šta već, ali su Žitomislčić, ili su ne znam Kosovo, Obilić i tako dalje.

Prema tome, naročito tokom 2001. godine, kada ste sa jedne strane imali Vojislava Koštunicu koji je bio nova demokratska vlast, ali je bio "patriota", znači, mogao se smeniti Milošević, ali da se dovede neko ko je "patriota", a to je bio Koštunica i ljudi oko njega, vojska, Crkva, Akademija, da ne ponavljam, a sa druge strane imali "izdajnike", kao što je bio Zoran i ta njegova vlada. U takvoj atmosferi nije bilo teško kod jednog, i to značajnog broja ljudi, uspostaviti tu vrstu saradnje, neretko i bez potkupljivanja. Nije moralo svaki put neke sudije da se potplate da bi se protiv kriminalaca obustavili procesi ili "častiti" baš svakog novinara da bi protiv Zorana i njegove vlade vodili medijski linč. Mnogi od njih ne samo da su to radili besplatno, nego su to osećali i kao svoju "patriotsku" i političkom obavezu. I naravno, da bi to bio pravi organizovani kriminal, morali su da imaju svoje veze i svoje kontakte među političarima, naročito među članovima određenih važnih institucija, kao što je Ministarstvo unutrašnjih poslova ili državna bezbednost. U prethodne te tri, četiri, ili, za neke od njih, desetak godina koordinacije i saradnje sa državnim institucijama, što je slučaj sa prvooptuženim u ovom procesu, stvorena su poznanstva i poslovni kontakti još od ratišta u Bosni ili Hrvatskoj. Ta prijateljstva, kao što znate, jesu prijateljstva koja ostaju do kraja života. Mnogi od njih, koji su tada bili obični rezervisti ili dobrovoljci, kasnije, a posebno posle uvođenja činova u policiji, postali su pukovnici ili generali. Prirodno je da su sa tim ljudima oni ostali u neposrednim i bliskim kontaktima. Ne znači da su svi od tih ljudi sa kojima su se optuženi upoznavali ili znali sa ratišta bili deo tog klana, ali su imali prema njima simpatije, bilo iz političkih razloga, bilo iz sentimentalnih, bilo iz tih što je nekad neko nekome spasao život. Ljudima koji su sposobni i vešti u manipulacijama, a kao što sam rekao prilikom prošlog davanja izjave, to naročito važi za prvooptuženog Milorada Lukovića. Lako je bilo da ih koriste, da tim manipulacijama koriste te funkcionere, da dolaze do podataka, a preko njih su to uspevali, ako nisu imali i veze sa pojedinim političarima, tako da je na taj način zaokružena ta priča o "zemunskom klanu". Nažalost, ovde se sudi samo optuženima. Upravo zbog toga što se stalo do samog čina atentata, a za motive ili pomagače i inspiratore, nažalost, kao što znate, istraga se nije dalje organizovala.

2. O vezi Spasojevića i Ulemeka

Milan Radovanović:

Interesuje me da li svedok nešto zna o tome, od kada se i pod kojim okolnostima upoznaju Dušan Spasojević i okrivljeni Ulemek, i šta je to što ih na neki način vezuje?

Vladimir Popović:

Ne znam tačno kada su se oni upoznali. Ne znam šta je bio povod i ko ih je uopšte upoznao. Znam da ih vezuje preuzimanje podzemlja Beograda. Sigurno se nisu spojili ni u biblioteci, ni u pozorištu, našli su se na ulici gde su i jedan i drugi pripadali. Naravno, Dušan Spasojević je tada verovatno bio smešan, sitan, nebitan šraf u tom mehanizmu. Milorad Luković, čovek sa važnom i bitnom reputacijom, pogotovo što je on na tom svom imidžu već uveliko radio. Pretpostavljam, na osnovu onoga što sam imao prilike i da pročitam i da čujem, i na osnovu izjava koje je prvooptuženi davao kada su se upoznali, njihovo poznanstvo se vezuje za onaj period neposredno pre sklanjanja sa scene Arkana, kao čoveka broj jedan koji je vladao Srbijom posle ratišta. Sećate se svi, ili ako se neko ne seća, podsetiću vas, da je po potpisivanju Dejtonskog mira i završetka rata na prostorima bivše Jugoslavije i proglašenja Miloševića mirotvorcem, došlo do povlačenja svih parajedinica sa teritorije, Bosne nazad u Srbiju, da je to bio problem vlastima u jednom trenutku – šta sa tim ljudima da rade koji, su navikli prethodnih 6 – 7 godina uglavnom da žive tako kako su živeli, da ratuju, da pucaju, da ubijaju, da pljačkaju. Neprikosnoveni gospodar tih ljudi bio je pokojni zamenik ministra policije Radovan Stojičić, zato što je on bio neposredni komandant tim ljudima, pa čak i tim parajedinicama. Svi ljudi koji su bili uz njega, naravno, Arkan i svi ostali, bili su Badžino krilo. To nije bilo po volji Službe državne bezbednosti, Jovici Stanišiću, Frenkiju Simatoviću i svima koji su sprovodili praktično sve te akcije u tom ratu, ali su ih radili tajno u tom, da tako kažem, operativnom delu, pa im nije odgovaralo što će apsolutnu i jedinu vlast imati Badža. Uspeli su da objasne i Miloševiću da to nije dobro ni za državu, ni za sistem, ni za politiku, a ni za “biznis” koji je nastavljen, znači, mislim na kriminal, odnosno šverc – to se tada nije zvalo kriminalom, to je bila takozvana “trgovina”, državna trgovina koja je u uslovima sankcija, “nepravедno zavedenih”, državu naterala da se na neki način brani, kako da popuni svoje budžete i onda je koristila mehanizam: da smo praktično mi pod sankcijama, ali da pod sankcijama nije Republika Srpska Krajina ili Bosna, i da je kroz Srbiju moguć tranzit robe koja dolazi iz inostranstva: cigareta, nafte, alkohola, da to, ustvari, ne ide u Srbiju, nego ide u Vukovar ili Beli Manastir, ili već gde u Bosnu i to su ljudi iz Unprofora propuštali, a ustvari, ta se roba zadržavala u Srbiji.

Tada dolazi do raslojavanja na tom tržištu, ko će na tim poslovima da radi i da li se poslovi oduzimaju Crnoj Gori, da li to počinje da bude posao političkih stranaka, što je ranije bio posao države i državnih institucija. I u tim okolnostima, Jovica Stanišić ubeđuje Slobodana Miloševića da je dobro da se formira još jedna jedinica koja će biti pandan toj Badžinoj jedinici (SAJ) i sa tim specijalcima, i da je to uvek dobro, da nije zgodno da postoje samo jedni. Osniva se ta Jedinica za specijalne operacije koja je, ustvari, bila nastavak te jedinice, mada zbog toga što zvanično nismo učestvovali

u ratu, ona zvanično nije postojala, nego je zvanično osnovana tada, 1995. ili 1996. godine. Arkan i ti ljudi sa ratišta jesu neprikosnoveni vladari Srbije u svim poslovima koji postoje, i jednog trenutka se procenjuje da se Arkan preterano osilio i postao toliko moćan da je moćniji čak i od države. Bio je u svim poslovima, apsolutno u svim poslovima. Počeo je da se bavi politikom, bio je političar, osnovao je i stranku, i tako dalje i tako dalje, i onda između političara i mafije dolazi do dogovora da se taj čovek sa ovog tržišta mora skloniti; i do njegovog sklanjanja, ne mislim na njegovu fizičku likvidaciju, nego mislim na njegovo sklanjanje iz tog aktivnog poslovno-političkog prisustva, dolazi posle ubistva Badže. Badžino ubistvo je praktično bilo ubistvo kojim je pokazano ko će vladati Srbijom. Da li Srbijom vlada uniforma, ili Srbijom vlada državna bezbednost i ovi koji su pametni i fakultetski obrazovani u odnosu na ove druge koji su "prašinari". I, naravno, posle ubistva Badže, sklanja se cela ta njegova ekipa i više nisu toliko bili moćni.

Počinje jačanje ljudi koji su bliski Jovici Stanišiću i Frenkiju Simatoviću. Sav biznis koji nastavlja da se radi praktično dolazi kod ljudi koji su njima bliski. Oduzimaju se apsolutno svi poslovi koji su se vodili nekada preko te takozvane javne policije, jer oni su imali deo svog tržišta i svog kolača i u prodaji nafte, cigareta. Zvanično, bez obzira što je to bilo tajno zbog onih navodnih sankcija, oni su se, sa pozicija naše države, zvanično bavili tim poslom. Apsolutno sve u svoje ruke preuzima služba državne bezbednosti i preuzima njihova jedinica – JSO. Ovi drugi počinju polako da se gase i da postaju potpuno marginalni.

Tokom preuzimanja tržišta, preuzima se i najprofitabilniji posao, a to je posao trgovine drogom. Međutim, repovi iz tog ranijeg perioda i dalje su se vukli sve negde do, kao što sam malopre rekao, 2000. godine. Pretpostavljam da je Dušan Spasojević tim svojim izvanrednim talentom i krvoločnošću koju je iskazivao u toj organizovanoj bandi, tada "surčinskog klana", zapao za oko Miloradu Lukoviću, ili već, ne znam, možda i nekom drugom, možda nije njemu, možda je Jovici Stanišiću ili Radetu Markoviću, ne znam već kome, ko se bavi odabirom talenata za te stvari, i organizovao i rekao: "Evo, sada je ovo zgodno da se ovaj dečko uključi u ovaj posao". Dali su mu jedan, dva ili tri posla koje je trebalo da uradi i uradio ih je, pokazao je da ne pita šta treba da se uradi. Znači, govorim o ubistvima koja su se u Beogradu tada dešavala. Rekao sam prošli put da je to bila javna tajna u Beogradu da je Skole ubijen, posle tri ili četiri akcije pokušaja ubistva. Sećate se da je jedno od tih bilo dizanje pola zgrade u vazduh, gde je živio Skole, sa dinamitom. Ljudi koji su živeli u toj zgradi, ili koji su neposredno stanovali pored te zgrade, videli su da su dolazili ljudi u uniformi, koji su postavili taj eksploziv. Slično, kao što je kasnije "otišao" "Difens roud". Znalo se da to ne može niko drugi u Beogradu da uradi, ne postoji nijedna druga grupa sem te grupe koja je to u stanju da uradi. Kao što su i sam čin njegovog ubistva uradili ljudi koji su bili u uniformama. Da li su to bili pripadnici JSO, ili je "zemunski klan" nosio uniforme JSO da, kada ih posle akcije zaustavi patrola, policija, da mogu da se legitimišu, ili da ih ne zaustavljaju ili da ih propuste, to uopšte nije važno, ali je ceo grad to znao. Znači, taj period 1998, 1999. i, naročito, mislim da ih je najviše spojilo to kada je Rade Marković ili Slobodan Milošević, već ko od njih dvojice, pretpostavlja se, Slobodan Milošević od Radeta Markovića, a Rade Marković od Legije, naručio ova ubistva koja su bila vrlo osetljiva i vrlo važna – ubistvo na Ibarskoj magistrali, znači Vuka Draškovića,

68

Slavka Ćuruvije i Ivana Stambolića i da je to praktično veza koja je od tog trenutka tako neraskidiva. Kasnije se, normalno, ona pojačava materijalnom osnovom jer sve ovo o čemu pričamo, rekao sam da postoji ideologija, ali vrlo malo, naročito kod njih, ta vrsta ideologije kod njih je davno završena i taj rat koji su vodili, vodili su ga, povod je bio ideologija, ali su u tom ratu ostali zbog finansija. Inače, ne bi vodili ratove na strani Muslimana, da ih je držala ideologija i pravoslavlje, ne bi ratovali za Fikreta Abdića.

3. O političkoj i kriminalnoj pozadini i delovanju JSO

Milan Radovanović:

Svedok je na prošlom glavnom pretresu u jednom trenutku rekao da se Jedinica za specijalne operacije bojala Haga. Da li može nešto bliže da nam objasni šta je pod tim mislio i da li je to imalo nekakvog uticaja na kasnije ponašanje Jedinice?

Vladimir Popović:

Pa, ja se izvinjavam, zbog možda nedovoljno preciznih formulacija koje koristim u svom izlaganju, to je verovatno zbog brzine. Kada kažem, Jedinica za specijalne operacije, naravno da ne mislim na 120 ili 240 pripadnika, ili 500 ili 1000 rezervnog sastava. Mislim na one koji su imali razlog da se brinu i da se plaše Haga. Znači, mislim na onaj deo ljudi koji je učestvovao u operacijama, a i sami znate da je Jedinica za specijalne operacije, kao što sam i malopre rekao, formirana od ljudi koji su u prethodnih 10 godina učestvovali na ratištima i oni su smatrali, jedan ili, mislim, najveći deo njih, smatrao je da je to što je radio tamo, radio po nalogu države, za dobro države i da, kada dobijete nešto da radite da vam država traži, da je to prirodno, na to ste se obavezali kada ste služili vojsku, ili već kada ste dali neku zakletvu i tako dalje. Nažalost, jedan deo njih, što je vreme više prolazilo, taj deo je bio sve veći i veći, znači taj procenat njih je bio sve veći i veći, jedan deo njih je davno zaboravio, još na početku rata, da biti učesnik u ratu, i po nalogu države, ne znači činiti zločine i pljačkati i, kao što sam malopre rekao, veliki deo njih je neposredno posle rata, ne znam, godinu ili dve, ili kako kad, kako ko, izgubio tu ideologiju i motiv zbog čega je u rat otišao i shvatio je da je rat izvrsna prilika za bogaćenje, da se dolazi u jednu jako dobru i jako moćnu situaciju. Video je da to rade njihove neposredne starešine. Ako vidite da načelnik Službe državne bezbednosti zida kuću koja vredi, ne znam, dva, tri, četiri, pet miliona maraka u to vreme, a ima zvaničnu platu koja se meri u desetinama maraka, onda vam je jasno da nemate razloga da vi postupate drugačije. Ne morate da imate toliko veliku kuću, ali možete da imate manju. Ne morate da imate na Dedinju, ali možete da je imate u Filmskom gradu, i tako dalje. I svesni toga, kada je došlo do završetka rata i kada su videli da su neposredno posle Dejtona već optuženi Karadžić i Mladić, da je posle toga, 1999. godine optužen i Slobodan Milošević, da su optuženi mnogi drugi ljudi, znali su da je pitanje trenutka i pitanje dana kada će red doći i na njih. Jedan deo nezdgodnih svedoka i onih koji su se lomili, tih njihovih pripadnika, ubijen je. Bilo da je ubijen u Beogradu, na ulici, bilo da je ubijen u nekim slučajnim saobraćajnim nesrećama ili nerazjašnjenim sukobima. Ostao je vrh tog bratstva. Oni su se međusobno zarekli na zaveru ćutanja i pravdali su to ovako: "Nas je država pozvala, mi smo otišli za državu, mi smo ratovali, mi smo časni patrioti i borci", i tako dalje i sada "Ako nam se neko bude svetio, svetiće se zbog toga što su na vlast došli izdajnici". Pretpostavljam da komentarišem izjavu koja se odnosi na to da su bili uplašeni u periodu posle 5. oktobra, je li tako? Problem je bio što je, kažem vam – ono što je njima bilo predstavljeno – na vlast došla jedna takozvana izdajnička vlada koja sarađuje sa Haškim tribunalom. Vlada Zorana Đinđića, i on sam, uopšte

nisu krili da saraduju, da ta saradnja ne prija, ali da je to nužno zlo. Zoran je za to imao običaj da kaže da je to kao klima, da ne možete da prkosite klimi, nego da, kad pada kiša uzmete kišobran, a ne prkosite tome tako što govorite da kiša ne pada. Znači, saraduje sa Hagom, ne kaže da neće saradivati, nego kaže: “Moram da saradujem u meri u kojoj to štiti državne i nacionalne interese”.

To je bilo super zgodno onima koji su ih inspirisali i koji su sve vreme podbunjivali Jedinicu za specijalne operacije, kao što sam prošli put rekao, odnosno, taj vrh koji se u isto vreme i plašio Haga, ali u isto vreme se plašio i toga da ne izgubi pozicije koje je u međuvremenu stekao u Srbiji: to su pozicije da apsolutno drže podzemlje Srbije, da drže kriminal u Srbiji i da su došli do monopola koji im omogućava milionske zarade mesečno. Svakako da nikom živom na ovome svetu ko tu poziciju ima ne pada na pamet da od toga tako lako odustane. Priča o Hagu im je bila idealna maska da, boreći se protiv ove vlasti, ili boreći se protiv te “nepravde” ili zalažući se za tu neku drugu stranu, “patriotsku”, oni se ustvari zalažu za opstanak tih svojih pozicija. Veliki deo tih ljudi, pripadnici JSO, uglavnom su priprosti ljudi, to su ljudi koji uglavnom nemaju školu, najveći broj njih nema završenu čak ni osnovnu, to sam i prošli put pričao, oni su negde iz nekog sela kod Knina ili ko zna gde, dođete posle borbi i nađete nekoga kome su ubili i oca i majku i brata i sestru i dete i maće i kuće i sve redom, i njega ništa drugo ne interesuje, sem da ide da se sveti. Takvi ljudi su uzimani. Najveći broj takvih ljudi je doveden posle u Beograd ili u Kulu. Njima su ovi koji su ih dovodili bili apsolutni vladari i gospodari, znači, nešto slično sistemu švajcarske vojske koju ima papa; dovedete što prostijeg i što siromašnijeg čoveka, pokažete mu i date mu vlast i moć i onda znate da je on vaš do kraja života: niti se razume u politiku, niti čita novine, niti gleda vesti, niti ga to interesuje. Za njega postoji jedan Bog, to ste vi, i dok mu vi naređujete i plaćate ga, on vas sluša. Sa njima se vrlo lako manipulisalo i vrlo lako su im objašnjavali da će odgovarati zbog toga što su branili “Srbe kod Bihaća”, jer sada su došli izdajnici pa sad moraju da odgovaraju; a taj vrh, možda, ne znam koliko je njih bilo, pet posto ili deset posto, znači, to je ono što je prvooptuženi Luković smatrao da je sposobno, da je to ono talentovano i inteligentno da može da se uključi u kriminal i da može da se bavi tim radnjama kojima su se bavili, taj deo je pored, da tako kažem, tog nekog straha koji su imali od Haga, ali ne toliko, imali su jači strah da se slučajno ne desi da se sazna ovo o čemu danas razgovaramo ili o čemu danas pričamo i onda su manipulacije vršene na nekoliko načina. Jedan je dolazio od političkih protivnika vlade Zorana Đinđića, znači, zna se da su savetnici Vojislava Koštunice, zna se da je šef vojne bezbednosti kasnije, a tada, u to vreme, u početnoj fazi, ne znam, pomoćnik ili šta je već bio Aca Tomić, non-stop zloupotrebljavao funkciju koju je imao i podbunjivao i slao dokumente i papire koji su stizali iz Haga u tu jedinicu. Razni dokumenti su stizali iz Haga, svakih nedelju dana, ili svakih mesec dana i to su bili spiskovi... Na primer, jedan od tih spiskova je neposredno pred pobunu “Crvenih beretki”, u novembru 2001. godine, a taj dopis je stigao početkom novembra, ili ne, početkom oktobra 2001. godine, i to je spisak koji je potpisala Karla del Ponte, kojim je ona tražila od tadašnjeg rukovodstva države – Vojislava Koštunice, Zorana Đinđića, Vladana Batića, Dušana Mihajlovića, Gorana Petrovića, tužioca Terzića – koga je sve već imala na tom spisku, da joj dostave u najkraćem roku podatke koji se odnose na, ne znam te, te i te periode, i onda spisak od jedno

140 imena ljudi među kojima su Milorad Luković, Zvezdan Jovanović, sve ono što je ona imala priliku da čuje ili što je neko od ljudi koji je svedočio nešto tamo rekao, nadimci i tako dalje.

Normalno, pismo je na engleskom, ali to je dovoljno da vi uzmete to pismo i da ga pošaljete da dođe do Legije, da Legija okupi ove polupismene i nepismene ljude oko sebe, da im pokaže i da kaže: “Pogledaj, potpis Karla del Ponte, je li Karla del Ponte, jeste, Hag, Hag i evo, tvoje ime”. I to je dovoljno za svakog čoveka na ovom svetu da se uplaši, a ne za one koji su i imali razloga da se tako nečeg plaše i to je super dobro leglo da bi ta pobuna, do koje je došlo u novembru, mogla što lakše da se sprovede. Naravno da je strah tih ljudi od Haga i od toga što su tamo učestvovali, opravdan i prirodan, ali koji je potenciran upravo iz ovog razloga, da bi se sačuvao monopol nad kriminalom koji je vrh te Jedinice držao, krijući se iza časnih imena rodoljuba, patriotizma, te iste Jedinice i zastave i tako dalje. Naravno da je to koristila protivnička strana i ja mislim da to nije ni tajna. A da li je to uticalo na kasnija događanja? Pa mislim da ne treba biti posebno ni pametan ni inteligentan da se takva stvar zaključi. Ne mogu da tvrdim i da dam ovde neki materijalni dokaz za to, ali to je pitanje zdrave logike.

Milan Radovanović:

Kada se spomenulo pitanje protesta “Crvenih beretki”, mene interesuje, nešto je svedok na prošlom glavnom pretresu o tome govorio, ako može da pojasni da li je hapšenje Dušana Spasojevića u Parizu i njegove grupe u bilo kakvoj vezi sa protestom Jedinice za specijalne operacije?

Vladimir Popović:

Da, jeste. Mislim da sam to objasnio. Jeste, kako ne. U direktnoj. Ta pobuna “Crvenih beretki” predstavlja skup nekoliko elemenata. Jedan je osveta Dušana Spasojevića, osveta vladi za koju je on tvrdio da ju je on doveo i da ju je on postavio i to je ono “čuvanje obraza” u podzemlju; jer, ako ste shvatili, ne ako ste shvatili, ako sam uspeo da objasnim ono što sam malopre hteo da kažem, a to je da oni postaju gospodari Srbije posle 2001. godine. Znači, to su bili tokom 2000. godine, ali pošto je tada još uvek bio moćan sistem kakav je bio, znači, Miloševićeva porodica, sin Marko, Markove ekipe, neki drugi političari koji su imali neke svoje druge bande, svoje druge mafije, nemam pojma, razni trgovci koje niste smeli da dirate zbog toga što su ih šttili neki drugi političari. Znači, kada se to počistilo i kada je to sklonjeno, kada Dušan Spasojević i Legija postaju apsolutni vladari Srbije, znači, to je ta 2001. godina, znači on odlučuje o tome, to je ono što on predstavlja u podzemlju i što je poruka podzemlju jasno poslata.

To nije znala moja majka, niti neki obični ljudi, niti je to njima upućeno, ali onima kojima je bilo upućeno, značilo je: “Mi smo gospodari situacije”. E, sada, vi tog gospodara stavljate u zatvor. Pri tome ministar policije dođe i kaže da je on direktno umešan, on i ta njegova grupa u otmicu Miškovića. Držite ih u zatvoru, znači na sve pritiske, na sve moguće, na sve pokušaje advokata, nošenja para, podmićivanja, tekstove koji po novinama tada počinju odbranu Dušana Spasojevića, ta grupa njegovih plaćenika to radi, a on i dalje ostaje u zatvoru. Moralo je na neki način da se pokaže i nama su te poruke slane jasno, znači, te poruke smo mi nekoliko puta

dobili, tipa: "Ej, nemojte da se igrate sa njima", "Ej, nemojte da mislite da to, što imate blindirane automobile, da ćete sada da ostanete živi". Ja ne znam da li je o tome govorio Dušan Mihajlović, ali znam da je Dušanu Mihajloviću takva poruka poslana u vreme kada je doveden Dušan Spasojević. Ne znam, 10 ili 15 dana posle toga mu je poslata poruka da će Jedinica za specijalne operacije... odnosno, nikada se to ne kaže Jedinica za specijalne operacije, i nikada se to ne kaže "zemunski klan", nego se to uvek kaže "Ej, mnogo su jaki, ne znate sa kim imate posla". Ko? Pa zna se ko. Nemoj da pitaš ko. Mislim, zna se ko. Ko drži podzemlje? Ko drži ulicu? Ko drži ulicu, taj vlada Srbijom. Nemojte da se igrate sa njima, napašće MUP. I onda je Dušan Mihajlović rekao: "E, pa, neka napadnu. Hajde da vidimo taj trenutak, ja čekam taj dan kada će da napadnu". Znači, Kula, diskoteka u Kuli. Pa diskoteka u Kuli je zapaljena prilikom gledanja televizijskog dnevnika kada se pojavio ministar Dušan Mihajlović i kada je rekao da su Dušan Spasojević, Mile Luković, braća Simović, ne znam ko je sve tada bio, uhapšeni i njihove slike pokazane na televiziji, rekao je da su to ljudi koji su umešani u otmicu, i tako dalje. [Luković je] uzeo pištolj i pucao u televizor i tako je iskrsla varnica i tako se zapalio šank i tako je došlo do požara. Zašto? Zato što je bio besan i ogorčen kako sme to da se desi. I tad, dan pre nego što je trebalo da mu dođe maltene cela vlada u Kulu, na neki dan, ne znam već kakav je dan imao, neki dan, neku proslavu, gde bi on dolaskom tih ljudi, znači, predsednik vlade, ministar policije, šef državne bezbednosti, načelnik javne bezbednosti, neki drugi ministri, Ceda Jovanović, verovatno kao predsednik poslaničke grupe i tako dalje, znači, to je ono što se čita u Srbiji – "Aha, cela vlada mu je otišla". To bi iskoristio za preuzimanje još ne znam kolikog dela tržišta koje nije imao.

Znači, poruke koje su sa njihove strane bile poslate nama bile su potpuno jasne: nemojte da se kačite sa nama, nemojte da se kačite sa Dušanom Spasojevićem, nemojte da radite to. Nisu oni nikada rekli: "Jeste, on ga je oteo, ali šta hoćete", nego su, naravno, pričali: "Hej, to vam podmeću protivnička Koštuničina banda, to Šljuka i njegova banda rade da bi Dušan bio u zatvoru, a dok je Dušan u zatvoru Šljuka će preuzeti podzemlje, a kada Šljuka preuzme podzemlje, to je onda znači, Koštunica preuzeo podzemlje, a ko drži podzemlje taj drži vlast". I tako dalje, i tako dalje. Jednoj vladi za koju vam je jasno da, ne da nije imala iskustva u tim stvarima, nego nije imala iskustva ni o nekim drugim, znači, jedna potpuno mlada, neiskusna vlada koja veruje da kada dođete u poziciju da ste predsednik vlade ili ministar i kada držite neku instituciju, vi stvarno tom državom možete da upravljate. Ne pada vam na pamet koliko je taj režim u tih prethodnih deset godina ogrezao u kriminal i koliko su institucije u zemlji koje imate, praktično potpuno razorene i da to što vi govorite nemate kome da kažete, jer to nema ko da sprovede u delo i, znači, ta pobuna je jednim delom bila osveta Dušana Spasojevića i njih, hajde da kažem, ne Dušana Spasojevića, nego eto tih boraca, patriota, vrha JSO, pošto to nije ceo JSO, znači, najveći deo JSO nije imao ni pojma šta se tu dešava. Zašto je dolazio Dušan Spasojević često u Kulu i šta su ti ljudi radili kada su dolazili u Kulu? Verovatno im je objašnjavano po onom principu, "Država ih šalje, oni rade za državu, to je specijalni, to država..". Znači, jednim delom je to bila njihova osveta, a poklopila se sa drugim stvarima, o kojima sam pričao, koje mislim da nisu sada tema, ali su se poklopile.

Milan Radovanović:

Svi znamo da su tada prilikom protesta formulisani određeni zahtevi Jedinice za specijalne operacije. Da li svedok nešto zna o političkoj pozadini i ciljevima tih zahteva?

Vladimir Popović:

Pa, da, znam. Znači, ako bi moglo najjednostavnije da se kaže, stvar je mnogo više nego jasna. Oni su našli povod koji je potpuno izmišljen i zahtev, potpuno netačan. Oni su dobili nalog da uhapsu dva čoveka. Mogli su to da odbiju. Ne ulazim u toda li su to bili ratni zločinci ili nisu. Oni su rekli da nisu i ispostavilo se kasnije da je jedan priznao da jeste i ispričao o zločinima koje je učinio i dobio je 15 godina, pa se nisu setili, nisu doveli svog čuvenog majora Batića da se izvini javnosti što je lagao tada da su to obični građani. Dobili su nalog da uhapsu dva pripadnika, od načelnika te Službe i mogli su da odbiju taj zadatak. Oni su ga sproveli. Međutim, onda su našli povod da to može da bude idealna prilika da, dok Zoran Đinđić nije u zemlji nego je na putu, kao što je bilo i u mnogim drugim prilikama kada su se dešavale neke slične stvari u zemlji, siguran sam da to njima nije palo na pamet, nego su taj nalog dobili od savetnika Vojislava Koštunice i uz pomoć vojske i vojne obaveštajne Službe. Zašto to kažem? Zato što, ako se sećate onog čuvenog majora Batića, sa izmišljenim imenom, koji je držao pres-konferencije u Kuli, to je osoba koja je dve nedelje pre nego što je ta pobuna izbila doveden iz vojske. Znači, to je čovek koji je doveden iz vojske, iz vojne obaveštajne Službe, 15 dana pre te pobune i postavili su ga tu u Jedinicu, bez znanja bilo koga, bez znanja Gorana Petrovića, bez znanja ministra policije, bez znanja predsednika vlade i tako dalje, jer oni su bili država u državi. Oni nisu imali potrebe da pitaju koga zapošljavaju, koga ne zapošljavaju, i nije slučajno da je baš ta osoba koja je tu dovedena, osoba koja je izmislila i čin majora i svoje ime, Batić, držao pres-konferenciju i objašnjavao i čitao te političke zahteve. Ti politički zahtevi nisu pisani u Kuli, niti je to bilo nešto što je interesovalo ljude koji su bili pripadnici Jedinice u Kuli. To su ljudi koji su u prethodnih 10 godina dobijali naloge da, kada upadnu u kuću, ne ostavljaju ništa živo, pa ni ribice u akvarijumu, i nije im smetalo da sprovedu te akcije, a sada im je smetalo, eto, ođednom im je sada smetalo da treba, kao, da hapse neke ljude. Pri tome, u tom hapšenju je učestvovalo petoro ili šestoro ljudi, nije učestvovalo njih 200 koliko ih je tu bilo.

Zahtevi su bili potpuno jasni: smena ministra Mihajlovića. U prošlom izlaganju sam govorio zašto je bilo neophodno i važno i bitno da se Zoranu Đinđiću uzme policija i državna bezbednost iz ruku, da su to radili ljudi, objašnjavajući Koštunici koliko je to važno, da su tu našli povod, povod su našli praktično i u hapšenju Miloševića, odnosno izručenju Miloševića, da eto, ako je u stanju bio da izruči Miloševića, a da ne pita ni vojsku, ni Koštunicu, ni državu, niti bilo šta, on će biti sledeći.

Rekao sam, da bi ga ubedili, Koštunicu, mislim, u to koliko je Zoran Đinđić opasan, kao i ta grupa oko njega i kriminalaca, ubili su i Gavrilovića da bi rekli da je to uradio Zoran Đinđić i državna bezbednost i da ne preza čak ni od toga da ubije. Međutim, ni to sve, da tako kažem, nije bilo dovoljno. Ipak je ta vlada uživala tada ogromnu podršku javnosti i nije bilo baš lako tek tako je srušiti, pogotovo tu policiju i tu državnu bezbednost, jer su, ako se sećate, po svim istraživanjima koja

su tada rađena, uživali jako visoko poverenje, upravo zbog toga što su uhapšeni Rade Marković, upravo zbog toga što su uhašene ubice u slučaju Ibarske magistrale, što je uhapšen Slobodan Milošević, što je izručen Slobodan Milošević i što je ta vlada Zorana Đinđića pokazivala hrabrost koja imponuje građanima Srbije. Onda je, zbog svega toga trebalo da Koštunici koji "pati" od tih zakonskih formi, da mora ipak nešto da ima neki zakonski oblik, eto, nađe da je to pobuna dela upravo te Jedinice, odnosno sistema vlasti Zorana Đinđića i da, ako se oni protiv toga bune, njihovi razlozi su opravdani. Nađen je jedan motiv koji je tako politički, koji se lako lepi narodu koji je antihaški raspoložen, bez obzira što su u pitanju i neki ljudi koji su činili zločine. Ipak, kao "mi smo protiv tog Haga", i zahtevi koji su pisani pisani su ne u Jedinici za specijalne operacije, nego su pisani u kabinetu Vojislava Koštunice i u drugim kabinetima u Beogradu. Ali, kako da vam kažem, to je jako dobro poznato, kao što je poznato ko su političari koji su kontaktirali u to vreme pripadnike JSO i davali im podršku. Neki čak od članova DOS – Dragoljub Mićunović, ili Nebojša Čović ili Zoran Šami, ili već ne znam ko. Znači, zvali su ih i davali su im podršku u smislu "Istrajte u toj vašoj borbi". Jer, zaboga, nisu oni, veliki deo njih, nije imao pojma da time podržava jednu kriminalnu organizaciju, sigurno, nego je to bilo onako, politički je korektno da se kaže: "Mi vas podržavamo, vi ste, eto, patriote, to je pozitivno, narod tu voli, ništa neće biti loše što ćete tu biti". I tako dalje. A već je stvorena, o tome sam pričao prošlom prilikom jako puno do tog novembra 2001. godine potpuno jasna slika o tome da su Zoran Đinđić i ljudi oko njega kriminalci i da su to ljudi koji se bave kriminalom. Da je Zoran Đinđić još za vreme vladavine Slobodana Miloševića švercovao cigarete i da je on, ustvari, bio trgovac cigaretama, da je to sada samo nastavio posle 5. oktobra, odnosno posle dolaska na vlast, da naručuje ubistva po Srbiji. Za to su bili zaduženi savetnici Vojislava Koštunice, za to je bila zadužena štampa. Imate čuveno pismo Prorokovićevo koje se desilo između pobune "Crvenih beretki", odnosno između ubistva Gavrilovića i izručenja Slobodana Miloševića, koje je, po principu pisma Dejana Mihajlova, pisao isti čovek koji je pisao i pismo Dejana Mihajlova, koje je počinjalo sa "Kako se krsti....", pa u deset tačaka. Da odgovori Zoran Đinđić javnosti da li je ta vlada kriminalna, pa, da li švercuje cigare, u čijem se avionu vozi, ko ide u Surčin da naručuje ubistva i tako dalje i tako dalje. To je dva meseca bila tema, u Srbiji se o tome pričalo. Svi su o tome pričali, kao vlada nije dala nijedan odgovor na to pitanje. Pa je onda došao krunski dokaz da je vlada kriminalna ubistvom Gavrilovića i praktično jedan deo političara koji je verovatno nesvesno ili su bili izmanipulisani učestvovao u toj nekoj vrsti podrške koju je Jedinica imala. Učestvovao je zbog toga što je u tom prethodnom periodu već ionako bio relativno nezadovoljan, ili su verovali da je deo toga što se pominje u javnosti tačno, i da je sada ovo praktično bila zloupotreba te Jedinice. Znači, vrlo su jasni politički razlozi i vrlo su jasno izmanipulisani od strane jedinog ko je u tom trenutku mogao da ima neku korist i neki interes. Znači, ne postoje tri, u politici. Postoje dva. Postoji vlast i postoji opozicija. U tom slučaju tada, u Srbiji opozicije, kao što znate, nije bilo, oni su nestali, ali je postojao jedan blok koji je predstavljao Vojislav Koštunica, okupljajući pripadnike starog režima oko sebe i tu neku vrstu opozicije, iako je bio vlast, i bio je Zoran Đinđić. Znači, vrlo direktno izmanipulisano te druge strane. I to je jasno i samim izjavama Vojislava Koštunice i izjavama njegovih ministara, odnosno, sada ministra policije, a tada

njegovih savetnika, kako su svi oni podržavali i sa pijetetom imali odnos prema toj jednoj pobuni.

Milan Radovanović:

U toku tog protesta, u jednom trenutku Jedinica je izašla na ulice i svedok je, govoreći o tome, rekao da je taj izlazak bio čin kojim je Jedinica zapretila državi. Da li može da objasni malo bliže šta je pod tim mislio, kakva je to pretnja, da li je bilo i kakve opasnosti i u čemu se to ogledalo?

Vladimir Popović:

Mogu, da. Kako da ne. Mislim ja sam to i prošlom prilikom rekao. Znači, ja sam uključen u tu pobunu na taj način što sam prvo, bio sa Zoranom u Americi kada se ta pobuna desila, i što sam obavljao najveći deo razgovora sa ljudima koji su iz Beograda zvali, tražeći premijera i želeći da premijeru prenesu poruku, a on nije bio u prilici jer je bio na sastanku... pa sam najveći deo tih informacija šta se u Beogradu dešava znao i prenosio njemu. A onda, po našem dolasku u Beograd i po Zoranovom odlasku u Kulu, bio sam, da tako kažem, neka vrsta komunikacije između Zorana i Dušana Mihajlovića i Gorana Petrovića. Iz kog razloga je to tako? Pa, to ne zbog toga što Zoran nije poštovao institucije, nego zato što mu je mnogo lakše da jednoj osobi u koju je imao poverenje, kao što sam bio ja, prenese i kaže dve rečenice i da onda ja, sada u njegovo ime, okrenem ta tri telefona i prenesem te tri poruke, a ne da on to mora da radi. Jer, u principu, mrzelo ga je da to radi i mrzelo ga je da razgovara, a mrzelo ga je, došao je čovek, nije spavao, ne znam već koliko sati, koliko smo bili na putu, onda ga je sačekalo to u Vladi, pa je morao da ode u Kulu, pa je morao sa njima da sedi do ujutru i tako dalje i tako dalje. I, zvao me je i rekao mi je da je napravio dogovor sa njima, kao, sve je u redu. "Zovi Dušana i reci Dušanu da je sve u redu, i javi ovima, kao Petroviću" i kome već. Ja sam to javio Dušanu, javio sam Petroviću i pitali su me "Šta je to u redu"? Ja sam rekao: "Nemam pojma šta je u redu, ali je rekao da je sve u redu". I onda me je te noći, negde oko, ne znam, tri, pola četiri, na telefon zvao Goran Petrović i otprilike je rekao: "Imamo problem, ovi su krenuli, sada su mi javili, ovi su krenuli tamo gore iz Kule, šta da radimo? Obavesti premijera, ne mogu da ga dobijem, ne znam kako da ga dobijem". Onda sam ja zvao Zorana na neki tajni kućni telefon. Javila se njegova žena. Onda ga je probudila. Onda je on bio besan što ga budim. Šta on ima sa tim da radi? Šta će on da radi? Da ih sačekuje on u gradu, pa valjda otprilike, to je bio Zoranov stav, kao "Hej, pa šta ja sada tu treba, neka mi kažu..". Jer Zoran je tražio da mu date predlog, znači, nije tražio da učestvujete sa njim u nekom problemu, nego je tražio da mu date predlog kako problem da se reši, tipa: "Hej, neka me zovu i neka mi kažu šta treba da uradim. Je li treba da sazovem sednicu Vlade? Ne, šta sada? Šta ti je rekao?" "Rekao mi je da ti kažem da su oni krenuli. Šta si se ti sa njim to dogovorio..". Tako su to delovi, zbog čega sam uključen. Onda se on malo smirio pa je rekao: "Dobro, hajde, zovi onog Jovicu i vidi, to 100 posto on petlja, radi... Šta se tu radi"? Objasnio sam prošli put, ili mislim da jesam, taj naš odnos sa njim i kada smo bili i u kakvim odnosima, šta se oko toga dešava. Ja sam onda te noći zvao Jovicu Stanišića i pitao ga, rekao mu, da mi je Zoran rekao da ga zovem i da ga pitam šta se to dešava sa Jedinicom, zašto se Jedinica buni, jer sam dva

dana pre toga bio kod njega, mislim da sam to prošli put spomenuo, drugim nekim povodom, da ga pitam oko neke pobune, oko nekih Bosanaca i tako dalje, pa je onda objašnjavao da on to, ma kakvi, neće i tako dalje. Onda je on u svom stilu "naivka" počeo, pa ne zna, "sad će videti, sada će probati", pa je obavio neki razgovor, pa me onda zvao, pa mi je rekao: "Boga mi, opasno, evo, neke informacije ja tu što imam, oni su mnogo ljuti, znaš..". Niko tu ne kaže, ljuti su što je Duća u zatvoru, nego, kao ljuti su što država prema njima ima odnos kao prema pastorčetu.

Oni su navikli da budu najvoljenije dete režima i vlasti. Oni su navikli da budu ti kojima se, kao u onom filmu što smo imali prilike da gledamo, dolazi na noge, kojima se klanja, kojima se divi, a oni za protivuslugu toj vlasti obećavaju da ih niko nikada skloniti neće, sem ako se ne desi da baš preterate, kao što je Milošević, eto, preterao posle toliko godina, ali, ko je na vlasti oni mu daju tu podršku, a vlast je prema njima imala tu neku vrstu odnosa kao prema usvojenom detetu i to se njima nije dopadalo.

To je otprilike ta neka priča koja je između redova mogla da se vidi, bez obzira što ju je u početku Zoran dao te neke izjave koje su bile pozitivne o njima, ali su kasnije te izjave išle u pravcu da je već počela polako da se pravi neka vrsta distance u odnosu na njih, a sa tim hapšenjem, što mi dugo vremena nismo znali, skoro do kraja pobune "Crvenih beretki" nismo znali da je pobuna direktno povezana sa hapšenjem Dušana Spasojevića i da je uticaj Dušana Spasojevića na tu Jedinicu toliko veliki, da kao da smo im uhapsili šefa. Znači, niko od nas, da tako kažem, iz vlasti, niko, čak ni ljudi koji su sa njima imali neke kontakte, mislim na Čedomira Jovanovića koji se sa tim ljudima ponekad viđao, i tako dalje, niko nije mogao da pretpostavi da je ta vrsta veze Dušan Spasojević – Jedinica toliko jaka i toliko moćna. To se tek videlo, tek se saznalo, prilikom pobune "Crvenih beretki". Jovica je jedan od tih ljudi koji mi je rekao da je to strašno, pa mi je onda dao telefon jednog čoveka koga sam ja zvao, pa sam onda zvao tog nekog čoveka, pa je taj čovek možda ima kontakt sa Legijom, pošto Jovica nema kontakt sa Legijom. Pa je onda taj čovek zvao Legiju, pa ga nije našao, ali je našao Legijinu ženu, pa ju je probudio ili tako nešto, pa je sa njom razgovarao. Pa je ona rekla, ne znam šta, otkud znam, ali otprilike, sve su odgovori: "Jao, mnogo je ozbiljno, mnogo je ozbiljno". To je trajalo dok se nije pojavio, zapravo, dok se nisam te noći čuo i sa Ljubišom Buhom, koga sam tada zvao, jer sam bio na vezi sa Goranom Petrovićem, možda i sa Mijatovićem, jednom ili dvaput. Sa Zoranom još jednom i više nisam, kada mi je Čume rekao da je on ispred kolone. Znači, kada sam se ja čuo sa njim, on mi je rekao da je on ispred kolone i da su oni ispred kolone i da se to neće završiti – da idu do kraja... A šta je kraj? Kraj je rušenje vlade. Znači, to nije prvi put da smo mi to čuli. Mi smo to čuli i mnogo puta ranije, kao što sam malopre rekao. Nama su slane poruke "Nemojte da se igrate", "Nemojte da se igrate", "Nemojte da hapsite", "Nemojte da ste ovakvi", "Nemojte da ostavljate ljude". Pričao sam o tome da su mi stizale poruke da nije dobro što smo sa Jovicom prekinuli kontakt posle Gavrilovića, jer "Jovica drži sve". Ako se suprotstavimo Jovici, to nije dobro, i tako dalje i tako dalje, ali tada, te noći i tokom sutrašnjeg dana, ja sam se sutradan video sa njim, sa Ljubišom Buhom. Meni je potpuno jasno rečeno, kao, "Hej, igrali ste se sa vatrom, slali smo vam poruke, rekli smo vam nemojte, nemojte, nemojte, vi ne znate šta znači vlast. Vlast, vladati to znači da morate da imate ulicu na svojoj strani, to znači, Dušana Spasojevića,

a sa druge strane, Jedinicu kao što je JSO, DB, Jovicu Stanišića, sve to, jer, “nije Goran Petrović DB, kakav Goran Petrović, on je jedan načelnik i njegov zamenik načelnika”. U DB radi 3000 ljudi. Od tih 3000 ljudi 2880 poštuje naredbe Jovice Stanišića, a ne Gorana Petrovića i bez obzira što smo mi to znali ili nismo znali, opet, sa druge strane, nemate mogućnost da nešto drugo radite, znači potpuno otvoreno je tada tog dana i sutradan kada sam se video sa Ljubišom Buhom rečeno da su oni nezadovoljni kako ova vlada – vlada, nezadovoljni time što je Mišković dobio te neke, recimo, pozicije kakve je dobio, da nisu eksplicitno rekli da su oni učestvovali u otmici Miškovića, ali sam imao prilike da zaključim da postoji neka vrsta neraščišćenog računa između Miškovića i njih, koje vrste, nemam pojma; da je on izdajnik, da je on za svaku vlast bio dobar, da je on i za vreme Miloševića bio najbliži Miloševićev biznismen, čovek – trgovac, da je sve pare stvorio za vreme Miloševića, ali da ga je odmah izdao i da sada u ovoj vlasti, umesto da Mišković odgovara, eto, odgovaraju pošteni ljudi kao što su, ne znam, Dušan Spasojević, koji nemaju veze, naravno, sa otmicom Miškovića, a da otmicu Miškovića treba tražiti kod onih struktura vlasti koje su sa Miškovićem zajedno stvarale te pare, pa ih je on sad izdao, pa je uzeo samo za sebe i tako dalje. Ali, potpuno jasno, znači potpuno jasno, kažem vam, vrlo eksplicitno i jasno je rečeno: “To je i osveta”, i da je ta pobuna motivisana upravo ovim razlozima koje sam sada nabrojao.

Milan Radovanović:

Iz dosadašnjih odgovora svedoka može se, otprilike, naslutiti i sledeći odgovor, ali pitanje moram da postavim – da li svedok zna i koliko zna o odnosu okrivljenog Ulemeka nakon njegove suspenzije i odlaska iz Jedinice, prema toj Jedinici, ima li on bilo kakav odnos, bilo kakvu vlast u odnosu na Jedinicu?

Vladimir Popović:

Mislim, znam da je imao, kako ne, imao je vlast. Imao je, pa dovoljno vam je to što je prilikom pobune “Crvenih beretki” predsednik srpske vlade vodio pregovore u Kuli, između ostalog i sa njim koji je u to vreme praktično bio penzionisani, bivši načelnik. Znači, to je jedan od dokaza da je on apsolutno vladao tom Jedinicom i da je to bilo, otprilike, kad god hoćete da dotaknete tu temu ili da saznate nešto na tu temu, dođete do odgovora, otprilike, kao “Hej, nemojte vi da se mešate u tu temu, nije zgodno da vi to postavljate, ne znate vi šta znači biti ratnik i šta je to ratovati za Srbiju i šta je to gubiti drugove i prijatelje u Cazinu, u Bihaću, u Vukovaru, Cavtatu..”. I sada, kao, očekujete od čoveka koji je tu Jedinicu otprilike stvarao, znate, on je kao neki partizanski komandant Sava i sada je to negde 1947–1948, on je politički nastradao, ali, “nemojte ga sada sklanjati iz onoga što njemu po prirodi pripada”. Njemu po prirodi pripada da ga ta Jedinica poštuje i da, bez obzira što je penzionisan, oni njemu ukazuju čast, pa sada i ako se malo prekrši zakon, tipa, to što on dolazi tamo... Znači, on je i obezbeđenje imao, kao što znate, zvanično i dalje pripadnika JSO, kao što ga ima i sada. On i danas, kao prvooptuženi, ima obezbeđenje tih istih bivših pripadnika, mislim on, njegova žena, njegova porodica, njegova grupa, njegovi ljudi i tako dalje. To je opet isto, i danas se na to gleda, kao, “Pa, dobro, ali bez obzira, čak i ako jeste, znate, pa to je ..., ipak je on sa tim ljudima tamo krvario negde po nekim planinama u Bosni po Grmeču i tako

dalje, pa nije sada u redu da mu se to oduzima". To je bilo pravdanje, a sa druge strane, ko je hteo da zna i koga je to interesovalo, a tu ne mislim samo na vlast, tu mislim i na ljude koji žive u ovom gradu, svako je mogao da zna da Jedinicom ne komanduje Gumar, neki vulkanizer koga su doveli sa sobom kada su krenuli i kada su se povlačili iz Hrvatske i ušli u vulkanizersku radnju i povelu ga da im menja gume na automobilima, pošto im je bio potreban vulkanizer i sada je taj vulkanizer postao komandant Jedinice. Kakav autoritet, nije imao autoritet ni ženi svojoj da naredi, a ne da naredi nekome u Jedinici, ali se znalo, postavio ga je Legija. Da je Legija postavio strašilo koje govori, pa i to strašilo bi naređivalo toj Jedinici. Prema tome, on je bio apsolutni vladar i gospodar te Jedinice do dana kada se desio 12. mart. Tada su verovatno izgubili komunikaciju i u tom periodu više nije bio, ali do tog dana je bio apsolutni vladar i gospodar te jedinice.

Milan Radovanović:

Svedok je i na prošlom glavnom pretresu govorio o tome da je Spasojević, na neki način, finansirao JSO. Spomenuo je nekakve stanove, neku kupovinu stanova za pripadnike JSO. Mene interesuje da li je to ceo kvantum saznanja koje svedok ima o tom odnosu ili postoji još nešto što se možda svedok u tom trenutku nije setio, ili...?

Vladimir Popović:

Da vam kažem, to je kada nešto postane opšte, jednog trenutka kada vam neka stvar postane opštepoznata stvar, više se ni ne trudite da pamтите detalje i informacije koje ste dobijali. Znači, ja znam za kupovinu stanova, za dobijanje stana, znam za kupovinu stana Gumaru. Znači, znam za to, to mi je rekao Goran Petrović i to baš u vreme kada je bila pobuna "Crvenih beretki", jer sam se sa njim sukobljavao oko toga, da li su odgovorni ili nisu odgovorni, oko one ostavke koju su oni dali, ili su se spremali da daju. Ja sam bio za to da oni treba da budu smenjeni, ne da daju ostavku, da je trebalo da ih smeni vlada zbog toga što nisu bili u stanju da drže pod kontrolom Jedinicu koja im je pripadala i za to se snosila odgovornost. On je, naravno, imao odgovor koji je tačan i ispravan, a to je da, praktično, oni nisu ni vladali tom jedinicom, da nikakve ingerencije nad tom jedinicom nisu imali i da im je u tome smetala ta neka vrsta poprečne komunikacije koja je postojala između pojedinih članova vlasti, odnosno tog njihovog preskakanja od Legije, pa sada direktno, ili na Čedu, ili na Zorana, ili na Duška Mihajlovića i tako dalje, da se njemu puno puta desilo da dođe na sastanak kod ministra policije i da onda zatekne Legiju koji je tu na sastanku pre nego što je on, a Legija je neko ko je njemu, kako se kaže, potčinjen, ispod njega. Tom prilikom on je meni rekao, kao, "Hej, ne mogu ja da budem šef Jedinici, gde je Gumar [koji je tada bio zamenik Legijin], čovek koji dobija stan od DOS, ili od Dušana Spasojevića". Od DOS, mislio je na to da je, sada ne mogu da se setim, da li je Skupština opštine Novi Sad prvo dala ovome neki stan na korišćenje, pa je dobio neki stan na korišćenje, ali da to nema nikakve veze ni sa MUP, ni sa državnom bezbednošću, a neposredno posle toga sam saznao, ustvari, da je Dušan Spasojević, da li mu je zidao kuću, sada više to, kažem vam, stvarno ne znam, možda grešim, možda su to sada greške, možda je to nepreciznost, da li mu je Dušan Spasojević zidao kuću ili mu je kupio neki stan, ili su, znam,

zajedno učestvovali u krađi kola. Znači, znam da su zajedno, da su grupa, da li je to tada bio “surčinski klan” i pripadnici JSO, o tome može da vam posvedoči Goran Petrović, jer je Goran Petrović, pošto sam video da on treba da dođe da svedoči, napisao, ne znam koliko krivičnih prijavi protiv pripadnika JSO, koji su uhvaćeni u krađi automobila u Beogradu. Ispostavilo se da se to radilo u okviru te zajedničke organizovane grupe koja se bavila time i da su se oni, otprilike, ponašali, “Pa šta, mi smo to radili i ranije”. I tako dalje, i tako dalje. Znači, i kasnije, znam ovo iz istrage, da oko ovih para iz otmice, da su učestvovali u tome i da su od toga dobijali deo kolača. Znam iz onog mog sastanka sa Ljubišom Buhom za koji sam ovde rekao da se desio dvadesetak dana posle onog pokušaja atentata na njega, kada mi je on tom prilikom i rekao sve eksplicitno kako su ovi finansirani, kako su nosili pare, kako je i šta je Legija dobijao od otmice Miškovića i tako dalje. To su saznanja.

Milan Radovanović:

Da li može svedok upravo na tu temu šta mu je Ljubiša Buha rekao oko finansiranja Jedinice tada, nakon atentata, da li može nešto bliže da dá kao podatak?

Vladimir Popović:

Rekao mi je da je to jedna organizovana grupa, tada je prvi put eksplicitno objasnio [ko su] “oni”, jer je do tada je uvek bilo samo “oni”. “Bato, oni, ne znaš koliko su jaki”. “Oni” i nikada vam ne kaže ko su sve to “oni”. Tada mi je prvi put rekao da su to “oni” deo Jedinice za specijalne operacije. To je Duća Spasojević i to su razne druge bande koje oni imaju po Srbiji. U Novom Sadu u, ne znam, Požarevcu, u, ne znam već kojim gradovima, u Republici Srpskoj. Neki pripadnici rezervnog sastava JSO koji su uz Drinu tamo negde sa bosanske strane, i koji su tu ako treba neka akcija da se uradi, i tako dalje. O plaćenim ubicama, ovima, onima... Rekao je da se bave prodajom droge, što iznosi do 100 kilograma mesečno, da u tome učestvuju svi, da u tome učestvuje, nemam pojma, Dušan Spasojević, iz Jedinice Legija, da je Legija praktično šef sa Dušanom Spasojevićem, da su njih dvojica, ono, kopredsednici tog zločinačkog udruženja, da je Dušan Spasojević zadužen za neposredni operativni rad, a Legija za logistiku, za veze sa državom, za pokrivanje i za zaštitu koju oni treba da dobiju od strane institucija, u svim tim akcijama, pre svega ubistvima. Jer vi postajete moćni onog trenutka kada ste u stanju da ubijete svakoga ko vam stane na put, a u stanju ste da počnete da ubijate onog trenutka kada ste sigurni da nećete biti otkriveni, a sigurni ste da nećete biti otkriveni onog trenutka kada znate da nema ko da vas zaustavi posle bilo koje akcije koju radite. A zašto je to tako? Pa zbog toga ako se digne “vihor”. To je takozvana policijska šifra za akciju blokade posle bilo koje akcije, koja može da se desi 60 sekundi posle nekog incidenta. Kada policija zaustavi, a znate ko učestvuje u tim akcijama blokade grada, učestvuju policajci, pripadnici saobraćajne milicije ili obični pripadnici koji su, u najboljem slučaju, pre dve godine završili Kamenicu, kojima još curi mleko sa usta i koji sada kao zaustave kolonu vozila sa tamnim staklima i samo prvi otvori i pokaže JSO legitimaciju i, normalno, prođu. Kakvo zaustavljanje, kakva pitanja i tako dalje, i prirodno je da, kada imate tu vrstu zaštite, znate da ne može ikada da se desi da padnete u ruke policiji, a plus uz onu organizaciju koju sam malopre opisao, plaćenika–advokata, lekara, sudija, tužilaca, ljudi iz policije i tako dalje,

nemate razloga o tome da brinete. Mislim da sam to prošli put sve detaljno objasnio, mogu da ponovim: ko su, šta su, kakva je uloga tačno Milorada Lukovića, kakva je uloga ljudi iz Jedinice, ko su ljudi iz Jedinice, da tu postoji desetak–petnaest, ne više njih, koji su u to uključeni, ali da Legija tamo važi za apsolutnog gospodara kod svih i da znači, bez obzira što je samo tih deset–petnaest ljudi uključeno u kriminal, ili dvadeset, ne znam već koliko, njih 200 gleda u Legiju kao u Boga, i drugo, oni se plaše tog vrha. Jedan deo tih ljudi, pripadnika JSO je znao da tu nešto nije u redu i bilo im je jasno već od ranije da tu postoje neke stvari u kojima oni učestvuju, koje sa tim zbog čega su oni došli u Jedinicu nemaju nikakve veze, ali su se plašili zato što su videli kako su prošli neki koji su bili pripadnici, bilo redovnog bilo rezervnog sastava upravo te JSO, a koji su nađeni u Beogradu sa odsečenom glavom ili ubijeni, ili sa kesom na glavi i tako dalje, što je bila potpuno jasna poruka: ko sledeći bude progovorio i bude šta uradio... Znači, sve ono što se manje–više već zna šta je, kakva je uloga i kakva je neposredna veza Jedinice, “surčinskog klana” i kakvim su se kriminalom bavili.

4. O preseljenju premijera na Dedinje

Milan Radovanović:

Interesuju me još dve stvari. Prva se tiče preseljenja pokojnog premijera iz centra grada na Dedinje, gde je, kako je svedok rekao, nemačka obaveštajna služba vršila određenu procenu i došla do određenih podataka o opasnostima koje vrebaju premijera. Interesuje me nešto bliže, da li svedok zna da nam kaže koje su to opasnosti, od koga su dolazile i, druga stvar, vezana je za deo iskaza svedoka gde, kako svedok kaže, da su dobijali podatke od engleske obaveštajne Službe o organizovanom kriminalu. Da li nešto može da nam na tu temu kaže?

Vladimir Popović:

Pa, ovako. Što se prve stvari tiče, konkretno te nemačke obaveštajne Službe, to je bilo negde polovinom 2001. godine, na jednom od sastanaka gde je Zoran sve vreme pokušavao i tražio od Nemaca da ispune njegov cilj po pitanju MUP. A Zoranov cilj, što se Ministarstva unutrašnjih poslova tiče, bio je samo jedan: kako da unapredi i digne kriminalističku službu, zato što je znao da je suština svake policije upravo kvalitet kriminalističke Službe, a da je, što zbog godina rata, što zbog kriminala koji se dešavao poslednjih 10 godina, ta kriminalistička služba praktično potpuno uništena i svedena na grupu potpuno nezainteresovanih pojedinaca, ne loših, nego nezainteresovanih, zato što su znali da svaki kriminal koji treba da istraže ne mogu da istraže, pošto će u drugom, trećem i najkasnije petom koraku doći do vrata Službe državne bezbednosti ili neke druge institucije i da je potpuno besmisleno bilo šta raditi. I onda je, koristeći te svoje veze koje je imao, i lične, a kasnije i institucionalne, kao premijer i na sastancima sa ljudima, ne samo sa kancelarom Nemačke, nego i u susretima sa svim ostalim ljudima kada je imao priliku da razgovara, tražio je da na neki način pomognu izgradnju kriminalističke Službe u Beogradu i da se kriminalistička služba Beograda, odnosno, kada kažem Beograd, to znači Srbija, ustroji po tom nemačkom mehanizmu koji važi za najbolju kriminalističku službu maltene u svetu.

I to su bili razgovori koji su se vrlo često vodili i onda je Zoran tražio da oni šalju svoje predstavnike i onda su oni slali svoje predstavnike i njihovi predstavnici su, što preko ambasade, što u kontaktu sa našim ljudima iz Ministarstva, obavljali te neke razgovore i ispitivali teren, tražili tržište i tako dalje. Na jednom od tih razgovora, pošto je to inače njihova, da tako kažem, procedura, oni su ponudili da izvrše procenu bezbednosne situacije vlade; bezbednosnu situaciju najpre vlade, jer su rekli, kada su dolazili u vladu: "Jaoj, ova vlada, ovo je katastrofa, na šta ovo liči!" Kao, ne mogu da veruju, da to u Nemačkoj ne bi moglo da bude da gradonačelnik nekog grada radi u takvoj zgradi, pošto smo imali onu zgradu preko puta koja je bila bombardovana i koja je srušena, koja je prazna, koju niko nije čuvao, gde je mogao ko je god hteo da dođe, da vas iz pračke gađa, pa plus ona zgrada preko puta; i onda, kao: "Eto, to je bezbednost!" Pa onda, Zoranova kancelarija koja je gledala na ulicu. Posle toga je tek Zoran stavio blindirana stakla na prozore, jer su to bila obična stakla, znači, mogao je neko da prođe ulicom, baci Molotovljeve koktele pošto se tu, inače, ljudi šetaju, nema ograde, nema ničega... E, onda su otišli

na Studentski trg i uradili su Zoranovu bezbednost, odnosno analizu bezbednosti njegove zgrade i napravili su taj izveštaj koji je bio onako, da nisu mogli da veruju da neko ko je predsednik vlade u zemlji kakva smo mi, posle svih ratova i terora, u zemlji kriminala i ubistava, da neko ko je premijer te države živi u takvoj nekoj zgradi, da ima, po toj nekoj njihovoj proceni, nekih pedesetak slabih tačaka koje su praktično nebranjene i da je pozicija stana toliko nebezbedna, sa prednje strane, sa ove strane, sa komšijske strane i tako dalje i tako dalje. U to vreme, pitali ste i za pretnje, u to vreme, mislim da sam to prošlom prilikom rekao, počela je paralelno sa tom tenzijom, odnosno sa stvaranjem atmosfere da je Zoran Đinđić kriminalac i da se bavi kriminalom i da je okružen kriminalcima i da se vlasti dočepao da bi se bavio kriminalom, da bi zamenio Marka, Kertesa, Slobu, Miru i tako dalje i tako dalje, počela je da se stvara tenzija oko toga da će neko Zorana ubiti. I desilo se najmanje pet puta u prvih četiri, pet meseci naše vladavine da su nas zvali razni novinari i pitali: “Je li istina da je pucano na Zorana”?, “Je li istina da je pucano na Zorana”?, “Je li istina da je pucano na Zorana”?... Čak je u nekim novinama, doduše tada se još nisu bile osnovala ove klasične mafijaške novine, ovi plaćenici, saradnici vojne i državne Službe bezbednosti su bili prikriveni, ipak je to bila 2001. godina, početak proleće i leta, nisu smeli tako jasno da se deklariraju, pa su s vremena na vreme puštali neke članke, i mogli ste [ponešto da pročitate] i u tim novinama. Postojao je i “Svedok” i postojale su ove neke druge, “Dan” crnogorski, koji je držala vojna služba i koja ga je osnovala, koje se nisu libile da pišu takve stvari i da se u novinama pojavljuje priča: “Juče je Beogradom prostrujala priča iz diplomatskih krugova da je na Zorana pucano”. To je dovoljno kao povod da bi se posle toga ta tema razradila – a ko to hoće da ubije Zorana – i to je ono što sam prošli put pričao, zašto baš da ubiju Zorana, a ne Koštunicu, mora da ima neki razlog...

Drugo, postojale su te neke pretnje, ili ne pretnje, nego informacije koje su dolazile iz obaveštajnih struktura, a to je bilo kroz samu službu državne bezbednosti, bilo kroz policiju, bilo kroz kriminalističku policiju, bilo kroz sve ostale kanale stranačke i tako dalje, razne priče, kao: “Jaoj, Zorane, priča se da su ovi, priča se da su oni, u Beču ima taj i taj koji se sprema da te ubije... plaćenik..”. Najveći deo tih priča je, svi mi to dobro znamo, služio samo zarad priče, ili radi zastrašivanja, ali ako želite da budete ozbiljna vlast i da budete ozbiljna država, onda morate da se ponašate u skladu sa tim nekim pravilima koja te stvari nalažu; ne morate baš da budete kao što je Nemačka, ali ne morate da budete ni takvi da se ljudi krste kada vide kako živite. Zoran je, sa jedne strane, znao da je to važno i da je to bitno, da je potpuno besmisleno da živi u zgradi gde treba svakog dana da razmišlja da li će neko da ga gađa paradajzom u glavu ili neće, i to će biti glavna tema u Srbiji naredna tri dana, a ne šta je uradila ta vlada. Ali, sa druge strane, bio je strahovito opterećen sopstvenom izjavom koju je dao 1997. godine, kada smo išli na Dedinje i rekli: “Rušićemo!” Odnosno, tokom onih demonstracija 1996. godine, govorili smo da se nikada nijedan lider, tada koalicije “Zajedno”, odnosno opozicije, neće useliti na Dedinje, nego će se svi najuriti sa Dedinja. Nažalost, razlog što se tako kasno preselio, jeste to što smo jedno sedam–osam meseci tražili neku kuću, neki objekat koji je po tim standardima normalan, da je u vlasništvu Vlade Republike Srbije, a da nije Dedinje, Senjak... ali nažalost toga nema. To ne postoji. Postoje samo stanovi koji su isti kao taj, što je vlasništvo Republike Srbije i posle tih procena koje su ovi

ljudi uradili i posle povećanog intenziteta pretnji, a naročito u vreme donošenja Zoranove odluke da posle pobune “Crvenih beretki”, 2002. godinu proglasi godinom borbe protiv organizovanog kriminala. Svestan da ulazi u borbu sa jako opasnim protivnikom i da tog opasnog protivnika podržavaju određene institucije ove države i to ne bilo koje, nego Vojska, kabinet predsednika, predsedništvo i tako dalje, tada se i preselio.

To je to što se tiče nemačke Službe bezbednosti. Pre toga su oni, na osnovu nekih informacija koje su dobili, ja sada toga tačno ne mogu da se setim, mada sam bio na tom sastanku, pre nego što su izvršili tu procenu Zoranove kuće, rekli da najveća opasnost Zoranu preti, pretpostavljam da je to bilo iz njihovih obaveštajnih krugova, koje oni sprovode, na relaciji – put od kuće do zgrade vlade – dizanje u vazduh automobila; ne tako što se podmetne bomba pod automobil nego tako što u nekom kontejneru ili negde u nekom paketu može da se postavi eksploziv, a onda se daljinskim upravljačem može aktivirati. I tada su oni Zoranu poklonili, zato što su smatrali da je to velika opasnost, neki uređaj koji se stavi u gepek automobila i koji zauzme tako više od pola gepeka i koji služi za neutralisanje u prečniku od jedan i po ili dva kilometra, bilo kakve sprave koja funkcioniše na principu elektromagnetnih talasa. Znači, ne mogu da rade ni mobilni telefoni, ni radio, ni bilo šta. To upravo služi tome da, ako je negde neki eksploziv kada Zoran prolazi, pošto oni to urade kada dođete na 100 metara ili 50 metara od tog objekta, a ovaj neutralizator praktično neutrališe; i upravo su mu ga dali zbog toga što su smatrali da je njegova bezbednost ugrožena, ne na osnovu naših informacija, jer mi nikakve informacije nismo imali sem ovih o kojima vam pričam, koje su bile tipa: “Hej, rekao jedan tu, ali to nema veze, proverili smo, to je neki pijanac..”. I tako dalje, i tako dalje. Ali oni su smatrali da je to važno, zato su mu i poklonili taj deo, a posle toga su završili procenu kuće.

To je što se tiče Nemaca. Što se tiče Engleza, poznato mi je, i to je ono što sam rekao, ali o tome mogu mnogo više da govore ljudi koji su neposredno sa njim kontaktirali i radili, da je posle dogovora koji je napravljen između Zorana i engleskog premijera Tonija Blera u maju 2002. godine, nekoliko nedelja posle toga, u najvećoj tajnosti oformljena grupa od pripadnika provernih posle testova, provere i tako dalje, od pripadnika UBPOK, inspektora UBPOK, odnosno možda to čak i nisu bili inspektori UBPOK, nego inspektori, najkvalitetniji inspektori koji su tog trenutka mogli da se nađu u Srbiji i koji su se bavili kriminalom, bilo iz beogradske policije ili nekih drugih, ne znam ko su, vrlo mali broj njih, ne znam, možda se radi o trojici, četvorici ljudi, da su onda prebačeni u UBPOK kao neka specijalna grupa koja je imala zadatak da se u što kraćem roku osposobi. Englezi su imali ulogu da ih po ubrzanom kursu, ne znam gde se radio kurs, da li se radio u Beogradu, da li su ljudi dolazili u Beograd pa njima tu držali predavanje i sa njima to radili, ili su ovi odlazili tamo, ne znam, ali znam da je ta grupa postojala i da je zadatak Engleza bio da ih u što kraćem roku osposobe, kako bi oni upravo kroz instituciju u kojoj su radili, mogli da počnu da se bave pripremanjem za hapšenje “zemunskog klana”, a da se predupredi mogućnost da to procuri do njih pre nego što smo mi to i započeli. Upravo zbog toga, o tome sam već prošli put govorio, što su ljudi kao Bracanović ili kao što je bio Knežević, načelnik Kriminalističke uprave, bili ljudi koji su sa njima bili jako bliski, da ne upotrebim neku drugu reč. To je moje saznanje o tome. Znam jer sam

imao priliku da se sa predstavnicima ambasade, Službenicima engleske ambasade u mnogim prilikama, pogotovo neposredno pre marta 2003. godine, viđam i da od njih dobijam podatke, ili kada se čujemo da oni kažu: “Znamo sve”. Znali su za Ljilju Buhu, da oni drže Ljilju Buhu, da, ne znam, ko je sve umešan, gde je kriju, gde ne kriju, i tako dalje i tako dalje, za šta se spremaju. To su moja saznanja koja imam.

5. Pitanja zamenika specijalnog tužioca Nebojše Maraša

Predsednik veća:

Pravo na pitanja ima zamenik specijalnog tužioca Nebojša Maraš.

Zamenik specijalnog tužioca Nebojša Maraš:

Na prethodnom pretresu svedok je rekao da očekuje pitanja o hapšenju grupe Dušana Spasojevića. Da li su to ova pitanja koja je danas postavio kolega Radovanović, ili je svedok u mogućnosti da iznese više detalja o tome?

Vladimir Popović:

Pa, da vam kažem, ja sam rekao da očekujem pitanja, jer sam u nekim stvarima bio jako opširan, a onda sam neke stvari, da tako kažem, preskakao. Pa da sada ne bi ispalo da preskačem nešto što mi ne odgovara ili da ne volim o tome da pričam, ja sam rekao da je meni bilo važnije da prošli put objasnim ambijent u kome se to dešavalo i zašto se to dešavalo i kako je to bilo moguće i zašto je to bilo moguće i zašto su se neke stvari desile, a možda su nelogične, ili su možda nekim ljudima nejasne, zašto je Zoran uradio to, ili nije uradio to, a rekao sam da sam taj deo preskočio upravo zbog toga što očekujem da, kada mi se budu postavljala pitanja, da ću na sva ta pitanja da odgovorim o svemu što znam. Da li je to samo ovo ili je nešto dodatno, stvarno ne mogu da vam kažem. Mislim, bio sam uključen, bio sam tu, bio sam na puno sastanaka, puno sam informacija znao, imali ste prilike i iz mog dosadašnjeg izlaganja da vidite da sam gotovo u svakoj od tih situacija bio, ili neposredni učesnik i prisutan na sastanku, ili sam neposredno posle tog događaja sa više ljudi o toj temi razgovarao, od kojih su veliki broj danas svedoci, koji mogu da potvrde ono što ja govorim, ali ako ima i nešto drugo, na sve ostalo ću odgovoriti.

Nebojša Maraš:

Sa tim u vezi, takođe na prethodnom pretresu, svedok je rekao da je prisustvovao brojnim događajima koji su po njegovom mišljenju relevantni za ovaj krivični postupak i da su tim istim događajima prisustvovali i brojni svedoci na koje može da ukaže. Dakle, koji su to događaji i koja su to lica kao svedoci?

Vladimir Popović:

Pa, da vam kažem, evo i danas sam nekoliko stvari rekao koje su relevantne, oko pobune "Crvenih beretki", ili oko mojih razgovora sa Zoranom u vreme kada se to dešavalo, ili te komunikacije koje je tada, te noći bila. Mislim na sve ono što sam ovde rekao, gde sam ja neposredni učesnik bio, ja bih sada morao da se podsetim koji su sve to detalji koje sam spomenuo. Prepostavljam da su advokati to zabeležili pa će me zbog toga pitati, ali sam se trudio da nikada nijedan detalj ne iznesem gde smo svedoci samo Zoran i ja. Rekao sam primer: moj susret sa Legijom u stanu, koga je on u javnosti predstavio tako da je on, ustvari došao kod mene da se dogovara da trgujemo sa drogom, ali očekujem da to u neposrednom razgovoru sa njim ovde u ovoj sudnici, jedva čekam taj trenutak da raščistimo, ko je koga zvao i zašto je zvao; ali, rekao sam da je tada, tom prilikom, tu u stanu, pored mene,

Zorana, bio prisutan još jedan čovek, Stanko Subotić, ali da svedoka za taj događaj postoji još deset. Vozač Zorana Đinđića, obezbeđenje Zorana Đinđića, čovek koji je odveo Legiju iz mog stana i tako dalje i tako dalje... ili, ne znam, drugi naš susret koji je takođe zloupotrebio, u mojoj agenciji gde je pored mene, njega, Zorana, bio i Ljubiša Buha. Ali, ako nije relevantan Ljubiša Buha koji to može da potvrdi, pa postoji čuvar iz moje firme i sekretarica iz moje firme koja je tada bila kada je tog dana došao... ili, nemam pojma, večera u zgradi "Cepter" gde sam rekao da je tu osim mene, njega, Zorana, bilo još 5 ljudi, prisutnih, a hvala Bogu svi su ostali živi i zdravi... Znači, mislim da su to događaji koji su relevantni i koji su važni, kao što sam spomenuo taj sastanak u mom stanu, ili taj sastanak u "Spektri", ili sastanak u Demokratskoj stranci. To kada je on bio u Demokratskoj stranci, to veče kada je pucano na vozača Gorana Petrovića, tu je sedelo 10, 15, ili 20 ljudi... Znači, ja sam se trudio da spomenem neke događaje da bih objasnio kakav je bio odnos između Zorana i Legije, da to uopšte nije taj odnos kao što je u javnosti predstavljen i kao što je nažalost, to sam prošli put rekao, Zoran nespretno u početku, pokušavajući da ih na neki način zaštiti, ili da im se na neki način zahvali što, nas eto, nisu pobili 5. oktobra, uspeo da stvori sliku da je on neki zaštitnik Legije i te Jaidnice, što uopšte nije tačno, a sa čime je on (Legija) vrlo vešto manipulirao i koristio do dana današnjeg. Uostalom, gotovo svi koje sam spomenuo, ja sada ne mogu da se setim, to je dugo trajalo i puno sam tih neki stvari vrlo eksplicitno objasnio, ali gotovo za svaki od tih događaja trudio sam se da kažem da su to događaji gde postoje i neki drugi ljudi.

Nebojša Maraš:

U vezi sa odnosima između Milorada Ulemeka i Dušana Spasojevića, na prethodnom pretresu svedok je rekao, pa sada citiram: "Šef zemunskog klana bio je Legija bez obzira što je formalno to bio Dušan Spasojević. Legija je bio taj koji je stvorio Dušana Spasojevića i koji je omogućio da Dušan Spasojević postane to što je postao". Da li može da iznese više detalja o tome kako je Legija stvorio Dušana Spasojevića?

Vladimir Popović:

Pa, da vam kažem, mislim da sam to vašem kolegi pre pola sata odgovorio. Doduše, nije bilo takvo pitanje, ali sam objasnio taj odnos Dušana Spasojevića, po onome što ja znam. Ja sam do tih informacija, za koje znam i koje ovde iznosim, došao tokom 2001, 2002. i 2003. godine. Postoji jedan nivo informacija koje sam ja kao stanovnik ovog grada imao i tokom 1999. i 2000. godine, i postoji jedan nivo informacija koje sam imao, možda malo viši od običnog stanovnika ovog grada, s obzirom na moju bliskost i tada, 1999. godine, 1998. i 1999. i 2000. godine sa Zoranom Đinđićem; on je bez obzira što je bio proganjan opozicioni političar u to vreme ipak imao kontakte i sa ljudima iz struktura raznih vlasti koji su mu razne informacije dostavljali... Dakle, na osnovu tih elemenata, to što sam znao kao običan građanin, što je znao svako ko je živio u ovom gradu, ili, hajde da kažem, neko ko u ovom gradu živi, a izlazi i kreće se, nije sigurno znao svaki običan građanin, nego neko ko po gradu izlazi i ko se kreće po ovom gradu, mogao je da zna šta se dešava 1998. i 1999. godine. Kao blizak saradnik i drug u to vreme najopasnijeg protivnika režima, znao sam to što je do njega dolazilo, te informacije koje je dobijao – šta se

dešava, šta radi vlast, šta radi JUL, šta radi SPS, i tako dalje, i tako dalje.

Od nekih drugih prijatelja, koje sam imao prilike da upoznam u prethodnih svojih četrdesetak godina života, koliko sam tada imao, koji su dolazili upravo zbog toga da me upozore na bliskost sa Zoranom i na to da ne bi bilo dobro da sa njim izlazim po kafanama i da se krećem, jer je pitanje dana kad će proći kao što je prošao Ćuruvija ili kao što je prošao Stambolić i tako dalje i tako dalje. Ipak, najveći deo su informacije koje sam dobio tako što sam participirao u vlasti u te tri godine. Rekao sam malopre da, objašnjavajući kako je izgledala ta veza države, kriminala i tih “žestokih momaka”, “vitezova”, kako su nazivani i romansirani po beogradskoj štampi u prethodnih 10 godina, da je prirodno da se posle praznog prostora nastalog prethodno povlačenjem Arkana, odnosno nestankom Badže i nestankom cele te Badžine linije, pojavio prostor za stvaranje novih kriminalnih grupa; da je tada jedino važno i bitno bilo da imate neku vezu, kao i danas, sa vrhom u vlasti i ako imate nekog ko je moćan, znači, ako imate nekoga ko je moćan, vi ste onda važan i ugledan privrednik u Srbiji: možete da privatizujete, možete da uzimate, možete da kupujete, možete da otvarate – tako je i u podzemlju.

Isto je tako bilo i tada, samo što je to bilo mnogo izraženije, jer je tada kao što znate, sve bilo mafija. Tada je sivo tržište činilo 80 posto trgovine u Srbiji, a ne obrnuto, i da je Dušan Spasojević bio jedan od potencijalnih momaka koji su se na beogradskom asfaltu, željni slave i dokazivanja, pojavili u ovom gradu, a da su taj njegov talenat prepoznali oni koji se bave prikupljanjem i odabirom takvih. Legija je bio jedan od ljudi koji je možda to prepoznao, ili je dobio nalog, to ne znam, od nekog od svojih rukovodilaca: “Hej, vidi, uzmi ovoga, ovaj je dobar, ovaj obećava, ovaj će da bude to i to..”. I spojila su ih direktno politička ubistva koja su se događala tokom 1999. i 2000. godine, i to je to: u tom smislu mislim da je Legija stvorio Dušana Spasojevića i da je on praktično bio šef, a ne Dušan.

Ko je bio Dušan Spasojević? Legija je bio, kako da vam kažem, i kada je došao u Beograd posle Legije stranaca, čovek koji je iz ovog grada, koji je sa asfalta, koji je sa ulice, koji je, bez obzira na to što je bio blizak i što je bio telohranitelj švercerima cigareta i što je radio zaštitu na nekim aukcijama i tako dalje, bio neko ko je već imao oreol neke gradske “face”. Držao je diskoteku u Beogradu, gde su se okupljali svi “žestoki momci” devedesetih godina. Odlazio je na ratište, bio blizak sa Arkanom i sada se pojavljuje neki nepismeni, neobrazovani, neškolorani, ne znam šta je, majstor iz Medveđe, i sada on dolazi i postaje najmoćniji čovek u Srbiji. Normalno da vam za tako nešto treba, bolje rečeno, neophodna vam je neka vrsta ogromne podrške koju morate da dobijete. Legiji je bio interes da ima takvog slugu, verovatno je prirodno u tom svetu da imate nekog takvog ko je spreman da ne postavlja pitanja, ko je sve što mu kažete spreman da uradi bespogovorno, a ko je još za to talentovan, i u tom smislu sam rekao da je Legija stvorio Dušana Spasojevića.

Nebojša Maraš:

Svedok je takođe rekao da je u jednom trenutku Dušan Spasojević počeo da se bavi politikom i to tako što je bacio bombu u sedište DSS, što je zapalio Vuksanovićeve automobile i da je siva eminencija te politike bio Legija. Odakle su mu poznate te konkretne činjenice?

Vladimir Popović:

Činjenice su mi poznate konkretno na osnovu informacija koje sam dobio od policije tokom akcije “Sablja”, posle privođenja ljudi koji su priznali, ne znam već koji. Nemam pojma ko je to rekao i zašto je to rekao, ali znam da su tokom raznoraznih priznanja priznali i da su učestvovali u bacanju bombe na DSS i da su učestvovali u paljenju automobila Vuksanovića. Ono što sam znao i pre toga, ali za šta nisam imao dokaz, to je da je i bacanje bombe na DSS kao i paljenje Vuksanovićevo automobila bilo sredstvo za nastavak hajke koja se vodila protiv Zorana Đinđića. Mogao sam da sumnjičim, da sumnjam, ali i da znam na osnovu onoga što se u Beogradu moglo da čuje na ulici, kao što sam prošli put rekao. Ceo Beograd je znao u noći kada je dignut “Difens roud” u vazduh ko je to uradio. Ljudi koji su u tome učestvovali to nisu krili, nego su se time ponosili. Drogirani su te noći otišli u diskoteku “F6” i to pričali. Znači, isti ti, ne znam, Simović, Krsmanovići, ili ko već, nije ni važno. Znači, kao i tada kada je bila bačena bomba na DSS i kada nije uhvaćen niko, ako se sećate, tada je, to je ono što sam malopre rekao, urađena akcija “Vihor”, šezdesetak sekundi pošto je ta bomba eksplodirala jer DSS je u neposrednoj blizini zgrade gde je tada stanovao Zoran Đinđić i tu je bila patrola policije, dvadesetak metara je bila udaljena, i istog trenutka su oni iz tih kola obavestili – zatvoreni su svi mostovi, sve je zatvoreno. Sećate se čak da je bila informacija od građana da je primećen automobil koji je Ulicom Braće Jugović naglo skrenuo ka Studentskom trgu, a onda ka Pop–Lukinoj, ali nažalost, nikada niko nije uhvaćen i nije se znalo ni ko je u autu. Iz kog razloga? Prvo, zbog toga što su ti koji su u tome učestvovali imali značke. Koje su značke imali tada? Da li su to bile značke vojske, da li su bile prave, da li su bile lažne, da li su bile one što smo kasnije, tokom “Sablje” videli da su štampali onaj bivši policajac i onaj Milovan Brkić, pa su imali te neke značke, nije ni važno, ali je bilo potpuno jasno šta je namera optužbe na Zorana, vladu, MUP; pogotovo, pošto je posle tih akcija sledio medijski napad, kao posle paljenja Vuksanovićevo automobila, što je tog dana bila glavna i noseća tema na BK televiziji, koju u to vreme uređuje savetnik predsednika Koštunice za medije. Znači, on je u isto vreme savetnik predsednika Koštunice za medije, ali je i slučajno, drugi posao kojim se bavi – zvanično – predsednik televizijske akademije na BK univerzitetu, a operativno uređuje dnevnik BK televizije. I, pošto je to bila neka nedelja, dan kada inače nema vesti i kada nema informacija, vi ste tog dana u svim vestima koje idu svakih sat vremena i traju 5 minuta, imali tri i po minuta komentarisane kako se desio “Vuksanovićevo automobila” i, naravno, njegovu izjavu, da ga ne čudi u zemlji gde je vlast ogrezla u kriminal, povezana sa kriminalom i tako dalje, i tako dalje...

Ko bi zapalio Vuksanovićevo automobila? Ko je taj ko će da zapali Vuksanovićevo automobila koji je star 20 godina i vredi 200 eura, ili, ne znam, 200 maraka i koji nema nijednu bravu i koji se, inače, nikada ne vozi, ali je baš tog dana došao kod majke na Novi Beograd na ručak i baš tog dana mu je zapalio? Pa, ko će drugi, nego neko od nas, Zoranovih bliskih saradnika. Zašto? Jer on govori o kriminalu u vladi. Isto se to desilo i tada, posle bacanja bombe na DSS i posle onoga, sećate se da je te noći, cele noći, vrh države došao u prostorije DSS. Svi smo zaboravili, zato što smo bombardovani svakodnevno sa tim, izjavu Vojislava Koštunice, koji je došao te noći sa svojim tada nesuđenim ministrom policije, Jočićem, u obilazak prostorija, da oni vide šta se tu desilo, dakle, tada je izjavio da on stalno govori da veza kriminal–

država mora da se rasturi. Znači, tada smo mogli da naslućujemo da to ima veze sa tom njihovom stranom i da je to neka vrsta ili koordinacije, ili da to radi neko kome je u interesu da ova druga strana dobije. Svako ko je talentovan, kad dobije takav, da tako kažem, poklon u ruke, iskoristiće ga, svakako. Da li su to radili u koordinaciji, ili su radili neki kojima je bilo zgodno da to oni urade, znali smo da je to neko ko je protiv nas, a tokom akcije “Sablja” bilo mi je potpuno jasno, dobio sam praktično potvrdu toga da je to na šta smo sumnjali. Nisam mogao da budem siguran, pre toga, da li su to baš uradili braća Simović, ili nemam pojma ko, jer nisam ni znao za njih, ali tada sam taj podatak dobio. Ali, to nije jedini oblik bavljenja politikom. To sam uzeo kao primer za način kako kriminalac i kako kriminalna organizacija i kriminalna banda koja se dočepa politike i koja shvata da je politika strašno važna, kako kod njih izgleda način vođenja politike.

Znači, to nije jedini način vođenja politike. Politika je bila i pobuna “Crvenih beretki” za koju smo pre toga već znali; znači, ovo govorim da sam ovo saznanje imao kasnije, a one stenograme koji su kasnije objavljeni u “Vremenu” ili su informacije koje smo mi imali, ti razgovori Dušana Spasojevića sa novinarima, dovodenje one ekipe “Rikošet” koja je bila plaćena, neki njegovi prijatelji, pa im je on kupio kameru, ili novinara Gradišu Katića, ili organizacija tih pres-konferencija u Kuli na koje je taj major Batić vodio Gradišu Katića, po nalogu Dušana Spasojevića, kao i druge novinare, iz Beograda u Kulu, i onda ih vraćali, jer je bilo važno da ta informacija postoji, što je opet bavljenje politikom i deo politike. To su moja saznanja.

Nebojša Maraš:

Odakle je svedoku poznato da je vojna služba bezbednosti tada i sada ilegalno prisluškivala Srbiju, građane Srbije?

Vladimir Popović:

Pa, na osnovu puno informacija. Ja, naravno, ne mogu da vam danas dam i dokaz, a jedini dokaz bi mogao da bude da sam radio u vojnoj službi bezbednosti i da sam dobio nalog da nekog prisluškujem i da sad ovde kažem: “Meni su dali nalog da prisluškujem”. Ali imali smo posredne dokaze, dobio sam najpre kroz operativne podatke naše Službe državne bezbednosti. Kao sto znate, osim obaveštajnog rada, oni su imali zadatak i kontraobaveštajnog rada, imali su zadatak da se bave bezbednošću članova vlade, odnosno njihovom ugroženom bezbednošću. Oni nisu bili jedini koji su se bavili prisluškivanjem u ovoj zemlji.

Znači, javna je tajna da se time bave još najmanje tri strane ambasade u Beogradu i to, kako da vam kažem, to je stvar za koju ne postoji egzaktni dokaz da bih ga ja sada ovde mogao da iznesem – “Evo, to je dokaz i na osnovu toga može neko da ode u zatvor, ili već ne znam šta..”. Ali to je stvar koja je opštepoznata. Reći ću vam samo jedan podatak, na osnovu koga možete da zaključite da je najmanje jedan član vlade bio prisluškivan i da je prisluškivan nezakonito, zato što to nije posao vojne Službe bezbednosti, nego je to posao Službe državne bezbednosti. To je prisluškivanje, praćenje i hapšenje potpredsednika vlade Momčila Perišića. Znači, to je potpuno eksplicitni dokaz.

Ono što je sledilo posle toga, u tim razgovorima gde je načelnik vojske, odnosno načelnik Generalštaba vojske i ministar vojske i predsednik veća ministara ili savezne

vlade, ne znam kako su se tada zvali, bili zapanjeni i potpuno iznenađeni da niko od njih to ne zna i da niko od njih nije učestvovao u davanju naloga za tako nešto. Vi znate da postoji procedura u civilnom delu društva da takvi nalozi moraju da budu verifikovani, ili potvrđeni, ili dati od suda, bilo predsednika suda ili, ne znam već, u nekim drugim procesima nekog drugog sudije i tako dalje. U vojsci takva stvar ne postoji. Znači, jedan od elemenata je to što smo dobijali od ljudi iz naše državne bezbednosti, na osnovu toga što su verovatno oni u prisluškivanim razgovorima sa drugima, shvatali da imaju podatke i da postoje podaci o tome da su to podaci koji dolaze iz prisluškivanih razgovora. Drugo, imali ste list vojne obaveštajne Službe tada, imate ga i danas, zvanično, imaju oni mnogo svojih listova kroz "prikriveni kapital", gde su podmetnuli neke vlasnike koji se deklariraju kao vlasnici "Nacionala" i slični pa ne možete baš lako da dokažete da je to vojno, ali dnevni list "Dan" to je zvanično list vojne obaveštajne Službe i oni to ne kriju. Vi imate ne samo u knjizi "Vojna tajna", nego imate i u intervjuu Nebojše Pavkovića, koji je načelnik Generalštaba 1999. i 2000. godine, izjave da je list "Dan" osnovan, kao i "Ju-info", tako što je vojna služba bezbednosti dobila nalog od Slobodana Miloševića da pomogne borbu "časnog dela crnogorske javnosti", partije SNP i inih protiv "Iopova", i "izdajnika" Mila. Pošto su ovde imali apsolutno sav medijski monopol, onda su rekli: "Hajde, osnujte i tamo dnevni list" i – osnovan je dnevni list "Dan".

Onda su se posle posvađali, deo rukovodstva tog SNP se posvađao pa su najurili Momira, a ostao je ovaj drugi militantniji deo ali su se posle posvađali i sa Bulatovićem i kako već ide, ali to je njihov list – vojne Službe bezbednosti. I najčešće novinari koji rade u tom listu jesu ljudi koji su ranije radili u vojnoj službi bezbednosti i to se, kako da vam kažem, to se uopšte ne krije. Znači, oni imaju, kao i list "Reporter" onaj kasnije, što je bio u Banjaluci, koji je takođe osnovala vojna služba bezbednosti i novinari koji su tamo radili, koji rade u "Kuriru" i "Nacionalu" jesu ljudi koji su radili, kao Željko Cvijanović za vojsku Republike Srpske, ili za kabinet Biljane Plavšić, ili za kabinet Radovana Karadžića u informativnoj službi Vojske Republike Srpske ili u birou vlade Republike Srpske, ovde u Beogradu. Kada se završio rat, kada je došlo do blokade na Drini, oni su onda prekomandovani u medije, napadali su Miloševića, kao što znate, ne zato što ga nisu voleli, što je ovde tukao "Otpor", nego zato što je uveo blokadu na Drini, a onda su nažalost neke neobavestene nevladine organizacije sa Zapada u njima prepoznale snagu koja treba da ruši Miloševića, po principu, neprijatelj mog neprijatelja je moj prijatelj, pa su počeli da im daju donacije, pa je tako "Reporter" u 5. oktobar 2000. godine ušao kao "osvedočeno nezavisno glasilo nezavisnih novinara," što uopšte nije tačno, naprotiv, bio je i ostao list vojne obaveštajne službe.

Ali, da se vratim na ovaj "Dan", znači, u tom "Danu" ste tokom 2001. godine mogli da čitate informacije, razgovore, tekstove koji su se bazirali na presretnutim i prisluškivanim razgovorima koje je Zoran Đinđić obavljao, pri čemu, to što je Zoran Đinđić razgovarao, njega da su pitali on bi to i sam objavio. Pojavio bi se na televiziji pa bi rekao, nije bilo potrebe da se prisluškuje... U tim novinama ste mogli da čitate razgovore i da svakome može da bude jasno da, kad pročitate nešto u novinama, vidite da je to moglo samo tako što vas je neko prisluškivao. Bilo da je prisluškivao vaš telefonski razgovor ili da je prostorija u kojoj ste se nalazili bila prisluškivana. Nastavili su to da rade i posle 12. marta, ne samo nastavili nego oni danas vladaju.

Ova takozvana BIA, to je kao što sam rekao, možda nisam to rekao, ovom prilikom ponoviću, to je ekspozitura vojne Službe bezbednosti, gde su postavili sve svoje ljude, gde ovaj načelnik što se zove načelnik, što nosi podatke stranim obavestajnim službama, predstavlja samo njihovog zaposlenika. A, za šefa tehnike dobili su čoveka iz vojske i na sva ključna mesta postavili su ljude iz vojske. Kupili su opremu za prisluškivanje u vreme mandata ministra Borisa Tadića. Naravno, nije on to ni gledao niti se razume u to šta su mu podmetnuli da potpiše. Mogućnost da mogu da se prisluškiju, da ono što naša služba nije imala i ono što nije imala ni vojska, mogućnost da se aktiviranjem mobilnih telefona koji imate u džepu on aktivira i pobudi da radi kao mikrofon. Za to je postojao poseban i specijalan softver i specijalne mašine, to su uzeli, to su kupili i to su uveli posle dolaska Koštunice na vlast i to će vam reći svaki Službenik strane ambasade u Beogradu, pošto se to zna. To će vam reći svako, pošto uvoz te opreme i postavljanje te opreme ne radi jedan čovek, nego u tome učestvuje pedesetak ljudi ili 150 ljudi. Ja ću vam reći da znam da me prisluškiju, jer čitam svoje telefonske razgovore u tim njihovim glasilima. ali vam kažem, danas to ne može da se razdvoji i da se kaže da li je služba državne bezbednosti ili je služba vojne bezbednosti, zato što je to sve jedno isto. Oni rade po nalogu vojne Službe bezbednosti koja upravlja celim sistemom. Mislim, verovatno kada bih se koncentrisao, mogao bih da vam dam još jedno 10, 15, 20 primera ali govorim to ovde u sudu, pod zakletvom i spreman sam, jedva bih čekao da me neko od njih tuži i da kaže: “E, sada dođi na sud da dokazuješ”. Pripremio bih se jako dobro i doneo bih stotine dokaza da prisluškiju i da to rade.

Nebojša Maraš:

Pošto je ovde bilo puno reči o kontaktima i odnosu između Dušana Spasojevića i Čedomira Jovanovića, da li je svedoku nešto poznato o tome? I nemam više pitanja.

Vladimir Popović:

Pa, poznato mi je malo više od onoga što je poznato svima vama i što ste obavesteni od strane samog Čedomira Jovanovića. Zašto samo malo više, pa Čedomir Jovanović je znao da ja imam, blago rečeno, animozitet prema toj kategoriji ljudi i nismo o tome razgovarali posebno. Ja se nikada u životu nisam video sa Dušanom Spasojevićem, niti sa bilo kim iz te grupe, izuzev sa Ljubišom Buhom i to sam objasnio; i, ako treba objasniću hiljadu puta i razloge za svaki put kada sam se video. Od ljudi iz vrha JSO video sam se samo sa Miloradom Lukovićem i mislim da sam nabrojao prošli put sve naše susrete; ali, spreman sam da se koncentrišem i da kažem svaki telefonski razgovor, svako moje viđenje i da ga otprilike prepričam kako je bilo.

Nisam bio nikada u Kuli, nisam bio nikada ni na kakvoj njihovoj proslavi ili bilo čemu, ni na terenu, sem jednom prilikom 31. decembra 2000. godine, neposredno pre postavljanja, kada je već bio završen izbor Zorana Đinđića za premijera. Otišli smo negde na jug Srbije, Bujanovac, ali nisam siguran da li je to bio JSO, ili su bile “Crvene beretke”, ali nikada se ni sa kim od njih nisam družio, tako da čak ni ono što sam kasnije saznao, ja to nisam znao u to vreme kada se to dešavalo.

Iz tih razloga, meni Čedomir Jovanović nikada nije rekao da je bio u Šilerovoj i ja nisam ni znao šta je to Šilerova do negde jeseni 2002. godine, kada sam čuo

posle tog razgovora, ustvari, saznao sam, kad mi je Čume objasnio, odnosno posle atentata na njega, kada mi je rekao da je to tvrđava i da tu imaju i zatvore, da je tu kriminal i tako dalje, i tako dalje. Ali znao sam da Čeda ima ulogu neke vrste koordinatora. Sticajem okolnosti je to njemu, da tako kažem, dopalo intenzivnije nego nama drugima iz dva razloga. Jedan što se neposredno pre 5. oktobra i pre svih tih dešavanja i neposredno posle 5. oktobra, Čeda iz bezbednosnih razloga preselio kod Dragoljuba koji je živeo u Surčinu. Znači, to je jedan od razloga, pa je spavao tamo, pa je tamo bio, pa je onda prirodno da nekoga ko je već tamo, koristite za te neke potrebne kontakte. Drugi razlog je to što je Čeda bio jedan od saradnika kojima nikada ništa nije teško kad im kažete, koji će sve da urade, ne morate da vodite računa da li će to biti završeno, da ga podsećate, da li će tu stvar da uradi ili neće da uradi. U tome je nažalost, na njegovu žalost, danas i njegova najveća krivica.... dobro je kad vam je saradnik, ali je loše po njega lično jer je nekad i previše odan i previše uključen u takve stvari. Znači, nije od onih pukih izvršilaca koje pošaljete i kažete: "Idi tome i tome i reci da ne radi to i to!" I on ode i kaže, i sada ovaj mu nešto ispriča i on se vrati. Ne, nego s obzirom na to da je imao strahovit politički talenat, što ima i dan-danas, s obzirom na to da je jako dobro poznao situaciju, s obzirom na to da je bio jako odan Zoranu Đinđiću i Demokratskoj stranci, s obzirom na to da je znao da je okružen najvećim brojem trutova i lenština koje samo gledaju kako da dođu do vlasti i da se dočepaju funkcije, što se, inače, i desilo već odmah posle 5. oktobra, radio je i više nego sto je od njega i traženo. Najveći deo onoga što je tog trenutka valjalo u svim tim opozicionim strankama dočepalo se nekih ministarskih stolica, funkcija i tako dalje, jer nismo imali dovoljno svojih ljudi i, praktično, ono što je trebalo da bude taj rovoovski rad, ono "kopanje", za to su Zoranu ostala dva, tri ili četiri neka njegova saradnika koje je tu imao. I onda je prirodno da u tom nekom, da tako kažem, vakuumu koji postoji, bez funkcionisanja institucija, neki ljudi obavljaju neke poslove i koji imaju veze i koji nemaju veze i koje treba da rade i koje ne treba da rade. Jer jednostavno nemate koga drugoga. I onda je Čeda postao taj neki "koordinator" zbog toga što je već tamo živeo, što se preselio, a preselio se iz bezbednosnih razloga, a drugim delom zato što je obavljao praktično, kao i svi mi koji smo bili pored Zorana, sve i svašta. Ja sam objasnio da su moji kontakti sa Čumetom praktično i počeli upravo iz tog razloga što je u međuvremenu između Čede i Čumeta došlo do nekog sukoba. Inače, u početku je tu vrstu kontakata obavljao Čeda Jovanović. Došlo je, to je opštepoznato, jer je Čume tražio da dobije dozvolu za pištolj. Čeda mu je obećao, rekao je: "Završićemo". Onda mu nije završio, nije mogao. Ovaj se naljutio i tako dalje. Onda je Dragoljub tražio da neko od Čumeta te informacije prikupi. Da ne bi bilo da nismo, znate ono, da ne bude: "A što niste, šta te je koštalo da se vidiš sa čovekom da ti kaže taj podatak, bolje da ti kaže nego da se tako nešto desi..", i tako dalje, tako da su to razlozi zbog čega se Čeda našao i kako se Čeda našao u tom orkuženju.

E sada, čak i za taj nivo njegovih kontakata u to vreme ja nisam znao i ako bismo nekada započeli razgovor na bilo koju od tih tema, ja bih vrlo brzo tu temu prekidao i kasnije se ta tema nije ni razvijala dalje zato što, kažem, jednostavno, ne mogu da kažem da je od mene to krio, nego jednostavno, znate, kad imate nekog koga ne interesuje neka tema, onda pred njim to i ne pričate. Tako, naravno da sam u svim tim periodima bio sa Čedom, naravno da sam se sa njim družio, naravno da

sam se sa njim viđao. Mislim, kada kažem druženje, to nije druženje nego je to svakodnevno viđanje, kao što se vi, pretpostavljam, na vašem poslu svakodnevno vidate sa kolegama sa posla sa kojima provodite više vremena nego sa članovima svoje porodice; ali, to ne mora da znači da sa njima pričate o nečemu, osim onoga što tog trenutka operativno radite. Znam da je, nažalost, ta njegova bliskost, prvo to njegovo stanovanje tamo u tom Surčinu nesrećno, a onda kasnije i ti kontakti koje je on imao i to njegovo iskustvo i uopšte nemanje svesti o tome šta može iz svega toga da se izrodi, strahovito je puno manipulirano. Ja sam lično sa njim imao prekid u komunikaciji od jedno četiri meseca, neposredno tokom jeseni 2002. godine, upravo zbog toga što su mi ljudi iz policije rekli, to je bilo tokom rada na Makinjoj grupi i tokom tih prisluški vani razgovora: "Da ti kažemo, znaš šta ima novo, Čeda se viđa sa ovima". Kažem: "Sa kojima se viđa"? Kaže: "Pa viđa se sa ovima, viđa se i dalje sa Legijom i Dućom".

A po onome što sam ja znao i po onome što je on nama rekao, jer mnogo ranije smo mi, kao što sam prošli put pričao, znali sa kim imamo posla i da je on nama praktično tvrdio da posle pobune "Crvenih beretki" on više sa njima nikakav kontakt nije imao i da je apsolutno prestao svaki njegov kontakt, a ovo se dešava godinu dana kasnije i moram da priznam da nisam... mislim, bio sam zaveden, jer kao neki ljudi tamo razgovaraju, što bi sada ti neki ljudi lagali. Oni su, navodno, ispred kuće u Šilerovoj stajali, opservirali grupu Dušana Spasojevića i onda videli Čedu kada izlazi i tako dalje, a onda se neposredno posle toga pojavila informacija da je Čeda na Kopaoniku sa Legijom. Kao, viđeni su, to mi je rekao zamenik ministra policije Nenad Milić. I onda sam ja samo poslao poruku Čedi, nisam ga čak ni zvao telefonom, i rekao: "Onda mu recite, više nemoj da mi se javlja", zato što sa čovekom koji me laže ne mogu da se družim, ne mogu da razgovaram.

I četiri meseca ja sa njim nisam razgovarao i Zoran me je pitao šta je, zbog čega ne razgovaram sa Čedom. Ja sam mu rekao: "Zato što me laže, zato što se družim i dalje sa Dućom i Legijom". Bio sam ubeđen da je to tako, jer su mi ovi to rekli, da bi tek mesec dana pre ubistva Nenad Milić dašao sa Čedom u moju kancelariju... ja sam se praktično sa Čedom mesec i po dana pre ubistva pomirio, mislim, nismo se posvađali ali smo bili potpuno obustavili komunikaciju upravo zbog toga što sam ja verovao da je to tako. Ovo iznosim kao primer, da bih rekao, koliko je, do koje mere je ta vrsta manipulacije i laži išla da to nije čak, znači, bilo na protivničkoj strani, nego je to bilo u našim redovima. Znači, Nenad Milić koji nije bio protivnik i koji nije imao zlu nameru..., ali jednostavno, eto, to su informacije koje su dolazile. Šta se ispostavilo? Ispostavilo se da ta šifra za tog nekog za koga su oni bili ubeđeni da je Čeda, kada su dešifrovali, pošto je ta Makina grupa razgovarala u šiframa, oni su bili ubeđeni da, ne znam, šifra ta i ta je Čeda, da je šifra ta i ta, kao što je Zoran bio Zrika, ili tako nešto i onda su oni bili ubeđeni da bi tek kasnije shvatili da je to, ustvari, greška. Nije se to odnosilo na Čedu nego se odnosilo na nekoga drugoga, a da to za Kopaonik uopšte nije bio Čeda, nego su to bili Legijini džipovi, koji je otišao na Kopaonik u vreme kada je tamo, ne znam, bio i Duća Spasojević; ali, pošto Čeda ima iste džipove kao i Legija, onda je neko rekao: "Evo vam ga, Čeda".

To je stalno bilo, ta neka vrsta opstrukcije iz policije, kao otprilike: "Ne možemo da se obračunamo sa njima kada vi njih štitate". Kao: "Nemojte da se pravite ljudi, tražite od nas da hapsimo Duću, Legiju, ovo, ono, a vi ste, ustvari, njihovi zaštitnici". A,

dokaz da smo zaštitnici – pa, eto, Čeda bio na Kopaoniku... Znači, ne znam mnogo više van onoga što znate vi sami. Ne mislim da van toga postoji išta. Kada kažem, ne mislim, ne mogu da tvrdim, jer nisam svedok ičega od toga, da bih to mogao da potvrdim, kažem vam zbog čega, zato što sam ja bio potpuno, potpuno na suprotnoj strani, mislim, ne od Čede, nego takvih kontakata pa zato meni o tome, o takvim stvarima, nije ni govorio; ali, da se zloupotrebljavaju ti njegovi kontakti, koji su se dešavali, ne samo sada, nego su strahovito zloupotrebljavani i u to vreme, izneo sam vam kroz ovaj primer.

Nebojša Maraš:

Da li je Zoran Đinđić bio upoznat sa tim kontaktima, da oni postoje?

Vladimir Popović:

Sa kontaktima Čede Jovanovića o ovima o kojima govorim? Da, kako da ne. Rekao sam vam, iskorišćeno je da Čeda Jovanović bude osoba koja treba [da ima] tu vrstu nekih kontakata sa njima, iz dva razloga. Jedan je što je živio u Surčinu, a i inače, ti su kontakti dolazili preko Dragoljuba. Znači, Zoran je u prvi kontakt sa Miloradom Lukovićem neposredno – koliko je tu ljudi bilo uključeno nemam pojma – došao preko Dragoljuba. Čume je bio neka osoba koja je važila među njima za nekoga ko je povezan sa kriminalcima, ko je i sam neki važan lik među njima, da li je šef, nije šef, to nikada ne znate, pošto sa svakim od njih, ako ste imali priliku ikada u životu da se sretnete i da popijete piće u kafani, slučajno, oni su se predstavljali kao da su oni najvažniji. Uvek je taj sa kojim se vidite, uvek je on glavni šef nečega, tako da nismo mogli da znamo ko je tu važan, ko nije važan, ali je Čume važio za nekog ko je bitan, ko je imao dobre informacije, ko je bio blizak sa ljudima iz vlasti i Zoran je, to sam prošli put takođe objašnjavao, zbog toga što mu je život bio ugrožen od 1993. ili 1994. godine, a posebno 1995, 1996, 1997, 1998, 1999. i 2000. godine, jer je predstavljao praktično, jedinu opasnost za režim Slobodana Miloševića, imao potrebu i morao da ima kontakte i razgovore i sa ljudima iz te sfere; i to su one njegove izjave, kada on to lakomisleno kaže, pa mu se posle uzimaju i spočitavaju mu se, da “čovek koji želi da se bavi takvim stvarima mora da ima prijatelje i u raju i u paklu”. Upravo to znači to. Šta je Koštunici trebala veza? Pa, ko je Koštunica? Ko bi Koštunicu danas, ko bi njega danas na ulici, da prođe ulicom, ne bi mu niko prišao, ne bi mu niko ni reč rekao, a pogotovo ne u to vreme. Koštunica je bio najomiljeniji opozicionar Slobodana Miloševića.

Setite se bombardovanja i setite se 2000. godine. Nije bilo dana da na Dnevniku nije bila izjava Vojislava Koštunice koja ide pre SPS ili odmah posle SPS i – ko će sada takvog čoveka da juri? Što bi ga neko jurio? Znači, Zoran je imao te kontakte sa takvim ljudima. Ti kontakti su bili takvi da se nije libio da preko nekoga poznanika zakaže ručak u “Verdiju”, da ode kod Dragoljuba, da se nađe sa Čumetom, da ga pita: “Je li, šta će biti?...Je li istina ovo?..”. Preko Čumeta je došlo i do tog kontakta 5. oktobra sa Miloradom Lukovićem. Tokom dešavanja petog, šestog, sedmog, osmog, devetog, desetog Milorad Luković i ti neki drugi ljudi su bili takoreći, svakog dana tu. Tu, kada kažem tu, mislim na Skupštinu grada, gde smo se nalazili, i to su oni sastanci o kojima smo pričali. Dogovarali se, “kadrovali” i postavljali ljude dok je atmosfera bila takva. Onda se negde tamo već u novembru, kada su raspisani

republički izbori, stvar vratila u neke prirodne tokove koji su pre toga bili. Zoran se vratio u DOS i u stranku. Neki ljudi koji su bili na ulici otišli su svojim kućama. Očišćena je ona garež i ono što je bilo tu po Beogradu. Oprane su ulice. Skupština grada je počela da funkcioniše. Više niste mogli da odlazite svakog dana u Skupštinu grada, odednom je ta vrsta nekog zajedničkog svakidašnjeg okupljanja prestala, da se sada ne bi dešavalo da se to preseli u DOS, da sada ta grupa ljudi počne da dolazi u DOS, ili da počnu da dolaze u Demokratsku stranku, jer su tada počeli da dolaze u Demokratsku stranku strani ministri, strani premijeri i drugi zvaničnici. Sećate se te atmosfere?

A, da se opet ne bi desilo da kao nožem bude presečena ta neka komunikacija sa njima, ne zato što mi prema njima imamo neke obaveze, nego zato što vi i dalje svakog dana imate neku informaciju, važnu, koja vam stiže, da se Milošević reorganizuje, da se prikuplja, bez obzira što je on pripremio izbore, da se u Šapcu toware tenkovi na voz. Železničar, koji je član neke stranke, javio je da voz dolazi u Topčider, 20 topova, tenkova, šta se sprema. Perišić i Vuk Obradović dolaze sa time da, kao, vojska nije zadovoljna, hoće da se pobuni i Vlajko. Znači, vi živite u nekoj atmosferi gde svakog dana očekujete, pitanje je kada će se nešto tako ponovo desiti. Imate ogromnu odgovornost, govorim za Zorana Đinđića, ne za Koštunicu, pošto je on zaseo u kabinet Slobodana Miloševića posle 5 dana, išao po Evropi na čestitanje, uzeo ljude od Miloševića, od Pavkovića, Radeta Markovića, Batočanina, obezbeđenja, sve redom oko sebe. Bio je zaštićen gore. Dao je izjavu 29. septembra, da on nema problem sa Slobodanom Miloševićem ili sa ženom Slobodana Miloševića, nego sa svojim koalicionim partnerima i da mu je tu glavni problem, Zoran Đinđić.

Znači, imate sa jedne strane ogromnu odgovornost da sve ono što ste uradili dok vas ceo svet gleda, morate da sačuvate, a sa druge strane, nemate moć da se suprotstavite bilo kome zato što vojska nije na vašoj strani, zato što imate neko tročlano ministarstvo, vladu Republike Srbije, gde i dalje sede ljudi Vlajka Stojiljkovića, ili Slobodana Miloševića i da sada treba da snosite rizik kada vam se neko javi i kaže: "Ej, spremaju se ovi da napadnu"... ne znam Institut (za bezbednost) što je svakog drugog dana bila informacija. Krenuli su, četiri–pet dana, o tome može da svedoči i prvooptuženi, bili su krenuli neki topovi, tenkovi prema Institutu, ispred VMA i tamo, ne znam gde sleću helikopteri i... svakog dana pitanje, kada će da...

Sada vi snosite odgovornost i normalno je da, ako vam neko od tih ljudi, za koje znate da imaju informacije i da pripadaju tom svetu, bez obzira da li su ovakvi ili onakvi, traži sastanak i želi da javi informaciju, ali vi želite da proverite da li je tačno ili nije tačno, nećete da proverite tako što ćete da zovnete Žarka Koraća, nego ćete, prirodno, da zovete Čumeta ili ne znam već, Legiju, ili već koga od tih ljudi i da od njih to tražite. E, sada, da to ne bi bio Zoran i da to ne bi radio Zoran i da to ne bi bilo u DOS, to je morao neko fizički da odrađuje. Dragoljub nije član stranke. Dragoljub je čovek koji hrani kokoške i svinje celog dana i živi negde van Beograda i ne može sad Zoran da uključuje i njega, nego mu za to treba neko ko je njemu dnevno blizak. Svi su iz Demokratske stranke već ministri, ili su neki funkcioneri. Zoran Đinđić ima dve–tri sekretarice u zgradi DOS tada. Svi ostali lideri DOS su već počeli da rade, da reorganizuju, da dižu svoje stranke, da se pripremaju za najavljene republičke izbore. Zna se da će se uzeti vlast, sprema se podela kolača i imate dva–tri čoveka koji su tu pored vas.

Jedan od njih je Čeda Jovanović kome ništa nije teško, koji je klinac, koji ima 30 godina, koji može da spava dva sata dnevno, koga možete da pošaljete negde 20 puta, pri tome, živi u Surčinu. Znači, on je bio jedan od tih ljudi koji je imao zadatak da u toj početnoj fazi, posle tog vraćanja u neku normalu, sa tim ljudima održava kontakte i da sa tim ljudima proverava informacije, pošto, kažem, na čelu sa Zoranom, pa svi mi ostali, niko od nas pojma nije imao o tome uopšte. Bez obzira na to što su se ljudi bavili politikom, kako ste vi mogli da znate kad vam dođe, ne znam, neko od lidera DOS i kaže: “Evo, predlažemo za mesto načelnika tog i tog dela MUP, Peru Perića”. Nikada čuli niste! Ne znate šta je to, ne znate šta vas čeka. Gde da proverite?

Znači, morate proveriti u tim krugovima, kod tih nekih ljudi. Da proverite jednu stranu, pa drugu stranu, pa treću stranu, i tako dalje, i tako dalje. Ta vrsta bliskosti koja je tom prilikom uspostavljena sa tim ljudima oko 5. oktobra i to Zoranovo, što su oni održali reč i što je Zoran održao reč, eto, to ga je obavezivalo; ali, da opet ne bi bilo da se on kao neki novi lider, najodgovornija osoba u Srbiji, po ceo dan sa njima viđa i sa njima druži, pošto to nije radio ni sa nekim drugima, zašto bi to radio sa ovima, onda je tu funkciju preuzeo Čeda Jovanović.

Da li je on [tako radio] zbog te svoje mladosti, to je ono što je ključno pitanje na koje niko nikada ne može da odgovori – da li zbog tog svog neiskustva, te svoje strahovite potrebe da sve odradi. Da mu kažete: “Čedo, idi sredi onaj zid”, on je u stanju da okreči celu kuću. Da li je on zbog te svoje potrebe imao više kontakata sa njima nego što bi bilo potrebno da ima i što bi neko od nas iskusnijih imao, da li su ga oni naivno u to uvukli pa, kao: “E, sada ćemo mi da ti objasnimo, mi ćemo da ti kažemo”. Pa ga kao maskotu zloupotrebljavali, to nikada niko od nas neće znati; i ako se to i desilo, to se desilo apsolutno bez bilo kakvog znanja samog Čedomira Jovanovića. Ako nisam bio jasan, da lepo kažem, da li to može da bude pitanje neke protivničke strane – da li je Zoran Đinđić znao za svaki sastanak i svaki razgovor između Čede Jovanovića i Milorada Lukovića i, ne znam kasnije, Dušana Spasojevića. On za sastanke sa Dušanom Spasojevićem nije znao. Zoran Đinđić nije imao pojma ko su oni i za njega su postojali samo Dragoljub, Čume, Legija, i dalje on to nije znao. Sada, znao je da tu ima verovatno, nekih stotinu ljudi, ali ko su oni, ko je tu važan u hijerarhiji, ko je tu bitan, to uopšte njega nije interesovalo, niti je u to ulazio, niti je njemu Čeda kada se vrati sa sastanka referisao: “Ja sam razgovarao sa Dušanom Spasojevićem”, nego je tu bio nivo informacije: “Idi, proveri, Čedo, molim te, idi proveri večeras tamo, Čume i ovi, ovi ko god da su ti, pitaj ih da li je to tačno”. “Je li mogu da proverim, dobili smo informaciju da vojska sprema neko oružje, neke prage protiv JSO ili SAJ, ili navodno hoće SAJ protiv JSO, da li je tačno ili nije tačno, rekao mi Nebojša Čović”. “Idi, pa proveri”. I onda Čeda ode i proveri i dođe sutradan i kaže: “Bilo je to i to, ali nema veze, ja ću to da kontrolišem pa ću te obavestavati”. I sada, to je ta neka kontrola akcije, kako će se smiriti sukob između SAJ i JSO, na primer.

To je jedan od sukoba koji su tada, navodno, postojali. Ne znam da li su bili inscenirani od strane JSO, ili je to stvarno bilo, ali znam da je trajala nekih 7–8 dana, ili desetak dana, ta neka vrsta tenzije. Krene SAJ tamo iz Bežanije, kako se zove ono gde su zakopavali leseve, Batajnica, krene odatle u Beograd, a onda ovi iz JSO krenu iz Lipovice pa, kao, spremaju se za neki sukob. Pa sada mi tu nešto

čujemo, recimo Nebojša Čović, na primer, čuje, pa javi Zoranu. Zoran je menadžer, Zoran je odgovoran. Neće Čović sutra da odgovara, ako dođe do tog sukoba. Neće Žarko Korać, Mićun, nego će Zoran Đinđić. Šta je sada? “Čedo, idi brzo, zovi tamo Dragoljuba, proveri Čumeta, pitaj da li je to tačno, ili nije tačno. Onda Čeda dođe i kaže: “Proverio sam, jeste, bilo je nešto, ali ne brini, držaćemo to pod kontrolom”. E sad, to “držanje pod kontrolom”, možda se Čeda oko toga video još 5 puta, možda se svakog dana sretao kod Dragoljuba u Surčinu, ili, nemam pojma, zvao Legiju telefonom da pita, je li u redu, ili nije u redu. Zbog čega? Pa zbog obaveze što je čoveku koji mu je šef, ili pretpostavljeni, predsednik vlade, rekao: “Ne brini, držaću to pod kontrolom”.

I Zorana to ne interesuje, znači, da li je on posle toga trebao da se vidi 25 puta, da li je taj sukob gašen narednih mesec dana ili je ugašen sutradan, njega samo interesuje da se obavesti, da mu Čeda dođe i kaže: “Ono je u redu”. Ili da mu kaže: “Znaš šta, nismo ono mogli da uradimo, moraš ti sada da se uključiš, hajde ti sada na sastanak sa tim i tim”. Znači, govorim o tome kako to funkcioniše. Pretpostavljam da to funkcioniše tako i u vašem poslu, ili svakog od nas ko ima svoje saradnike. Kažete mu da nešto uradi i ne interesujete se da li je 150 puta zvao poslovnog partnera, ili ga je zvao jednom, a 149 puta je bilo zauzeto, ili ga je dobio, pa nije bio tu. Vas interesuje krajnji rezultat. Znači, govorim objašnjavajući, ne izvlačim se da dam odgovor na ovo pitanje. Ne mogu da ga dam tačno tako kako ste me pitali, jer ga ne znam, pošto nisam svedok toga. Ne znam ništa više od onoga što inače znam. To što znam znate i svi vi. Skoro sam stopostotno siguran da je tačno to što on govori, a odgovor na pitanje da li ga je Zoran slao i da li je znao za svaki sastanak sa njima i bio obavešten, jeste ovo moje dodatno objašnjenje.

6. Pitanje člana Sudskog veća Nate Mesarović

Predsednik veća:

Pravo na pitanja ima sudija, član veća Nata Mesarović:

Sudija Nata Mesarović:

Danas, prilikom svedočenja, izneli ste da je “zemunski klan” i njihove vođe, da su imali zaštitu u policiji, sudstvu, zdravstvu, među lekarima i tako dalje. Sada mene interesuje – da li su ti ljudi koji su im pružali zaštitu iz ovih organa vlasti i zdravstva imali kontakte sa čelnicima DOS, ili uopšte sa članovima DOS? Ako jesu, sa kim ili eventualno sa kojim članovima vlade, odakle su vam poznati ti podaci o kojima ste govorili?

Vladimir Popović:

Rekao sam vam. Nivo mojih saznanja je dvostruk. Jedan je na osnovu onoga što sam imao prilike da čujem i pre tog čuvenog sastanka između mene i Ljubiše Buhe, do koga je došlo posle pokušaja atentata na njega. Poznato je da sam, to sam već izjavio, sa njim imao desetine kontakata pre toga i da je prilikom svakog od tih kontakata on koristio priliku da mi na neki način saopšti, stavi do znanja, da bih ja to preneo dalje, koliko su oni kao organizacija moćni i kako imaju svoje ljude. To se nekada pokazivalo vrlo praktičnim, to što je znao pre nego drugi, dobijajući informacije od njih, šta će pisati u kojim novinama, šta će za nekoliko dana ko da izjavi u javnosti, da li će neko negde da bude oslobođen u nekom sudskom procesu, ili neće, naročito onda kada je neko ubijen, ili ako je neko pucanje negde bilo, u roku od 5 ili 10 minuta, uvek je bio on taj koji je preko nekoga dobijao informacije. Kako se do toga dolazi? Ne dolazi se do onih najbanalnijih i najtrivijalnijih, tipa, ukradu nekom automobil od poznanika ili od prijatelja i neko od njih vam to završi u roku od 10 minuta. Znači, to je bio jedan nivo.

Naravno, nikada nisu oni definisali i deklarirali ko su ti njihovi ljudi, ko su te njihove veze. Ono što ovog trenutka svi mi znamo i ono što smo uspeli da saznamo, nažalost akcija “Sablja” je završena ranije nego što je trebalo i zato nismo uspeli da saznamo ko su drugi, osim Pažina (Slobodana). Imate jednog vrlo visokog funkcionera policije, znači vrlo visokog, vrlo visoko mesto, ne u hijerarhiji MUP, nego na ključnom [mestu], koje je za njih važno i koje je za njih bitno, ko je bio pripadnik te organizacije. Imate jednog lekara, onog koji je pobegao, koga danas nema u Beogradu, koji je bio njihov pripadnik, ili njihov član, ili njihov plaćenik. Imate neke od tužilaca, nažalost, koji se sada izvlače bolestima i tako dalje, koji su bili bliski sa njima, dobijali novac od njih. Postoje ljudi koji su nosili novac, na vrlo ključna i bitna mesta, ili neke sudije koje su bili predsednici veća, nažalost, kažem vam, nije ta istraga išla toliko daleko da bismo mogli danas da znamo. Ja da znam ko su, verujete, ne bih čekao ovaj trenutak u sudu da to kažem, nego bih to rekao mnogo ranije. Znači, mogu da spekuliram, mogu da sumnjam, mogu da znam kao što zna svako drugi. Možete u bilo koje tužilaštvo u Beogradu da odete, ili u bilo koji sud u Beogradu i da pet dana sedite u onom kafeu i znaćete kako i sa kim možete da napravite dogovor. Naravno, za to nećete imati nikada dokaz.

7. Pitanja punomoćnika oštećenih Srde Popovića

Predsednik veća:

Pravo na pitanja imaju punomoćnici oštećenih.

Advokat Srđa Popović: Vrlo kratko. Mene zanima samo da nam objasnite, ne znam da li je o tome bilo dovoljno reći, kako ste se vi uopšte našli u okruženju pokojnog premijera Đinđića?

Vladimir Popović:

Ja sam se sa Zoranom Đinđićem upoznao 1992. godine, odnosno pre toga sam se video jednom sa njim u stanu zajedničkog prijatelja, neposredno posle 9. marta 1991. Ja sam početkom tih devedesetih godina obavljao funkciju direktora jedne velike i važne, značajne markentinške agencije, a moji politički stavovi su bili bliski tadašnjoj opoziciji, s tim što sam tada bio blizak Srpskom pokretu obnove i onom delu monarhističkom koji je bio uz prestolonaslednika Aleksandra, pa sam tako i bio deo tog tima povodom njegovog dolaska. Bio sam učesnik 9. marta i bio sam na suprotnoj strani od politike tadašnje Demokratske stranke koju su vodili Dragoljub Mićunović i Zoran Đinđić, smatrajući da su oni suviše mlaki. Ja sam pripadao ovom radikalnijem krilu i upoznali smo se neposredno posle tog 9. marta u stanu jednog zajedničkog prijatelja i posvađali se oko toga kako je trebalo da izgleda 9. mart, a nije izgledao.

Onda sam se 1992. godine, preko drugog zajedničkog prijatelja, sreo u nekim drugim okolnostima i tada počinje naše poznanstvo. Godine 1993. angažovan sam od vrha Demokratske stranke, odnosno Zorana Đinđića, jer tada je predsednik još bio Dragoljub Mićunović, ali je Zoran Đinđić bio nosilac izborne liste Demokratske stranke, i zajedno sa svojom agencijom i sa ostalim saradnicima učestvovao sam u radu na toj njegovoj izbornoj kampanji, toj čuvenoj, iz 1993. godine, sa sloganom "Pošteno", a onda smo se kroz ta 2–3 meseca rada i privatno zbližili, zato što smo bliski po godinama (on je bio neznatno stariji od mene), bliski po mentalitetu, bliski po mnogim stvarima, i od tada je, praktično, krenulo moje i njegovo druženje, a i poslovni rad u smislu moje pomoći Demokratskoj stranci. Nisam postao član stranke, jer me to nije interesovalo, ali sam sve vreme bio uz Demokratsku stranku i radio sam sve izbore, ili sve kampanje Demokratske stranke, izuzev onoga bojkota 1997. godine. Tokom dešavanja kasnije, 1999. godine, da bih objasnio otkud ja u vladi i zašto baš toliko blizak sa njim, u međuvremenu je odnos između mene i njega postao mnogo više prijateljski nego što je bio poslovni, ili što sam ja imao da tako kažem bliskosti i veze sa politikom ili sa Demokratskom strankom. Bio sam blizak politički, ali sam vrlo retko odlazio u stranku i nisam u životu prisustvovao nijednom sastanku, ni– jednom skupu, niti bilo šta, sem onoga čemu su prisustvovali svi ostali građani 1996. godine, demonstracije i tako dalje. To naše druženje, to prijateljstvo preraslo je u jednu porodičnu bliskost i sa njegovom suprugom i decom kao i moje tadašnje devojke, i onda je došla 1999. godina i naše sklanjanje iz zemlje. Pre svega Zoranovo, zbog toga jer smo znali da je prvi na listi, a kako sam ja već tada živeo u inostranstvu, onda je on neposredno posle završetka bombardovanja došao kod mene i onda smo odatle zajedno odlazili u neke posete koje je on organizovao: kod Šredera, kod Havela, ili ostalih lidera, što austrijskih, što evropskih, i tako dalje.

Ja sam bio neko ko je, da tako kažem, predstavljao deo njegovog tima, da ne bude da predsednik Demokratske stranke u posetu nemačkom kancelaru ide sam, sa tašnom, nego ipak ima nekoga pored sebe, nekoga u koga se uzda, ko mu je blizak.

Jednom reči, on je mene postepeno uvlačio u tu političku priču, ali ja sam sve vreme od toga bežao, odgurivao, i onda me je 2000. godine zvao pošto su Savez za promene i neke druge koalicije već počele da rade izbornu kampanju DOS. Ona je imala jako puno "šumova" i nejasnoća zato što su u to vreme imali Miloševića na jednoj strani, a protiv Miloševića formalno kao jednu koaliciju, ali ta koalicija u javnosti nije bila dovoljno artikulisana, jer ste imali i DOS i Savez za promene i Koaliciju "Dan" i Čanka i Isakova, koji su bili neka nova koalicija. Imali ste Koštunicu koji je bio sam za sebe i Zoran je video da će to na loše izaći i onda me je molio da dođem.

Ja tada nisam živeo u zemlji i molio me da dođem na mesec dana, samo da vodim tu kampanju.

Došao sam pošto je Zoran formalno bio menadžer kampanje, ali on nije mogao da bude u Beogradu, nije mogao da se bavi medijima i tom koordinacijom jer je bio na terenu u onom autobusu koji je obilazio Srbiju i onda sam ja došao tačno 1. septembra u Beograd na mesec dana i tih mesec dana se produžilo do petog, a onda petog se produžilo do izbora u decembru, pa sam radio i te izbore koji su bili u decembru, onda sam mu tražio i molio ga da se posle tih izbora ne desi da slučajno negde objavi da će me na neko mesto postaviti, jer mi je to uradio 5–6 godina ranije, kada su bile demonstracije 1996. godine, pa je bez mog znanja najavio da ću ja biti direktor "Studija B", što mi je samo pravilo probleme zbog posla kojim sam se bavio i zbog moje firme za koju sam radio. On je, da tako kažem, poštovao taj naš dogovor i nije me ni na kakvu funkciju postavljao. Tada sam shvatio da to njemu i nije neki veliki problem, pošto su se utrkivali, više je bilo kandidata za ministarske funkcije nego što je tada bilo članova, ali svejedno, znao je da sam mu važan i da sam mu bitan i tražio je, insistirao da makar na mesec dana dođem u vladu, da mu pomognem oko formiranja kabineta. Iz kog razloga? Zbog toga što sam ja imao iskustvo, u prethodnih 15 godina obavljao sam funkciju direktora velike međunarodne firme koja je u određenim vremenskim periodima imala i po 50–60 zaposlenih, i promet od desetak ili petnaest miliona maraka godišnje. I to iskustvo koje sam kao menadžer te firme imao je bilo dragoceno za neko potpuno neiskustvo Zorana Đinđića. Znači, on je bio političar, on je bio filozof, on je imao Demokratsku stranku koja je bila takva kakva je, i to je bio razlog što sam ja pristao da na neki način dođem. Zato se nisam eksponirao, zato me nije bilo u javnosti, jer sam želeo da posle mesec dana ili dva, kada mu pomognem, kada se izvučem, ne bude neki dramatičan sada tu preokret u Srbiji: "Aha, ušao je, pa izašao". Zato nisam davao intervju, zato nisam davao izjave. Nažalost, suprotna strana je to iskoristila pa me je predstavila kao neku mističnu osobu koja je povezana sa kriminalom, koja tu obavlja neke prljave poslove za Zorana i tako dalje, i tih mesec ili dva, nažalost, zbog svih okolnosti – hapšenja Miloševića, izručenje Miloševića, i šta već – protegli su se do kraja.

Srđa Popović:

| Dobro. Ova vaša funkcija u Birou, je li to bila plaćena funkcija?

Vladimir Popović:

| Pa, jeste, s tim što ja nisam uzimao pare. Mislim, kada kažem jeste, pretpostavljam da jeste po nekoj, kako se to zove, sistematizaciji radnih mesta.

Srđa Popović:

| Jeste li vi imali druge izvore prihoda u to doba?

Vladimir Popović:

Ja sam došao kao čovek koji je za ovdašnje prilike relativno bogat i to je jedan od razloga što me je Zoran doveo tu, jer Zoranova vizija formiranja te vlade, ako se sećate, on je to i javno tada govorio, jeste da će u vladu dovesti ljude koji su se prethodno već negde oprobali i dokazali, koji su imućni, koji neće imati potrebe, jer je znao da ne može da angažuje nikoga ko će da radi za 100 maraka. Ne možete da imate ministra koji će da se ubija od posla, da radi tako odgovoran posao za platu koja je bila tada 10.500,00 dinara, nego da će tu doći neko ko je ili materijalno obezbeđen, ili na drugi način rešen, a da može da pomogne u toj stvari i ne da nisam dobijao platu, nego sam i plaćao sva putovanja koja sam zvanično kao član te vlade po odluci vlade obavljao i odlazio sa premijerom, njegove avionske karte u nekoliko prilika. Sve moje avionske karte prilikom zvaničnih odlazaka u Ameriku, hotele gde smo tamo spavali, i tako dalje, ali to je bio dogovor koji sam ja napravio sa njim i to je nešto što je on očekivao i od drugih ljudi. Kao što znate, i Boža Đelić i Pitić ili Vlahović, ljudi koji su već bili dovoljno imućni i o kojima nije moralo da se vodi računa da li će, ako se nađe u prilici da je negde u inostranstvu, moći da plati večeru svom nekom poslovnom partneru ili će gledati i razmišljati kako da špara dnevnicu.

Srđa Popović:

| Je li ikada bilo reči o vašem kandidovanju na bilo koju političku izbornu funkciju?

Vladimir Popović:

| Ne.

Srđa Popović:

| Imate li vi uopšte neke političke ambicije?

Vladimir Popović:

| Ne.

8. Pitanja advokata Radivoja Paunovića

Predsednik veća:

| Pravo na pitanje ima advokat Rade Paunović.

Advokat Rade Paunović:

Gospodine Popoviću, ja bih vas pitao najpre jedno pitanje u vezi sa drogom. Ona je ovde često bila predmet rasprave. Da li vam je poznato bilo šta kada se nova vlast, da li Zorana Đinđića ili možda i ona ranije, trojna, prvi put srela sa pitanjem postojanja, odnosno prvi put srela sa informacijom o postojanju neke droge u trezoru “Komerrijalne banke” – u količini, vi znate da je ona vrlo impozantna i, ako vam je nešto o tome poznato, šta vam je poznato, šta se oko toga diskutovali, odlučilo i na kraju uradilo?

Vladimir Popović:

Poznato mi je ono što je poznato manje–više svima. Ne mogu da se setim ko je prvi to javio meni, ali se sećam da sam ja došao i to rekao Zoranu. To je praktično bio onaj period kada je najvažnija stvar bila za sve nas, ali i za javnost u Srbiji, pošto smo živeli u društvu sličnom današnjem, to znači, svi sve znaju, svima je sve jasno, samo svi ćute i niko ništa ne govori. Kada kažem, slično, u tom smislu, ne mislim da je slično, da su to isti režimi. Ne, nego govorim o atmosferi, onako, svi znaju o čemu se radi, svima je svaka stvar jasna, ali nedovoljno moćni. Znači, znali smo šta radi ta država. Znali smo da se bavi trgovinom droge. Znali smo ko ubija, sve ono što sam već malopre govorio, i tako dalje i tako dalje, i to je znala javnost u Srbiji i od nas se očekivalo da posle 5. oktobra počnu da se te stvari o kojima se suškalo, pričalo, spekulisalo, pojavljivalo, koje su uostalom i sami lideri DOS, dok su bili opozicija, kritikujući tu vlast, javno iznosili, govorili i najavljivali da na dan kad oni budu preuzeli vlast, praktično će početi da se otvara ta Pandorina kutija. Nažalost, to nije moglo da se desi posle 5. oktobra, iz poznatih razloga Koštuničine zaštite najvećeg dela kriminalnog Miloševićevog jezgra, institucionalnog, koje je on uzeo pod svoje okrilje; i drugo zato što je ova vlada praktično bila vlada koja je bila nemoćna da bilo kakvu stvar uradi od postavljenja Zorana Đinđića na mesto predsednika vlade i premijera, bez obzira na to što je, to sam prošli put rekao, njegov glavni plan i glavni cilj bio vođenje privrede, ekonomije ka nekim evropskim i svetskim standardima. U isto vreme, ono što je javnosti bilo mnogo važnije, to je gde su pare, gde je droga, gde su leševi, ko je koga ubio i tako dalje, i sa jedne strane ste imali ogroman pritisak javnosti i medija koji su se sada oslobodili, koji su od vas očekivali to. Nije ih mnogo interesovalo što je Zoran imao sastanak tamo, ne znam, sa Pariskim klubom, pa će oni, ne znam šta će, nešto već. Interesovalo ih je hoće li biti veće plate i da li će odgovarati krivci, iz tog razloga ovo govorim. Znači, iz tog razloga su informacije kao što je ta, ili bilo koja druga koja je bila na tu temu, bile dragocene i imale neku vrstu prioriteta i u toj nekoj našoj dnevnoj komunikaciji, zato što je tom glavnom “tržištu” – pod tržištem podrazumevam javno mnjenje i medije koji su to praktično svakog dana od nas očekivali – bilo neophodno da što pre počnu da se daju dokazi, jer u protivnom ste već počinjali da budete optuživani da ih štite.

Pošto ste imali iskustvo da 4 meseca pre toga jedna strana štiti drugu stranu i već je narod počeo da zbog toga bude nezadovoljan, tako da je neko, ne mogu da se setim ko, ali neko je tu informaciju meni dao. Nije bila u pitanju samo droga nego je bilo u pitanju i neko zlato, mada je ostala poznata samo droga zbog te impresivne količine, ali je bilo i neko zlato. Znam da je bilo neko zlato oduzeto od nekih Šiptara 1999. godine tu po Beogradu, kada su neki eskadroni JSO, ne JSO, izvinjavam se, nego nekih parajedinica DB iz patriotskih razloga ono kada je bio rat na Kosovu 1998. i 1999. godine, pa te neke Šiptare koje su optuživali da ovde prave pare u Beogradu, a finansiraju dole UČK, onda su im oni zatvarali radnje, finansijska policija, otimali zlato i tako dalje. To neko zlato je nađeno tamo negde, ne znam kilogrami neki, ne znam koliko je bilo i onda je to meni rečeno. Ja sam to rekao Zoranu. On je bio super srećan što je to tako. Nije se time ništa posebno bavio, sem da sam imao zadatak da organizujem, pošto mi je to bio posao, pres-konferenciju koja je dan ili dva posle toga održana u zgradi MUP. Nije se održala u zgradi vlade. Ja sam bio u zgradi vlade u Nemanjinoj ulici. Oni su imali svoju informativnu službu, ali s obzirom na važnost takve akcije onda je od mene, mislim, ministar Mihajlović, tražio, zvao me je i rekao da organizujem novinare, da novinari dođu. Ja nisam bio čak tada ni u zgradi. Nekada sam odlazio u zgradu MUP na te sastanke, ali tada nisam i znam da je bila ta pres-konferencija. Moj zadatak je posle toga bio da to distribuiram. Znam da smo imali jedan razgovor, jedino što znam van toga jeste da smo imali jedan razgovor, ne znam, ne mogu da se setim ko, neko iz kabineta sa Ljubom Šiptarom, jer je bilo ono pitanje, pošto su nas zvali, kao da li će on, Ljuba Mihajlović, izvinjavam se, direktor "Komercijalne banke", da li će on odgovarati ili neće odgovarati, da li će biti uhapšen, ili neće biti uhapšen, jer je droga nađena u njegovoj banci i da je on sa nekim iz kabineta razgovarao i rekao, kao: "Hej, otkud ja znam, meni su došli država i rekli daj ključeve od sefa, dao sam ključeve od sefa, a mogli su da drže i mrtve Šiptare, nemam veze sa tim". Znači, to znam i znam posle toga ovu suludu, izmišljenu priču, ne od strane prvooptuženog nego od njegovih mentora koji su sa tom pričom pokušali da uspore ili onesposobe ovaj proces.

Radivoj Paunović:

Drugo pitanje bi bilo: vaš profesionalni i lični odnos sa pokojnim premijerom je manje-više poznat, ne samo iz vašeg izlaganja ovde tokom suđenja, nego i iz informacija koje imamo iz sredstava informisanja. Vi ste malopre govorili veoma detaljno o ulozi koju je Čedomir Jovanović imao u toj neprijatnoj komunikaciji sa tom drugom stranom, štaviše, i Čedomir Jovanović je često govorio o prljavim rukama, ako se ne varam, pa bi moje pitanje bilo: Da li vam je ikada pokojni premijer stavio bilo kakvu primedbu, i najmanju, na tu ulogu koju je Čedomir Jovanović imao u toj komunikaciji sa tom drugom stranom i da li je ikada bilo reči o tome da on to ne radi korektno ili onako kako se od njega očekuje, ili, štaviše, da li je zbog toga možda bio eventualno pohvaljen, ili mu je dato neko priznanje u tom smislu?

Vladimir Popović:

Da vam kažem, nikada komunikacija između nas, s obzirom na to da smo mi pre svega bili prijatelji, znači, nije išla na način da mi sada sednemo, razgovaramo i da obrazložimo i da je on zadovoljan ili nezadovoljan. Mislim, Zoran je bio škr

na komplimentima. Spadao je u tu kategoriju ljudi u koje spadam ja, i to je meni bilo potpuno jasno i blisko. Znači, bio je od onih koji je u stanju da mnogo češće komentariše kada je nešto loše, nego da pohvali kada je nešto dobro, zato što i ja isto smatram da kada je nešto dobro i prirodno je da je nešto dobro. Ne pohvali se pilot aviona kada sleti uspešno iz Amerike u Cirihi, jer mu je to posao, ali je katastrofa ako jednom u životu sleti van piste, a neko može da zameri, a neko ne može da zameri. Hoću da kažem, nije bio ta vrsta osobe koja će sada da hvali neke ljude ili da krivi neke ljude. Nismo razgovarali. Razgovarali smo o Čedomiru Jovanoviću hiljadu puta u hiljadu situacija. Sa nekima je bio prezadovoljan, sa nekim nezadovoljan kao i, uostalom, Čedomir sa njim, ili Zoran sa mnom, ili ja sa Zoranom. To je prirodno u nekoj komunikaciji. Rekao sam malopre, spomenuo sam da sam sa Zoranom imao razgovor u fazi kada ja sa Čedomirom Jovanovićem nisam razgovarao, kada je ta komunikacija između nas prekinuta, da sam tada razgovarao sa Zoranom i da me je pitao šta je to, zbog čega ja sa Čedom ne govorim, o čemu se radi, jer ga je to interesovalo. Onda sam mu rekao da je to zbog toga što sam dobio informaciju da se viđa sa ovim “surčinskim klanom”, ili nesurčunskim klanom, ili “zemunskim”, ili Legijom ili nije važno već sa kim, ko je u tom trenutku bio važan. Nije se on u to udubljavao i ono što znam, znači, a to je što znaju i drugi, da je odnos Zorana Đinđića prema Čedomiru Jovanoviću [bio specifičan], bez obzira na hiljade nekih, hajde da tako kažem, “repova” koji su se za Čedomirom Jovanovićem vukli i u vreme dok je bio predsednik poslaničke grupe – “zebra”, automobili, “novi Marko”, “Krcun”, ponekada možda neko njegovo osiono ponašanje, izjave, dranje za skupštinskom govornicom i tako dalje... Znači, on je i u to vreme bio neko ko je vrlo osporavan i od strane samih koalicionih partnera iz tog DOS da, bez obzira na te neke njegove, da tako kažem, klinačke, ili kako god da ih nazovemo ispade koji ne doliče funkciji koju je obavljao, da je Zoran Đinđić, to je rekao i meni i mnogim ljudima, da je bez obzira na sve to, Čedomir Jovanović jedina osoba iz Demokratske stranke čiju je svaku političku izjavu spreman da potpiše blanko, “za razliku, nažalost, od ostalih mojih potpredsednika i članova stranke gde kada vidim da progovore, tresem se pola sata šta će reći”. Znači, njemu je Čedomir Jovanović bio važan i bitan zato što je suština stranke – politika i zato što je Čedomir Jovanović jedini pored njega znao da dà izjavu ili odgovor na svako pitanje, a da ne mora da zove Zorana da pita, konsultuje “E, šefe, šefe, zovu me, šta da kažem, šta da kažem”? A da ne govorim kada imate intervju pa kada ne možete da znate koja će vam sve pitanja postaviti, da ga je i po tom pitanju vrlo cenio, ali to znaju i svi ostali iz stranke.

Radivoj Paunović:

| Hvala.

9. Pitanja advokata Bože Prelevića

Predsednik veća:

| Pravo na pitanja ima advokat Božo Prelević.

Advokat Božo Prelević:

| Nakon atentata na premijera Đinđića, da li se u zgradi vlade obavio razgovor sa osobom, šefom obezbeđenja zgrade vlade, Koprivicom i da li nam možete reći više informacija šta ste tom prilikom saznali?

Predsednik veća:

| Predsednik veća donosi **REŠENJE ZABRANJUJE SE** pitanje advokata Bože Prelevića zato što je pravno nedozvoljeno, jer je svedok Danilo Koprivica saslušan na glavnom pretresu i sva obaveštenja i podaci koji su prikupljeni van Zakonika o krivičnom postupku ne mogu biti pravno relevantni.

Božo Prelević:

| Nakon atentata, ili u vreme atentata, da li ste vi imali neku funkciju u vladi Srbije?

Vladimir Popović:

| Da.

Božo Prelević:

| Hoćete reći koju?

Vladimir Popović:

| Sekretara Biroa za komunikacije. Istu koju sam imao i pre toga, sekretar Biroa za komunikacije. To je jedina funkcija koju sam imao od dana mog ulaska u vladu do dana izlaska iz vlade, koji je bio 4. jula 2003. godine.

Božo Prelević:

| Da li ste dobijali bilo kakve pismene ili usmene izveštaje iz državne bezbednosti, odnosno BIA, a one izveštaje koji su prosleđivani vladi, da li ste imali priliku da to čitate, da se upoznate sa njihovom sadržinom?

Vladimir Popović:

Kada? Od dana kada sam bio u vladi do dana kada sam izašao iz vlade?

Božo Prelević:

| Da.

Vladimir Popović:

| Imao sam priliku.

Božo Prelević:

Znači, da li je u tim informacijama bilo, posebno krajem 2002. godine i početkom 2003. godine, bilo kakvih izveštaja o ugroženosti premijera?

Vladimir Popović:

Da vam kažem, ne sećam se, pogotovo krajem 2002. godine nisam bio u prilici, nisam bio u situaciji. Kao što je poznato, ja sam iz vlade otišao na jedno mesec i po dana, to je bilo u novembru 2002. godine i delom u decembru 2002. godine i tada nisam bio u prilici da čitam te izveštaje, pri čemu, ako treba da pojasnim odgovor na prvo pitanje, ja sam imao priliku da čitam izveštaje koji su stizali iz državne bezbednosti tako što sam najveći broj tih izveštaja dobio od Zorana. On ih dobije, a ja ih nisam dobijao po svojoj sistematizaciji, nego ih dobije Zoran i onda, kad ja sedim kod njega, kada ima potrebu da mi nešto objasni, da mi pokaže, ili, otkud znam šta, kaže: "Evo, pročitaj, vidi šta piše". Ili u sklopu poslova koje sam obavljao i koje sam ja radio, tako da ne mogu da potvrdim da li je postojao pismeni dopis krajem 2002. godine iz Službe državne bezbednosti o ugroženosti Zorana Đinđića. Postojala je akcija koja je završena 1. novembra 2002. godine privođenjem Makine grupe, gde je direktno bilo pripremano ubistvo Zorana Đinđića i članova njegove porodice, pa je to, da tako kažem, jedan element priče. Postojale su vrlo često neke informacije da su neki zatvorenici iz nekih zatvora pušteni ili pobjegli, kao što je bio slučaj krajem 2002. godine da je neki plaćeni ubica iz nekog niškog zatvora pobjegao, pa se odmah to povezivalo da se to odnosi na Zorana, tako da nisam video, a ne sećam se da li je u nekom od tih izveštaja baš deciderano pisalo i takvi izveštaji mislim da nisu nikad ni postojali. BIA takve izveštaje nikad i ne radi. Vi možete u izveštajima... to što se dobije od BIA, vi ste imali priliku, verovatno, kao i mnogi drugi da čitate to. To je uglavnom gomila nekih gluposti i budalaština. Dete iz osnovne škole može bolje da sastavi taj dopis u kome tu piše neki operativac, neka veza u nekoj kafani, sedeo pa je slušao, pa mu je taj rekao da mrzi vlast, a blizak je sa ovima, a postoje indicije da će uraditi to i to, tako da se ne sećam tačno da li je postojalo.

Božo Prelević:

Kažite mi, molim vas, vi ste sada rekli da ste bili jedan period van vlade. Da li to znači da ste, od januara 2003. godine ili od Nove 2003. godine do atentata, bili u vladi i obavljali funkciju?

Vladimir Popović:

Da.

Božo Prelević:

Da li ste na bilo koji način bili uključeni u istragu koja je sprovedena nakon atentata, istragu policije?

Vladimir Popović:

Jesam. Kako da ne. Ja sam bio poslednja karika u toj istrazi, a to znači moja funkcija sekretara Biroa. Moja obaveza je bila da ono što dobijem od istražnih organana, što

su oni radili na terenu, ili u kabinetima, već gde su radili i što odluče da treba da ide u javnost i da može da ide u javnost, da nije protivno zakonu, da ne šteti istrazi i tako dalje, moj zadatak je bio da to saopštim novinarima. Ako ste mislili na istragu koju sprovode policija i tužilaštvo, naravno da nisam. Nije niko sem njih.

Božo Prelević:

Vezano za to, vi dolazite vrlo brzo, koliko sam razumeo iz vašeg prethodnog iskaza, nakon atentata u zgradu vlade?

Vladimir Popović:

Tri-četiri minuta pošto je vozilo sa Zoranom otišlo iz zgrade vlade.

Božo Prelević:

Da li vi ulazite na taj ulaz?

Vladimir Popović:

Ulazim, da, na taj ulaz ulazim, jer sam se parkirao od strane kafića "Monjument" i zgrade gde je to bilo, i ulazim ja i dva pripadnika policije koja su sa mnom išla i onda se neko iz tog ulaza broj 5 drao: "Beži, beži, beži, pucaju, pucaju, pucaju!" Tada sam shvatio, mislim, čuo sam preko telefona pre toga, da je bilo pucanje na vladu, ali tada nas je neko uvukao unutra. Ne sećam se ko je taj ko je tu bio. Nikog nije bilo. Znači sve je bilo prazno, ali mi smo ušli tu, ja i dva pripadnika policije.

Božo Prelević:

Nisam razumeo najbolje, da li ste vi čuli šta se desilo pa ste došli u vladu, ili ste inače krenuli u vladu?

Vladimir Popović:

Da. Dao sam izjavu o tome i rekao, znači, mene je zvala jedna devojka i rekla mi je, zato sam i došao i krenuo sa tog parkinga i zato sam tom prečicom i došao tu, da bih što pre došao do vlade.

Božo Prelević:

U trenutku ulaska na taj ulaz, da li ste vi primetili da li je neko obezbeđivao te dokaze, materijalne tragove koji postoje oko ulaza unutra?

Vladimir Popović:

Kažem vam da je neko bio tu na vratima. Neko, ne znam da li je to bio Koprivica, ili je bio neko ko je inače tu bio na tim vratima, jer na svakim vratima zgrade vlade bio je poneki pripadnik policije koji se bavio obezbeđenjem. Sećam se da sam video tu neku krv i sećam se da je on nama rekao: "Beži, beži, sklanjaj se, sklanjaj se, ovde se puca", i tako dalje. Onda sam vrlo brzo posle toga ušao unutra i više se ne sećam šta je bilo.

Božo Prelević:

Ja se izvinjavam što ću skakati sa teme na temu. Vi ste spomenuli u jednom trenutku dan, ili 5. oktobar, ili 4. oktobar, kao dan kada je došlo do kontakta između pokojnog Zorana Đinđića i Bracanovića i Legije.

Vladimir Popović:

Ne znam da li Bracanovića. Mislim samo Zorana Đinđića i Legije.

Božo Prelević:

Nebitno.

Vladimir Popović:

Pa, bitno je.

Božo Prelević:

Dobro. Znači, evo, pitanje je sledeće: da li su gospodin Bracanović i ovde prvookrivljeni Ulemek, po onome što ste vi znali, bili ljudi od najvećeg poverenja Radeta Markovića?

Vladimir Popović:

Radeta Markovića?

Božo Prelević:

Da.

Vladimir Popović:

Pa, može da se kaže. Da.

Božo Prelević:

U jednom delu svog iskaza rekli ste da su u MUP prihvaćene neke sugestije, rekli ste, ako sam dobro zapisao: "Bili smo prinuđeni da postavimo Bracanovića". Da li možete da nam objasnite zašto ste bili prinuđeni, da objasnite tu prinudu, da li je moglo drugačije, znači, čime, da li mogu da shvatim da je to bilo ucenjeno, znači, prosto da pojasnite to što vi, mislim, dobro znate jer ste tada bili na izvoru informacija?

Vladimir Popović:

Da vam kažem, mogu da vam objasnim, samo kada biste mi rekli šta vam tačno tu nije jasno?

Božo Prelević:

Vi ste rekli da je došlo do određenih kadrovskih rešenja koja su, između ostalog... da je neko vodio kadrovsku politiku?

Vladimir Popović:

| Razumem, ali šta vam tačno nije jasno, da ne bi bilo ponovo...

Božo Prelević:

| Zašto ste morali da prihvatite?

Vladimir Popović:

| Pa, dobro. Pokušaću da ponovim ono što sam ovom prilikom rekao. Zoran Đinđić je bio optuživan da je izdajnik, da je čovek koji lako pušta niz vodu svoje saradnike, da je čovek koji je pragmatik, koji je filozof..

Predsednik veća:

| Samo jedan momenat da vas prekinem u vašem odgovoru. Nemojte odgovarati ponovo ono što ste već rekli. To je zabeleženo, postoji u transkriptu, to ste već i objasnili. Nego, da li imate nešto da dodate van svih razloga koje ste naveli, znači konteksta dešavanja, istorijskog događaja, u pogledu odnosa koji je imao vrh DOS, uključujući i Zorana Đinđića, sa JSO, njegovim tadašnjim komandantom, prvookrivljenim Miloradom Ulemekom, da li imate još nešto da dodate što smatrate da je bitno u cilju dopune eventualno odgovora na ovo pitanje?

Božo Prelević:

| Izvinjavam se, da preformulišem?

Predsednik veća:

| Ne morate ništa preformulisati. Vi ste postavili pitanje. Međutim, odgovor koji vi dajete ne morate ponavljati jer smo već to čuli.

Vladimir Popović:

| Pa, ako mogu da odgovorim na ovo drugo pitanje, to bi bila samo potvrda da je Zoran jedan loš karakteran čovek koji je eto, iskoristio ljude pre 20 dana ili mesec dana, da pomogne da dođe na vlast, a sada kada treba nekom od tih ljudi da se revanšira, na neki način da im učini, on to ne radi. Uostalom vama mogu da odgovorim lakše nego nekom drugom: vi ste bili koministar, tri meseca koministar policije, pa ste isto tako bili prinuđeni u ta tri meseca da, ili ne smenjete neke ljude sa nekih funkcija za koje znate da su morali da budu smenjeni, ili da neke ljude postavite na neke funkcije jer je tada došlo, u tom periodu vašem je došlo ipak do nekih rokada i menjanja. Odgovor na to pitanje može da bude zbog čega Dragan Ilić, koji je bio načelnik kriminalističke policije u vreme dok ste vi bili koministar, nije sklonjen iz zgrade policije kao general, nego je i dalje vladao tom istom policijom, jer ste bili prinuđeni, s obzirom na političke okolnosti.

Božo Prelević:

| Ja bih onda bio svedok. Ne mogu da imam tu okolnost.

Vladimir Popović:

Pokušavam samo da vam objasnim to što vam nije jasno, što mislim da većini jeste.

Božo Prelević:

Znači, pitanje je samo šta bi se desilo da niste prihvatili ta kadrovska rešenja?

Vladimir Popović:

Pa, kažem vam, ne znam šta bi se desilo. Ko zna šta bi se desilo. Možda bi pobuna "Crvenih beretki" bila u februaru, ne znam.

Božo Prelević:

Nakon, da kažem, razdvajanja ta dva klana, "surčinskog" i "zemunskog", odnosno sukoba između Buhe i Spasojevića, da li ste imali informacije, saznanja, da je "zemunski klan" hteo da ubije Ljubišu Buhu i da li ste imali informacije koji su razlozi; ako su to hteli, zašto su to hteli, ako ste imali informacije?

Vladimir Popović:

Pa i to sam rekao. Imali smo informaciju, znači, ja sam informaciju dobio posredno, da Ljubiša Buha loše stoji kod Duće i Legije još nekoliko meseci pre nego što se desio taj pokušaj atentata. Podsetiću vas da je par meseci pre nego što se desio taj atentat nestala žena Ljubiše Buhe i da je u javnosti za njen nestanak direktno optuživan Ljubiša Buha, a da je ona nestala i bez obzira što je povod bio porodični razlog, što se u međuvremenu Ljubiša Buha sa nekom drugom ženom oženio i dobio dete. U suštini, priča je bila da je Ljilja Buha rešila da progovori za vezu mafije i Ljubiše Buhe (drugim rečima, Ljubiše Buhe, ne Miloševića i tog perioda, nego, naravno, Zorana Đinđića, Čede, Bebe, DOS i tako dalje) i da je to razlog što je on nju ubio. I on je tada bio i u bolnici, imao je onaj problem, ono trovanje, mada se tada nije znalo da je trovanje. Međutim, to su bile gradske nepotvrđene priče koje su delom dolazile i od samog Pažina (koji je imao funkciju, bar tada zvanično za policiju, našeg čoveka u njihovim redovima) da Ljubiša Buha stoji jako loše i da su ovi vrlo nezadovoljni, da je tu među njima došlo do nekog sukoba. Naravno da nismo imali nijedan materijalni i jasni dokaz, čak ni na sam dan atentata, to sam takođe rekao, da su me zamolili da odem i da se nađem sa njim, da iskoristim tu priliku. Nenad Milić, Milan Obradović, koji su pokušavali prethodno sa Ljubišom Buhom, znači, to takođe može da se proveri preko inspektora kriminalističke policije beogradskog SUP u toj fazi, kada su dvadesetak dana, ili mesec dana pre nego što je bio taj pokušaj atentata, pokušavali sa njim da naprave dogovor da prizna šta ima da prizna i da će ga spasti. Takođe, mislim da sam to ovde na ovom svedočenju izjavio, da me je dvadesetak dana pre nego što je bio pokušaj atentata na Ljubišu Buhu, on zvao i dao mi brojeve tablica neka dva automobila koja su ga pratila i jurila, nekog "pasata", da sam sve te podatke predao policiji, da je policija onda to iskoristila pa su ga ponovo zvali na razgovor i terali ga da im dâ podatke, i tako dalje. Meni je zamenik ministra policije Milić rekao: "Ne vredi, razgovarali smo, pravi se lud. Inspektori ne mogu od njega ništa da izvuku. Neće ništa da kaže. Nemam pojma". Samo kao, eto, nekoga juri i iz tog razloga sam se ja i pojavio nekoliko sati posle tog

pokušaja atentata na mestu gde je bio pokušaj atentata na njega i pokušao da sa njim, u tom razgovoru, to izvučem. Objasnio sam da mi je rekao da nema veze, da je rekao da ne zna o kome se radi, da mi je poslao tog dana popodne Sašu Aleksa, direktora njegove firme za asfaltiranje koji mi je rekao da to radi vojska i ništa dalje nisam znao do narednih desetak dana, kada je došao kod mene u agenciju i rekao mi onda, ispričao sve to što se zna. Tako da smo direktna saznanja, da oni stoje iza toga, praktično dobili tek kada je bila akcija "Sablja" i kada smo dobili potvrdu od učesnika onih koji su bili tu, a informaciju da oni stoje iza toga od samog Ljubiše Buhe. On je pretpostavljao da je to tako, pretpostavljao, odnosno bio siguran, ali nije imao nijedan materijalni dokaz da su to oni, sem što sam takođe potvrdio da smo na dan kada je bio atentat na Ljubišu Buhu dobili posrednu informaciju iz Kule da je Legija dva ili tri sata posle toga sa još jednim pripadnikom JSO uleteo u tu njihovu bazu i došao u Kulu i da je to njima bilo čudno, zato što ga pre toga nije bilo mesec i nešto dana, a nedelju dana pre toga im je stigla razglednica iz Dominikanske Republike koju im je Legija poslao, jer je tamo bio na odmoru. Da li je bio stvarno ili nije, ne znam, ali im je to bilo čudno. Stigla im je razglednica da je u Dominikanskoj Republici, a to jutro je uleteo u Kulu. Znači, to su bile neke, da tako kažem, insinacije da možete da posumnjate i da zaključite, ali ne dovoljno da bi policija mogla na osnovu toga da preduzme nešto.

Božo Prelević:

| A motive tog pokušaja znate, ne znate?

Vladimir Popović:

Pa, ne više od onoga što znamo svi mi, da je među njima došlo do nekog sukoba, odnosno da im je Ljubiša Buha počeo da izvrđava i da im je bio vrlo nezgodan svedok, s obzirom na to da je bio velikim delom uključen u te njihove aktivnosti koje su radili prethodnih godina i da su hteli da se reše nezgodnog svedoka, a u isto vreme super zgodno, to sam prošli put pričao, da, ako se ubije Ljubiša Buha, time će se reći da su sva kriminalna dela koja su bila u Srbiji u poslednjih deset godina, uključujući i ove otmice, koje su oni radili, praktično rešena, jer iza toga stoji Ljubiša Buha. Dejan Milenković, kao desna ruka Ljubiše Buhe, to su svi znali, bio je neko ko bi to verovatno potvrdio i onda bi stvar bila potpuno rešena i za politiku i za pravosuđe.

Božo Prelević:

| Da li ste u tom periodu 3 godine vlade nekada tražili od Veruovića da se zaštiti određeni svedok uoči svedočenja pred Okružnim sudom u Beogradu i da li se radi o Stanku Subotiću, i da nam objasnite, ako je to tačno, od koga je on bio ugrožen?

Predsednik veća:

| Samo jedan momenat. Kolega Preleviću, samo nam objasnite kakve to veze ima sa predmetom ovog krivičnog postupka?

Božo Prelević:

| Svedok je u svom iskazu na prethodnom pretresu govorio o frontovima koji su

| napravljeni, pa je onda “zemunski klan” i premijera Koštunicu i još neke ljude stavio u jedan front. Mene sada interesuje, prosto, da li...

Vladimir Popović:

| Mogu li da odgovorim?

Predsednik veća:

| Izvolite.

Božo Prelević:

| Znači, mene interesuje da li postoje dva fronta i da li su ovi ljudi pripadnici sada drugog fronta, s obzirom na to da postoje pokušaji ubistva, prosto mislim da je to važno, ali ako vi hoćete, zabranite pitanja, ja se neću buniti.

Predsednik veća:

| Nije to pitanje zabranjivanja, nego ne možemo mi sada u šiframa ovde razgovarati i znate šta je predmet.

Božo Prelević:

| Sledeće pitanje trebalo je to da bude.

Predsednik veća:

| Nije to sada pitanje vaše lične zainteresovanosti za određene stvari, nego treba dovesti u vezu ipak sa ovim odnosima o kojima pričamo vrlo široko.

Božo Prelević:

| Naravno, ja mislim da je...

Predsednik veća:

| Ali sada vi govorite o jednoj ličnosti, jednog Stanka Subotića, da li ga je obezbeđivao Milan Veruović. Što o tome nije svedočio Milan Veruović kada već pričate o tome, pošto ste vi zastupnik njegovih interesa u ovom krivičnom postupku?

Božo Prelević:

| Znači, ja sam od ovoga saznao...

Predsednik veća:

| Pa, kada već razgovaramo o tome, onda bi trebalo da pitamo i njega u vezi s tom činjenicom, što je ona uopšte bitno vezana za predmet? Možete li to da objasnite, vezu? To je suštinsko pitanje, da bih mogao da ga zabranim, jer ne znam šta se krije iza toga. Vi pričate nešto u šiframa, postavljate pitanja o kadriranju u MUP, o ne znam već čemu, ali hajde da vidimo to pitanje u kakvoj je vezi, da li je Milan Veruović obezbeđivao Stanka Subotića kada je svedočio, a predmet je ovde ubistvo predsednika vlade, hajde samo to da vidimo, pa ako nam to objasnite, dozvolićemo da odgovori.

Božo Prelević:

| Evo, gospodine predsedavajući, znači, ja mislim da je iskaz svedoka vanredno važan i prosto odslikava ceo taj...

Predsednik veća:

| Nemojte sada govoriti o iskazu svedoka da li je važan, nije važan, o čemu se radi, nego recite mi samo činjenično o čemu se tu radi? Dajte samo vezu između predmeta i toga što pitate.

Božo Prelević:

| Ja sam vam rekao, znači, radi se o iskazu svedoka koji je rekao da postoji jedan front.

Predsednik veća:

| Kakve ima veze front sada sa Stankom Subotićem, to nam objasnite?

Božo Prelević:

| Pa, ukoliko jedan front pokušava ubistvima da se obračuna sa drugim frontom, mene prosto interesuje, istine radi, istorije radi, da li su ovi ljudi pripadnici tog drugog fronta ili ne?

Vladimir Popović:

| Vi optužujete Subotića da pripada nekom od kriminalnih frontova?

Božo Prelević:

| Ja samo pitam. Ne. Taman posla, nemojte ulaziti u to, ja to nisam rekao. Znači mene samo interesuje...

Predsednik veća:

| Odgovorite.

Vladimir Popović:

| Nije tačno da sam od Milana Veruovića tražio da brani Subotića i da ga obezbeđuje, pošto Milanu Veruoviću šef nije bio Beba Popović, nego Zoran Đinđić. Znači, mogao je samo da mu tu naredbu da Zoran Đinđić, tipa: "Milane, javi se Bebi i vidi sa Bebom šta treba da se uradi". Jedina stvar u koju je on bio umešan jeste ta što je posle 5. oktobra Stanko Subotić trebalo da dođe u Beograd na neko od svedočenja, na neko od suđenja koje je imao, a prethodnih 5, 6 ili 7 godina u zemlju nije smeo da dođe pošto je bio jedan od ljudi koji je bio na listi te mafijaške strane i tako dalje, da će biti... je li me gledate? ili me slušate...?

Božo Prelević:

| Ja vas slušam, apsolutno.

Vladimir Popović:

| I da mu je pretela opasnost da, kada dođe u Beograd, s obzirom na to da je bio

prijatelj Zorana Đinđića, koji je u to vreme bio predsednik vlade, bilo bi strahovito da čovek koji dolazi u Beograd, koji treba da ode na sud, a koji pri tom treba da ode posle toga i da se vidi sa Zoranom, da mu se nešto u Beogradu desi. Zoran je onda (a da se ne desi da Subotić ne dođe na suđenje, jer ako ne dođe na suđenje u Beograd i to suđenje u Beogradu koje je on imao, za vašu informaciju, jeste po njegovoj tužbi koju je on vodio protiv nekih ljudi iz prethodnog perioda i pretila je opasnost da zbog njegovog nepojavljivanja na sudu taj sudski proces bude okončan, a pošto se već vodila hajka protiv njega, da bi ipak došao, a pošto se čovek plašio da dođe, a mi nismo upravljali, ja ne znam tačno kada je taj period bio, mislim da je to bilo u periodu između 5. oktobra i postavljanja nove vlasti januara meseca), da bi mogao da dođe na sud, Zoran je rekao: “Neka dođe, mi ćemo mu srediti da bude obezbeđen”. I onda je to rekao nekome od njegovih. Da li je to bio Milan Veruović ili je bio Keza, koji je dugo vremena bio načelnik, odnosno šef Zoranovog obezbeđenja, ja ne znam, ali ne znam zašto vam Veruović i Vrzić sa kojima po ceo dan sedite nisu rekli da postavite pitanje i za Acu Lupšića, vlasnika “Blica”, koga je takođe išao da čeka na aerodrom, ili mnoge strane delegacije koje smo u tom periodu čekali na aerodromu. A pošto sam ja bio sam, nisam imao nikakvo obezbeđenje, a išao sam u Zoranovo ime da sačekujem te ljude, onda je Zoran slao svoje obezbeđenje, tako da ne vidim zbog čega je to pitanje postavljeno, sem ako ne treba da služi da vaš partner Vrzić to u “Ninu” treba da objavi u narednom broju.

Božo Prelević:

Dobro. Danas ste rekli da su ti Englezi koji su trebali da obučavaju ljude iz UBPOK bili upoznati sa događajima oko Ljiljane Buhe “i šta spremaju”. To ste rekli – “i šta spremaju”. Na šta konkretno mislite kada kažete “i šta spremaju”, da li to ima veze sa atentatom?

Vladimir Popović:

Da. Ima veze sa atentatom zato što se taj razgovor desio posle hale “Limes”. Taj razgovor, za koji sam rekao da je vođen između predstavnika engleske Službe u mojoj kancelariji, na tom sastanku su bili prisutni pored mene i Nenad Milić i Čeda Jovanović, tako da na tom sastanku – razgovoru koji se vodio nedelju dana posle “Limesa”, a deset dana pre Zoranovog ubistva, a već posle hale “Limes” znali smo da je i tokom “Limesa” bio praćen, kao i na Kopaoniku, i to uz pomoć tih specijala (mobilnih telefona).

Božo Prelević:

Da li ste vi učestvovali u objavljivanju onih fotografija onog dana nakon ubistva i da li ste to dobili od nekog, odnosno da li ste učestvovali i da li ste vi objavili te fotografije u medijima, mislim na Biro za komunikacije?

Vladimir Popović:

Koje fotografije, budite precizni?

Božo Prelević:

One sa optužnice?

Vladimir Popović:

| Poternicu?

Božo Prelević:

| Jeste.

Vladimir Popović:

| Znači, poternicu celu, to je fotografija i tekst?

Božo Prelević:

| Jeste.

Vladimir Popović:

| Tehnički, da. Biro je to distribuirao medijima, a to smo dobili od Ministarstva unutrašnjih poslova. Oni su to čak sami na svom kompjuteru prelomili, a nama dali jer, kako se sećate, to su fotografije koje oni imaju i podaci, lični podaci tih ljudi koje takođe ima policija.

Božo Prelević:

| S obzirom da ste vi vrlo, vrlo informisan čovek, da li su postojale indicije koje ukazuju na to ko je finansirao sam atentat i sve to što se dešavalo pre atentata?

Vladimir Popović:

| Pa, da vam kažem...

Božo Prelević:

| Vi ste govorili nešto o inspiratorima...

Vladimir Popović:

| To što me pitate sada nije pitanje informisanosti, nego je pitanje parasposobnosti, ili vidovitosti, ili..., pa da se to zna, to bi bilo već ovde u sudskom procesu.

Božo Prelević:

| Znači, ja vas pitam da li ste došli do toga?

Vladimir Popović:

| Pa, ako pratite javnu scenu, da sam ja to znao, ne bih čekao ovaj dan da to kažem vama, nego bi to bilo u javnosti onog trenutka kada bih saznao. Teško da bih ja to krio do dana kad biste mi baš vi izvukli taj odgovor.

Božo Prelević:

| Ja se stvarno izvinjavam, ja ne izvlačim nikakav odgovor. Znači, ja postavljam pitanja u okviru postupka i pokušavam da budem maksimalno korektan. Vi na ta pitanja možete da kažete: "Neću da odgovaram". Radite šta god hoćete.

Vladimir Popović:

| Ne. Hoću da odgovorim.

Božo Prelević:

| Interesuje me još jedna stvar. 21. oktobra, odnosno, ja ću se obratiti sudu, pa sud ako dozvoli pitanje.

Predsednik veća:

| Zašto se, kolega, sada obraćate sudu kada sam vam dozvolio da neposredno postavljate pitanja svedoku.

Božo Prelević:

| Da li ste 21. 10. 2003. godine u agenciji "Spektra" dali svedoku Milanu Veruoviću pisani tekst šta on treba da kaže u sudu?

Vladimir Popović:

Ne. Nije tačno. Ne znam da li je to bilo 21. oktobra ili je bio neki drugi datum, ali Milan Veruović jeste bio u agenciji "Spektra" nekog od tih dana, verovatno je to taj datum. Pretpostavljam da je to taj datum. Ja sam zvao Milana Veruovića tog dana da ga pitam, pošto sam video, pročitao u novinama, njegovu izjavu, gde je rekao da je čuo treći metak i da postoji treći metak, a s obzirom na to da sam se sa Milanom Veruovićem video prvi put 13. marta tako što sam došao verovatno među prvih 5-7 ljudi koji su ga posetili kada je bio u fazi da prima posete, pošto je 12. bio operisan i bio je u komi, ja sam 13. došao u njegovu sobu, zajedno sa Čedomirom Jovanovićem i sedeo sa njim jedno pola sata i razgovarao i pričao; i, od tog dana pa do dana kada sam pročitao to u "Blicu" imao sam najmanje 15 ili 20 razgovora sa Milanom Veruovićem na temu samog atentata, šta se desilo, kako se desilo. Od toga prvog razgovora, što je 13. meni i Čedi rekao, ne da ne zna za tri metka, nego dva, nego čovek nije znao ništa šta je bilo. Zna samo, jedina stvar koju mi je tada rekao je da se okrenuo i da je čuo Zorana kada je rekao: "Jaoj", i da se on okrenuo i da je rekao: "Šefe... "

Posle toga sam ga video prvi put posle mesec dana, znači mesec dana posle toga kada se prvi put pojavio sa štakama, ne znam, na nečemu, možda je to bilo, recimo, 40 dana nakon Zoranove smrti, ili, već se ne sećam, ali nešto je bilo i tada sam sa njim razgovarao. Razgovarao sam sa njegovim bratom puno puta. Razgovarao sam sa Vladimirom Vukosavljevićem koji im je bio šef i koji je sedeo tamo u BIA, i tako dalje, i sa svima. Sa vozačem Sašom Bijelićem. Sate i sate sam proveo u razgovorima na tu temu. Nikada niko od njih nije postavio ne priču da postoji treći metak, nego bilo šta slično. I onda kada sam to pročitao u novinama pozvao sam Čedu Jovanovića za koga sam znao da je kum sa Veruovićem ili su školski drugovi, ili je neko nekom tu krstio dete i znao da su bliski, i pitao ga: "Šta je ovo što Milanče danas priča u novinama"? On je rekao: "Ma, nemam pojma, otkud znam šta je, stranka, ovo, ono". Onda sam ja pozvao Milana Veruovića, pozvao ga i pitao ga: "Milane, šta je ovo"? I onda je on meni nešto počeo da objašnjava nemušto: "Pa znaš, ne, pa kao..". Ja sam rekao: "Što ne dođeš u "Spektru" da mi kažeš šta je bilo"? Došao je do "Spektre", mi nismo bili sami, tako da to, da li sam mu davao

izjavu, ili mu nisam davao izjavu za suđenje i svedočenje, mogu da potvrde još tri osobe koje su bile tada u toj kancelariji.

On je došao sa objašnjenjem zašto je rekao treći metak. Ja sam ga pitao: “Da li ti znaš da to što sada radiš za treći metak samo omogućava protivničkoj strani, ubicama i njihovim advokatima”, pošto ako se sećate, u novinama, gde je bila izjava Milana Veruovića da postoji treći metak, u istim tim novinama su advokati optuženih jedva dočekali tu temu i počeli da razrađuju kako, ustvari, oni nisu ubili Zorana Đinđića, kako iza ubistva Zorana Đinđića nema nikakvog “surčinskog”, “zemunskog” klana, a ne daj Bože JSO i komandanta Legije, kako, evo, sada to počinje da se para, kako su, ustvari, Zorana ubili neki drugi, i tako dalje. Onda sam ga ja pitao pred tim ljudima: “Da li ti znaš da ovo sada omogućava ovoj drugoj strani, da ta druga strana sada može tebe da uzme kao svedoka da dokazuje da to nije tako”? Na šta je on meni rekao: “Ne, ne, ne, ma kakvi, oni su klošari, oni su ubice, ali ne bih želeo da se izvuku i neki drugi. Nije sporno da su ovi u tome učestvovali, ali sam siguran da su bili i neki drugi”. – “Koji, Milane, to drugi, odakle ti ti drugi, kako si saznao da su ti drugi, kako to, naknadno, da si se posle 8 meseci setio da si sada čuo treći metak”? Jer, valjda je to mogao da mi kaže prvi dan kada smo se videli, videli smo se 13–og. Pa, hajde, ako je bio šokiran 13–og, mogao je da mi kaže sledeći put kada smo se videli, ili bilo koji drugi od tih puta, i onda je on rekao: “Pa, dobro, eto, šta da radim, navukli su me ovi, šta da radim sada, kako da izvučem štetu”. A onda sam mu ja rekao: “Štetu možeš da izvučeš tako što ćeš sada da okreneš medije, B92, Blic i ove kojima si dao izjavu i da kažeš da te nisu dobro preneli” i pomogao sam mu u sastavljanju izjave koju je on dao naknadno. Takođe, može da se proveri preko medija. Objavljujući šta je hteo da kaže time, teorija trećeg metka, jer ja njemu nisam osporavao da on može da veruje da pored Zvezdana i Legije i Simovića i tako dalje, možda postoje još neke ubice, ali je problematično bilo u njegovoj izjavi to što je ta izjava bila jedna vrsta alibija i abolicije za optuženičku stranu. On je to tada na tom sastanku u “Spektri” shvatio. Rekao je: “Pa dobro, možda su me izmanipulisali, ja ne znam sa medijima, šta sada da radimo”? Ja sam rekao: “Pa, sada daj pojašnjenje te izjave istim tim medijima”, i pomogao mu, u prisustvu još tri osobe koje su sedele u mojoj kancelariji, da tu izjavu, koju je naknadno dao, sastavi. Nikakav sud, nikakvo svedočenje, nisam ni znao da li će to biti i kada će biti, kada se to dešavalo.

Božo Prelević:

Spominjali ste vezu između “zemunskog klana”, sudije i tužilaca. Pretpostavljam da ste imali uvid čak i u izveštaj Koraćeve Komisije koja isto to govori, a da li vas je neko sprečavao da otkrijete koje su to sudije i tužioci imali vezu sa “zemunskim klanom” nakon atentata?

Vladimir Popović:

| Nakon atentata?

Božo Prelević:

| Da.

Vladimir Popović:

| Pa...

Božo Prelević:

| U akciji “Sablja”, posle akcije “Sablja”.

Vladimir Popović:

Da. Kako da nas je sprečavalo, pa sami ti sistemi. Pa, evo vi ste bili, radili ste u sudu, pa, je li bilo u vreme dok ste bili u sudu, kao i u naše vreme, ljudi za koje ste znali da uzimaju pare? Ljudi za koje ste znali da od plate nisu mogli da kupe kuće i automobile? Pa, isto tako, ko je sprečavao bilo koga. Nemate dokaze za to. Neće niko da posvedoči. U odbranu Živote Đojinčevića ili Sarajlića, ustalo je celo pravosuđe, kao: “Ne, pa kakvi, pa ne dolazi u obzir da su oni”. Struka vas brani. Ne odgovara im da se to razrešuje, a vi nemate dovoljno kvalitetnih dokaza, niti imate dovoljno kvalitetne institucije, a pri tom nemate ni političku podršku koja je neophodna. Sarajlića i ovog Đojinčevića su branili i SPS i JUL i radikali i Koštunica i svi redom. I ko je sada taj sudija koji hoće njima da se suprotstavi, ili da se njima zameri. Niko. Kao što svi sada znaju da se jedan od njih brani pred sudom neuračunljivošću, navodno, zato što ima iskustvo u takvim slučajevima. Privatno se viđa po kafanama i sa ljudima poslavlja rođendan. I? Šta sada sa tim da uradite? Ne možete ništa.

Božo Prelević:

| Da li se odnos između premijera Đinđića i dva meseca pre atentata izmenio u odnosu na Čedomira Jovanovića, u smislu da li su oni imali komunikaciju u poslednja dva meseca, lično?

Vladimir Popović:

| Imali su, da. Kako ne.

Božo Prelević:

| Da li je premijer Đinđić dva meseca pre atentata tražio, da li imate to saznanje, da li je tražio od visokih funkcionera MUP i BIA da vama i gospodinu Jovanoviću ne dostavljaju informacije do kojih su dolazili tokom svog rada?

Vladimir Popović:

| Ne. Nije mi poznato, ali ne verujem da je to bilo.

Božo Prelević:

| Hvala. Nemam više pitanja.

10. Pitanja Momčila Bulatovića, branioca prvookrivljenog

Predsednik veća:

| Pravo na pitanje imaju branioci. Za reč se javlja branilac prvookrivljenog adv. Momčilo Bulatović. Izvolite, možete neposredno postavljati pitanja ako želite

Momčilo Bulatović:

| Sudija, čuli smo gospodina Popovića da nije bio u zgradi vlade kada je bio atentat na predsednika vlade, da ga je obavestila neka devojka. Da li on zna ime te devojke?

Vladimir Popović:

| Znam, kako ne bih znao. Katarina Spasić.

Momčilo Bulatović:

| Katarina Spasić. Da li ona ima neku funkciju u zgradi vlade, je li zaposlena?

Vladimir Popović:

| Da. Radila je u Birou. Devojka iz biroa za komunikacije vlade.

Momčilo Bulatović:

| Dobro. Da li ste imali saznanja, gospodine Popoviću, da će toga dana, nesretnog 12. marta predsednik vlade, pokojni Zoran Đinđić biti u zgradi vlade i kada?

Vladimir Popović:

| Imao sam saznanja, ali nisam imao, kada.

Momčilo Bulatović:

| Niste imali, kada. Da li je..

Vladimir Popović:

| Zato što je to period, reći ću vam zašto, zašto je to to period u kome je Zoran praktično na bolovanju i Zoran dolazi u zgradu vlade samo kada su neki sastanci koji ne mogu da se otkažu, a često se dešavalo da ti sastanci, bilo da su strane delegacije u pitanju, bilo da su naše delegacije u pitanju, budu pomerani, pa umesto u 10 sastanak se nekada pomeri 1 sat, 2 sata, 3 sata

Momčilo Bulatović:

| Da li znate da li je toga dana bio zakazan neki zvanični sastanak, ili je eventualno bila neka strana delegacija u poseti?

Vladimir Popović:

| Znam, ali znam naknadno. Nisam znao tog jutra, pošto me to nije interesovalo. To nije imalo veze sa sferom mog poslovanja. Znam naknadno, da je imao sastanak sa švedskom ministarkom inostranih poslova. To sam čuo kada sam došao u vladu, da

| je iz tog razloga dolazio u vladu.

Momčilo Bulatović:

| Recite mi, da li te posete nekih stranih delegacija, prate mediji?

Vladimir Popović:

| Ne. Mediji prate izjave za štampu posle sastanaka, ako su predviđene, ili konferencije za štampu predstavnika, ako su zakazane.

Momčilo Bulatović:

| Ako treba da prate mediji u bilo kom od ovih oblika o kojima govorite, da li ti mediji koji to prate dobijaju neku akreditaciju i ako dobijaju od koga?

Vladimir Popović:

| Oni ne dobijaju. Mediji koji prate vladu imaju akreditaciju dobijenu unapred. Oni se samo informišu, dan pre toga, da će sutradan u to i to vreme u zgradi vlade biti konferencija za štampu koju drže ti, ti, ti i ti, ili će biti izjave koje se dešavaju tada i tada.

Momčilo Bulatović:

| Da li znate ko je od medija imao akreditaciju vlade, koji je pratio, elektronski mediji?

Vladimir Popović:

| Svi mediji koji postoje u Srbiji imali su akreditaciju vlade. Svi mediji.

Momčilo Bulatović:

| Da li znate, toga dana, 12. marta, niste znali da će predsednik vlade, pokojni Zoran Đinđić biti u zgradi vlade, a kasnije ste saznali, da je neki medij vršio neka snimanja oko zgrade Vlade?

Vladimir Popović:

| Ne znam.

Momčilo Bulatović:

| Nemate saznanja o tome?

Vladimir Popović:

| Nemam.

Momčilo Bulatović:

| Da li ste imali prilike da vidite snimak televizijske stanice B-92?

Vladimir Popović:

| Imao sam, da.

Momčilo Bulatović:

| Da li ste se raspitivali, u kontekstu svih ovih razgovora koje ste vodili sa ljudima u zgradi vlade kada ste došli, nakon što se obavešteni, odakle to snima, ko je snimio, gde je snimio, kako je snimio?

Vladimir Popović:

Pa, kako ne bih. Pa, to znaju svi. Nije to nikakva tajna. Mislim, ne verujem ni da je za vas. To je jednostavno, na taj ulaz, to je, ne znam tačno koji je to broj ulaza, to je na početku Nemanjine, taj prvi do parkinga. Na taj ulaz dolaze novinarske ekipe u zgradu vlade i kao što sam vam rekao, postoji pedesetak medija u Beogradu, recimo, možda i više, ali pedesetak medija čiji su predstavnici, novinari, organizatori, snimatelji, kamermani, tonci i tako dalje i tako dalje, ranije već od vlade dobili akreditacije, na osnovu kojih mogu da ulaze u zgradu vlade, da ih policija propušta. U zgradi vlade se od 8 ujutro do 8 uveče dnevno dešava u proseku dvadesetak nekih događaja, koje prate pojedini mediji. Znači, ne mora to da bude da su uvek izjave ili konferencije za štampu. Nekada može da se desi da neko od ministara ima nešto važno da kaže, pa zove samo dva medija, ili zove samo tri, pa njihovi šefovi kabineta ili njihove osobe zadužene za medije dolaze u vladu da to urade. Tu se ispred tog ulaza, kao ovde ispred zgrade suda, kao što ovde kada dolazite u zgradu suda videli ste da stoji pet, šest, sedam, osam, devet, deset televizijskih ekipa. Pretpostavljamo, niko ne zna, njima nije zabranjeno po zakonima ove države da tu stoje televizijske ekipe, ali pretpostavljamo da su to televizijske ekipe koje dolaze da prate suđenje, pa čekaju ispred zgrade da snime dolaske i odlaske pojedinih zanimljivih svedoka. Tako i ispred vlade čekaju da snime zanimljive dolaske i odlaske pojedinih predstavnika, tako da je ta televizijska ekipa B-92 dolazila tog dana u zgradu vlade. Ne znam tačno zašto, ali to nije nikakav problem. To možete njih da pitate, oni će vam reći. Bili su ispred zgrade vlade, kao što ovde stoje ispred zgrade suda, i kada se to desilo, znači verovatno su došli među prvima, zato pretpostavljam da je to jedini snimak, jer neko dođe pola sata ranije, neko dođe 5 minuta ranije, neko kasnije. Znači, oni, pretpostavljam da su došli prvi i da su zbog toga bili jedini i da su videli da se nešto događa tu u zgradi vlade i da su to snimili.

Momčilo Bulatović:

| Kada ste ušli u zgradu vlade, da li se sećate koga ste sve tu zatekli? Pomenuli ste, koliko se sećam, Koprivicu, da li ste videli još nekog?

Vladimir Popović:

Ne. Rekao sam, ne znam da li je bio to baš Koprivica, ili je bio neki čovek koji tu na tim vratima dežura, ali bio je kasnije i Koprivica. Ja sam se popeo do Zoranovog kabineta, koji je tu na poluspratu ili na međuspratu, i došao do Biljane, njegove sekretarice. Tu je bila Biljana. Bila je jedna devojka koja radi za kompjuterima. Standardna ta ekipa, taj sekretarijat, pomoćnice Biljanine i tako dalje. Tridesetak sekundi kasnije pojavio se Zoran Živković. Bio je, ne znam ko je još bio. Ne sećam se, ali ti koji su bili tu.

Momčilo Bulatović:

| Da li ste videli šefa kabineta pokojnog predsednika vlade?

Vladimir Popović:

| Bio je i Nemanja Kolesar, ali ne sećam se kada sam ga video. Sećam se da je bio tu.

Momčilo Bulatović:

| Da li ste videli, eventualno, Sinišu Nikolića?

Vladimir Popović:

| Pa, ne sećam se. Moguće da je bio. Verovatno je bio, ali mislim, čitao sam negde da je rekao da je čovek sedeo tu u kabinetu. Onda je bio sigurno. Tu se ulazilo, izlazilo, kako da vam kažem...

Momčilo Bulatović:

| Da li ste videli Zorana Janjuševića?

Vladimir Popović:

| Ne. Zorana Janjuševića sam video u bolnici. Nisam mogao da ga vidim. Kako da ga vidim, on je odveo Zorana u bolnicu.

Momčilo Bulatović:

| Ja pitam...

Vladimir Popović:

| Pa, mislite da ih ima dvojica, kako?

Momčilo Bulatović:

| Ne znam. Stvarno ne znam. Nisam video nijednog. Da li ste sa nekim od ljudi koje ste videli tu, koje ste pomenuli da se sećate ili mislite da su bili, vodili bilo kakav razgovor o tome šta se desilo neposredno pre toga?

Vladimir Popović:

| Pa, sa svima koji su tu bili sam vodio razgovor na tu temu i svi koji su tu bili su vodili razgovor samo na tu temu. Nije mogla da bude nijedna druga tema, ali, nažalost, pošto su svi bili u strahu i panici, niko nije znao da nam kaže šta je bilo, nego su svi govorili: "Jao, izgleda da je gadno, izgleda da je gadno". Ja tu nisam ostao duže od dva-tri minuta i sa Zoranom Živkovićem sam seo u kola i otišao u Urgentni centar.

Momčilo Bulatović:

| U tim razgovorima, par minuta koje ste vodili, da li ste dobili informaciju od bilo koga šta se desilo, odakle se pucalo?

Vladimir Popović:

| Kako da ne. Pa, dobio sam čim sam dolazio da se pucalo iznad kafića "Monument".

To mi je rekao taj čovek koji je bio na vratima pošto su svi bili okrenuti tamo ka pištoljima i kada sam ja ulazio rekli: “Beži, beži, odande se puca, puca se odande”. I meni, ne samo meni, nego i dvojici policajaca od kojih jedan i danas radi u policiji, to su isto rekli.

Momčilo Bulatović:

| Da li ste čuli da je iko pominjao zgradu Nemanjinu 9?

Vladimir Popović:

| Ne. Niko.

Momčilo Bulatović:

| Da li znate kada je došla uviđajna ekipa, da li ste se posle bolnice vratili eventualno?

Vladimir Popović:

| Ne. Otišao sam u Zoranovu kuću.

Momčilo Bulatović:

| Dobro. Da li ste sutradan dolazili eventualno u zgradu vlade?

Vladimir Popović:

| Jesam. Svakog dana sam dolazio u zgradu vlade.

Momčilo Bulatović:

| Da li je sutradan dolazila neka uviđajna ekipa ili neko iz policije i suda?

Vladimir Popović:

| Ne znam.

Momčilo Bulatović:

| Nemate saznanja o tome?

Vladimir Popović:

| Ne.

Momčilo Bulatović:

| Da li ste imali saznanja o tome da li video sistem na zgradi vlade radi ili ne radi?

Vladimir Popović:

| Nisam imao saznanja.

Momčilo Bulatović:

| Niste imali saznanja. Da li ste imali eventualno neka saznanja kao sekretar Biroa

za komunikacije o tome kako funkcionise veza između neposrednog obezbeđenja pokojnog predsednika vlade i obezbeđenja zgrade vlade kada predsednik dolazi?

Vladimir Popović:

Ne. Nisam imao kao sekretar Biroa za komunikacije pošto to nema veze sa funkcijom sekretara Biroa za komunikacije, ali sam imao vezu, jer sam puno puta na posao dolazio ili odlazio zajedno sa Zoranom u kolima, tako što sam bio sa njim u kolima i nešto smo se dogovarali i pripremali i funkcionisala je, uglavnom, onako kao što znate. Ovi su imali radio–stanice, Zoranovo obezbeđenje i oni su nešto međusobno tim radio–stanicama razgovarali. Nikada nisam obraćao pažnju, ni sa kim razgovaraju, ni šta razgovaraju, ni šta pričaju, ali znam da su nešto najavljivali, da su pričali. Pretpostavljam da je to bilo to što sam kasnije čitao i što zna cela javnost, nešto “Morava”, vrata, nisu vrata..

Momčilo Bulatović:

Rekli ste, na pitanje nekoga, da li od tužilaca ili od punomoćnika, nebitno, da ste bili sekretar Biroa za komunikacije. Da li možete malo da mi pojasnite delokrug vaših poslova, šta radi taj Biro za komunikacije u Vladi Republike Srbije?

Vladimir Popović:

Da, mogu, kako ne. Biro za komunikacije u Vladi Republike Srbije je tehničko odeljenje koje ima zadatak da uspostavlja obostranu komunikaciju medija ka vladi i vlade ka medijima. To znači da odgovori na zahteve medija u smislu zakazivanja intervjua, odgovora, pitanja i tako dalje, a u isto vreme, zbog potrebe da bi se funkcionisanje vlade javnosti saopštilo, jer je to jedan od uslova demokratije u društvu, ima zadatak da zakazuje pres–konferencije, da daje saopštenja, da daje izjave, da kontaktira, i tako dalje, i tako dalje.

Momčilo Bulatović:

Znači to.

Vladimir Popović:

Mislim, mogu da vam to objašnjavam i dalje ali pretpostavljam da...

Momčilo Bulatović:

Ne. Mislim da je ovo sasvim dovoljno. Rekli ste da ste bili do, ako sam dobro razumeo, do jula 2003. godine?

Vladimir Popović:

4. jula 2003. godine.

Momčilo Bulatović:

Da li ste razrešeni, da li ste podneli ostavku, kako je prekinut vaš odnos?

Vladimir Popović:

Ja sam tražio da budem razrešen.

Momčilo Bulatović:

Da li ste u to vreme kada ste bili sekretar imali, ta vaša firma o kojoj govorite, da li je ona radila?

Vladimir Popović:

Jeste. Radila je.

Momčilo Bulatović:

Jeste li kontrolisali rad te firme, ili je neko drugi to radio?

Vladimir Popović:

Ne. Nisam kontrolisao. Kontrolisali su drugi.

Momčilo Bulatović:

Da li ste imali saznanja, pošto ste govorili o tome da ste dugogodišnji prijatelj pokojnog predsednika vlade Zorana Đinđića i opisali ste ovde vaše aktivnosti na poziv pokojnog predsednika vlade, da li ste znali kakvi su odnosi predsednika vlade, pokojnog Zorana Đinđića sa ostalim liderima opozicionih stranaka?

Vladimir Popović:

Da. Znao sam.

Momčilo Bulatović:

Da li je bilo nekih sukoba eventualno, sa nekim od tih lidera i, ako jeste sa kim, zbog čega, ako znate nešto bliže iz tog perioda?

Vladimir Popović:

Da vam kažem, mogu da vam na to odgovorim kratko. Normalno da je bilo sukoba i svi znamo da je bilo sukoba. Imā sukoba i u vašoj kancelariji između vas i vaših najbližih saradnika i to je nešto što je sastavni deo našeg života. O nekim od tih sukoba je javnost znala zato što su to neki svesno puštali u javnost, nažalost, i njima se bavila javnost u ovoj sredini kakva je naša, ali mislim da to niti je važno, niti je bitno, niti ima ikakve veze sa ovim o čemu danas ovde razgovaramo.

Momčilo Bulatović:

Dobro, ja neću govoriti o tome da li je bitno, ja pokušavam da utvrdim nešto drugo.

Vladimir Popović:

Ja vam govorim na osnovu mojih saznanja koje imam. Mogu da vam kažem, jeste, posvađao se sa Žarkom Koraćem što, kada su došli automobili, hitna pomoć Danske, to nije objavljeno u medijima na odgovarajući način i o tome se ne zna, ali pretpostavljam da vas to ne interesuje, ta vrsta sukoba.

Momčilo Bulatović:

| Interesuje me nešto drugo. Pomenuli ste u jednom trenutku te odnose sa liderima DOS i da li znate za podatak da je u jednom trenutku pokojni predsednik vlade Zoran Đinđić apostrofirao kao jedan od krivaca za Ibarsku magistralu?

Vladimir Popović:

| Nisam razumeo.

Momčilo Bulatović:

| Da li znate da u jednom trenutku u toku sudskog postupka koji je vođen protiv osumnjičenih za Ibarsku magistralu...

Vladimir Popović:

| Ovde?

Momčilo Bulatović:

| Da, ovde u Beogradu.

Vladimir Popović:

| Da je Zoran Đinđić optužen za to?

Momčilo Bulatović:

| Apostrofirao, kao podneta prijava neka protiv...

Vladimir Popović:

| Kako ne bih znao. U kriminalnoj novini "Internacional" od strane advokata odbrane i pošto sam i ja umešan u to i to vrlo dobro znate...

Momčilo Bulatović:

| Ne znam, verujte mi.

Vladimir Popović:

| Pa, znate. Jako dobro znate. Ja protiv tog novinara koji je napisao taj tekst vodim sudski proces i bilo je zakazano deset ročišta na kojima se on nije pojavio, vaš prezimenjak Nikša Bulatović.

Momčilo Bulatović:

| Ništa mi ne znači.

Vladimir Popović:

| Pa, dobro. Dodatna jedna informacija. Nažalost, ta novina se u međuvremenu uglasila, pa sada ja imam problem, pošto naslednici koji su, kao naslednici "Srpski nacional", ustvari, nemaju nikakve veze sa onim "Nacionalom", a to je urađeno, znači, zna se ko je to uradio.

Momčilo Bulatović:

Bojim se da se nismo razumeli. Da li znate da je zvanično podneta krivična prijava protiv pokojnog predsednika vlade Zorana Đinđića od strane punomoćnika gospodina Vuka Draškovića?

Vladimir Popović:

To ne znam. Da vam kažem, i pored toga sto ste do te mere drski, ne mislim na vas lično, nego na tu grupu koja stoji iza takvih podmetanja, ipak ne verujem da bi smeli da se usude. Znači, znam da su imali, da su to mogli da urade zakonski, oni bi to uradili zakonski, ne bi to radili preko "Nacionala" ili preko "Kurira"

Momčilo Bulatović:

Upravo su zakonski uradili, zato i pitam imate li saznanja?

Vladimir Popović:

Ne znam, stvarno. Ali, ne čudi me u ovoj zemlji ništa.

Momčilo Bulatović:

Kažete u svom kazivanju na ovom pretresu 13. aprila ove godine da je, pretpostavljam, pokojni predsednik vlade imao kontakte sa raznoraznim društvenim slojevima i strukturama. Da li možete malo da mi pojasnite koji su to raznorazni društveni slojevi i koje su to raznorazne strukture, na šta se to odnosi?

Vladimir Popović:

Pa, evo, ako ste bili danas, jeste li bili danas kada sam odgovarao na pitanja tužioca?

Momčilo Bulatović:

Jesam, ali ste pričali toliko o tome više puta da se pomešalo, pravo da vam kažem. Pokušavam da pojednostavim stvari.

Vladimir Popović:

S obzirom na to da je Zoran Đinđić bio jedini lider opozicije u Srbiji kome je život bio ugrožen i to od strane režima Slobodana Miloševića i svih ovih parajedinica koje su vladale ovom državom, a s obzirom da nije imao nikakvu vrstu zaštite, institucionalne, niti garancije, što je osnov nekog demokratskog društva da, bez obzira na to što sa nekim politički ne delite iste stavove, ali mu dajete osnovno pravo, to je pravo na život, bio je prinuđen, radi sopstvene bezbednosti, da ima kontakte i sa ljudima za koje je znao da su sa one strane zakona, ili sa ljudima za koje je znao da pripadaju onoj sferi "sivog društva" u našoj zemlji, za koje znate da su kriminalno organizovani. Nemate za to dokaza, oni su na slobodi i nije se on sa njima nalazio u "Zabeli", nego se viđao u društvu... Pa, jedan od takvih ljudi je i Ljubiša Buha sa kojim je preko Dragoljuba imao kontakte i dolazio do tih nekih informacija.

Momčilo Bulatović:

Rekli ste dalje da iz tog perioda potiču i kontakti pokojnog predsednika vlade sa određenim funkcionerima Miloševićeve vlasti?

Vladimir Popović:

Možda nisam dobro rekao, funkcionerima. Ne funkcionerima, nego pripadnicima tog nekog sistema.

Momčilo Bulatović:

Čitam iz transkripta.

Vladimir Popović:

Pa, dobro. Funkcioner je sve. Funkcioner je i Službenik vlade, najobičniji portir u vladi može se tretirati kao funkcioner.

Momčilo Bulatović:

Mene interesuje, nije bitno uopšte kako ćemo mi zvati, ali mene interesuje da li znate poimenično koji su to ljudi?

Vladimir Popović:

Ne znam da vam kažem, možda sam u životu sreo dvoje ili troje ljudi. To su, prvo, to su bili opasni kontakti za te osobe koje su to radile. Znači, strašno je opasno bilo 1999. ili 2000. godine Zoranu dodavati i davati neka saopštenja tipa, spremaju ti ovo, spremaju ti ono. Drugo, ja o tim ljudima koji su to radili kao i Zoran Đinđić, imao sam takođe loše mišljenje, jer nisu radili zbog toga što im je bilo stalo do Zorana, nego što su se kačili na novi voz. Videli su da onaj brod tone i onda, kao, daj da se ja na vreme uhvatim pa da na vreme imam neku odstupnicu, što rade i dan-danas, što rade u svim društvima, ali tu nije toliko važno ko su ti ljudi i mislim, nije to iko na kakvoj važnoj, epohalnoj, strašno bitnoj funkciji. On se sa tim ljudima viđao. Poznato je da se, uostalom, viđao sa komandantom SAJ, desetak dana pre izbora i da je zbog toga, nije se video samo on, video se i Vojislav Koštunica. Ne zato što je Zoran Đinđić tražio tu vrstu sastanka, nego zato što je taj komandant SAJ tražio sastanak sa Koštunicom i sa Zoranom, pa je taj komandant SAJ smenjen neposredno pre tih izbora, 24. septembra. Znači, to su u pitanju desetine i desetine sastanaka koje vi, kada se bavite javnim životom, kao što je političar, na takve sastanke dolazite, bilo tako što ti ljudi traže da se sa vama vide, bilo što vi nekad poželite da neku informaciju saznate, bilo, kako je to najčešće u Srbiji, u kafani neki poznanik, kum, prijatelj, pa eto, baš slučajno svratio ovaj, pa seo, pa popio piće, pa vam nešto ispričao. Oni su to radili da bi, mislim najveći deo – ne isključujem mogućnost da je jedan deo radio zato što je stvarno bio ogorčen time šta radi Milošević, a nisu mogli da se izvuku iz tog sistema, najveći deo je to radio zato što su to klasični birokrate, funkcioneri, kojima je samo bilo važno kako, kada dođe nova vlast da oстане na toj nekoj funkciji, ne znam čega, nekog tamo sekretara nečega u nečem nebitnom, ali tu dobro krade, živi i bitno mu je da tu oстане da tu radi.

Momčilo Bulatović:

Pomenuli ste opet u tom vašem izlaganju od prošlog puta da su među tim ljudima [bili i oni] za koje se kasnije ustanovilo ili utvrdilo da su opasni šefovi kriminalnih grupa?

Vladimir Popović:

Da. Mislio sam na Ljubišu Buhu.

Momčilo Bulatović:

To je jedna kriminalna grupa. Ovde je u množini. Kriminalnih grupa. Da li postoji još neka kriminalna grupa koja je ima svog šefa sa kojim je, eventualno, pokojni predsednik vlade imao kontakt, pa se kasnije utvrdilo, verovatno u akciji "Sablja" ili nekom drugom [prilikom]?

Vladimir Popović:

Ne.

Momčilo Bulatović:

Znači, moguće da je...

Vladimir Popović:

Mislim, morao bih da pročitam sve. Moje rečenice su jako dugačke, ali kažem vam Zoran ne bi to krio, niti bih ja to krio ovde, da se Zoran viđao sa još nekim, pošto razlozi njegovog viđanja nisu oni koje vi pokušavate da dokažete, nego su razlozi njegovog viđanja upravo oni o kojima sam ja ovde govorio. Prema tome...

Momčilo Bulatović:

Ja ništa ne pokušavam, gospodine Popoviću, ja samo pitam ono, na osnovu onoga što ste vi rekli ovde, što čitam i dozvoljavam da je greška i da niste razumeli.

Vladimir Popović:

Ja govorim na osnovu vaših izjava koje imam priliku da čitam u novinama, kao i sva javnost ove zemlje.

Momčilo Bulatović:

Ne znam šta ste pročitali, koju izjavu. Kada bismo čitali izjave, onda bismo ko zna šta sve utvrdili iz tih izjava.

Vladimir Popović:

Niste demantovali nijednu koju ste rekli, a vrlo su ružne za čoveka koji je mrtav i to radite i dalje.

Momčilo Bulatović:

Recite mi koju sam to izjavu rekao?

Vladimir Popović:

| Pa, drugom prilikom.

Momčilo Bulatović:

| Važi. Kad god hoćete, stojim na raspolaganju. Govorite o nekom mitingu, gde kažete da su ljudi iz državnih organa, određeni funkcioneri policije, visoki funkcioneri policije, pokušali da stupe sa Zoranom u kontakt. Stupili su sa njim u kontakt i tražili od njega da otkaže miting. To je miting koji se odnosi na onaj govor posle Slobodana Miloševića.

Vladimir Popović:

| Govorim o dva mitinga. Jedan miting je bio 22. septembra. Drugi miting je bio 26. septembra.

Momčilo Bulatović:

| Na koji se ovo odnosi pošto ne vidim ovde?

Vladimir Popović:

| To se odnosi na 5. oktobar. To što sam rekao, to se odnosi na 5. oktobar. To je noć pre 5 oktobra kada je, ja ne znam tačno...

Momčilo Bulatović:

| Dan ili dva neposredno pre...

Vladimir Popović:

| Znači, to je bio treći ili četvrti. Ja mislim čak da je bio četvrti, jer je Zoran te noći spavao u Demokratskoj stranci. Zvao ga je, ili Dinić ili, na primer, Obrad Stevanović, ili Rođa. Neko od te trojice. Znam da ga je zvao neki general i da ga je zvao na Demokratsku stranku i rekao mu je da to treba da otkaže, taj miting. Mislim, skup, 5. oktobra. To se odnosi na to.

Momčilo Bulatović:

| Ovde pominjete često puta Dragoljuba Markovića iz Surčina. Da li znate od kada postoji poznanstvo, da ga tako nazovemo, između pokojnog predsednika vlade dr Zorana Đinđića i Dragoljuba Markovića?

Vladimir Popović:

| Da. Pa, pre 10–12 godina.

Momčilo Bulatović:

| 12 godina. Da li znate kako je počelo to prijateljstvo, da li imate saznanja?

Vladimir Popović:

| Upoznao ih je neki zajednički prijatelj, slučajno, ne znam, negde na nekom rođendanu, a onda se Dragoljub strašno dopao Zoranu, zato što je Zoran jako voleo ljude koji

su ambiciozni, brzi, sposobni, željni da rade. Onda ga je Dragoljub odveo u Surčin i pokazao farmu, pokazao mu šta radi, i tako je krenulo to njihovo prijateljstvo.

Momčilo Bulatović:

Dobro. Rekli ste da je Dragoljub Marković preko Ljubiše Buhe nekako posredovao u tom kontaktu, ne znate da li 4. ili 5. oktobra, toliko nije ni bitno, i kažete da je Dragoljub dao tu neke garancije. To je vaš iskaz. Interesuje me, koje garancije, kome garancije, kakve garancije, da li možete malo da mi objasnite to?

Vladimir Popović:

Poziv 4. ili 5. oktobra Zoranu Đinđiću, koji je glavni motor rušenja režima Slobodana Miloševića, da se nasamo nađe sa pesnicom tog režima Slobodana Miloševića, komandantom JSO koji, ako to padne, onda je pao i Milošević, svima je to jasno, mogao je da znači dve stvari. Jednu stvar kao, možda hoće stvarno da se dogovore, možda, a možda zovu i Zorana da ubiju. Što bi to bilo čudno, je li tako? Znači, Zoran je morao da snosi rizik šta taj poziv znači, taj se poziv nije desio mesec dana pre izbora, pa da kažete: “Ma, dobro, idemo u kafanu da popijemo kafu”. Nije se nikada ranije video, nije se nikada ranije družio. Znači, sada se prvi put viđa i to se viđa u trenutku kada je i pticama na grani jasno da je Milošević gotov, a u isto vreme je svima jasno da Milošević neće prepustiti vlast tako lako. Nije se tada još znalo da li će u Beograd sutra doći milion ljudi, 500.000 ili 50.000 i da li će to biti još jedan pokušaj. E sada, pošto je i njima bilo jasno, je li tako, da Zoran na tako nešto ne bi došao, kao što ne biste ni vi, kao što ne bi najveći broj ljudi na takav poziv otišao, a pošto je Zoran, rekao sam vam to u prošlom izlaganju, bio hrabar i bio strašno odgovoran, da je u njegovim rukama sve to, onda je spreman da ide. A ovi su znali da će Zoran verovatno pristati, ali da ne misli da je nameštaljka, daju reč, ali to je ono, kada vam oni daju reč, to je kao kada Šiptar da besu, možete da budete mirni. Neće vam faliti dlaka sa glave. U tom smislu je ta garancija bila da se ne desi da se dvoumi, nego da ipak dođe pošto je verovatno dobro za Zorana, eto, to je značilo davanje garancije.

Momčilo Bulatović:

Govorite da je u vrhu državne bezbednosti doneta odluka da se ide na ove nove, to je već promena vlasti i sve to, i kažete ovako: “Jedan deo vrha državne bezbednosti oličen u Radetu Markoviću i njegovim saradnicima ide ka prijateljima, saradnicima Vojislava Koštunice, a Legija ide ka Zoranu Đinđiću”. Da li možete da mi objasnite to, kako je to došlo do te podele?

Vladimir Popović:

Možda vas buni taj termin “oličen”. Bolje bi stajalo: deo DB na čelu sa Radetom Markovićem ide ka Koštunici, a deo DB na čelu sa Legijom okreće se ka Zoranu. Mislim, kako da vam kažem, nemam šta da vam objasnim. To je jasno. Oni znaju da im spasa nema, sem ako sa ovima novima koji su došli na vlast ne naprave pakt i slučajno ne pokušaju da od ovih novih naprave, znaju da ne mogu da naprave isto kao sa ovim starima, pošto znaju da to nisu ni ti isti ljudi, ni ista politika, ni isti sistemi, niti su pomešani na isti način kao što su bili pomešani sa ovima u svemu i

svačemu u prethodnih 10 godina. Ali, znaju da im spasa nema i idu na to da su ovi “zeleni”, neiskusni, pojma nemaju, da su pri tom, političari koji međusobno imaju te animozitete jedni prema drugima. U Srbiji vam je jasno da nema tu dva političara, tri stranke i tako dalje i da će lako uspeti da tu nađu sebi neki prostor i neko mesto da se zaštite u tom talasu DOS koji je pretio da ih sve redom počisti i jedan deo ide ka Koštunici, to je taj, jer je procena bila da nema šta Rade Marković da traži kod Zorana Đinđića ili kod DOS, Batića i tako dalje, tih ljudi, nego gde može da se ugura? Može tamo, a da Legija s obzirom na taj već, da tako kažem, dogovor, koji je eto tu napravljen tog četvrtog i da to, kao, eto: “Mogao sam da vas ubijem, ali vas nisam ubio, pa valjda ćete to ceniti”. [Dakle,] da ide na to da će Zoran to ceniti. To znači to.

Momčilo Bulatović:

Govorite dalje da niko nije verovao da će se srušiti takav režim, kažete, nisu uspeli ni Amerikanci da ga sklone?

Vladimir Popović:

Bombardovanjem.

Momčilo Bulatović:

Mislite na bombardovanje?

Vladimir Popović:

Da.

Momčilo Bulatović:

Samo sam to hteo da pitam, da nije nešto drugo u pitanju. Hvala. Sada kažete da je pokojni predsednik vlade dr Zoran Đinđić bio iznuđen, prinuđen da dâ nekoliko izjava koje su potpuno zacementirale tu njihovu priču. Malo ste govorili o tome, da li ima nešto drugo osim onih izjava koje ste govorili ovde i odgovarajući na pitanja punomoćnika?

Vladimir Popović:

I danas sam govorio. Nemam ništa novo.

Momčilo Bulatović:

Govorite stalno o nekom savetniku za medije. Danas ste pominjali, nikako ime da čujem. Ne znam o kome se radi.

Vladimir Popović:

Nisam razumeo.

Momčilo Bulatović:

Govorite o savetniku za medije gospodina Koštunice?

Vladimir Popović:

| Aleksandar Tijanić.

Momčilo Bulatović:

| Znači na njega, zato što nigde ne vidim ime.

Vladimir Popović:

| Da. Nije imao dva, imao je jednog.

Momčilo Bulatović:

| Ne znam ko je čovek. Govorite da je gospodin Gradimir Nalić trebalo da bude kandidat za ministra policije, da mu pokojni predsednik vlade dr Zoran Đinđić nije dozvolio da bude ministar iz poznatih razloga. Da li možete da mi kažete koji su to razlozi?

Vladimir Popović:

| Mogu. On je lečeni narkoman. Ne znam da li je izlečen, ali je bio lečen.

Momčilo Bulatović:

| To ne znam. Čovek se uči dok je živ. Kažete, da se vratim na ovaj deo koji se odnosi na pitanje kada je trebalo da bude inauguracija predsednika Jugoslavije, gospodina Koštunice u "Sava centru", da imate informacije koje vam dolaze, ne tako što vam kaže neko neozbiljan i ne tako što dobijate od jednog, nego od 10 lidera DOS da se toga dana sprema krvoproliće u "Sava centru". Da li možete da mi nabrojite tih 10 lidera DOS?

Vladimir Popović:

| Pa, ne mogu stvarno, ali evo, tih 15, više od polovine. Mislim, mogu sada po principu verovatnoće.

Momčilo Bulatović:

| Ajte, bar nekog.

Vladimir Popović:

| Kako da vam kažem, Žarko Korać, Duško Mihajlović, Nebojša Čović, nemam pojma, Batić, bilo ko. Znači, Mićunović, ne znam, možda Mićunović nije, pošto se on bavio organizacijom te skupštine, ali nije to jedina stvar, nisam ja jedini koji to kaže i koji to zna, nego je to tog dana bilo opštepoznata tema o kojoj se diskutovalo u DOS, odakle smo inače krenuli. Tada smo bili i u DOS i u Skupštini grada i u "Sava centru".

Momčilo Bulatović:

| Govorite o odlasku nekih lidera DOS u Kulu na sastanak sa ljudima iz Jedinice za specijalne operacije. Opet isto pitanje, možemo li da znamo bar imena, malo konkretnije, ko su ti ljudi, jer kažete da je pokojni predsednik vlade, iako je bio

menadžer kampanje i lider tog DOS nije odlazio u Kulu, ali su odlazili drugi, savetnici Vojislava Koštunice i drugi lideri DOS?

Vladimir Popović:

Da. Gradimir Nalić. Pa to je poznato.

Momčilo Bulatović:

To je jedan.

Vladimir Popović:

Ako nije poznato, ako vam je važno, mogu da vam objasnim. Odlazio je na proslavu novembra meseca 2000. godine. Znači dva meseca posle 5. oktobra Gradimir Nalić, kao izaslanik Vojislava Koštunice odlazio je u tu Jedinicu u prisustvu Radeta Markovića. Znači, on, Rade Marković, Branko Crni i cela ta ekipa. Predstavljen je toj Jedinici kao budući ministar policije, a on je njima održao patriotski govor da oni treba da se okrenu Koštunici, Koštuničinoj strani, da, ako budu sa Koštunicom nema Haga, nema ovoga, nema onoga, i tako dalje. To se odnosi na to.

Momčilo Bulatović:

Kažete u svom iskazu da je Ulemek Milorad direktno postavio Boška Buhu?

Vladimir Popović:

Da. Jeste. Ja sam bio prisutan.

Momčilo Bulatović:

Možete li mi reći kada, gde i kako?

Vladimir Popović:

Pa, rekao sam i to. Bio sam prisutan. Tražio je od Zorana, to je bilo u Skupštini grada Beograda, u jednoj, sa desne strane kada se uđe u Skupštinu grada iz ulice Dragoslava Jovanovića, tu neka mala soba u kojoj je stajalo neko oružje. Bile su naslagane neke puške, pošto je to tada bilo takva atmosfera i tog trenutka u toj sobici su bili, pored Zorana Đinđića, Vladimir Vukosavljević, u to vreme Zoranov šef obezbeđenja, bio je Milorad Luković, bio je i Boško Buha, bio sam i ja i Legija je doveo Boška Buhu i rekao: "Evo ti, ovo je!" Ne mogu da se setim ko je bio šef beogradske policije pod Vlajkom, pa je, na primer rekao: "Evo, ovo ti je taj novi". Pošto je Zoran rekao: "Dobro, važi, ti si taj, jesi li tukao studente"? – "Pa, ne, nisam". – "Pa šta si radio"? – "Pa, nisam". – "Pa, dobro". E, onda je posle toga i Nebojša Čović potvrdio za njega da je on super, da su oni već imali ranije kontakte, jer on je bio šef neke brigade policije koja, da li je na Čukarici ili na Banovom brdu, ne znam kako ga je Čović znao, ali Čović je tada bio po rasporedu DOS zadužen za odbranu televizije. On je imao kao lider DOS funkciju da brani televiziju, ako bude došlo do kontraudara, a onda mu je u tome strašno pomogao Boško Buha. Govorim o noći 5. oktobra kada je to trebalo da se desi i onda je on posvedočio za njega, a Legija ga je direktno doveo i rekao Zoranu: "Evo, to ti je taj". Znači, to nije imalo nikakav loš smisao nego samo činjenično.

Momčilo Bulatović:

Znači, to je posle 5. oktobra bilo odmah, ili noć pre 5. oktobra, ovo postavljenje o kome govorite?

Vladimir Popović:

To je bilo, bilo je nekoliko dana posle 5. oktobra. Nekoliko dana posle 5. oktobra, on je formalno postavljen naravno tek kasnije, zato što ova prelazna vlada...

Momčilo Bulatović:

Nisam pitao formalno, zato nisam ni razumeo da je ovo formalno.

Vladimir Popović:

Ali je već od tada on figurisao i svi su to znali da će on biti novi...

Momčilo Bulatović:

Ovde govorite da je postavio gospodin Ulemek i Gorana Radosavljevića, da li znate kada?

Vladimir Popović:

Tačno. Ja govorim o tome ko su ljudi za koje je on tražio da budu postavljeni, garantovao i predlagao ih liderima DOS: Zoranu, Čedi, ne znam, Dušanu Mihajloviću, Nebojši Čoviću, onim liderima koji su, da tako kažem, radili taj deo aktivnosti i poslova sa tim strukturama, Perišić, Vuk Obradović. Verovatno je već posle 5. oktobra tim ljudima koji su bili zaduženi za tako nešto on garantovao i govorio za Gurija da je jedan od super ljudi. Tu ga je neposredno doveo odmah posle 5. oktobra i rekao: "Ovaj je na vašoj strani". I tako dalje.

Momčilo Bulatović:

Dobro. Kažete ovako, opet ću pročitati rečenicu zato što moram tako: "Mi smo imali saznanja i znali da su oni učestvovali u likvidacijama po Beogradu, takozvana osveta Arkana". Mi, ko smo to mi, kakva saznanja imate?

Vladimir Popović:

Mislim na sebe, na Zorana i deo tih ljudi o kojima pričamo ovde. Znači, ne mislim na neke druge. Kako smo to znali? Ako vas to interesuje, znali smo...

Momčilo Bulatović:

Ne. Opisali ste vi ovde. Kažete da su se hvalili i tako dalje. Mene interesuje, ako ste već imali takva saznanja, da li je preduzeta bilo kakva akcija prema bilo kom od tih ljudi za koja ste imali saznanja, koji se hvale?

Vladimir Popović:

Da vam kažem. Ja znam i danas ko je koga ubio u Beogradu, isto kao što možda znate i vi, ali to ne mogu... šta sa tim da radim? Za to su potrebni dokazi. Prvo, ta saznanja smo imali u vreme kada je Zoran bio u opoziciji. To se dešava 1999. i 2000. godine. Znači, vi živite u zemlji gde znate ko koga ubija, zato što znate da ti što

ubijaju imaju direktno nalog države, Radeta Markovića, Slobodana Miloševića, Mire, nemam pojma koga već, kako su se zvali ti koji su upravljali tada tim strukturama, i sad, kao, da li smo mi nešto preduzimali. Šta da preduzme lider opozicije, koji gleda kako glavu da spase? Nama su te informacije bile bitne da znamo koje su jedinice na koje Milošević računa, od koga treba da se plašimo, a ne da mi nešto preduzimamo.

Momčilo Bulatović:

Ja govorim o momentu, govorim o ubistvima koja su usledila nakon toga što je gospodin Zoran Đinđić imenovan za predsednika vlade, januara 2001. godine. Imate i nakon toga određena ubistva.

Vladimir Popović:

Tačno.

Momčilo Bulatović:

Da li se imali saznanja da je to ista ta kriminalna grupa uradila?

Vladimir Popović:

Za jedan deo da, ali ne postoje dokazi.

Momčilo Bulatović:

Da li vam je poznato da je iko probao od nadležnih organa vlasti, policija, da razgovara sa tim ljudima, da li je priveden neko na informativni razgovor?

Vladimir Popović:

Pa, kako nije. Poznato mi je da jeste, ali mi je isto tako poznato da i oni, da jedan deo tih ljudi uopšte to nije ni radio zato što je znao da je to potpuno iluzorno i potpuno smešno. Znači, vi znate o kome se radi, znate tačno šta se iza toga krije. Pa, jednoj Americi je trebalo 25 godina da porodicu Gambino uhapsi. Napravljene su serije, građani Amerike, 200 miliona građana Amerike je gledalo seriju na televiziji, gde glavni junaci žive stvarno u Nju Džersiju. I svi znaju da su tu. I svi znaju da su kriminalci, pa niko nije odgovarao. Zašto? Zato što vam je potrebno, bavite se tom strukom, potreban je neoboriv dokaz, nekompromitovano pravosuđe i jasna politička struktura u jednoj državi da bi takvu presudu mogli da urade. To je deo ljudi umešan u poslove države i normalno da su bili štice od strane države.

Momčilo Bulatović:

Kada kažete nekompromitovani dokaz, šta podrazumevate pod tim?

Vladimir Popović:

Pod tim?

Momčilo Bulatović:

Pod nekompromitovanim dokazom?

Vladimir Popović:

| Ne. Nekompromitovano pravosuđe. Možda sam napravio lapsus. Nekompromitovano pravosuđe.

Momčilo Bulatović:

| Dozvoljavam, pa ja dozvoljavam. Ništa, nije problem.

Vladimir Popović:

| Možda sam napravio lapsus.

Momčilo Bulatović:

| U redu je. Ja ništa nisam rekao.

Vladimir Popović:

| Rekao sam, potrebni su vam čvrsti dokazi, nekompromitovano pravosuđe i jaka politička struktura da biste takvu stvar mogli da uradite.

Momčilo Bulatović:

| Gospodine Popoviću, nemamo vi i ja problem, nego ima gospodin Danilović problem. Govorite o nekom razgovoru pokojnog predsednika vlade Zorana Đinđića sa Ulemekom, gde ga pokojni predsednik vlade pita, da li je on umešan, da li ima kakve veze sa bilo čim. Ovaj se kune da nema i tako to. Gde se taj razgovor vodi i kada?

Vladimir Popović:

| U agenciji "Spektra". Ne, postojao je jedan razgovor neposredno posle 5. oktobra. Znači, u tim događanjima. Ja nisam bio svedok tog njihovog razgovora, mada sam bio u tim drugim koji su se tada dešavali, ali znam, znači, ne samo što ja znam, nego znaju i svi lideri DOS, kojima je to Zoran rekao i svi ostali koji smo bili uz Zorana, da je tada, neposredno posle 5. oktobra, da li možda te noći kada su se videli, tog četvrtog, petog, možda dan ili dva posle toga, u tih tri, četiri ili pet dana, koliko se, da tako kažem, dešavalo to do postavljenja Koštunice za predsednika Jugoslavije, tu je bilo sigurno sa njim desetak, petnaest sastanaka. Na nekima od tih sastanaka Zoran je bio sam. Znači, da li je bio jedan ili dva, ili je možda bio Keza, ali nisam bio ja, ali znam zato što je to meni, kao i svima ostalima rekao, da je razgovor obavio i da ga je pitao: "Je li, jeste li vi umešani u ovo Stambolić, Čuruvija, Ibarska, bilo šta od svega toga, jer ako jeste, naš dogovor", šta god da su se dogovorili tada, ne diraj me, neću te dirati ili slično, "neće važiti". Parafraziram otprilike, ne mogu da potvrdim nešto gde nisam bio prisutan i da je odgovor od njega dobio – ne, nisu umešani ni u šta, sem posredno u Budvu i to, ne znam, nešto slučajno, greškom, pa eto, ali nemaju oni nikakve veze, nego, eto, i tako dalje i tako dalje.

Predsednik veća:

Radi preciziranja samo, to je 36. strana audio zapisa sa glavnog pretresa od 13. aprila 2005. godine, u kome navodite, citiram: “Da je 7. januara 2001. godine Zoran Đinđić tražio sastanak sa Ljubišom Buhom–Ćumetom i Miloradom Lukovićem. Ja sam bio prisutan na tom sastanku. Taj sastanak se desio u prostorijama moje agencije “Spektra””. Završen citat. Da li govorite upravo o tom sastanku?

Vladimir Popović:

Ne. To je drugi sastanak i na tom sastanku je bio prisutan i Ljubiša Buha i to je sastanak koji je dvadesetak dana pre postavljenja Zorana na mesto predsednika vlade, gde je glavna tema bila organizovani kriminal i droga, jer su Zoranu u tom periodu već počele da stižu pritužbe, o tome sam pričao, kako se droga prodaje, kako je Novi Sad prepunjen, kako je sve to pod njegovom zaštitom i da ih je zato pozvao, a ovo na šta sada odgovaram, to je neposredno dan–dva ili tri posle 5. oktobra, na pitanje, da li ste umešani u Stambolić, Ćuruvija i Ibarska, kome nisam bio prisutan, nekom od tih susreta. Nisam ga fizički slušao. Možda sam i bio u istoj prostoriji, a njih dvojica su tu, ne znam, šaputali i tako dalje, ali je to meni kao i svima drugima Zoran rekao da je obavio razgovor i da mu je on rekao: “Ne, samo smo..”.

Predsednik veća:

Nastavite sa pitanjima. Samo da razjasnimo na koji se razgovor odnosi.

Momčilo Bulatović:

Ovaj razgovor 7. januara, sada je ovaj drugi razgovor o kome govorimo, osim vas, pokojnog predsednika vlade, Ljubiše Buhe Ćumeta i gospodina Ulemeka, da li je još neko bio prisutan na tom sastanku?

Vladimir Popović:

Ne. Nije bio prisutan na sastanku, ali je bila sekretarica moje firme i bio je čuvar moje firme, kao svedoci koji nisu bili u sobi. Verovatno ne znaju šta smo mi pričali, nisu čuli, ali mogu da potvrde ko su ljudi, kada je ko došao i kada je ko otišao.

Momčilo Bulatović:

Kažete za pokojnog predsednika vlade: “Mnogo mu je vremena trebalo ako neko nešto zabrlja da mu kaže. Imao je neki osećaj sažaljenja prema svojim ljudima i saradnicima”. Da li iz toga, iz ovakvog razgovora koji je imao sa Ljubišom Buhom Ćumetom i sa Miloradom Ulemekom, možemo zaključiti da je imao neki osećaj sažaljenja i prema njima pa ih je tako diskretno...

Vladimir Popović:

Ne možete, pošto ni Ljubiša Buha, ni Milorad Luković nisu Zoranovi saradnici.

Momčilo Bulatović:

Ja upravo zato pitam.

Vladimir Popović:

Lepo sam rekao, prema svojim saradnicima, sa ljudima sa kojima radi, sa ljudima sa kojima se poznaje i sa kojima se druži, a ne sa nekim sa kojima se vidi prvi ili drugi put u životu i sa kojim ga je nužda naterala da razgovara.

Momčilo Bulatović:

U kontekstu toga, kažete, mnogo mu je lakše da kaže nekom drugom, da taj neko drugi prenese i nije im to direktno rekao. Upravo zato i pitam, ako mu nisu saradnici, prijatelji, ako ima takav odnos kakav ima, zašto im direktno nije rekao: "Imamo sumnje za to, imamo to, to više ne može"?

Vladimir Popović:

Pa, njima je rekao. Njima je rekao. Znači nije on njih pozvao i sa njima na tom sastanku 7. januara pio kafu ili pitao: "Kako ste, šta radite, kako devojke"? Nego je rekao: "Ej, ja dolazim na mesto predsednika vlade za 20 dana. Kriminal, droga, organizovani, otmice, ovo, ako imate neke veze, nemojte da mislite da ću vas štiti". I onda su oni rekli: "Ma ne, mi, ma kakvi". Nije on imao dokaz ni tada. Znači, to je to što vam kažem. Da je on imao dokaz, on bi im to rekao ili možda ne bi rekao, nego bi sačekao 15 dana pa bi ih uhapsio.

Momčilo Bulatović:

Taj sastanak je održan 7. januara i kažete posle povratka sa Nove godine?

Vladimir Popović:

Da. Tačno.

Momčilo Bulatović:

Ko je bio, kažete da ste vi bili sa pokojnim predsednikom vlade. Da li je još neko bio eventualno iz vlade?

Vladimir Popović:

Bio je Branislav Lečić, ministar kulture, sa suprugom.

Momčilo Bulatović:

I niko više?

Vladimir Popović:

Ne.

Momčilo Bulatović:

Dobro. Kažete da saradnici gospodina Đinđića, pokojnog predsednika vlade, Nenad Čanak je bio prisutan u jednom trenutku pa mu govori o tome kako se Novi Sad davi u drogama, pa govori ovaj Kostić, "MK komerc", isto da je strašno: "Svi se pozivaju na tebe i to". Da li je nakon tih upozorenja, koje je dobio od gospodina Čanka i od gospodina Kostića, preduzeo bilo kakve mere preko organa vlasti, da kaže: "Ljudi, idite ispitajte šta je to u Novom Sadu, vidite šta je to, o čemu se radi, kakve su to priče, kakva droga"?

Vladimir Popović:

Ne. Nije Zoran tog trenutka još bio vlast. Zoran je postao vlast petnaestak dana posle toga i onog trenutka kada je postao vlast, naravno da je dao nalog i da, ako se sećate, prioritet te vlade je bio borba protiv krađe automobila, protiv narkomafije, protiv švercera cigareta, švercera alkohola i tako dalje i tako dalje, i o tome postoje tragovi u Vladi, u ministarstvima, stenogrami sa sednica vlade, stenogrami kolegijuma vlade, izjave, intervjui pokojnog premijera i tako dalje.

Momčilo Bulatović:

Kažete da je u to vreme, ovde sada ne vidim zaista koje vreme, ali ćete mi pomoći ako bude trebalo, dolazi do formiranja Službe državne bezbednosti, nove. Komandantu Jedinice za specijalne operacije, kao Jovici Stanišiću, sa kojima sam ja u to vreme održavao kontakte i viđao se, strašno je bilo stalo ko su ti ljudi. Mene interesuje kada ste održavali kontakte sa ovim ljudima iz Jedinice za specijalne operacije, gde ste održavali, povodom čega?

Vladimir Popović:

Pročitajte mi tu rečenicu ponovo.

Momčilo Bulatović:

Evo, ovako kaže...

Predsednik veća:

Samo radi preciziranja, recite samo koja je to strana?

Momčilo Bulatović:

40. strana. Kaže ovako: "Tu dolazi onda do formiranja Službe državne bezbednosti nove. Komandantu za Specijalne jedinice i Specijalne operacije, kao i Jovici Stanišiću, s kojim sam ja u to vreme održavao kontakte i viđao se, bilo je strašno stalo ko su ti ljudi", pa me interesuju kontakti sa Jovicom Stanišićem, da mi pojasnite koliko ih je bilo, gde su održavani, zašto mu je to bilo važno?

Vladimir Popović:

Objasniću vam, samo da vam kažem, ja samo ne znam tačno, bila bi mi potrebna jedna rečenica pre toga da vidim da li se to odnosi na taj period pre formiranja vlade u januaru, pre te nove, da li se odnosi na postavljenje Gorana Petrovića i Mijatovića, ili se odnosi na postavljenje Bracanovića, jer je u oba...

Predsednik veća:

Ne. To, radi preciziranja, odnosi se vremenski na postavljenje Gorana Petrovića kao novog šefa Službe državne bezbednosti.

Vladimir Popović:

Sada mi je jasno, jer je u oba slučaja Jovica Staišić bio vrlo zainteresovan koji će ljudi doći na koja mesta. Sa Jovicom Stanišićem sam se video prvi put kada i Zoran Đinđić, u noći, da li je to bilo sedmi ili osmi, ja to ne znam tačno, ali to lako može

da se proveri, pošto je to bilo u dan kada je Koštunica postavljen za predsednika SR Jugoslavije. Dok smo bili u “Sava centru” i sedeli u “Sava centru”, meni je preko nekih mojih prijatelja i poznanika, koje znam iz potpuno privatnog života, stiglo jedno 5, 6, 7 telefonskih poziva, da Jovica traži da se vidi sa Zoranom, da je u pitanju život ili smrt, da je strašno važno i da, pošto nije znao kako da dođe do Zorana, jer je Zoran bio sve vreme u Skupštini tamo, pošto su, ako se sećate, zasedala oba doma Savezne skupštine, jer je prvo trebalo da se verifikuju mandati, i tako dalje, i ja sam u jednoj od pauza to Zoranu rekao. On je reagovao, kao: “Pa dobro”, kao, “šta, videćemo šta ćemo” i tako dalje. Onda je to nastavljeno, ti pozivi su učestaliji, kao: “Morate da se vidite, morate da se vidite!” I Zoran je meni u jednoj od tih pauza, rekao: “Dobro, dogovori se nešto za večeras”. I onda smo mi negde oko jedanaest–pola dvanaest, on, ja, njegov vozač, njegovo obezbeđenje, ljudi koji su tada bili, ono, naoružani, i tako dalje, otišli i našli se sa nekim čovekom tamo blizu Topčiderske zvezde. Onda nas je on sproveo do Jovičine kuće. Došli smo do Jovičine kuće i tada sam se [sa njim] video prvi put.

On i Zoran su, sedeli smo zajedno, onda su on i Zoran ostali jedno 10–15 minuta ili pola sata nasamo. Ništa, nikakvo pitanje života i smrti, ili bilo čega. Postojali su njegovi zahtevi da se neki ljudi sačuvaju, direktor “Grmeča”, predsednik poslaničke grupe JUL Rodić, idi mi, dođi mi. Mislim da sam prošli put i objasnio, još jedna od stvari koju je tražio to je, da ima obećanje prema Kertesu, da Kertesa slučajno, Kertes mu se žalio da su hteli da ga ubiju kada su upadali tamo u carinu, a on je Kertesu obećao da će se brinuti o njemu da bude živ, jer je puno pomogao patriotizam, borbu i tako dalje. Jedan od razgovora je bio, to sam prošli put spomenuo, mislim da se sećate, da ga je Zoran pitao: “Odakle to”?, pošto ga je Legija tog dana ili dan pre toga otprilike pitao, oko tog formiranja nove Službe DB: “Je li dolazi Jovica”? Kao: “Je li Jovica dolazi na to mesto”? Onda je Zoran rekao: “Nemam pojma”. A Legija je rekao: “Ako on dolazi, onda je sve u redu, ako ne, evo Bracanovića”. Pa to je tada bilo... Zoran ga je to veče, jedina stvar koja je imala veze sa ovim, pitao, kao: “Ti to nešto”. On je rekao: “Ne, ne, ma kakvi, to ne, ja sam bolestan”. I tako dalje. E, sada, od tog sastanka i još jedno dva–tri do kojih je došlo u narednih desetak dana, kada su opet bile poruke: “Hitno da se vidimo”, hitno da dovedem Zorana. Onda ja odem sa Zoranom, a on, recimo, kaže: “Ej, moji imaju informaciju da su došli neki Rusi, plaćene ubice, izgleda da te roknu, ali ne brini, mi to kontrolišemo”. I tako dalje, i tako dalje. I onda su ti razgovori i moji kontakti sa njim nastavljani. Bilo ih je možda jedno desetak, petnaest, ne znam, nije ni važno, do ubistva Gavrilovića. Posle ubistva Gavrilovića su prekinuti, a obnovljeni su na insistiranje Ljubiše Buhe Čumeta u novembru te godine, neposredno pred pobunu “Crvenih beretki”, kada je insistirao da se javim Jovici, zato što se Jovica sprema da ide u Hag, pa jadan, siromašan, nema para za advokate, pa ide u Crnu Goru, pa moli, pa kao, eto mi, izdajnici, pa bilo bi dobro da mu se javim i to sam sve objasnio. Znači, tada su bili ti sastanci.

11. Pitanja predsednika Sudskog veća

Predsednik veća:

Samo momenat da ja postavim pitanje, da razjasnimo u vezi sa ulogom Jovice Stanišića. Po vašoj oceni, a i po oceni pokojnog predsednika vlade dr Zorana Đinđića, kakva je motivacija bila na strani Jovice Stanišića da se on raspituje o tim stvarima, čiju on stranu tu zastupa, kako se on tu pojavljuje uopšte u formalno-pravnom smislu, kakve on to savete deli, na osnovu čega, na osnovu čega ga vi uopšte primete i da li vi imate ikakve informacije, da li on ima fizički bilo kakvu vlast u okviru resora državne bezbednosti?

Vladimir Popović:

Odgovoriću vam, kako ne. Objasnio sam kako je došlo do tog prvog kontakta. Do tog prvog kontakta je došlo zbog toga što vam neko, za koga pouzdano znate, znači, pouzdano znate da je neko ko ima jako puno informacija, da je neko ko je bio alfa i omega funkcionisanja tog režima i tih parajedinica u prethodnih sedam ili osam godina, neko ko i dalje ima strahovit uticaj na strukture, kadrovske strukture, neko ko je stvorio tu Jedinicu, znači njega, bez obzira što je penzioner, bez obzira što je navodno u sukobu sa Slobodanom Miloševićem i dalje čuvaju pripadnici JSO, i dalje, ne posle 5. oktobra, nego i u onom periodu kada je on smenjen. On je smenjen, navodno, 1998. godine i navodno je u strahovitom sukobu sa Miloševićem. On svima priča kako mu preta glava, sudbina, i tako dalje, i tako dalje. Ali, sa druge strane, imate činjenice koje pokazuju da to nije tako. Čuva ga JSO, sina mu izvode Amerikanci i šalju ga usred tog perioda na školovanje u Ameriku za pilota. Vraća se nazad. Radi ovde kao pilot. On i dalje ima kontakte, znači, jednostavno, jasno vam je da u tim režimima istročnoevropskim kao što je, nažalost, bio i taj naš, ti ljudi koji su bili na takvim mestima jesu ključni ljudi za sve što se njima dešavalo i za ono što se tog trenutka bude događalo. Zoran nije sa njima imao nikakve kontakte neposredno pre događaja 5. oktobra. Nismo ni znali gde je, da li je živ, da li nije živ, da li se krije ili se ne krije. On se pojavljuje posle 5. oktobra i na tom sastanku i na tim narednim sastancima sebe predstavlja kao jednog od ključnih ljudi koji je pomogao pozadinski, ono što mi ustvari nismo videli, što javnost nije videla, to rušenje Miloševića i to da jedinice nisu izašle na ulice, jer ste, kao i posle svake bitke kada se pobeđi, imali hiljadu onih koji su bili "roditelji" te pobede i on je sebe... Ali ste mogli da verujete da je Jovica Stanišić za tako nešto zadužen i umešan pre nego neko drugi. Znači, Zoran se viđa sa njim tada, da bi video zbog čega ga ovaj zove i šta ovaj traži. Shvati da ovaj nema šta da mu kaže, nego tek eto, da tu, kao, "blizak sam otprilike sa tobom" i, ne znam da li sam to objašnjavao ovde ili u televizijskom intervjuu. On je sve vreme sebe veličao time što nas nije ubio, on otprilike ima zasluge za to što se desilo 5. oktobra zbog toga što nije podlegao uticaju Slobodana Miloševića i njegove lude žene i JUL i tog vrha vlasti koji je 1996–1997. godine, naročito u vreme protesta, jer on posle toga više nije bio tu, dobijao direktno od Miloševića da on raščisti opoziciju i da, za razliku od Badže koji je bio radikalan i koji je hteo sve to da pobije i da polomi, Jovica je bio "umeren", on je intelektualac, on sluša džez, on zna šta će se desiti i tako dalje i tako dalje, i sada vi ne znate da

li je to tačno ili nije tačno, ali u tim razgovorima možete da kažete: “Hvala što me nisi ubio”. I to je na tome ostalo.

Razgovora između njega i Zorana, dok je Zoran bio opozicionar, bilo je u dva navrata. Dva puta su se videli. Jednom na jednoj slavi i jednom, posle te slave, koristeći priliku što su se tu upoznali. Znači, nikakva bliskost nije postojala, ali je postojalo saznanje i u to vreme ogromna odgovornost Zorana da to što se desilo 5. oktobra jeste tek početak i da to što su se građani vratili u Srbiju i to što su otišli kućama i to što su oprane beogradske ulice, nema nikakve veze sa onim što će se dešavati narednih 3, 5, 6, 7, 8 meseci, ili narednih godina i da je zbog toga bilo važno na čijoj strani će biti i on, jer je i on jedan od ljudi koji predstavlja centar, ne znam kako se to zove, tajni centar moći ili neformalni centar moći, ili vaninstitucionalni sektor moći, ali neko koga u suštini tog trenutka sluša više ljudi nego Radeta Markovića. I sada svi ti sastanci do kojih je dolazilo dešavali su se upravo zbog toga. Imate nekoga za koga mislite da može da vam koristi i nadate se da je to što priča stvarno tako, da to što on govori razumete, lakše vam je da verujete da je to tako nego da verujete da on, ustvari, igra drugu igru. Posle slučaja Gavrilović bilo vam je potpuno jasno da nikakve... i neposredno pre toga, kada smo saznali da se dva puta tajno viđao sa Koštunicom, to mi je rekao, da je, ustvari, ta njegova igra, igra za očuvanje sopstvene glave i očuvanje te jedinice Frenkija i svih tih koji su tamo bili, pa u konkretnom slučaju i JSO. Formalno, on je i dalje bio, da tako kažem, komandant JSO je bio Legija, to je tačno, ali je Jovica Stanišić bio neko pred kim su svi stajali mirno. Na pominjanje njegovog imena stajali su mirno i na ime Frenka Simatovića, jer to im je otac, on ih je osnovao, tako da to su ti razlozi zbog kojih se Zoran viđao sa njima.

Predsednik veća:

Samo nam odgovorite na ovo, da li to logicirate, ili imate neka neposredna ili posredna saznanja, informacije o odnosi između Jovice Stanišića i prvookrivljenog Milorada Ulemeka?

Vladimir Popović:

Ne. Taj se, da tako kažem, odnos dosta krio. Nikada nisam bio prisutan da su bili tu i Jovica Stanišić i Milorad Luković. Jovica je izbegavao da priča o Lukoviću, trudeći se da kada kaže, otprilike kaže: “Ma, nemojte meni da pričate o njemu, ja sam ga stvorio”. Ili, otprilike: “Hej, to je moje dete”. I tako dalje. Ali nikada nije zalazio u te priče, jer je on smatrao da je JSO izmanipulisana, da je služba izmanipulisana u periodu dolaska Radeta Markovića i da to što se radilo sa tom Jedinicom i sa ljudima iz te Jedinice, što su političari uradili u te prethodne dve godine, znači, sva ta ubistva, kriminal, pljačke, i tako dalje i tako dalje, kao da je u njegovo vreme bio raj, ali, otprilike, to je strašno šta se sada radi, on se zgražavao nad tim, ali nikada, naravno, nije eksplicitno rekao: “Da, ja znam da su oni po nalogu Radeta Markovića ubili toga, ubili ovoga..”. Ali, otprilike, imao je tu neku distancu prema njemu lično, ali ne prema Jedinici, a neka od tih saznanja bila su posredna, zaključivanjem, a neka su postojala i vrlo eksplicitno. Kada vi, na primer, saznate da, ne znam, jedan novinar u Beogradu ima policijsko obezbeđenje koje mu je dodelio Jovica Stanišić i kada, na primer, Goran Petrović, šef državne bezbednosti dođe i kaže: “Hej, stvarno,

na šta ovo liči, čovek koji radi kod mene u resoru državne bezbednosti dao je, ne znam, tamo nekom novinaru da ga vozi neki privatni automobil Jovičin, a on radi u policiji”, i tako dalje, vi shvatate da on i dalje spletkari, da i dalje taj svoj uticaj koristi i da ima te kanale, da ima te ljude. Uostalom, svi načelnici iz njegovog vremena jesu ljudi koji su i dalje bili na vlasti, svako od njih je bio na nekoj funkciji, u nekoj vlasti, bilo načelnik, bilo zamenik i tako dalje. Znači, neka su bila neposredna, a neka su bila zaključivanjem.

Predsednik veća:

Da li možete da nam kažete koliko ste vi uopšte verovali njegovim dobrim namerama, savetodavnoj ulozi i ovo, što ste pomenuli sada u vašem odgovoru, da je on pozadinski radio, vezano za dešavanja 5. oktobra 2000. godine?

Vladimir Popović:

Ne verujem da je bio uključen u ta događanja na bilo koji način. Verujem da je bio jedan od onih koji je govorio svašta protiv te vlasti iz lične mržnje i lične osvete, jer su mu oduzeli jednu od njegovih igračkica koje je imao za vreme režima Slobodana Miloševića – neko društvo prijatelja za zaštitu životinja, Deliblatska peščara, neka zgrada, ne znam šta je to, nekih stotine hiljada hektara i tako dalje, što je on zajedno sa Kertesom napravio. Vojska je bahato u to uletela, ušla, oduzela. Vlada Republike Srbije jednu, a druga je bila negde kod Karađorđeva i on je bio strašno ogorčen i kivan na njih. Tako da verujem da je jedva čekao da se oni sklone sa vlasti, ali ja u suštini mislim da on formalno nikada nije ni sklonjen. On jeste sklonjen sa tog mesta. Osim nekih stvari koje je vodio Rade Marković (i to je direktno linija Slobodan Milošević – Mira Marković – Rade Marković i onda tu neki operativci), za sve ostalo što je bio redovni posao resora državne bezbednosti, [i dalje su mnogi] dolazili na konsultacije i za savete kod njega. Mislim da sam to rekao ovde, na ovom svedočenju prošli put, da tokom 2002. godine, kada smo od Haga dobili nalog da policija ode u kuću Jovice Stanišića i uzme neki dokument i da uzme neki papir i to dobio šef državne bezbednosti, Andrija Savić, on je, pre nego što je poslao policiju zvao Jovicu da sa Jovicom razgovara, da ga pita, šta da uradi, pa kako da uradi i tako dalje.

Znači, to se dešava 2002. godine. Lično nisam verovao ni u njegove dobre namere, niti u bilo šta. Dokaz za to je, mislim da sam i to spomenuo, što nikoga od ljudi koga je on predlagao, pošto se on neposredno posle 5. oktobra ponudio da, kao neko ko ima strahovito iskustvo i koji to jako dobro zna, koji je inače na našoj strani, koji je Zorana oduvek voleo, obožavao, podržavao i otprilike, ista ih je majka rodila, takav je bio njegov stav, može samo da nam pomogne da formiramo tu novu službu, baš onako profesionalno, jer on je važio za ekstra profesionalca. Sve ono drugo, da je umešan u kriminal i da ima veze sa korupcijom i mitom, to je potpuno sklanjano od njega i on je važio za čoveka koji je strahovit profesionalac, kojem Amerikanci skidaju kapu, Rusi mu skidaju kapu, i tako dalje, i tako dalje. I kad vam neko takav nudi usluge, vi ne možete da kažete, kao: “Ne, neću tvoje usluge pošto ja znam više”, jer od nas niko ništa nije znao, ali nikoga od ljudi koje je on predlagao ni za mesto načelnika ni za bilo koje drugo, ja nisam uzeo u obzir, već sam znao da su to ljudi koji ne treba da dođu na ta mesta i mislim da sam to spomenuo, da je tog

trenutka kada se desilo to postavljenje i kada nisu postavljeni ni Popivoda, ni Gaja, ni, ne znam, svi ti koje je on tada predlagao, da je video da nam se ne može verovati i da je vrsta igre međusobnog (ne)poverenja bila obostrana, tako da je to potom, tokom afere Gavrilović, i kasnije, bilo onako potpuno eksplicitno i nismo više skrivali, ali nije ni Zoran.

Predsednik veća:

Dobro.

Nastavite sa pitanjima.

12. Nastavak pitanja Momčila Bulatovića

Momčilo Bulatović:

Svedok govori, pominje neko pucanje na vozača Gorana Petrovića. Ja neću podsećati ovde da smo već to pomenuli jednom, pa su bili različiti neki odgovori, pa bih pitao gospodina Popovića da mi objasni o kakvom se pucanju radi, gde je to pucanje bilo, gde je bio Goran Petrović?

Vladimir Popović:

Polovinom januara meseca 2001. godine, recimo da je to bilo, ne znam da li je to bilo, ja mislim da je to bilo ili nedelju dana pre postavljenja Zorana Đinđića na predsednika vlade ili neposredno posle, ali mislim da je bilo pre postavljenja Zorana Đinđića na mesto predsednika vlade. Objasnio sam već, da je postojao jedna tim koji je bio zadužen ispred DOS, koga je Zoran delegirao da ispred DOS postavi nove funkcionere MUP, znači, to je već bilo posle postavljenja, tačno. To je bilo posle postavljenja zato što je Goran Petrović već bio načelnik resora državne bezbednosti i imao je vozača, ali je to, recimo, januar, neki, možda je to, ne znam, i početak februara. Postojao je, znači, tim koji je imao zadatak da, osim što postavite načelnika Javne i načelnika državne, vi kao vlast postavljate još nekih stotine tu načelnika po Srbiji i to su sve važna mesta i taj tim je to radio i održao je sastanak u prostorijama Demokratske stranke u Krunskoj ulici. Počeo je negde u 5–6 popodne. Bio sam prisutan na tom sastanku. Bio je prisutan i ministar Dušan Mihajlović. Bio je prisutan i Goran Petrović, Sreten Lukić, Zoran Živković, Goran Vesić, bio je Zoran Đinđić, tako, znači ekipa uglavnom već funkcionera. Goran Vesić je bio neki savetnik ministra policije. Zoran Živković je bio ministar policije i tako dalje, i tu se sedelo, pregovaralo i razgovaralo ili oko već postavljenih, ili oko tih ostalih postavljenja. Goran Petrović je imao vozača. On je bio na čošku Ivana Milutinovića i Krunske ulice i jednog trenutka je u tu kancelariju gde smo mi sedeli uleteo neko od obezbeđenja, mislim da je bio Vladimir Vukosavljević, i rekao: “Ej, brzo, frka, pucanje”. – “Kakvo pucanje”? – “Ko puca”? – “Na koga puca”? – “Na stranku”? – “Nije”... da bi se ispostavilo da je neko pucao na vozača kola Gorana Petrovića. Nismo ni znali da ima vozača i da ima kola. Kasnije se ispostavilo da je to neko ko je hteo da opljačka kola. Slučajno je to konicidiralo, ali taj mu je rekao da izađe iz kola, ovaj nije hteo da izađe. Ovaj se uplašio, pa je pucao. Valjda je video značku, ili ne znam šta, uglavnom to je taj događaj koji se odnosi na pucanje.

Momčilo Bulatović:

Interesuje me, opet govorim o postavljenju Bracanovića, govorili ste o nekim ceduljicama, predlozima i tako to, i govorite o tome da je bilo otpora za Bracanovića i onda kažete da je rečeno da se to nekako uradi, ali da posle ne bude – postavili ste Bracanovića pa ne možemo bez njega – pa da ne bude te priče. Kažete da je onda on rekao, pretpostavljam Goran Petrović – mi ćemo to nekako da prespojimo preko Beogradskog centra. Mijatović će to da uradi.– Interesuje me ko je Mijatović, o čemu se tu radi?

Vladimir Popović:

Zoran Mijatović je zamenik načelnika resora državne bezbednosti Gorana Petrovića. Rekao sam vam da je postojao pritisak, strahovit pritisak Legije i te grupe, hajde da kažem, te koja je petog bila navodno na našoj strani. Nije niko tada znao da tu postoji neki Spasojević, ili Čume ili, mislim, znali su za Čumeta, ali smo znali da je njegova uloga posredna, ali otprilike kao i on i Guri i, ne znam ko još, i SAJ i svi oni su mogli, a nisu, i sada bi bilo fer da se makar poslušaju i da se na to mesto stave ljudi koje oni traže. Ne traže tako puno, eto. Jednog načelnika od deset ili jedanaest uprava koliko ih ima, baš jednog su tražili.

Momčilo Bulatović:

Ako dozvolite, to znam. Ja govorim samo o Mijatoviću da mi objasnite malo taj odnos Petrović – Mijatović. Odakle Petrović kaže da će prespojiti preko Beogradskog centra da će to Mijatović da uradi, kakva je veza Mijatović – Beogradski centar, to ne znam?

Vladimir Popović:

Možda ne znate, ali operativno resorom državne bezbednosti rukovodi zamenik resora načelnika državne bezbednosti. Načelnik resora državne bezbednosti je, da tako kažem, kao i ministar. Neka vrsta političke funkcije koji jeste operativac i poželjno je da je operativac, ali, s obzirom na svoju ulogu, sastanke, viđanja, seminare i tako dalje, operativno neposredni rukovodilac načelnicima tih odeljenja i svih tih akcija jeste zamenik resora načelnika Zoran Mijatović, a na insistiranje, primite ga, a nemoj da bude niste rešili Ibarsku, ili, ne znam šta, zato što je ovo. Goran Petrović je na kraju rekao ono otprilike: “Hajde, nećemo se suprotstavljati premijeru, ako je to toliko važno i ako političari procenjuju da je to politički važno, jer neke stvari su politički važnije od nekih koje su tehnički važnije. Uradićemo. To će Mijatović sa Beogradskim centrom prespojiti, moći ćemo da rešavamo te probleme koji treba da se reše, Ibarska, Čuruvija i tako dalje. To je to, znači.

Momčilo Bulatović:

Iz ovog vašeg izlaganja, ako mogu da zaključim, znači, Mijatović je prvi čovek državne bezbednosti, iako je formalno Goran Petrović prvi čovek?

Vladimir Popović:

Pa, ne. Nije. Operativno je Mijatović kao što je operativno bio i Bracanović, iako je Andrija Savić. Znači uvek je to tako. Nije to samo u ovom slučaju, nego je to uvek, u svim slučajevima. Kao što je i policijom upravljao praktično, Lukić, a ne Dušan Mihajlović, iako je Dušan Mihajlović najodgovorniji, glavni čovek, ali tim dnevnim aktivnostima i tim kontaktima radi operativno zamenik načelnika.

Momčilo Bulatović:

Gospodine Popoviću, govorite o informacijama koje ste dobijali ranije, na osnovu tih kanala koji dolaze ranije, a radi se, vezano za hapšenje ljudi za Ibarsku magistralu. To je vaš iskaz, 45. strana, kažete ovako: “Pričam na osnovu onih informacijama koje smo dobijali i ranije, i na osnovu tih kanala koji su dolazili i ranije. Najčešće je

to bilo putem Ljubiše Buhe. Najčešće, jer je to bio jedini kanal i jedina veza. Znači, Ljubiša Buha, pa, ili Dragoljub, pa Dragoljub to nama prenosi, ili u kasnijoj fazi Ljubiša Buha meni lično”.

Predsednik veća:

Predsednik veća donosi

REŠENJE

ZABRANJUJE SE pitanje advokata Momčila Bulatovića zbog toga što je kapriciozno, sugestivno i odnosi se na predmet drugog krivičnog postupka.

Kratko obrazloženje:

zato što povezujete dve stvari koje apsolutno nikakve veze nemaju sa iskazom svedoka Vladimira Popovića, a druga bitna stvar, to je vezano za kapricioznost i sugestivnost i, drugi element, jeste zato što se već vodi krivični postupak u vezi ubistva na Ibarskoj magistrali, što nećemo raspravljati u ovom krivičnom postupku, osim posredno ako imate nešto konkretnije vezano za ovaj predmet, ali mislim da ne možemo na taj način postavljati pitanja. Ako želite prigovor, izvolite.

Momčilo Bulatović:

Ne sudija, neću prigovor. Ja nisam pitanje ni postavio.

Predsednik veća:

Upravo zbog toga što vi tumačite onako kako vi već pretekst stavite, kapriciozno i sugestivno, ali predmetno, suštinski ne možemo raspravljati sada o ubistvu na Ibarskoj magistrali što je predmet drugog postupka.

Momčilo Bulatović:

Nisam to ni hteo. Dobro. Nećemo da gubimo vreme. Da li je svedoku poznato postojanje takozvane Bele knjige?

Vladimir Popović:

Da. Poznato mi je.

Momčilo Bulatović:

Da li svedok zna ko je sačinio tu “Belu knjigu”, kada, na koji način, na osnovu kojih podataka i da li je on ikada imao u rukama tu “Belu knjigu” i, ako jeste imao, kada je dobio?

Vladimir Popović:

Nisam je imao nikada u rukama. Ne znam tačno ko je i iz kog razloga radio, kada je nastala, ko je tačno na tome radio. Saznao sam za tu knjigu, “Belu knjigu”, tako što se pojavio feljton u “Večernjim novostima” jednog dana 2001. godine, tokom, ne znam, proleća ili leta 2001. godine koji je najavljivan ekskluzivno. “Bela knjiga” kriminala koju je radila nova vlada! I “Večernje novosti” ekskluzivno objavljuju i ja, kao neko ko je bio zadužen za te odnose sa medijima, trebalo je da znam kako se to pojavilo. Saznao sam, tajno sam saznao, zato što mi to zvanično nije rečeno, da

je tu knjigu Dušan Mihajlović dao Manji Vukotiću nekom prilikom, na nekoj od tih proslava. Onda sam naknadno čuo da je to i Zoran Đinđiću dao Dušan Mihajlović, ali Zoran Đinđić je to uzeo, nije ni gledao, bacio negde, negde u njegov kabinet, negde je tamo stajalo. Onda sam kasnije čuo da su to radili, po nalogu Dušana Mihajlovića valjda pripadnici DB i Javne bezbednosti, kriminala i ne znam šta je bio cilj. Ja sam se jednom prilikom negativno o tome izrazio i rekao da je to jako loš potez. Verujem da je namera bila dobra. Mislim, ministar Mihajlović i ljudi koji su to radili, ali ne možete vi pripremati iskrcavanje u Normandiju, a onda pre nego što dođete na Omaha plažu, objavite malo u novinama gde imate nameru da dođete. To se desilo sa tom "Belom knjigom". Ko su ljudi koji su u tome učestvovali? Po kom kriterijumu je to rađeno? Stvarno ne znam. Ali znam da je bilo dosta propusta i da mnogih u toj knjizi nije bilo. Znači, da kažem, malo ko je u toj knjizi bio, da je greškom bio. Sigurno je imao neke veze sa kriminalom. Možda nisu svi hijerarhijski postavljeni na prava mesta, ali mnogih u toj knjizi nije bilo, ali nisam je čak ni čitao, niti je ikad video.

Momčilo Bulatović:

Kažete da ste saznali tajnim, nekim vašim kanalima kako je ta knjiga došla do "Večernjih novosti". Da li znate koji je novinar eventualno iz "Večernjih novosti" plasirao tu informaciju?

Vladimir Popović:

Ne. Ne znam, ali rekao sam vam, glavnom i odgovornom uredniku je to dao ministar policije. Ja ne znam da li mu je on to dao da on to objavljuje kao feljton, ili mu je to dao kao glavnom i odgovornom uredniku "Novosti": "Evo ti, ovo pročitaj, pa vi nešto sada to iskoristite da pomognete ovoj novoj vlasti da se bori protiv kriminala..". Jer za borbu protiv kriminala vam je neophodno javno mnjenje. Da biste dobili javno mnjenje, morate da imate i novine koje će o tome pisati. Da li je tu knjigu Manjo Vukotić zloupotrebio, što novinari često rade, druženje, prijateljstvo u kafani da bi bili ekskluzivni i da bi podigli svoj tiraž, to ne znam, ali kažem vam kako sam saznao za tu knjigu ja, kao i većina građana ili članova vlade, tako što se pojavio prvi od 20 ili 30 nastavaka feljtona, koliko je izlazilo u "Večernjim novostima". Mislim da nije nijedan novinar, verovatno je nekom dao Manjo Vukotić da priređuje, ali kome, to ne znam, nije ni važno.

Momčilo Bulatović:

Dobro. Nije toliko ni bitno. Govorite, a to se verovatno odnosilo, neko vas je pitao o zlatu koje je nađeno, to je strana 48. vašeg transkripta, verovatno se govori o ovom zlatu, koje ste pomenuli zajedno sa ovom drogom, a vi ste zaduženi za konferencije za medije. Da li ste saopštili na toj konferenciji za medije da je pronađeno i zlato?

Vladimir Popović:

Ne. Niste me dobro čuli. Ja sam bio zadužen da organizujem konferenciju za novinare u zgradi MUP, a to znači, da obezbedim da bude 12 televizijskih kamera, 20 reportera, sve novinske agencije, strani novinari i tako dalje.

Momčilo Bulatović:

| Izvinjavam se, ja vas nisam dobro...

Vladimir Popović:

Ne. Tako sam rekao, znači, to je moj zadatak. Nisam ja mogao da držim konferencije u zgradi MUP, i ja nikada nisam držao konferencije za štampu sem brifinge tokom vanrednog stanja. Konferenciju za medije je držao ministar policije. Mislim da je bio Sreten Lukić. Mislim da je bio i inspektor Karleuša i mislim da je bio Raša Knežević ili su bili, ne, ta konferencija oko droge, pardon, to je bila druga, konferencija oko droge, mislim da je bio i Goran Petrović. Ne mogu da se setim.

Momčilo Bulatović:

| Da li se sećate eventualno, na toj konferenciji za medije, ako ste je pratili, da li je pomenuto i ovo zlato?

Vladimir Popović:

Ne sećam se, ali znam da je bilo u medijima. Ne znam da li je bilo tada, ili je bilo neposredno posle toga priče i o tom zlatu, ali i ako je bilo na toj konferenciji, mogu da vam kažem iz iskustva posla kojim sam se bavio, novinari uglavnom uzmu najvažniju stvar koja im je tog dana vest i to bude tema. Znači, 700 kg heroina – a zlato ih ne interesuje. Sa mog prošlog svedočenja jedina tema je bila da li je Vlada Budala u Beču ili nije u Beču. Ništa ih drugo osim toga nije interesovalo, iako sam ja govorio 5 sati o drugim stvarima. Znači, iako je pomenuto na toj pres-konferenciji, pored 700 kg droge, zlato nije moglo da dođe na dnevni red, ne znam da li je bilo 3, 5, 10 ili koliko kilograma zlata.

Momčilo Bulatović:

| Ako je među tim zlatom bilo nekih predmeta koji možda vrede mnogo više nego 700 kilograma droge?

Vladimir Popović:

| Ne verujem. Ne znam, nisam video ni šta je bilo, niti bilo šta, ali vam kažem...

Momčilo Bulatović:

| Hipotetički je sve moguće.

Vladimir Popović:

| Ne verujem.

Momčilo Bulatović:

| Dobro.

Vladimir Popović:

| Pa, trebalo bi da bude po tržišnim uslovima, trebalo bi da bude 4–5 tona zlata.

Momčilo Bulatović:

| Da, ako se radi o običnom zlatu.

Vladimir Popović:

| Pa, nema drugog.

Momčilo Bulatović:

| Ima.

Vladimir Popović:

| Mislite sa dijamantima ili briljantima?

Momčilo Bulatović:

| Ne, mislim, koje ima neku istorijsku vrednost ili tako nešto.

Vladimir Popović:

| Pa, ne, ne. Ja to ne znam. Nisam to video ali sam vam rekao šta je u pitanju. U pitanju je zlato pokradeno tu od nekih zlatara, Šiptara po Beogradu.

Momčilo Bulatović:

| Dobro. To je informacija koju ste dobili?

Vladimir Popović:

| Pa, da.

Momčilo Bulatović:

| Dobro.

Vladimir Popović:

| Ne samo dobio, nego se vodila istraga zbog toga, To je predmet nekog krivičnog procesa, i postoji krivična prijava. Imaćete priliku da pitate Petrovića kada bude ovde, da vam tačno kaže. Ja ne znam te detalje, ali znam da je to neki proces koji se možda još uvek vodi, jer ima odštetni zahtev tih ljudi koji su oštećeni, koji traže da im se to vrati.

Momčilo Bulatović:

| Govorite o jednom sastanku sa Jovicom Stanišićem, to je taj sastanak koji ste pominjali ovde, hitno viđenje sa pokojnim predsednikom vlade, Stanišić traži, pa kažete da se Zoran sa njim video u njegovoj kući: Dovedi su nas neki ljudi koji su nas negde sačekali. Tu je pored Jovice bio jedna čovek koji se pratično zvao neki njegov prijatelj i saradnik. Možemo li da dobijemo ime tog čoveka i saradnika?

Vladimir Popović:

| Ja ne znam. Samo znam nadimak – Mrgud.

Momčilo Bulatović:

Mrgud. Dobro. Govorite o nekom izlasku advokata Tome File iz kabineta Vojislava Koštunice maja meseca 2001. godine sa nekom informacijom da je nešto video, da se izruče Jovica Stanišić, šta ja znam, Haškom tribunalu i tako to, i o razgovoru kojem ste vi prisustvovali kada pokojni predsednik vlade dr Zoran Đinđić zove Karlu del Ponte, pa je pita da li je to tačno ili nije tačno, koliko sam razumeo. Nisam video odgovor, kakav je odgovor dobijen, da li znate?

Vladimir Popović:

To nije tačno, ne. Glavni razlog je bio, ja sam to prošli put rekao, glavni razlog je bio što je ta informacija Tome File servirana u javnosti na onaj način koji je upravo trebalo da prikaže ono što je bio nastavak kampanje protiv Zorana Đinđića; da je to jedan koristoljubiv, loš čovek, koji samo gleda kako da dođe do vlasti i kada dođe na vlast svoje ljude je u stanju da izda. Toma Fila je rekao da je na nekom sastanku koji je bio u kabinetu Vojislava Koštunice gde je on bio kao advokat okrivljenih, ili ne znam već, nije ni važno, možda je Koštunica imao neko administrativno telo, video dopis na stolu Vojislava Koštunice gde Karla del Ponte kaže, ili najavljuje, da će protiv Jovice Stanišića, Frenka Simatovića, Milorada Legije ali i Zorana Mijatovića koji je u to vreme obavljao funkciju zamenika...

Momčilo Bulatović:

Sudija, ako dozvolite, govorio je gospodin Popović o tome...

Predsednik veća:

Samo momenat. Nemojte prekidati svedoka. Neka ponovi kada ste ga već pitali isto pitanje.

Vladimir Popović:

Znači, glavni je razlog što tu informaciju Toma Fila u javnosti servira jeste: "Evo kakav vam je Zoran Đinđić. Došao je do vlasti. Vi koji ste mu pomogli 5. oktobra i niste bili na strani gde je trebalo, nego ste bili na njegovoj, evo, sve će vas sada strpati u zatvor". On se tog trenutka nalazi u Parizu u zvaničnoj poseti. Beograd je i dalje rovit, onako, ne znate šta će se desiti, to je informacija koja može da napravi neku novu vrstu eksplozije. Stalno živite u nekoj atmosferi punoj baruta i Zorana Mijatovića, koji je već nervozan, zovu ljudi i pitaju: "Ej, šta se dešava, da li je tačno, ili nije tačno"? I tako dalje. Zoran Đinđić zove preko mobilnog telefona. Razgovara sa njom (Karlom del Ponte) i objašnjava joj da to sigurno ne koristi toj novoj vladi koju ona, navodno, kao podržava, i za razliku od Koštunice, za razliku od ranije vlade, hoće da bude kooperativna i hoće da pomogne Zoranu Đinđiću, jer je svi nama [stalo], pošto se svi za to deklarišemo, svi želimo da se istina o zločinima sazna. Jedini je problem što ne postoje mehanizmi kako da se ta istina sazna. E, pa sada dolazi čovek koji kaže: "Pa, nema problema. Evo, ja ću omogućiti da se ta istina sazna, ali nemojte da radite to što radite". Na šta ona kaže: "Ne, ne, ja ću to da proverim". Onda ona proveri, onda kaže, objasni, ustvari, da to nema nikakve veze, nego da je to jedan od stotine dopisa koje taj Haški tribunal šalje. Naravno, ne vodeći računa kako to kod nas, u zemlji gde je 60 posto uslovno nepismeno ljudi,

| a da ne govorim o znanju stranog jezika, vidi dopis na kome piše potpis Karla del Ponte, i piše Zoran Mijatović i Jovica Stanišić.

Predsednik veća:

| Radi pojašnjenja vremenskog, govorite o toj izjavi advokata File.

Vladimir Popović:

| To je maj mesec 2001. godine.

Momčilo Bulatović:

| Ima u transkriptu.

Vladimir Popović:

| Maj mesec 2001. godine.

Predsednik veća:

| U redu je. Nastavite pitanja.

Momčilo Bulatović:

| Da li se u to vreme gospodin Milošević nalazi u pritvoru Okružnog zatvora u Beogradu?

Vladimir Popović:

| Pa, sada ću vam reći. Da, nalazi se, kako ne. Uhapšen je 30. marta.

Momčilo Bulatović:

| Da li je vama poznato, da li je eventualno pomenuti advokat, gospodin Toma Fila, razgovarao sa vama, sa pokojnim predsednikom vlade Zoranom Đinđićem i sa bilo kim bilo šta vezano sa izručenjem gospodina Miloševića Hagu?

Vladimir Popović:

| Ne. Sa mnom nikada u životu, a mislim nikada ni sa Zoranom Đinđićem. Mislim, ne mogu da tvrdim. Nisam ja sa Zoranom provodio 24 sata dnevno. Možda ga je nekada zvao telefonom, ali mislim da bih takvu stvar znao.

Momčilo Bulatović:

| Dobro. Da li znate da li je neko, eventualno, iz tima advokata gospodina Miloševića, koji je oformljen, razgovarao sa vama ili sa bilo kim iz vlade, vezano sa izručenjem gospodina Miloševića Hagu?

Vladimir Popović:

| Ne. Mislim niko.

Momčilo Bulatović:

| Niko?

Vladimir Popović:

| Skoro da sam siguran, niko.

Momčilo Bulatović:

| Dobro.

Vladimir Popović:

| Ne znam ko su bili advokati. Znam da je bio onaj Tomanović, ali da li je bio još neko, ne znam, ali skoro sam siguran da nije niko. Mislim, sa mnom nije niko. Sa mnom sam siguran, ali mislim 99 posto da nisu ni sa Zoranom, ali to ne mogu da tvrdim. Ne znam.

Momčilo Bulatović:

| Čudno da ste baš njega zapamtili.

Vladimir Popović:

| Koga?

Momčilo Bulatović:

| Tomanovića.

Vladimir Popović:

| Pa, zato što je bio njegov portparol, zato što je svakog dana davao izjave. On je taj koga su zvale televizije da daje izjave oko odbrane Miloševića i zato što je njegova žena radila kod mene u Birou. Nasledio sam je od Miloševića i tražio sam posle toga, zbog konflikta interesa, da ide iz Biroa.

Momčilo Bulatović:

| Hvala. Govorite o nekoj večeri, u nekoj kući u Ubu, jednog od ljudi. Pozvani su Brana Crnčević, Mića Stanišić, i tako dalje. Čija je to kuća, gospodine Popoviću?

Vladimir Popović:

| Tog gospodina Mrguda.

Momčilo Bulatović:

| Tog Mrguda?

Srđa Popović:

| Samo bi bilo zgodno, ako bi gospodin Bulatović kazao odakle citira, da možemo da pratimo.

Momčilo Bulatović:

| Kako da ne, gospodine Popoviću. Strana 52. transkripta na dnu dole.

Vladimir Popović:

| Mislim da je njegova. Znači, kako da vam kažem, nisam bio u toj kući, nisma bio ni

te večeri, ali na osnovu onoga što sam kao informaciju dobio, mislim da je to neka vikendica ili porodična kuća, ne znam da li je Mrgud odatle ili nije, nemam pojma, ali pretpostavljam da je njegova.

Momčilo Bulatović:

Dobro. Kažete u vašem izlaganju, prilikom saslušanja, da ste saznali prvi put za Dušana Spasojevića kada je uhapšen u Francuskoj. Da li znate kako je uhapšen, pod kojim okolnostima, kako je prebačen za Beograd, koliko dugo je bio u Francuskoj u pritvoru, da li je neko od radnika...?

Vladimir Popović:

Ne znam ništa od tih tehničkih detalja. Znam ono što sam tada rekao i što sam danas pojasnio. Saznali smo zbog razloga tehničke prirode, jer je ambasador gospodin Diklić kasnio na nešto ili na nešto nije mogao da dođe, već se sada ne sećam, i onda je došao i rekao nam je: “Ja se izvinjavam, ali imam strašno važnu stvar, uhapšena je grupa nekih kriminalaca iz Beograda”, a ono Interpol, Evropol, otprilike... Mi pitamo: “Ko su, ko su”? I rekao nam je ta imena. Nikada nismo čuli ni za jedno od tih imena i sledeće što znam to je ono što se desilo po našem povratku u Beograd. Pitali smo ambasadora, da li zna nešto, za šta su optuženi, i koji su kriminalci, i čime se bave? Znam da nam je rekao, trgovina drogom, ali neki međunarodni trgovci drogom. Nas je interesovalo samo ovo – Čuruvija, Stambolić, Ibarska, tako da ne znam te detalje, a znam sledeću stvar: kada sam već došao u Beograd znao sam ono što je znala i javnost, jer je ministar Mihajlović i Karleuša, ili ko već, održao konferenciju za novinare i rekli da su oni otmičari Miškovića.

Momčilo Bulatović:

Dobro. Da li vam je poznato, da li je Dušan Spasojević iz pritvora Okružnog suda u Beogradu pravio bilo kakve kontakte, recimo, sa ministrom Mihajlovićem, da li ste obavesteni o tome?

Vladimir Popović:

Nije mi poznato da li je pravio kontakte, ali mi je poznato da je postojala, da tako kažem, neka vrsta nuđenja informacija od strane Dušana Spasojevića preko advokata, preko Čumeta, preko već, otkud znam koga, kako to ide, kako to funkcioniše. Ceduljice, zatvorski čuvari, i tako dalje, i tako dalje. Otprilike, on je neopravdano tu u zatvoru i, ako ga puste iz zatvora, on će da reši tu otmicu Miškovića, rešice za 15 minuta, jer to su neki telohranitelji Karadžića i tako dalje, i tako dalje. Znam da je u toj fazi tog nekog ludila i tih lupetanja, jednog trenutka čak spomenuo, ne znam preko koga, da li je to bio Pažin posrednik, otprilike, ako se nečega sećam kao kroz maglu, da je on slao poruke Dušanu Mihajloviću, posredno, preko zatvorskih čuvara, ili tako nekoga, da primi Pažina, a onda je, recimo, Pažin bio kod Mihajlovića, ili je napisao Službenu belešku, pa je rekao imena nekih ljudi koji su, ustvari, otmičari. To su ti što su ih oni pobili u međuvremenu, taj neki Mamica, ili kako se već zovu, a u nekoj od tih završnih faza, te bolesti da izađe iz zatvora pošto-poto, najveći ulog koji je bio ponuđen je leš Stambolića. Znači, u nekoj od tih priča je Dušan Spasojević otprilike rekao, kao: “Ako me pustite iz zatvora, ja mogu da ponudim

leš Stambolića”. Posle toga je došao odgovor da je Legija poludeo kada je to čuo da ovaj to priča, odnosno, Čume, pošto je Čume bio njegova veza, jer tada, u to vreme, dok je Dušan Spasojević bio u zatvoru, Čume je po ceo dan, zajedno sa advokatom Milivojevićem, imao funkciju čoveka koji je njega trebalo da vadi iz tog zatvora i da vrši pritisak na političare, na pravosuđe, na tužioce, na ovo, na ono i tako dalje i tako dalje. Viđao se, verovatno, sa njim i onda se sećam da je to bilo i znam da je jednom prilikom Dušan Mihajlović, ili ne znam, da Dušan Mihajlović je rekao, kao pojasnio je tu nešto, počeo je da priča, kao: “Jao, izgleda da smo tu, da ćemo da rešimo Stambolića”. Meni je, priznajem, bilo čudno zašto on to ne radi u zatvoru, kada je već u zatvoru. Zašto ne kaže gde je Stambolićev leš i ko ga je ubio i zašto ne kaže gde su ti, nego mora da izađe na slobodu i da je to bila onako neka potpuna nelogičnost. To je jedino što znam, da su takve bile te neke vrste ponude Spasojevića, da, ako se pusti, rešice otmičare i, ne znam šta još sve, taj neki kriminal i u poslednjoj fazi otprilike, kao leš Stambolića, on da iskopa i da donese Dušanu Mihajloviću. Mislim to mnogo bolje zna Dušan Mihajlović.

Momčilo Bulatović:

Dobro. Gospodine Popoviću, vi ste imali kontakte, objasnili ste, koliko puta, kako i pod kojim okolnostima, sa Ljubišom Buhom Čumetom. Da li iz tih kontakata koje ste imali možete da zaključite do kada su odnosi između Ljubiše Buhe Čumeta i Dušana Spasojevića bili dobri, i zbog čega i šta je to što je eventualno i kada pokvarilo te odnose, da tako kažem?

Vladimir Popović:

Da vam kažem, ja sam sa Ljubišom Buhom održavao kontakte kao i sa da, tako kažem, celom tom nekom grupom – to Stanišić i tako dalje u tom nekom periodu i to negde do dešavanja sa tim Gavrilovićem. Sa Ljubišom Buhom, znači, dešavanja sa Ljubišom Buhom u vreme kada je bio Dušan Spasojević u zatvoru, ovaj mu je bio kao brat, bar se tako ponašao. Meni je jedno 5–6 puta neposredno, kada sam se vratio iz Pariza, rekao da je to montiranje, da je to laž. Doveo mi je u kancelariju jednog dana nekog čoveka koji se zove Šumski, koji mi je pokazivao noge, ne znam, tamo nešto naduvene, da mi kaže, kako, eto policija ga je palila, žarila, ne znam šta mu je radila, onda se taj čovek kleo: “Majke mi, mi nismo, majke mi, to su drugi”, i tako dalje i tako dalje. I kada je Ljubiša Buha u toj nekoj našoj komunikaciji, po mojim procenama, prešao granicu (jer više nije imalo razloga da se mi viđamo, da ja brinem da li će mi nešto Čume reći, zbog čega ću se sutra kajati što nisam preneo, znači, to je nivo informacija zbog čega se viđamo), i kada sam procenio da je to zloupotreba sa njegove strane i da vrši na mene taj pritisak, a to se desilo, mislim može da se proveri po papirima, ali ja mislim da je to bilo negde tako u isto vreme kada je i taj Gavrilović, UBPOK je ušao u tu zgradu gde živi Čume i pohapsio tamo neke stotine ljudi, ili ne znam šta je već uradio, uzeo mu neke kamere, uzeo mu neke kasete, njegovu ženu priveo i onda, u nekoj sobi, koja je otkrivena u prizemlju, na zidovima su našene fleke krvi i tada me je zvao Čume i onda su ovi rekli, kao: “Jao, tu su ubijali, klali”, ovo, ono. Ispostavilo se posle da je to bila neka divlja akušerska klinika, ali uglavnom je Čume zvao i tražio od mene da ja zovem Dušana Mihajlovića jer će on svašta da uradi, u smislu da će oni sada da krenu u napad, jer to je stalno

bilo: “Mi ćemo da krenemo u napad, mi ćemo da okupiramo SUP, moju ženu, što mi drže ženu, kako moju ženu”. Ja sam tada prekinuo sa njim kontakt. Sledeći put sam sa njim imao kontaktne posredno, pre, tog viđenja sa Jovicom Stanišićem, to je bilo novembra 2001. godine, a posle toga ti kontakti nisu bili toliko česti već su bili s vremena na vreme... i oni su postali ...

Momčilo Bulatović:

| Samo sam pitao, da li možete da mi napravite neku granicu?

Vladimir Popović:

| Ne mogu da vam kažem kada se to desilo, ne znam tačno kada se to desilo, možda se desilo i u vreme dok je Dušan Spasojević bio u zatvoru. Znao kako je u tom svetu. Jedan za drugoga su “brate, brate”, ljube se, ustvari, jedan drugom nameštaju. Daju čitulje sutra jedni drugima.

Momčilo Bulatović:

| Da li znate, gospodine Popoviću, da li je neko od ljudi iz aktuelne vlasti DOS posećivao Dušana Spasojevića dok je bio u Okružnom zatvoru u Beogradu u pritvoru?

Vladimir Popović:

| Ne znam.

Momčilo Bulatović:

| Nemate saznanja o tome?

Vladimir Popović:

| Ne.

1. Svedok Vladimir Popović o “duvanskoj mafiji”

Predsednik veća:

Pravo na pitanja ima advokat Momčilo Bulatović. Izvolite. Možete neposredno postavljati pitanja.

Momčilo Bulatović:

Da nastavim tamo gde smo juče stali. Gospodine Popoviću rekli ste kada ste saslušani 13. aprila da je vojska radila na satanizaciji pokojnog predsednika vlade dr Zorana Đinđića, a da su to radili neki važni bivši funkcioneri državne bezbednosti koji su držali ogroman broj novinara na svojoj vezi, putem ucena i da ste kasnije utvrdili da je to bio proizvod uticaja od strane međunarodne duvanske mafije. Da li možete da mi objasnite malo?

Vladimir Popović:

Mogu, samo mi pročitajte tačno, malo ste prepričavali, malo ste...

Momčilo Bulatović:

Evo, ja da ne bismo gubili vreme, ali nije problem. Strana 55 na dnu, dole. Malo je duga rečenica, pa zbog toga pokušavam da negde presečem “koji nisu da tako kažem javno eksponirani, ali dosta značajni i dosta važni bivši funkcioneri državne bezbednosti, koji su pravili veliko zlo i čine veliko zlo, držali su ogroman broj novinara na svojoj vezi i sa njima imali lične kontakte i putem ucena i tako dalje insistirali, učestvovali ili bili plaćeni, što smo takođe kasnije utvrdili, od strane međunarodne duvanske mafije ili tako dalje, učestvovali u toj satanizaciji Zoranovoj”, pa me interesuje ta međunarodna duvanska mafija, veza sa bivšim ljudima, na koga mislite ako možete malo da objasnite?

Vladimir Popović:

Da vam kažem, morali ste da primetite u ova dva dana da ja pričam jako brzo i da se nekada desi da u toj brzini rečenica izgleda pomalo čudno. Tu se, taj deo koji se odnosi na međunarodnu duvansku mafiju ne odnosi na to da su nam oni rekli, nego se odnosi na to da su ti novinari bili plaćeni od međunarodne duvanske mafije.

Momčilo Bulatović:

Tako sam i razumeo.

Vladimir Popović:

Dobro. Zato što, ako se pročita ovako...

Momčilo Bulatović:

Tako sam i razumeo.

Vladimir Popović:

Dobro, interesuje vas, šta?

Momčilo Bulatović:

Kako ste to utvrdili, na koji način ste utvrdili?

Vladimir Popović:

Međunarodnu duvansku mafiju?

Momčilo Bulatović:

Da.

Vladimir Popović:

Jako jednostavno, utvrdili smo tako što je početkom marta 2001. godine u hrvatskom nedeljnom listu koji se zove *Nacional* za koji je 99,9 odsto građana ove države prvi put čulo da uopšte i postoji, na naslovnoj strani i unutra kao glavna tema objavljena priča o Stanku Subotiću kao najmračnijem liku sa prostora bivše Jugoslavije. U prethodnih 10 godina, a u isto vreme i kao najboljeg prijatelja Mila Đukanovića predsednika Vlade Crne Gore i predsednika Vlade Srbije Zorana Đinđića i u tom tekstu između ostalih gluposti i budalaština za koje nismo znali da li su tačne ili nisu, ali smo mogli da sumnjamo, objavljeno je na preko 2 strane objašnjenje, kako se Zoran Đinđić u vreme režima Slobodana Miloševića bavio švercom cigareta i kako je to nastavio da radi posle 5. oktobra. U tom istom tekstu je pominjana i moja uloga u tom švercu cigareta, a pošto smo jako dobro znali šta smo radili pre toga i da li smo u tome bili ili nismo bili, ako drugi nisu, mi smo jako dobro znali, onda nam je bilo jasno da ta količina gluposti i budalaština u tom tekstu nisu napravljene slučajno. Problem je počeo da se otkriva onog trenutka kada je ta ista novina koja se zove *Nacional* tu temu nastavila iz broja u broj i u naredne 43 nedelje, ili 43 broja, a bez obzira što se možda ne bavite novinarstvom, priznaćete, nešto što ne postoji u istoriji novinarstva, da iz druge zemlje, jedna nedeljna novina, istu temu razrađuje 43 nedelje. Da je to akcija širih razmera primetili smo onog trenutka kada su naše dnevne novine, srpske dnevne novine koje su, da vas podsetim, u prethodnih 10 godina bile u ratu sa tom istom Hrvatskom i nije bilo dozvoljeno, sem ponekad na radio Košavi da se čuju hrvatske pesme, nikada nijedan citat iz bilo kakvih hrvatskih novina, ođednom je u srpskim novinama i to upravo onim, koje je oformila vojna služba bezbednosti, bez obzira na to da li ih je oformila zvanično ili nezvanično, – ta tema počela da bude svakodnevna tema. Svaki dan, da bi se, nekih mesec dana kasnije pojavila i u elektronskim medijima.

Prepoznavanje da tu postoji neka šira zavera i da je to, ustvari, politički obračun, da nije samo pitanje osvete nekih, možda onih koji su lično pogođeni poslovnim gubicima, jer je i to u početku bila teorija, da je to otprilike osveta jedne grupe trgovaca cigareta drugoj u koju spada i Stanko Subotić, a da su sličajno uvučeni Zoran Đinđić i Milo Đukanović da bi tekst bio medijski zanimljiviji. Međutim, onog trenutka kada je predsednik Jugoslavije, a to je bilo manje od mesec dana nakon što je taj tekst izašao, počeo da tu temu koristi na svojim konferencijama za štampu u Palati federacije, a članovi njegovog kabineta i njegove stranke da to svakodnevno u gostovanjima na televiziji ponavljaju i optuzuju premijera Srbije, u stilu, eto, “neke međunarodne novine pišu da je Zoran Đinđić švercer cigareta,” eto, “neki kažu,” “neki ugledni novinari”... Ođednom je i Pukanić, za koga niko do tada nije znao ko je

i šta je, postao jako ugledan novinar u Srbiji, čovek za koga su se redakcije otimala za intervju, pa smo se, shodno tome, pošto smo ipak bili vlast tog trenutka i bilo nam je važno, jer smo znali da to ide ka rušenju legalno izabranih organa vlasti, počeli tim povodom i da se interesujemo preko onih struktura koje smo tog trenutka imali.

Mislim na službu državne bezbednosti i mislim na one kontakte i one komunikacije koje smo imali tog trenutka sa nekim drugim međunarodnim organizacijama, diplomatskim ili obaveštajnim krugovima ovde iz Beograda. Vrlo brzo smo saznali da je Ivo Pukanić čovek hrvatske obaveštajne Službe, da je list *Nacional* osnovan od strane hrvatske obaveštajne Službe i to onog, hercegovskog, dela koji je bio nezadovoljan Tuđmanovom politikom, zbog toga što su Hercegovci tog trenutka vladali Hrvatskom, da je onda, slično onome o čemu sam juče pričao za Željka Cvijanovića, zbog lične mržnje prema Tuđmanu, Ivo Pukanić u tom listu počeo da napda HDZ i da je to krilo HDZ sa Ivom Pukanićem, tog trenutka, odgovaralo američkom ambasadoru u Hrvatskoj, Vilijemu Montgomeriju, koji je kasnije došao u Beograd, da je onda sa njim napravio lični i blizak kontakt, da su Amerikanci, koristeći, normalno, priliku koja im se ukazala, a to je taj medij Ive Pukanića, nastavili rušenje Franje Tuđmana i, po njegovoj smrti, Ivo Pukanić je proglašen jednim od "boraca" za demokratiju u Hrvatskoj, iako je svaki građanin u Hrvatskoj znao da je Ivo Pukanić član organizovane kriminalne bande Hrvoja Petrača, koja je u tesnoj saradnji sa bandom vašeg šticićenika, što se zna. Mogu i to, ako vas interesuje, da objasnim, zato što je bilo direktno povezano. I onda, kada smo shvatili o čemu se radi, kada smo videli ko stoji iza toga, onda su počele, jedna po jedna, da se slažu kockice. Saznali smo da je finansiranje tog teksta platila Tvornica duhana "Rovinj", na čelu sa direktorom Ante Vlahovićem, kojima je sudbinski važno bilo srpsko tržište, jer ju u prethodnih desetak godina, za vreme vladavine Slobodana Miloševića, kao što znate Srbija bila Meka za međunarodne proizvođače cigareta.

Zašto? Zato jer je to bilo jedino tržište na koje su mogli da se šalju šleperi cigareta bez dokaza o krajnjem korisniku. To znači sledeće: da se u trgovini cigaretama, da bi se sprečila (kontrolisala) trgovina cigaretama – u svetu, u poslednjih 20–30 godina, to je jedan od najunosnijih poslova posle trgovine drogom i oružjem – doneta je zabrana velikim proizvođačima cigareta da ne mogu da proizvode cigarete za nepoznatog kupca; zbog toga one „plutaju” brodovima po svetu i, kad se pojavi kupac, onda se „slučajno” prodaju, i tako u krug, upravo zbog toga da bi mogli da se kontrolišu kanali prodaje. Srbija je bila jedna od zemalja koja je bila pod sankcijama, ali je isto tako [funkcionisala], zahvaljujući onome o čemu sam juče pričao – pojedinim „rupama” tipa Republika Srpska Krajina koja nije bila pod sankcijama, ili Bosna koja nije bila pod sankcijama, itd. Kasnije su i nama ukinute sankcije, kao što se sećate, ali je međunarodnim organizacijama bilo nemoguće da dođu u našu carinu i naše finansije, da provere da li stvarno dnevno sto šlepera "Malbora" petice dolazi u Beograd i da li se prodaju u Srbiji.

Znači, međunarodni proizvođači cigareta su svesno žmurili i nije im smetalo što je Srbija „crna rupa” i što u Srbiji vlada Milošević, jer im je bilo zgodno da tu svoju, tzv. crnu robu koju nisu deklarirali međunarodnim organima i nisu morali da dokazuju šta je sa parama i tako dalje, prodaju u Srbiji. Jedan od tih velikih proizvođača je bila i Tvornica duhana "Rovinj", koja je Srbiju koristila za šverc cigareta u samu Hrvatsku.

Znači, cigarete bi se izvezle u Srbiju, nekada samo papirološki, a nekada i fizički, i vraćale se preko Drine nazad u Hrvatsku. Zarada je na takvom poslu 25 do 50 posto u odnosu na vrednost proizvodnje cigareta. Posle 5. oktobra nastala je velika panika među njima zbog toga što su se navikli na tržište koje im je mesečno donosilo dvadesetak, trideset, nekim proizvođačima i po sto miliona dolara ili maraka, i onda su, shvativši da to više neće moći da bude kao što je pre bilo, tražili vezu i kopču kako i na koji način da ponovo uspostave trgovinu na crno. Oni su je zvali “zvanična”, to je roba koja je navodno išla na Kosovo, a nikada na Kosovu nije završavala, nego se vraćala nazad preko Hrvatske i Ante Vlahović je, o tome ste mogli da čitate u novinama, kasnije, kada je ta afera razotkrivena i kada su se pojavili Petračevi stenogrami, kada se videlo ko stoji iza te kampanje, Ante Vlahović i njegova Tvornica duhana “Rovinj” su dali 7 miliona maraka ljudima da dođu u Srbiju, da nađu ljude koji su spremni da učestvuju u pisanju i širenju te afere koju je započeo Ivo Pukanić.

Znači, to je akcija koja je plaćena od strane ljudi koji su direktno bili uključeni i zainteresovani da se što pre destabilizuje Zoran Đinđić, jer je, ako se sećate, jedna od prvih akcija vlade Zorana Đinđića bilo suzbijanje tržišta šverca cigareta. Kako? Tako što je 5. oktobra 99 odsto trgovine cigareta u Srbiji bilo na crno, a samo 1 odsto je bilo zvanično uvezena roba. Već u maju 2001. godine, odnos je 60–40 (60% sivog, 40% zvaničnog). Septembra meseca iste te godine odnos je bio 60–40 ali u obrnutom smeru (60% robe je bilo legalno uvezeno). U prvih devet meseci 2001. godine uvezeno je 14 puta više cigareta nego u prethodnih 15 godina.

To su podaci koji su proverljivi i koji su u to vreme bili prezentovani. Znači, problem je bio vrlo jednostavan. Govori se o gubitku mesečnog profita koji se meri desetinama ili stotinama miliona maraka, i kakav je problem tim ljudima da daju pet miliona, ili sedam ili deset, da se kroz medije, kroz medijsku kampanju, nekome kaže, “no, no, beži od tih cigareta”, ili, “nemoj slučajno da ti je palo na pamet da nam zabranjuješ da radimo ono što inače radimo”. U Srbiji, gde je prosečna plata 5. oktobra bila ispod 100 maraka, bila je 70 maraka, za pet miliona maraka svako zna, pa i vi, šta je sve moguće da se kupi, a ne novinari koji su radili za 50–60 ili 70 maraka.

Pri tome su nalazili i uzimali (dolazim na onaj deo o kome ste me pitali) agente–novinare vojne bezbednosti. Samo da napravim jednu digresiju oko Ive Pukanića i oko toga što sam rekao da je on deo hrvatske obaveštajne Službe i da je taj list formiran od hrvatske obaveštajne Službe: da, ali hrvatska obaveštajna služba, kao što vam je jasno, kao i mnoge Službe u Hrvatskoj i u drugim republikama, nisu nastajale same od sebe 1991. godine, nego su to nastavci ili recidivi stare kontraobaveštajne i vojne Službe bezbednosti Jugoslavije koja je postojala na teritoriji svih republika, pa tako i Hrvatske. Kao što vam je poznato, 1990. godine hrvatsku vojsku nisu napravili neki novi vojnici, nego su je napravili oficiri Jugoslovenske narodne armije koji su bili poreklom Hrvati i koji su došli u Hrvatsku da se bore za nacionalne interese. Tako i onaj ogromni deo vojne obaveštajne Službe stare Jugoslavije, koji je praktično stvaran 50 godina i koji je imao hiljade i hiljade zaposlenih ljudi i hiljade i hiljade novinara saradnika, profesora, lekara i tako dalje; po principu nacionalne pripadnosti deo njih je u novim okvirima, nove nezavisne hrvatske države, pod rukovodstvom HDZ, oformio neke svoje nove vojne Službe, obaveštajne Službe, i zna se da je Hrvatska imala desetak ili 15 obaveštajnih službi koje su formirali Franjo Tuđman i njegov sin.

Znači da Ivo Pukanić i ljudi koji su oformili zajedno sa njim taj list nisu ljudi koji nisu imali nikakve kontakte sa ljudima iz vojne obaveštajne Službe. Naprotiv, bilo je ljudi koji su se sa njima poznavali od ranije. Ranije, znači par godina unazad, pre 1990. godine, kada nije bilo nezavisne Hrvatske (jednom obaveštajac, jednom pripadnik KOS – do kraja života se ostane pripadnik KOS), prirodno je da su dolazili kod onih za koje su znali da su kolege sa posla i da su pre 6–7 godina zajedno u Londonu imali nalog vojske da pišu, ne znam, o tome, ili da pišu o ovome, i tako dalje. To je samo mala digresija koju sam napravio.

Vraćam se na ovo gde su sa 7 miliona maraka došli u Srbiji i da su, normalno, osim što nisu morali da traže ideološki slične i bliske saradnike u zemlji (dovoljno je to bilo para da su mogli svaku ideologiju kod Srba da promene), oni su, bez obzira na to, imali još jednu prednost: to je, da su nalazili u novinskim kućama, da su nalazili u institucijama, da su nalazili u političkim strankama ljude koji su praktično bili “spavači”, da upotrebim taj izraz, ne mislim bukvalno, ljude koji su pripadali tom nekom istom miljeu u kojem su bili i oni, ljude koji su sa njima bili bliski, ljude kojima se nije dopadalo to što je u Srbiju došla na vlast neka demokratska vlada, pogotovo što u toj demokratskoj vladi nije bio Koštunica, nego je došao “izdajnik” i onaj što je “navodio” bombe i tražio bombardovanje Srbije, i tako dalje; i onda im je lako bilo da te ljude, em ideološki, em sa količinom para i novca koje imaju, ubede da počnu da pišu. Ne postoji drugi razlog i drugo objašnjenje kada biste sami sebe zapitali, bez obzira da li vam neko objašnjavao ili ne, zbog čega se neka tema je objavljuje u Hrvatskoj (a ne bavi se time šta se dešava u Srbiji, o kojoj u prethodnih 10 godina nisu imali reč hvale, nijednu pozitivnu rečenicu nikada nisu napisali, kao što ni u srpskoj štampi, do Ive Pukanića, nikada niste mogli da pročitate nijedan jedini tekst iz hrvatskih novina). Ođedanput se pojavljuje neki spasilac Srbije u obliku Iva Pukanića, koji u svojim novinama 43 nedelje piše tekst o tome kako da pomogne novoj vladi, i to baš da pomogne Koštunici jer Koštunica je demokrata, pošto – sećate se da se pojavila i u hrvatskim novinama fotografija Koštunice sa “kalašnjikovim” na naslovnoj strani, u vreme kada je Koštunica postao predsednik posle 5. oktobra – ali je Ivo Pukanić to branio i objašnjavao da, bez obzira na tu sliku sa “kalašnjikovim”, on je barem pošten, on je častan i on će, ne znam, Srbiju odvesti na pravi put.

2. O ulozi savetnika Vojislava Koštunice u “duvanskoj aferi”

U to su se uključili i savetnici Vojislava Koštunice, mislim na kampanju. Kako? Tako što su direktno, koristeći svoje pozicije i svoje funkcije, davali intervjuje novinama (da me ne biste pitali na koga mislim, mislim na savetnika za medije, Aleksandra Tijanića, mislim na savetnika za ljudska prava, Gradimira Nalića, mislim na članove stranke Vojislava Koštunice koji su u to vreme imali priliku i obraćali se javnosti: znači, na Dušana Prorokovića, Dragana Jočića, Jovaševića, ne znam mu ime, i tako dalje). Znači, njima su listovi – oni o kojima sada govorim, kakav je “Dan” – bili mediji gde su svakodnevno (svakodnevno, nijedan dan nisu preskočili, svaki dan, “Dan” izlazi svaki dan!), u periodu od 10 meseci, razrađivali temu Zorana Đinđića, Stanka Subotića – ko se vozio avionom, koliko je cigareta Zoran Đinđić prošvercovao, šta je rekao Ivo Pukanić, šta je rekao Ratko Knežević, bivši savetnik predsednika vlade Crne Gore Mila Đukanovića, šta je on rekao i koje je njegovo mišljenje, kakvo mišljenje ima Ratko Knežević o tome, njegovi napadi na Zorana Đinđića... U isto vreme se taj Ratko Knežević svakodnevno čuje sa savetnikom za medije predsednika Jugoslavije, Aleksandrom Tijanićem. Ja sam, reću ću vam još jedan primer, imao priliku da budem na razgovoru kada sam se prvi put upoznao sa ministrom u vladi koji se zove Velimir Ilić. Tražio je da se vidimo i da se upoznamo i upoznao sam se u kabinetu Zorana Đinđića, i na tom sastanku je bio i tada ministar pravde Vladan Batić. Ministar Ilić je tražio da se sa mnom vidi zbog toga što su do njega dolazile informacije da se protiv njega u novinama vodi hajka, naročito hajka da je povezan sa međunarodnim švercerima cigareta. Sećate se otvaranja one njegove fabrike, onih ljudi sa Kipra kada je trebalo da otvore tu fabriku i onda se u novinama pojavila priča da ti ljudi sa Kipra nisu nikakvi proizvođači, to nije nikakva fabrika, nego su to neki šverceri cigareta, i onda se to pojavilo u nekoliko novina za koje se vezivalo da ja imam veze sa njima i da ja “pisem” te tekstove, kao, da Velja Ilić to radi, a on je bio ubeđen da ja stojim iza toga i tražio je da se sa mnom vidi. Ja sam taj susret izbegavao više od 2 meseca, jer nisam želeo sa njim da se vidim; ali, na kraju ipak se taj sastanak desio i evo, postoji danas još jedan živ svedok, hvala bogu, Vladan Batić, koji to može da potvrdi. Na tom sastanku, koji je trajao 15 minuta, on je mene pitao i ja sam mu rekao šta imam da mu kažem oko toga i članaka, i tako dalje; ali sam ga onda isto tako pitao i rekao mu, da li je normalno da on sada objasni tu i Zoranu Đinđiću i Batiću, zbog čega on daje svaki drugi–treći dan izjave oko toga da je Zoran Đinđić švercer cigareta i da je ta vlada švercerska, i tako dalje, na šta mi je on odgovorio: “Nemam ja sa tim nikakve veze. Mene Ratko Knežević zovne iz Londona i onda mi kaže: Veljo, sutra si na naslovnoj strani ‘Dana’, to ti je super za stranku, za tebe, za rejting, ima nešto, napao sam ove iz vlade, ti samo čuti ako te zovu, ako pitaju, ti kaži – to je u redu”. Znači, to je rekao meni, to je rekao Zoranu Đinđiću, i to je rekao Vladanu Batiću.

Zašto vam ovo govorim? Govorim vam zbog toga da bih vam pokazao način manipulacije, o čemu ste me sada pitali, i o ljudima koji su ti neki sa strane, saradnici vojnih službi bezbednosti, kakav je i taj Ratko Knežević, kakvi su... da me ne biste pitali da vam nabrajam ko su sve pojedinačno takvi, verovatno bi nam trebalo dva–tri dana, ali bih se setio najmanje 200 njih koji i danas funkcionišu,

koji predstavljaju neke javne ličnosti ili rade za neke opskurne novine, vrlo važni savetnici i saradnici, i tako dalje. Ali govorim vam to da bih vam ilustrovao kako je izgledala ta atmosfera i kako je ta “duvanska afera” pravljena, od koga je pravljena, iz kojih centara moći je pravljena i, na našu veliku žalost, nažalost Vlade Republike Srbije, postojao je još jedan problem u svemu tome. To je lična uloga i upetljanost američkog ambasadora u sve to, koji je, iz samo njemu znanih ličnih razloga, bez ikakve veze i kontakta sa Amerikom, ili dozvole da se to radi, dao dozvolu, što je meni priznao i ja sam to javno rekao mnogo ranije, dao dozvolu Ivu Pukaniću i Ratku Kneževiću, dan pre objavljivanja tog prvog teksta. Oni su njega zvali, konsultovali, pitali ga šta on misli, da li je da objave taj tekst ili ne. On se vadio time što je rekao da je on taj tekst, da on nije mogao da im zabrani, jer on je demokratski ambasador i u demokratskim društvima šta god neko hoće da napiše, treba da se napiše, što nije tačno. To što mi je rekao nije tačno, pošto je naša služba državne bezbednosti imala tačne podatke da je preko svog saradnika, koji je bio ovde u Beogradu, koji se zove Gabrijel Eskobar, danas je Službenik ambasade Amerike u Pragu, ovde u Beogradu uzeo podatke koje je dobio iz vojne obaveštajne Službe koje mu je vojna služba obaveštajna dostavila. Ti podaci su bili “pakovani” i izmišljeni, da sa tim podacima ode u Hrvatsku i da napadne Mila Đukanovića zbog toga što su hteli Mila da primire, da se ne rasturi Jugoslavija, iz političkih razloga, nekih njihovih globalnih, strateških, geopolitičkih, i tako dalje, a usput, već, kad kači Mila, može malo da zakači i Zorana, nema veze, pa neka ga zakače, pa njima da bude lakše, jer je to način na koji su navikli da funkcionišu i da rade. To je ta njegova upetljanost, njegova lična i tog njegovog Službenika koji je vrlo brzo posle toga, kada se saznalo, kada smo saznali ko je on, pobegao iz Beograda. Govorim o periodu kada još nije ni postojala ambasada u Beogradu (oni su tada sedeli u hotelu “Hajat” i imali tamo svoje prostorije) i povlačenju Montgomerija iz cele te priče i, kasnije, izvinjenju i objašnjenju i samom Zoranu Đinđiću, i pokušaju da spoji Zorana Đinđića i Ivu Pukanića, za koga nikada nije krio, i dan-danas ne krije, da su ostali prijatelji, i tako dalje... Ali ta vrsta institucionalizacije je bila dovoljna ovoj drugoj strani, desnoj političkoj, desnoj-levoj, nije ni važno, koju je predstavljao Vojislav Koštunica i koju su predstavljali neki drugi lideri DOS, bila je dovoljan znak da tu nisu baš čista posla i da to nije samo pisanje nekog tamo opskurnog hrvatskog novinara, koga neko sigurno za to plaća, i pojedinih medija u našoj zemlji, nego da iza toga stoje mnogo ozbiljnije sile kao što je Amerika, i otprilike tada je počela da se kreira priča – “Zoran Đinđić je dobar predsednik vlade, on je brz, on je moderan, on je stabilan, ali izgleda da je mnogo povezan sa mafijom i sa korupcijom”.

Momčilo Bulatović:

Gospodine Popoviću, u ovom vašem iscrpnom objašnjenju vi ste dali neku vašu sliku te duvanske afere, da je tako nazovemo.

Vladimir Popović:

Nije to moja slika.

Momčilo Bulatović:

Vaša analiza. To su činjenice koje ste vi ovde analizirali.

Vladimir Popović:

| Koje sam ja izneo.

Momčilo Bulatović:

| Izneli. Čuo sam ih od vas. Znači, neke sam znao iz medija. Nisam hteo to da vas pitam. Pomenuli ste hrvatsku obaveštajnu službu i vaše ispitivanje i traganje da dođete do podataka kako to sve ide i odakle se to kanališe i usmerava. Moje pitanje je, da li ste eventualno u tom traganju da nađete izvor svega ovoga došli do podataka da li je neko od lidera DOS eventualno saradnik hrvatske obaveštajne Službe?

Vladimir Popović:

| Ne koliko ja znam. Čuo sam za neka imena. Čuo sam, recimo, da je saradnik hrvatske obaveštajne Službe bio vlasnik kafane “Šarić”, motela “Šarić”, gde je uhapšen general Perišić. To sam čuo tada kada je uhapšen general Perišić i to je naša služba znala, ali su ga puštali jer su preko njega dobijali podatke, ali nisam čuo ni za jednog lidera DOS ili političara. Ne znači da ih nije bilo, ali ja to nikada nisam čuo.

Momčilo Bulatović:

| Dobro. Kada smo već kod tog duvana, da li možete da mi objasnite, da li znate kakav je stav bio pokojnog predsednika vlade dr Zorana Đinđića vezano za našu duvansku industriju? Da li nju treba prodati, dati koncesije, ili da li bilo šta znate o tome?

Vladimir Popović:

| Kako ne bih znao. Znam kao što zna cela javnost. On je to javno govorio i sećate se da je javno govorio. I jedan od razloga što je govorio o tome javno bio je i taj protivudar koji je došao iz Hrvatske, zato što je javno govorio i rekao da će iz zemlje izbaciti sve švercere cigareta koji ovde postoje, pa se to odnosilo i na tvornicu duvana “Rovinj”. Ne samo da je govorio o tome da će da podigne fabriku duvana u Nišu i fabriku duvana u Vranju, nego, ako se sećate, njegov predlog je bio da se otvori i treća fabrika cigareta u Srbiji, u Kragujevcu, gde bi nezaposleni radnici “Zastave” mogli da se zaposle. Prema tome, kako da vam kažem, to je opštepoznata stvar.

Momčilo Bulatović:

| Dobro. Potpuno se slažem sa vama i jeste upravo to govorio pokojni predsednik vlade. Da li znate kako je onda došlo do toga da se prodaju Fabrika duvana Niš i Fabrika duvana Vranje?

Vladimir Popović:

| Pa, znam, ali, kako da vam kažem, ne znam ni da li ima veze sa ovim predmetom. Mogu o tome da pričam, znam i to, ali ne verujem da ima veze sa ovim predmetom, a nema veze ni sa Zoranom Đinđićem, pošto se to desilo u vreme kada Zoran Đinđić nije bio živ.

Momčilo Bulatović:

| Tačno. Upravo zato i pitam.

Vladimir Popović:

| Mislim, mogu to da vam objašnjavam, ali, bojim se da ne gubimo vreme.

Momčilo Bulatović:

| Da li je to bio neki konsenzus u vladi da se to uradi?

Vladimir Popović:

| To ne znam. Ne sećam se toga.

3. O kontaktima i ulozi Stanka Subotića

Momčilo Bulatović:

Hvala. Nećemo gubiti vreme oko toga. Pomenuli ste gospodina Stanka Subotića. Da li možete da nam objasnite kontakte gospodina Đinđića sa Stankom Subotićem, kada su se upoznali, gde, ko ih je upoznao?

Vladimir Popović:

Mogu. Upoznali su se 1996, ili 1997. godine na slavi kod Milorada Vučelića u stanu. Stanko Subotić je u to vreme bio prijatelj Milorada Vučelića. To je bila faza kada je Milorad Vučelić bio protivnik Slobodana Miloševića i u toj fazi se viđao i sa Zoranom, s obzirom da se on i Zoran znaju još iz studentskih dana. Zajedno su bili u Nemačkoj, i tako dalje. Mladi levičari još iz tog nekog doba, ali se kasnije nisu družili zbog političkih razlika. Tada, u toj fazi 1996. i 1997. godine, mislim da je bila 1996. godina, da, bila je 1996. godina, Zoran još nije bio gradonačelnik, upoznao se sa Stankom Subotićem, tu. Video je da je mlad, bogat, uspešan. Stanko Subotić je već tada živeo u inostranstvu. Čuo je od Vučele da je bogat i onda je sa svima takvima kao što je, kada je takve ljude upoznao, vrlo brzo stupao u kontakt, tražio pomoć za stranku i tako dalje, i na tome je ostalo. Tada su se videli i posle toga više nikada, do 2000. godine. 2000. godine su se videli ponovo. Ja sam bio prisutan kada su se videli ponovo. Pre toga, da kažem, videli su se jedanput. Ja sam svedok da su se videli jedanput, jer znam kada su se videli drugi put. To je bilo u novembru, ne u novembru, u decembru 2000. godine. Zoran i ja smo bili na nekom Službenom putu u Milanu, i onda je on saznao da smo u Milanu preko nekih zajedničkih prijatelja, ali ne Milorada Vučelića, nego nekih drugih, i onda je tražio da se vidimo. Mi smo se videli i tada se uspostavila ta vrsta kontakta i saradnje. On je Zoranu tada rekao da on ima dosta para koje je zaradio i da bi želeo da te pare uloži u Srbiju, da je imao problem, da prethodnih 5, 6, 7 godina nije smeo da dođe u zemlju, jer je bio proganjan od Marka, Mire, JUL-političara i tako dalje, i da bi hteo da se vrati u zemlju i da uloži to. Zorana je samo to interesovalo i to mu je bio jedan od glavnih ciljeva, da nađe ljude koji su se obogatili i koje će da privuče da dođu u Srbiju da ulažu. Jedan od takvih je bio i Milan Janković, a bilo je i drugih, i on je te Zoranove predloge prihvatio. Zoran se sledeći put video sa njim u januaru i sa još nekoliko ljudi u Monaku. Ja sam bio prisutan na tom sastanku. Tražio je od njih da osnuju fond za razvoj juga Srbije, a to znači da svako od njih da po 2 miliona maraka, tada su još bile marke. Bilo je petoro tih privatnika, da daju po 2 miliona maraka da se uloži 10 miliona maraka u taj fond za razvoj juga Srbije, zato što mu je bio važan taj jug i zbog toga što odatle potiče i zbog toga što je jug prvi put posle, ne znam, 10–11 godina glasao za Zorana Đinđića i za Demokratsku stranku. Govorim, Leskovac, Vladičin Han, Prokuplje i tako dalje. Od te petorice, trojica su dali, a najviše je dao Stanko Subotić, ne 2 miliona maraka, dao je 2 miliona eura. Nažalost, taj fond je vrlo brzo propao, tako da je samo bio jedno 5, 6, 7 meseci u to uključen. Sve akcije koje je Zoran Đinđić u tom periodu, u prvih godinu dana, radio i sprovodio, koje je morao da sprovodi, da tako kažem, nebudžetski, u svim tim akcijama je Stanko Subotić, ne jedini, ali jedan od onih ljudi koje je Zoran Đinđić zvao i koji je uvek

participirao. Da me ne biste pitali šta je to, reći ću vam: jedan od tih projekata su bili kampovi za decu koja nemaju para leti da idu na letovanje, pa je onda Zoran Đinđić predložio da bi bilo dobro da ta deca 3 meseca leti odu u neke kampove gde bi se kupali, i tako dalje. Jedan od tih je postao poznat po onom nekom detetu što se udavilo, pa je ministar Knežević morao da objašnjava, ali, recimo, za formiranje tih kampova nije bilo para u budžetu i nije bilo para u ministarstvu prosvete, a onda je Zoran tako zvao te neke ljude koji su bogati, koji žive u inostranstvu i koji su davali po par stotina hiljada, uplašivali – bili donatori. To je priroda odnosa. Nikakve veze nisu imali u trgovini, nikakve zajedničke poslove, nikakve firme. U to vreme kada smo se mi upoznali sa njim, Stanko Subotić se nije ni bavio trgovinom cigaretama zato što je tada već ušao u neke, da tako kažem, sudske procese, jer mu je oduzeta neka licenca za prodaju sa nekim međunarodnim koncernima.

Momčilo Bulatović:

Da li je taj kontakt i ta vrsta odnosa između pokojnog predsednika vlade gospodina Đinđića i Stanka Subotića bio i razlog da on traži od vas da dođe do nekog izmirenja, da se reši problem između Stanka Subotića i okrivljenog Ulemeka?

Vladimir Popović:

Ja sam to prošli put objasnio. Mogu sada da vam objasnim detaljnije. Zoran je bio veliki pragmatik, kao što znate, radio je jako brzo i interesovalo ga je samo kako da danas budete jedan metar dalje nego što ste bili juče, i da to bude na što mogući brži način i da to bude što jednostavnije. Period, kada se desilo da on posreduje, znači, nisam ja posredovao. Moj zadatak u svemu tome je bio samo da zovnem Stanka Subotića. Zašto? Zato što Zoran Đinđić nije imao njegov mobilni telefon. Stanko Subotić ga je često menjao. Ako mu je bio potreban, onda bi od mene tražio, pa bi rekao, “daj mi, hoću da ga zovem da ga pitam nešto”, ili bilo šta. Znači, iz tehničkih razloga mi je rekao “zovi ga”. Nije znao gde je, da li je u Švajcarskoj, Španiji, Americi, na Aljasci, ko zna gde je. Nisu se čuli možda i nekoliko meseci, uopšte ga nismo pominjali. Znači, nije to bila vrsta kontakata svakodnevnih. I onda je mene zamolio da zovem Sanka Subotića da dođe u Beograd, a zbog čega je on pristao, kao predsednik vlade, da posreduje u nekom viđenju te dvojice, rekao sam prošli put. Mogu sada samo malo da vam pojasnim to što je meni Zoran rekao, da se njemu javio Legija. Da li mu se javio telefonom, ili su se fizički videli, ne znam, ali pre mislim da je telefonom, kada mu je Legija rekao: “Da ti kažem, čuo sam, rekli su mi moji drugovi Hrvati da je Stanko Subotić naručio da me ubiju ili on hoće da me ubije”, ili već ne znam šta. “Ja ne vidim razlog što bi on mene ubio, pa ja da ga preduhitrim ja ću njega ubiti”, i kao otprilike, eto, kao, “da znaš”, ili tako nešto. Eto. Mislim, ne mogu da pričam tačno razgovor. Nisam tome prisustvovao. I sada, znači, pošto je Zoran već upleten tu, i sa jednim ima veze i sa drugim ima veze, i to u javnosti mnogo više nego što u suštini ima, znači, ta slika u javnosti, zahvaljujući svemu ovome što sam pričao u prethodna 2 dana ovde, ta slika u javnosti je bila kao da je on svaki dan sa Legijom i svaki dan sa Subotićem, i ako dođe, ne daj bože, do nekog, bilo kakvog incidenta, nije se on plašio da će doći do fizičke likvidacije, nego da će to što se sada priča sutra da osvane u novinama. Da će to sutra da se pojavi u novinama, da će sutra to doći do neke političke stranke, da će to biti glavna

tema u Srbiji narednih 5 meseci, a ne ekonomski razvoj Srbije, i da, pošto je već, eto, upleten u to, eto, šta da radimo. Kaje se, ali kada je već upleten, hajde, da posreduje i da vidi, moguće je da je to neko nekom podmetnuo, a nije isključeno da to radi i suprotna strana, ili neko od ovih ludaka, raznih službi, o čemu sam pričao, da bi upravo štetio Zoranu, pa možda stvarno podbunjuje Ulemeka protiv Subotića, ili obrnuto i, hajde, kao, šta ga košta da organizuje da se oni vide, i od mene je, tehnički, samo tražio da zovem Subotića da dođe.

4. O sastanku sa Čumetom posle atentata kod hale “Limes”

Momčilo Bulatović:

Recite mi, gospodine Popoviću, govorili ste o vašem sastanku sa Ljubišom Buhom Čumetom nakon atentata koji je pokušao na njega – gde je taj sastanak održan i ko je bio prisutan, da li je još neko osim vas dvojice bio na tom sastanku?

Vladimir Popović:

Ne. Sve sam to rekao. Sastanak je bio u agenciji “Spektra”. Nije bio prisutan niko sem nas dvojice. Mislim, bili su neki ljudi koji su njega dovezli, puno njih, ali oni su ostali ispred Firme.

Momčilo Bulatović:

Kažete da vam je ispričao sve ono što se kasnije pojavilo u obliku razgovora sa specijalnim tužiocem. Da li vam je...

Vladimir Popović:

Ne. Nisam ja pominjao razgovor sa specijalnim tužiocem. Ja sam rekao sledeće...

Momčilo Bulatović:

Ja ću vam pročitati.

Vladimir Popović:

Pojavilo se sve ono što smo kasnije imali priliku da saznamo, da se uverimo, znači od Stambolićevog leša, koji je stvarno fizički iskopan, na to mislim, do toga da se prodaje droga i da se prodaju desetine ili stotine kilograma droge, i do toga ko je gde ubijen, ko je gde zakopan, i tako dalje. Na to sam mislio.

Momčilo Bulatović:

Dobro. Nešto slično piše, dobro, nije ni bitno. Vi kažete ovako, da sam ja, naravno, opet, 68. strana, pa negde malo bliže...

Predsednik veća:

Dobro kolega, ne morate sada ironisati, ali možete se pozvati zaista na stranicu transkripta kada se već pozivate, sada radi razjašnjenja.

Momčilo Bulatović:

Ja mislim da...

Predsednik veća:

Ne. Radi praćenja.

Momčilo Bulatović:

Da, idem redom. Nikakav problem nije. Ništa loše nisam ni mislio kada sam rekao “već pet puta”.

Predsednik veća:

| Dobro. Ali već vidim kako se obraćate, možete reći stranicu bez ikakvog ironisanja.

Momčilo Bulatović:

| Ne razumem, ali dobro, nije ni bitno. Gospodine Popoviću, kažete da ste odmah to, naravno, istog dana, da ste preneli pokojnom predsedniku vlade dr Zoranu Đinđiću i ljudima iz policije. Kojim ljudima iz policije?

Vladimir Popović:

| Nenadu Miliću i Milanu Obradoviću, a kasnije i Dušanu Mihajloviću.

Momčilo Bulatović:

| Dobro. Da li znate da li su oni nešto preduzeli po tome, šta su radili, to je ipak sada nešto što je...?

Vladimir Popović:

| Da. Znam, kako ne, ali o tome sam isto tako rekao. Znači, preduzeli su sve što treba da se preduzme, uključujući i to da su tražili kontakte i zvali Ljubišu Buhu i obavili razgovore sa njim, odmah, neposredno posle razgovora sa mnom. Samo što on njima to nije hteo da priča.

Momčilo Bulatović:

| Dobro. Da li ste nakon toga razgovarali sa Ljubišom Buhom i pitali ga: "Čekaj, bre, zašto pričaš meni, a nećeš policiji"?

Vladimir Popović:

| Jesam, ali ja sam i o tome pričao. Ne znam da li ste bili možda na onom kada sam prvi put...

Momčilo Bulatović:

| Jesam. Bio sam.

Vladimir Popović:

| Znači, on je to meni rekao. Ja sam to preneo Milanu Obradoviću i Nenadu Miliću, obojici. Znači, nezavisno od ovoga što sam rekao i Zoranu Đinđiću i ministru Dušanu Mihajloviću. U kancelariji kod ministra Dušana Mihajlovića bili su i Sreten Lukić, mislim da je bio i Boro Banjac, mislim da je bio i Karleuša, bilo je dosta ljudi kada sam ja to pričao, ali sam pričao generalno, ali sam ove detalje koje sam zapisivao dok mi je on pričao, znači, imena, kako se zove neki, ne znam, Saša, neki ovaj, neki onaj, 99% tih imena i podataka sam prvi put čuo. Prvi put sam čuo za braću Simović. Prvi put sam čuo za Vladu Budalu, i tako dalje. Mnoga ta neka imena, Đura Mutavi, i tako dalje. Znači sve to, to je to što sam prošli put rekao, što se kasnije pokazalo, što smo kasnije saznali. Sve te podatke, te detalje sam ispričao i dao te cedulje Nenadu Miliću i Milanu Obradoviću i onda su oni, nisu oni mene obavestavali šta oni rade policijski, niti sam ja bio neko koga su trebali o tome da obavestavaju, niti bilo šta, ali su me obavestavali ako su imali neke probleme i onda

su me posle ne znam koliko, da li je to bilo nedelju dana ili 10 dana, obavestili i rekli: “Ma ništa ono, kao, ne vredi, prazna priča, on neće sa policijom da priča”. On im nešto govori, nešto im ne govori. Pa smo onda ponovo razgovarali, kao da ja ponovo pričam sa njim. Da li sam ja odmah posle toga pričao ponovo sa njim ili sačekao pošto je on napuštao zemlju, ne sećam se tačno. On, kada je to meni ispričao i kada se to tada sa policijom video i kada prvi put nije hteo da govori, on je otišao negde iz zemlje. Pa se onda vraćao. Sledeći put sam se video sa njim, mislim da je sledeći put bilo kada sam organizovao da ga vodimo u UBPOK i odveo ga u UBPOK, to sam prišli put pričao. Pa sam takođe rekao da je i tada počeo sa njima da radi, 2–3 dana razgovarao, pa da je treći dan pobjegao zbog toga što ga je Karleuša tajno snimao kamerom. Možda to nisam rekao ovde. Snimao ga je, rekao sam u “Insajderu”. Snimao ga je tajno Karleuša kamerom, pa je napustio. Oni formalno nisu imali nijedan način i razlog zbog čega bi njega držali. Znači, znaju oni o njemu ko je on, ali nemaju razlog da ga drže. Onda je on opet pobjegao, pa se, ne znam, opet vraćao, i tako. Oni su se sa njim tokom te cele jeseni dogovarali oko toga, ali tek od trenutka kada je on to meni rekao i od trenutka kada sam ja to saznanje, koje sam od njega dobio, predao u institucije države, kakve god bile, ali sam ih predao. Znači, kada kažem “kakve god”, mislim na verovatno nedovoljan broj ljudi i na nemogućnost da bilo šta urade, s obzirom na to da je na čelu jedne Službe u to vreme bio član tog klana, ili saradnik ili prijatelj, ili, ne znam kako da ga nazovem, Bračanović. U meri u kojoj su mogli do trenutka dok Ljubiša Buha nije na kraju dao tu svoju finalnu izjavu, institucije ove države su preduzimale razne stvari. Šta tačno? Ja vam kažem, znam ono što znam, ali verovatno oni znaju mnogo više. Imali ste ministra policije ovde, mogli ste njega da pitate, sigurno zna mnogo više.

Momčilo Bulatović:

Verovatno je znao, a nije hteo da govori. Gospodine Popoviću, evo, na strani 69. transkripta kažete da je posle hale “Limes”, a pre ovog 13. marta, kod Nenada Milića došao “čovjek čije ime ne znam, ali mogu da saznam, koji je član Demokratske stranke, ali vrlo blizak Dušanu Spasojeviću i “surčinskom klanu”, a član stranke, ili simpatizer stranke, mislim, ne neki funkcioner, nego znaju ga, znaju ga godinama...?”

Vladimir Popović:

| Znam sve, znam sve. Recite.

Momčilo Bulatović:

| ...da se vidi sa Milićem, da je došao kao kurir. Mene samo interesuje ko je član?

Vladimir Popović:

| Ne znam ime.

Momčilo Bulatović:

| Vi ste rekli...

Vladimir Popović:

| Ne. Rekao sam da mogu da saznam. Ako to procedura dozvoljava, mogu pismeno

da vam dostavim u naredna 2–3 dana. Nisam se raspitivao kako se zove, ali zna Nenad Milić. Nenad Milić zna kako se taj čovek zove. On je neko blizak Demokratskoj stranci, zato sam to objasnio. Nije član. Ja mislim da nije član.

Momčilo Bulatović:

Da. Rekli ste, nije član, ili simpatizer.

Vladimir Popović:

Blizak njima. Muva nešto, petlja još iz vremena kada su bili na vlasti u Beogradu.

Momčilo Bulatović:

Ne. Ja sam samo pitao da li eventualno znate ili ne. Ništa. Recite mi, gospodine Popoviću, da li znate kretanje Ljubiše Buhe Čumeta nakon te izjave koju je dao vama, kada ste ga vodili u UBPOK, pa je pobegao zbog Karleuše, da li je išao, gde je išao, ko ga je prebacivao u te zemlje?

Vladimir Popović:

Nešto znam, nešto ne znam i to što znam, znam uglavnom iz njegovih priča, što ne znači da je on meni to tačno govorio. Znači, ja mogu da vam kažem da je on meni rekao, da se on meni javljao kada je prvi put otišao, da mi je rekao da je u Hrvatskoj, u Zagrebu. “Evo sam tu ispred Ive Pukanića zgrade”, a da li je bio u Zagrebu stvarno, pošto je znao da mu se slušaju telefoni, ili je bio u Francuskoj, ne znam. Znači, znam ono što je on meni govorio. Znam samo za poslednje njegovo boravište, jer sam u to bio upleten, to je naša ambasada u Ankari, ali iza njegovih govora prethodno, znam da je pominjao Hrvatsku i da je pominjao Hercegovinu, da je pominjao Kosovo, da je pominjao Bugarsku i da je na kraju bio u Istanbulu, da je iz Istanbula bežao, jer su mu Spasojević, Legija i Luković poslali nekog tipa, i njegovo ime sam zaboravio, a znao sam, neki iz Sarajeva, neki Musliman, ubica, poznat iz onih ratova, kao Čelo ili tako nešto, i da ga je on našao u nekom hotelu, da je on iz tog hotela skočio, seo u kola, da je vozio bez stajanja, koliko ima hiljada kilometara ne znam, od Istanbula do Ankare. Upao u našu ambasadu u Ankari, i to jedino znam da je tačno, da je bio u ambasadi u Ankari. To jedino znam. Iz ambasade u Ankari prebačen je u vojnu bazu u Slovačku.

Momčilo Bulatović:

Da li ste vi učestvovali u ovom prebacivanju?

Vladimir Popović:

Jesam. Da.

Momčilo Bulatović:

Iz baze iz Ankare u Slovačku?

Vladimir Popović:

Jesam. Nisam učestvovao u fizičkom prebacivanju, učestvovao sam u nekim logistikama. Zašto? Zato što je ambasador zvao Zorana Đinđića da pita šta da se

radi – upao im Čume u ambasadu i traži zaštitu države, jer on je svedok. Goran Svilanović je trebalo da dođe za dva dana u posetu Turskoj. Zoran me je zvao i rekao mi: “Daj, vidi šta ovaj ludak tamo radi. Zovi ga telefonom. Vidi šta može da se uradi. Zovi Dušana Mihajlovića”. Jer, kažem vam, Zorana te stvari nisu interesovale. Nisu. On je morao da se bavi i znao je da je odgovoran kao predsednik Vlade, a računao je da ima ministra, zamenika ministra, ljude koji tim stvarima treba da se bave. U isto vreme je znao da je veliki broj njih, nažalost, na tim mestima zbog jednog političkog dogovora, ili nemanja boljih kadrova, i da njihovi kapaciteti ne dosežu situacijama koje su nam se u pojedinim slučajevima dešavale, kao što je ta. Šta mi da radimo sa Čumetom u Ankari, niti smo odgovorni za ambasadu, niti smo odgovorni za Ministarstvo unutrašnjih poslova, niti imamo veze, šta mi možemo da uradimo! I onda je moj zadatak bio da se obratim Englezima i da nam oni pomognu da nekako, pošto su već bili uključeni, to je ovo što sam pričao, i što su i oni znali da je vrlo važno i bitno da Ljubiša Buha ostane živ, ne zato što imamo sa njim zajedničku firmu, kao što ste vi (ne mislim, opet, na Vas, nego mislim na advokate i na druge ljude u javnosti) to pokušavali da predstavite, nego zbog toga što je to jedina karika kako možemo sa ovim zlom koje znamo, koga smo svesni, koje gledamo, koje svaki dan vidimo, ali nemamo dovoljno dokaza, kako možemo da mu se suprotstavimo; i onda je moj zadatak bio (a, opet to ne može da se uradi telefonom, to ne možete da uradite jer znate da vas sluša vojska, jer znate da vas sluša Bracanović, jer znate da imate više neprijatelja nego što imate saradnika), moj zadatak je bio da tražim od Engleza tehničku i fizičku organizaciju njegovog prebacivanja negde bilo gde, do trenutka dok se ne imenuje specijalni tužilac, sud, dok on ne bude mogao da se dovede u sud i da se kaže: “Evo, izvoli!” Koštunica se zalagao za institucije. Svi su se zalagali za institucije ove države. Mi ih nažalost još nismo imali, pošto je još bilo ono, imamo tužioca – nemamo tužioca, imamo sud – nemamo sud, a do tada će ovog ubiti, to je bilo potpuno jasno. Džaba nam sud i tužilac kada svedoka nemamo! I onda su oni organizovali transport i odveli ga u Slovačku, s obzirom na neke svoje prijateljske odnose. To je moja uloga u njegovom prebacivanju, da ne bi bila pogrešno tumačena i da ne bi sutra bilo na naslovnoj strani nekih od ovih vama bliskih novinara: “Beba priznao da je prebacio Čumeta iz Turske”.

5. Ostala pitanja advokata Momčila Bulatovića

Momčilo Bulatović:

Da li imate saradnju sa engleskom obaveštajnom službom, sa engleskom državom i njihovom policijom, da ne bude "obaveštajna služba"...

Vladimir Popović:

Definišite termin saradnja.

Momčilo Bulatović:

...da ja nešto imputiram vama. Hoću, kako da ne. Ova o kojoj ste govorili sada i koja je bila...

Vladimir Popović:

Definišite termin saradnja.

Momčilo Bulatović:

Da li imate pre maja meseca 2002. godine...?

Vladimir Popović:

Da li?

Momčilo Bulatović:

...da li imate saradnju takve vrste pre maja meseca 2002. godine?

Vladimir Popović:

Ne znam. Nemam ja saradnju. Saradnju ima MUP. Ja sam vam rekao za šta ja znam, zato što sam bio u poseti Engleskoj zajedno sa premijerom i bio sam na sastanku gde mu je to bila glavna tema, tražeći intenzivniju saradnju.

Predsednik veća:

Samo radi razjašnjenja. Niste dobro shvatili pitanje. Da li ste vi lično imali saradnju?

Vladimir Popović:

Ne.

Momčilo Bulatović:

Onda, sledeće pitanje. Da li vam je poznato iz tog razgovora koji ste imali u maju mesecu, kada ste bili sa pokojnim predsednikom vlade u poseti Engleskoj, da je ovo bila tema, da li ste mogli zaključiti da saradnja neka već postoji od ranije?

Vladimir Popović:

Pa, nisam mogao. Nisu oni o tome pričali. To su dva predsednika vlade. Kažem vam, pretpostavljam da postoji na nivou ministarstava, ali ne znam.

Momčilo Bulatović:

| Da li imate saznanja, da li je engleska obaveštajna služba bila uključena na bilo koji način u transfer predsednika, bivšeg predsednika gospodina Miloševića, u Hag?

Vladimir Popović:

| Nemam saznanja, ali mislim da nije. Prebačen je, ustvari, ne da mislim, nego znam da nemaju nikakve veze. Prebacila ga je naša državna bezbednost.

Momčilo Bulatović:

| Molim? Nisam čuo.

Predsednik veća:

| Kolega, kakve to ima veze sa ovim predmetom, ili to vas lično interesuje?

Momčilo Bulatović:

| Ne, interesuje me lično. Ja mislim da ima veze, ali...

Predsednik veća:

| Nađite vezu, pa da zaključimo samo.

Momčilo Bulatović:

| Naći ću je kada dođe vreme, sudija.

Predsednik veća:

| Dobro. Izvolite. Nastavite.

Momčilo Bulatović:

| Govorili ste o nekoj ljutnji gospodina Mihajlovića, pa se nešto vratilo, došao u nekom maskirnom odelu i to. Zašto se naljutio, zbog čega, šta je bio razlog?

Vladimir Popović:

| Naljutio se zato što su se u novinama tih dana pojavili tekstovi da je njegova "Lutra" ekstraprofiter, da treba da plati porez, a on je smatrao da to nije korektno od strane ministra finansija sa kojim sedi u zajedničkoj vladi, Bože Đelića, a pogotovo od hajke koju protiv njega vodi G-17, i onda se naljutio i otišao na Povlen i nije bio, nije dolazio u vladu jedno 3-4 dana, mislim, to znamo nezvanično. Nije on zvanično rekao da je ljut, ali ga nije bilo i došao je u lovačkom odelu, onoga dana kada je uhapšen general Perišić, i svi smo imali priliku da vidimo na toj konferenciji za štampu, na kojoj su bili on, ministar Vladan Batić, potpredsednik vlade Nebojša Čović i predsednik vlade Zoran Đinđić, da je on bio u tom nekom lovačkom odelu.

Momčilo Bulatović:

| Dobro. Govorili ste o aktiviranju predmeta "Budva" da bi se na neki način uhvatili za nešto, kako kažete, i da...

Vladimir Popović:

| Znam sve.

Momčilo Bulatović:

| “Mi smo tražili povod da bi neko od tih ljudi, bilo koga, naravno, ako je moguće Dušana Spasojevića ili bilo koga, stavimo u zatvor”?

Vladimir Popović:

| Da.

Momčilo Bulatović:

| Interesuje me, kada se to dešava, aktiviranje predmeta “Budva”?

Vladimir Popović:

| Negde tokom jeseni 2002. godine.

Momčilo Bulatović:

| I koja je to grupa ljudi, govorili ste o pravosuđu, o tužilaštvu, o policiji, mala grupa?

Vladimir Popović:

| Ne znam. Znači, nisam uključen operativno u te sastanke. Ja vam kažem ono što smatram da je važno i da može da bude važno za krajnju istinu i donošenje krajnje, najpravičnije presude u ovom procesu, a nisam prisustvovao tim sastancima da bih mogao sada tačno da vam kažem ko je bio. I uglavnom, ta saznanja koja imam, imam saznanja iz mog kontakta sa predsednikom vlade, i da danas ovde može da svedoči, da njega pitate, ne bi znao da vam nabroji nijednoga ko je bio u toj grupi koja je to radila, jer on je takve naloge davao ministru ili ljudima koji su za to zaduženi.

Momčilo Bulatović:

| Pitaću vas da li eventualno znate ko je ispred vlade Republike Srbije bio zadužen za kontakte sa vladom Crne Gore oko toga?

Vladimir Popović:

| Ne znam.

Momčilo Bulatović:

| Ili sa policijom?

Vladimir Popović:

| Ne znam. Ja mislim da je to išlo kroz institucije. Ne znam. Policija. Možda od njihove policije, ili ne znam već. Ne znam kako je išlo.

Momčilo Bulatović:

| Pomenuli ste, ako se ne varam, juče, da se prisluškivanjem bave najmanje još tri ambasade ovde. Da li možete da mi kažete koje su to ambasade?

Vladimir Popović:

| Ne znam. Znam da su tri, ali ne znam tačno koje.

Momčilo Bulatović:

| Ne znate koje su?

Vladimir Popović:

| Pretpostavljam da su ove velike, ali nisam siguran.

Momčilo Bulatović:

| Nisam razumeo?

Vladimir Popović:

| Pretpostavljam da su ove velike, najveće države, najmoćnije, najznačajnije, ali...

Momčilo Bulatović:

| Ne znate koje?

Vladimir Popović:

| Nisam siguran, ali znam da su tri.

Momčilo Bulatović:

| Još jedno pitanje. Govorili ste o nekoj kaseti koju je general Pavković dao vama, a vi je dali Karleuši, i sve to. Pitaću vas, da li ima Demokratska stranka bilo kakve veze sa kandidaturom gospodina Pavkovića za predsednika Republike Srbije? (...)

Momčilo Bulatović:

| Da li imate bilo kakva saznanja o hapšenju braće Banović?

Vladimir Popović:

| Imam, da.

Momčilo Bulatović:

| Kakva saznanja imate, ko je to uradio, da li je ta akcija pripremana, ili je bila u okviru nekih redovnih aktivnosti, i zašto tu akciju sprovodi Jedinica za specijalne operacije?

Vladimir Popović:

| Verujte, ne znam zašto sprovodi, jer, iako sam bio u vlasti 3 godine, ne znam ko kome daje nalog da se neko uhapsi. Stvarno ne znam, ali znam da su braća Banović bili na optužnici Haškog tribunala za izvršena teška krivična dela i zločine u Bosni i da je država bila pod strahovitim pritiskom međunarodne zajednice, da posle 5, 6, 7 godina nesaradnje i nepoštovanja tog međunarodnog suda, a samim tim i Ujedinjenih nacija i svih ostalih članica, da tu saradnju započnemo. I znam da su znali, da su nam davali podatke i da smo, u krajnjem slučaju, i mi znali da pojedine institucije ove države – mislim na vojsku, mislim na neke ostatke i na neke frakcije

bivše Službe državne bezbednosti, koje su se u međuvremenu pretvorile u neke parajedinice – štite pojedine ljude koji su optuženi za te ratne zločine, pretvarajući se da to rade pod zaštitom države. Braća Banović su bili jedni od tih. Bilo ih je na desetine i desetine, Mladić nije mogao da bude uhapšen jer je Vojislav Koštunica rekao da ne sme vojska da hapsi Mladića, i znalo se da vojska štiti Mladića. U krajnjem slučaju, i načelnik Generalštaba Nebojša Pavković, na dan kada je penzionisan, rekao je da je, do 3 nedelje pre toga što on zna, Mladića zvanično štiti vojska. Znali smo da Martića štiti neka parajedinica, ili već kako se to zove, neko paratelo, čiji je šef bio Jovica Stanišić. To je ono što sam rekao – da je nudio Martića, a da ne ide Karadžić, i tako dalje. Podaci su dati policiji. Policija se vratila i rekla: “Našli smo, znamo gde su Banovići. Žive u Obrenovcu. Možda su opasni, možda nisu opasni”. Na pitanje zašto se ne hapse, odgovor je bio: “Pa, evo, dok se organizuje”. To kod nas uvek tako ide, sporo, sporo, sporo. U toj sporosti došlo je i do Zoranovog odlaska u Ameriku, u posetu Džordžu Bušu. Znači, mi smo kasnili sa njihovim hapšenjem više od 2 meseca. Zašto? Ne znam. Možete da pitate Petrovića, kada bude došao, zašto ih nije hapsio ako je dobio taj nalog ranije. Moj zadatak... nije ustvari bio nikakav zadatak, nego, pošto smo mi odlazili u Ameriku, Zoran ih je pitao: “Dobro, šta ću da kažem ljudima, zašto nisu uhapšeni braća Banović, kada i oni i mi i Amerikanci i svi znaju da su oni u Obrenovcu i da svaki dan idu na pijacu. U čemu je, znači, stvar? Time samo dokazujemo da nećemo da hapsimo i to što mi deklarativno njima pričamo, ‘hoćemo saradnju’, a njih ne hapsimo, to je dokaz da..”. I oni su rekli: “Dobro, ne brinite, biće uhapšeni dok vi odete”. Nisu uhapšeni dok smo mi otišli. Posle sam čuo da je to zbog toga što su postojale neke dojave, da su naoružani i opasni i da imaju sa sobom bombe, ne znam ko je te podatke dao, ali uglavnom uhapšeni su, da li prvi ili drugi dan naše posete Americi, i dogovor je bio da se to Zoranu javi, ako se desi dok smo mi u Americi. Pošto je Zoran svoj mobilni telefon držao kod mene i ja sam se javljao, ili su zvali na moj mobilni telefon razni ljudi iz Beograda, pa je meni to neko javio – ne sećam se ko mi je javio. Zvao je i rekao: “Recite premijeru da su braća Banović uhapšeni”.

Momčilo Bulatović:

Gospodine Popoviću, juče ste govorili, pa ste rekli, sada nemojte mi zameriti zaista, prvo da nađem gde sam to zapisao, o tome da Koštunica pati od nekih zakonskih formi.

Vladimir Popović:

Da. I to treba da objašnjavam? Pa, nemojte samo da gubimo vreme oko toga. To zna i dete u osnovnoj školi.

Momčilo Bulatović:

Hoću da pitam da li je vlada pokojnog predsednika dr Zorana Đinđića radila u okviru zakonskih formi ili nije?

Vladimir Popović:

Naravno.

Momčilo Bulatović:

Zašto onda, u čemu je problem onda oko zakonskih formi, ako koriste iste zakonske forme?

Vladimir Popović:

Da vam kažem, izgubićemo još pola sata. Mislim da je mnogo dragocenije za neke procesne stvari zato što nema veze sa ovim predmetom. Mogu i to da vam objasnim.

Momčilo Bulatović:

Još jednu stvar, gospodine Popoviću, ja više neću imati pitanja. Pade mi nešto na pamet usput, nećete mi zameriti, govorili ste o proceni bezbednosti nemačke obaveštajne Službe prostora u kome boravi pokojni predsednik Vlade, pa je traženo sedam, osam meseci neka nova lokacija. Da li je neka služba i, ako jeste, koja, domaća ili strana, uradila procenu bezbednosti te nove lokacije za stanovanje?

Vladimir Popović:

Jeste. Jedan od razloga, i to je ono što sam juče rekao, jedan od razloga što nismo mogli da nađemo adekvatnu zgradu toliko dugo vremena je bio taj što je Zoran Đinđić hteo da to bude neka zgrada koja nije na Dedinju i na Senjaku, upravo zbog onoga što sam juče rekao. A to što je nuđeno i što je bilo u vlasništvu Vlade Republike Srbije, ili u vlasništvu saveznih organa, pa bi se možda sa njima mogli da menjamo, bilo neke treće fantomske organizacije koja se zvala "Dipos" i koja je takođe bila vlasnik nekih zgrada – sve što je nuđeno, ili su bili stanovi, ili su bili ispod minimumima bezbednosnog standarda, neadekvatne zgrade. Bila je jedna zgrada na Vračaru, ali zato što su oko te kuće koja je bila na Vračaru (vlasništvo Vlade Republike Srbije) bila tri solitera sa sve tri strane, bilo je potpuno nesvrishodno u tu zgradu odlaziti. Znači, procenu je vršila naša služba državne bezbednosti. Da li su radili još sa nekim, ne znam.

Momčilo Bulatović:

Samo još jedno pitanje. Nakon incidenta ili pokušaja atentata kod hale "Limes", 21. februara, da li je pokojni predsednik vlade zahtevao povećanje mera bezbednosti?

Vladimir Popović:

Ja ne znam. Mislim, nisam bio prisutan, ako je bio na tim razgovorima, ne znam da li je tražio. Ne znam. Ne mogu to da potvrdim.

Momčilo Bulatović:

Hvala sudija. Za sada pitanja nemam.

Predsednik veća:

Konstatujem da advokar Marko Milivojević nema pitanja. Pravo na pitanja ima advokat Nenad Vukasović.

6. Pitanja advokata Nenada Vukasovića

Nenad Vukasović:

Ja bih pitao gospodina Popovića, vratio bih se na protest Jedinice za specijalne operacije JSO. Prema mojoj evidenciji ste izjavili da ste tada imali saznanja, odnosno da ste čuli da je Ljubiša Buha na čelu kolone. Da li možete da objasnite, odnosno da li imate saznanja, podatke, kada kažete “na čelu kolone”, u kom se vozilu nalazio, koje je to vozilo, da li je bio sa nekim od lica, ako je bio, i koja su to lica?

Vladimir Popović:

Ako ste dobro slušali, ja sam rekao sledeće. Ljubiša Buha je mene zvao, znači, mene je zvao ili sam ja njega zvao, nije ni bitno. Razgovarali smo telefonom i on je meni rekao: “Bato, Bato, ovo je mnogo opasno, oni idu do kraja, evo mene, ja sam na čelu kolone”. Da li je on bio na čelu kolone, ili je on sedeo u Surčinu, pošto je imao običaj kao i svi ljudi takvog profila da lažu, da li je bio u vozilu, da li je bio pored puta, da li je bio u automobilima Jedinice za specijalne operacije, ili je, što ja pretpostavljam, jedan deo civilnih kola izašao tu negde kod Surčina, na 10–20 kilometara, da presretnu ove koji su dolazili odavde, ja te detalje ne znam.

Nenad Vukasović:

Dobro. Jasno mi je, pošto kažete da ljudi tog profila imaju običaj da lažu. Da li ste od dana tog protesta imali kasnije kontakte sa Ljubišom Buhom?

Vladimir Popović:

Od dana protesta?

Nenad Vukasović:

Da. Od dana protesta pa kasnije, da li ste imali kontakte sa Ljubišom Buhom?

Vladimir Popović:

Jesam.

Nenad Vukasović:

Da li ste eventualno razgovarali na temu tog njegovog zvanja telefonom upravo vas i to da se nalazi na čelu te kolone?

Vladimir Popović:

Pa, ne.

Nenad Vukasović:

Da li ste uopšte tu temu otvarali kasnije?

Vladimir Popović:

Ne. Zato što je to bilo potpuno jasno. Mislim...

Nenad Vukasović:

| Šta je bilo jasno?

Vladimir Popović:

Pa, nama je bilo mesec dana posle toga potpuno jasno sve o pobuni, ko je sve organizovao ovu pobunu, ko stoji iza pobune. Nemam razloga da ga pitam nešto što nam je potpuno jasno. Pri tome, ako se sećate moje izjave, ja sam rekao da sam tada, posle pobune Crvenih beretki, imao pauzu u komunikacijama sa Ljubišom Buhom upravo zbog toga jer sam prekinuo i svaku komunikaciju sa Jovicom Stanišićem, upravo iz istih razloga, i da posle pobune "Crvenih beretki" ni ja, a ni predsednik vlade Zoran Đinđić, više nikada nismo imali kontakt i komunikaciju sa Jovicom Stanišićem, opet iz istih razloga, pošto nemamo šta da ih pitamo i da pričamo, kada je tu sve jasno.

Nenad Vukasović:

| Nisam mislio na razloge, nego da li ste pojašnjavali ulogu Ljubiše Buhe u tom protestu?

Vladimir Popović:

Ne znam. Nije ona bitna. On je bio glasnik. On je bio neko ko je imao zadatak da nas zastrašuje. Znači, njegova funkcija je bila da zastrašuje, zloupotrebljavajući to što ima u svom mobilnom telefonu brojeve mobilnih telefona 5, 6 ili 7 ljudi koji su bliski vlasti, ili su u vlasti, ili su bliski nekim ljudima iz vlasti i onda vas zove preko mobilnog telefona i ima zadatak da vas plaši, kao što sam juče pričao, što je imao zadatak da priča dok je Spasojević bio u zatvoru da je nevin, da nema nikakve veze, da će on da pomogne i tako dalje.

Nenad Vukasović:

| Kada ste čuli, odnosno kada vam se javio Ljubiša Buha na vaš telefon i rekao da oni idu i da je to jako opasno, rekli ste da ste zvali premijera i da je premijer...

Vladimir Popović:

Ne. Nisam zvao premijera posle Čumeta. Zvao sam premijera pošto me je zvao Goran Petrović i rekao mi je da je krenula Jedinica iz Kule i da o tome obavestim premijera i onda sam premijera obavestio, a rekao sam da sam posle razgovora sa premijerom zvao i Čumeta i Jovicu Stanišića da proveravam šta se dešava. Kasnije sam se još jednom čuo sa Zoranom da bih mu referisao šta sam u međuvremenu saznao i kakve podatke sam dobio od Gorana Petrovića.

Nenad Vukasović:

| Dobro. Da li imate kakve podatke o tome da li je o tome informisan ministar unutrašnjih poslova Dušan Mihajlović?

Vladimir Popović:

| Kako ne. Informisao ga je Goran Petrović.

Nenad Vukasović:

| Da li vam je to rekao, ili to pretpostavljate?

Vladimir Popović:

| Ne pretpostavljam. Znam da mu je rekao.

Nenad Vukasović:

| Odakle znate?

Vladimir Popović:

| Pa, on mi je rekao.

Nenad Vukasović:

| Dobro.

Vladimir Popović:

Mene je zvao i to sam objasnio. Nije on mene zvao zbog toga što sam ja njemu pretpostavljeni, nego zbog toga što na mobilni telefon premijera koji je on imao i na specijal, ja, doduše, i ne znam da li je Zoran taj specijal uopšte i koristio u svom stanu, se Zoran nije javljao i onda me je zvao i zamolio me, da li ja imam neki broj, bilo kakav, na koji mogu da dobijem Zorana. I rekao sam vam da sam ga zvao na jedan tajni broj kućni koji ni Zoran nije znao jer mu je, ne znam mesec dana pre toga uveden u stan i probudio njegovu suprugu da mi se ona javila i da je ona otišla i probudila Zorana.

Nenad Vukasović:

Dobro. Neću se vraćati više na to. Zanima me sledeće. Vi ste juče objasnili detaljno zbog čega ste zvali Jovicu Stanišića i tako dalje, da se ne vraćam sada na to. Ja bih samo jedino zamolio, ukoliko vam nije problem da nešto samo pojasnite, moguće da sam propustio, da li ste nakon toga, dakle, ne ulazimo u razloge, da se ne vraćamo na to, to je jasno, da li ste posle toga imali još kakav kontakt eventualno sa Jovicom Stanišićem?

Vladimir Popović:

| Ne. Nikada.

Nenad Vukasović:

| Nikada?

Vladimir Popović:

| Poslednji moj kontakt sa Jovicom Stanišićem se desio...

Nenad Vukasović:

| U odnosu na protest i taj telefonski razgovor?

Vladimir Popović:

| Ne. Imao sam, da.

Nenad Vukasović:

| E, pa to pitam.

Vladimir Popović:

Poslednji razgovor telefonski moj sa njim je, on se meni javio na dan kada su postavljeni Andrija Savić i Bracanović. Zvao me je i rekao mi je sledeće: “Hej, pa je li hoćete da vam ja nešto pomognem”? Ja sam rekao: “Ne razumem”, a on kaže: “Pa, zove me Andrija Savić da mi kaže da je postavljen, pa me je zamolio da mu ja pomognem malo tu da se nađem pri ruci pošto on baš nije puno iskusan”, i tako dalje, i tako dalje. “Pa, ja ne bih hteo da u tome učestvujem ako se sa tim ne saglasi premijer. Da li bi hteo da pitaš premijera ti, ili ja to da radim”. Objasnio sam i da je već tada, prethodno smo imali jednu fazu u kojoj uopšte nismo razgovarali sa Jovicom Stanišićem, jer smo znali od ubistva Gavrilovića i tako dalje, ali sam se, po nagovoru Ljubiše Buhe, sa njim čuo 20 dana pre pobune “Crvenih beretki” zbog njegovog pripremanja odlaska u Hag, pomoći i tako dalje. Tada smo se čuli. Pitao sam ga desetak dana pre pobune, da li je tačno da se sprema neka pobuna, da neki ljudi, da se priča da neki Bosanci i tako dalje. Objasnio sam da je na taj sastanak doveo Miću Stanišića bivšeg ministra policije Republike Srpske, da su bili još neki ljudi, da je rekao, “ne, niko sem nas, niko ne može da diže ustanak, ništa ne brinite” i tako dalje. Desila se ta noć sa pobunom “Crvenih beretki”. Ja sam, znajući potpuno kakva je njegova uloga i kakva je njegova umešanost u sve to, ne mislim direktna, ali je i njemu odgovaralo da se takva stvar desi, zbog njegovih ličnih razloga, prestao sa njim da razgovaram i ne znam tačno datum kada su postavljeni Savić i Bracanović, ali, da kažem, između te noći kada je počela pobuna i dana kada su oni postavljeni prošlo je najmanje desetak dana. U tih desetak dana se nijedan jedini put sa njim nisam čuo. Zvao me je te noći. Ja sam bio hladan, saslušao ga, pozvao Zorana. Zoran mi je rekao sledeće: “Možeš da mu kažeš da nam pomogne kako da ne, reci mu da više ne mešetari i da ne petlja i da ne gura svoje prste, nego neka se leči pošto je bolestan”. Jedva sam sačekao da to čujem. Okrenuo sam Jovicu i to mu preneo. To je bio moj poslednji telefonski razgovor sa njim, a i poslednji kontakt Zorana Đinđića sa njim, s tim što je on mesec–dva pred ubistvo Zorana Đinđića pokušavao u jedno 5–6–7 navrata preko sekretarice Zorana i preko kabineta da stupi sa Zoranom u kontakt, ali u kontakt nisu stupili.

Nenad Vukasović:

Kada smo već kod Jovice Stanišića ovde bih hteo da završim kao jedan blok, da se ne bi vrćali sto puta na pojedina imena. Da li vam je poznato s obzirom da ste rekli da ste u toku akcije “Sablja” učestvovali, ne u smislu policajca, ne u smislu tužioca, ali da ste bili intenzivno prisutni i tako dalje, da li znate razloge hapšenja Jovice Stanišića u vreme akcije “Sablja”?

Vladimir Popović:

| Ne direktno, ne lično, ali ono što znam, znam da su po uvođenju vanrednog stanja

i mislim, ja mislim, nemam iskustva, vi ste čovek koji ima iskustva, vi ste čovek Jovice Stanišića, znači, znate da je to stvar koja je...

Nenad Vukasović:

Mala ispravka. Ja nisam čovek Jovice Stanišića. Jovica Stanišić je moj čovek ako već hoćete.

Vladimir Popović:

Vi ste Guberine, ali ste po nalogu Jovice otvarali stranke u Srbiji devedesetih godina. Znači, uhapšeni su u akciji "Sablja", ubijen je predsednik vlade, to je pokušaj puča. U svakoj zemlji na svetu, u svakoj knjizi, u svakom udžbeniku bilo čega što ima veze sa bezbednošću, pravima i tako dalje, imate relativno jasnu sliku već te večeri, pošto mesecima pre toga znate ko se sprema da to uradi, ko su ljudi koji stoje iza toga, neke znate, neke ne znate i prirodno je da se u takvim slučajevima privode svi koji su imali bilo kakav kontakt, bilo kakav – igrali šah, domine, sa tim ljudima. Iz kog razloga? Zbog toga što će vam to omogućiti da, ili nešto od njih saznate, ili da nešto od njih čujete, ili da eventualno saznate za neko treće ili četvrto lice. Jovica Stanišić i Franko Simatović su ljudi za koje su svi obavešteni građani ove zemlje, a svakako u obaveštene smatram one koji su radili u policiji, koji su radili u državnoj bezbednosti, ili koji su se bavili nekim upravnim funkcijama u tom sektoru, znali da je njihova veza sa Jedinicom za specijalne operacije, ili bolje rečeno sa onim degenerisanim delom Jedinice za specijalne operacije koji je bio bliže kriminalu, a kriminal je štitio uniformom te Jedinice za specijalne operacije, u vrlo direktnoj vezi i da je ta veza toliko jaka i toliko snažna da sigurno ti ljudi mogu da budu korisni u informativnim razgovorima u policiji. Ja vam govorim, to je moje mišljenje i to je moj zaključak na osnovu onoga što sam znao. Kasnije sam, nažalost, čuo isto kao i vi i to sam skoro čuo, da su neki ljudi koji su bili zaduženi da razgovaraju sa njima rekli da razgovori praktično nisu ni vođeni, jer ko je taj u policiji ko sme da razgovara sa Jovicom Stanišićem. Da li je to tačno ili nije tačno, ja to ne znam. Ja vam govorim ono što sam imao prilike, isto kao i vi, da čujem od nekih ljudi koji su to zvanično...

Nenad Vukasović:

Ja ne govorim o policiji. To mi nije poznato. Govorim o pritvoru i istrazi koja je vođena protiv Jovice Stanišića u vezi ubistva premijera Zorana Đinđića.

Vladimir Popović:

Ja sam rekao šta ja mislim da su razlozi. Niti sam učestvovao u njegovom privođenju, niti sam napisao nalog za njegovo privođenje, niti sam bio u policiji tog trenutka, niti u tužilaštvu, niti u pravosuđu, niti bilo šta. Kažem vam, pretpostavljam da je u vanrednom stanju to tako i mislim da je ovako. Ako niste zadovoljni ovim odgovorom, ja drugi ne znam.

Nenad Vukasović:

Dobro. Nisam zadovoljan, mislim da niste sigurno vi potpisali bilo šta, niti ste bili na takvoj funkciji. Nego, da li vam je poznata eventualno izjava u istrazi?

Vladimir Popović:

| Koju je dao Jovica Stanišić?

Nenad Vukasović:

| Tako je, istražnom sudiji, upravo vezano za ubistvo Zorana Đinđića?

Vladimir Popović:

| Kako da ne.

Nenad Vukasović:

| Da li možete da kažete?

Vladimir Popović:

Mogu, kako da ne mogu da kažem. Na tri ili četiri strane su baljezgarije čoveka koji je "mrtav" uplašen došao u zatvor, ili policiju, ili ne znam gde i onda je na tri, četiri strane pričao neke gluposti o tome kako ja znam ko je ubio Zorana Đinđića, kako je mene držala vojna, državna služba bezbednosti, kako sam ja bio špijun UDBe u DB, kako sam ja kao mali voleo da nosim karirana odela, da budem Al Kapone, kako on mene zna od pre 14–15 godina, i tako dalje, i tako dalje... Istina je ona koju zna cela javnost. Video sam ga jedanput u životu pre 5. oktobra na istoj toj slavi kod Vučelića u stanu. Nisam se ni pozdravio, ni rukovao, ni bilo šta, ali sam ga video, bio je u istoj prostoriji, a prvi put se sa njim u životu video 7. ili 8. oktobra kada sam sa Zoranom Đinđićem došao u njegov stan. Ne da nisam imao veze sa njim i sa njegovom službom, nego kažem vam, nikada u životu nikoga od njemu bliskih saradnika nisam video. Znači, baljezgarije, baljezgarije, baljezgarije. Skoro je to ovaj vama blizak list "NIN" objavio, ali čak i oni su morali da komentarišu da su to gluposti i budalaštine i da se stide zbog toga što je to tu napisano.

Nenad Vukasović:

| Pošto vidim da znate njegov iskaz iz istrage...

Vladimir Popović:

| Ne znam. Nisam ga čitao. Čuo sam od ljudi koji su mi rekli: "Hej, bio je Jovica noćas kada su ga priveli, na tri strane je lupetao nešto o tebi, pričao, svi su se smejali kada su to čitali".

Nenad Vukasović:

| Dobro. Da li vam je poznato da je izjavio da mu je Zoran Đinđić bio garancija Karli del Ponte?

Vladimir Popović:

| Kome je izjavio?

Nenad Vukasović:

| Istražnom sudiji Vučku Mirčiću?

Vladimir Popović:

| Nije mi poznato da je to izjavio. Stvarno ne znam. Ja uopšte ne znam njegovu izjavu. Nisam čitao. To nije tačno.

Nenad Vukasović:

| Baljezgarije, ali ja samo pitam da li vam je poznat taj deo izjave?

Vladimir Popović:

| Ovo što se odnosi na mene. Ne znam da li je bilo tih stvari tu. Ja ovo sada čujem i kažem vam da nije tačno.

Nenad Vukasović:

| Dobro, u redu.

Vladimir Popović:

| Znači, nije tačno, pošto sam upoznat sa tim kontaktom i odnosima i o tome sam opširno pričao, šta je Zoran i koliko puta za Jovicu Stanišića pitao Karlu del Ponte.

Nenad Vukasović:

| Ništa. Pitao sam samo da li vam je poznat taj deo izjave. Nije. Idemo dalje. Nećemo oko toga.

Vladimir Popović:

| Ali sam usput odgovorio na dodatno pitanje, da znam da to nije tačno što je rekao. Ako vam je to važno.

Nenad Vukasović:

| Ne znam da li je to tačno ili nije. To ćemo tek videti.

Vladimir Popović:

| Pa, ne, ako ste njegov advokat negde u nekom procesu, da znate da nije tačno.

Nenad Vukasović:

| Ne. Nisam advokat.

Vladimir Popović:

| Dobro, onda neki kolega.

Nenad Vukasović:

| Nisam ni kolega.

Vladimir Popović:

| Ne. Nekom drugom kolegi koji ga brani.

Nenad Vukasović:

| Jako ste loše informisani, tako da... i drugo, nemojte mi imputirati otvaranje stranke i

| Jovicu Stanišića, da ja idem po Srbiji, govorim jako opasne reči koje mi upućujete.

Vladimir Popović:

| Da vam kažem, ja govorim u sudu pod zakletvom i vi za to, izvolite, možete da me tužite i da idemo na sudski proces. Jedva čekam.

Nenad Vukasović:

| Ne.

Vladimir Popović:

| Hoćete da kažem ime čoveka iz DB-a koji vas je držao na vezi?

Nenad Vukasović:

| Mene nemojte čačkati, samo se ne upuštajte u to. Govorili ste o tome, kada ste bili u Engleskoj maja 2002. godine, da je pokojni premijer započeo temu sa Englezima oko organizovanog kriminala. Da li je engleska ta služba, uopšte, ljudi sa kojima ste razgovarali na tu temu, imala kakvog ili ste vi, ili da li su oni spominjali JSO?

Vladimir Popović:

| Da li smo spominjali?

Nenad Vukasović:

| Jedinicu za specijalne operacije.

Vladimir Popović:

| Ne. I da pojasnim još jedanput, znači ja sam bio prisutan sastanku koji je vodio predsednik jedne vlade sa predsednikom druge vlade, bez obzira što možda niste u životu bili u prilikama da prisustvujete takvim sastancima, možete da pretpostavite, pa, recimo, i ako jeste, utoliko lakše, znate da se na takvim sastancima govori principijelno i načelno. Ne govori se o detaljima, ne govori se o operativi. Znači, Zoran je u tri rečenice rekao šta mu treba. Predsednik vlade je rekao: "U redu. Ime čoveka za kontakt je to. Koje je vaše ime"? – čoveka, ministra policije ili Kneževića, ili već koga je Zoran odredio, ne sećam se, i onda su oni operativno nastavili da rade. O tome se nije pričalo satima i satima, nego je to tema koja je trajala dva minuta.

Nenad Vukasović:

| I napravljena je neka saglasnost?

Vladimir Popović:

| A šta su oni radili to ne znam. Šta su razgovarali, koga su pominjali, ne znam. Nisam prisustvovao. Rekao sam da je to bilo super, super tajno.

Nenad Vukasović:

| Zato što ste, koliko sam bar ja zapisao, ako sam pogrešio, ispravićete me sigurno, rekli da je tada bilo, odnosno da se Englezi uključuju oko "zemunskog klana".

Vladimir Popović:

| Šta?

Nenad Vukasović:

| Da se Englezi uključuju oko “zemunskog klana”?

Vladimir Popović:

Pa, hajde da napravim još jednu rečenicu pre tog sastanka u Londonu. Znači, Zoran Đinđić, kao predsednik vlade, posle pobune “Crvenih beretki” krajem 2001. godine, tokom decembra shvata da je najveći problem države Srbije organizovani kriminal. Shvata i najavljuje na konferenciji koju drži 23. decembra 2001. godine u zgradi Vlade Republike Srbije gde analizira prethodnu godinu i najavljuje politiku Vlade Republike Srbije za 2002. godinu, da je 2002. godina – godina borbe protiv organizovanog kriminala i korupcije, ali prvenstveno organizovanog kriminala. Svjesni smo potpuno ko čini taj organizovani kriminal i šta taj organizovano kriminal predstavlja. Podsetiću vas da je u međuvremenu rešena “Ibarska magistrala” i da su se tragovi JSO tu našli. Podsetiću vas da je Goran Petrović smenjen neposredno pošto je, on i njegova ekipa, počeo da rešava predmet ubistva, nestanka Ivana Stambolića, i tragova Službe državne bezbednosti i kombija Jedinice za specijalne operacije, koji se takođe pojavio tu. Informacije koje dobijamo o pobuni “Crvenih beretki”, ko stoji iza pobune “Crvenih beretki” i kakva je veza; u maju te godine saznajemo za Dušana Spasojevića. Tokom pobune, tada već znamo ko su, šta su. Jasno nam je da su učestvovali u otmici Miškovića, i tako dalje, ali smo nedovoljno moćni zbog toga što nemamo: pod A, političku podršku, tog trenutka najmoćnije političke stranke, ili pojedinica Vojislava Koštunice i predsednika Jugoslavije; znači, nemamo političku podršku; pod B, imamo razorene institucije sistema koje smo nasledili; znači, Zoran Đinđić je postao premijer Černobila koji je zatrpan betonom i vi znate da je to opasno, ali ne znate kada će, da li će za dan, ili za 100 godina to ponovo da eksplodira, ne znate koliko je jako, ne znate kolika je snaga, ne znate ništa, a znate da ste odgovorni za sve to i da to morate da radite vrlo, vrlo oprezno i osetljivo. U međuvremenu je došao na čelo državne bezbednosti, znači, Zoran je primoran, i ta vlada, da i ono malo što je imala, to je to, vrh državne bezbednosti, nije imala celu državnu bezbednost, ali je imala načelnika i možda nekoliko ljudi uz njega i to je morala da preda u ruke Legiji i toj jedinici time što je to dala Bracanoviću i tim strukturama koje tu postoje. Mislim na Jovicu, i tako dalje, i tako dalje. I sada, znate koga imate kao protivnika, znate da sa njima treba da se obračunate, znate da je to jedini preduslov da Srbija ide dalje, ali nemate političku podršku, nemate tehničku podršku, nemate organizacionu, nemate medijsku, nemate ništa. Zbog toga, znači, iz tih razloga se Zoran Đinđić obraća strancima da mu stranci pomognu; da bi se organizovani kriminal koji je oličan u tome što se zove “zemunski klan”, vrh JSO, ostaci ratnika iz prethodnih 10 godina, ratni zločinci, ne znam ovi, ne znam oni, koji svi manje–više čine jednu grupu, jedan front, da bi se sa njima obračunali, ne možete da uradite to bez pomoći iz inostranstva. Prema tome, povod da se obrati inostranstvu je bio da bi se razračunao sa nečim što se danas kolokvijalno zove “zemunski klan”. Tada se to nije tako zvalo, nego se zvao organizovani kriminal mafije, ljudi iz vrha države ili institucija. Prvenstveno se mislilo na vrh Jedinice za

| specijalne operacije, ljude koji su ostali u DB i tako dalje...

Nenad Vukasović:

| Dobro. Hvala vam na ovom. U svakom slučaju, u jednom delu se slažemo, zašto se ne obratiti strancima u pomoć. Tu se slažemo.

Predsednik veća:

| Kolega, samo jedna napomena. Nemojte komentarisati, zaista, samo kroz pitanja.

Nenad Vukasović:

| U tom delu apsolutno.

Predsednik veća:

| Dobro, to sada nije bitno, procesno, da li se slažete ili ne slažete.

Nenad Vukasović:

| Ovo sam vas pitao iz sledećeg razloga, da li vam je poznat, zato što vidim da sve vreme govorite o tom "zemunskom klanu", JSO i tako dalje, da li vam je poznat iz marta 2002. godine intervju premijera dr Zorana Đinđića, u kome kaže da su poznati svi šefovi mafija u 50 gradova u Srbiji. Moje pitanje je prvo: da li vam je poznato, a ako jeste, da li eventualno Englezi sa kojima ste razgovarali i pružili nam pomoć, uključili se i u te gradove ili su samo bili skoncentrisani i locirani na "zemunski klan"?

Vladimir Popović:

| Radi preciznosti, to nije bio intervju premijera Zorana Đinđića, to je bila konferencija za novinare DOS u Jagodini koju je držao ministar policije Dušan Mihajlović i na kojoj je bio prisutan i Zoran Đinđić i na kojoj je Zoran Đinđić rekao, pošto je prethodno to bio razgovor sa publikom i onda se publika javljala i postavljala pitanja, zašto nisu uhapšeni ti, ti, ti, zašto nam i dalje sede ovde tužilac za koga znamo da je po nalogu JUL hapsio, radio, i tako dalje. Zašto nije smenjen ovaj, zašto nije smenjen onaj, i tako dalje. Zoran, koji je pobesneo, znajući da su ti ljudi u pravu to sve što govore, ustao je i rekao: "Ja se potpuno slažem sa vama i tražiću od vlade da uradi sve što može i ja se nerviram kada vidim da postoji 'Bela knjiga' koju smo mi izdali, u kojoj je nabrojano 50 mafijaških organizacija u Srbiji i zna se u svakom gradu, to je to što znaju građani i što čak piše u policiji, u svakom gradu se zna ko je šef mafije u tom gradu, zna se ko su korumpirane sudije, zna se ko su korumpirani tužioc, ko je korumpiran u policiji, ko su korumpirani direktori, a ništa se ne preduzima". Znači, to je tačno što je Zoran rekao, prema tome, to nema veze sa tim da je on to nešto znao i da je imao veze sa ovom...

Nenad Vukasović:

| U redu. Ja upravo zbog toga što je to rekao, pitam vas...

Vladimir Popović:

| Da li su Englezi to radili?

Nenad Vukasović:

Vi u maju mesecu imate kontakt sa Englezima i uspostavlja se tako jedan put saradnje da se sanira to zlo u Srbiji?

Vladimir Popović:

Daću vam sada odgovor, pa da me ubuduće to više ne pitate. Ne znam šta su naši ljudi sa Englezima razgovarali od trenutka kada su počeli da pomažu našoj policiji u borbi protiv organizovanog kriminala. Ne znam ko su čak ni ljudi.

Nenad Vukasović:

Da li vam je poznato, da li je rađeno, ne sada šta su razgovarali, nego kasnije, na teritoriji Srbije, s obzirom da ste bili na ipak jednoj visokoj funkciji?

Vladimir Popović:

Pa, ne znam. Pretpostavljam da jeste, a pretpostavljam na osnovu toga što po uvođenju vanrednog stanja nisu uhapšeni samo neki pripadnici “zemunskog klana”, nego su uhapšeni mafijaške organizacije u više od 60 gradova u Srbiji i postoji rešenih više od 50 krivičnih slučajeva ubistava i tako dalje, ne u Beogradu, nego u Čačku, Jagodini, Požarevcu, i tako dalje. Vodi se više od dvadeset sudskih procesa protiv raznih organizovanih bandi i grupa. Mislim čak da je prva presuda, da li u ovom sudu ili nekom sudu protiv organizovane grupe iz Kruševca, ne iz Beograda, tako da pretpostavljam da jeste, ali, ne znam, jer nisam bio prisutan tim sastancima.

Nenad Vukasović:

Dobro. Hvala vam na tome. Moje sledeće pitanje bi se odnosilo na samu akciju “Sablja”, ali u jednom delu, ne da bismo pričali o kompleksnosti cele akcije, jer, kako kažete, ko zna koliko bismo dana pričali. Vi ste rekli jednu vrlo interesantnu rečenicu, odnosno, ako sam ja dobro zapisao, da je “Sablja” stala na motivima. Da li nam možete pojasniti šta to iz vašeg ugla znači, po vašem viđenju, da je “Sablja” stala na motivima?

Vladimir Popović:

Mogu da objasnim, ali to je moja lična, da tako kažem, opservacija i mogli ste, ako ste dovoljno pažljivo slušali mene juče i pre mesec dana, da zaključite šta to znači i zašto se to desilo. Znači, kada kažem motiv, mislim na sledeće stvari. Ubistvo predsednika vlade ne Srbije, nego bilo koje države na svetu, od trenutka kada je prvi put u istoriji čovečanstva jedan političar ubijen, ima jedan naziv, a to je da je to političko ubistvo i da je to politički atentat. Nemam nikakvu dilemu ni ja, kao ni svi građani države, ko su neposredni izvršioци i šta su ti neposredni izvršioци uradili, ne da nemam dilemu, nego je to dokazano. Izvinjavam se ako to sada ja...

Nenad Vukasović:

| Žurite malo.

Vladimir Popović:

Ne. Ja govorim načinom, izvinjavam se, nisam, ali govorim pošto mene pitate, na taj ću vam isti način i objasniti šta mi znači motiv. Pa, dozvolite, onda mogu da pravim tu vrstu greške. Znači, skoro je izvesno da to kao tako postoji i skoro je potpuno to sve rešeno, bar ono što znam i što sam imao prilike da vidim, policijski, materijalno, činjenično, balistički, kako god, međutim, da li postoji jedan građanin ove države koji veruje da se, bez obzira koliko su oni sebe moćnim doživljavali, mislim na grupu koja je optužena, oni sebe jesu smatrali vrlo moćnim, oni su o sebi, možda opravdano, možda neopravdano, imali jako visoko mišljenje, ali, toliko visoko mišljenje da će oni ubistvom predsednika vlade preuzeti vlast, oni, bez političkih stranaka, bez političkih organizacija, jasno vam je da takav građanin ne postoji. Znači, šta je problem u ovom ubistvu? Problem u ovom ubistvu je to što svi znamo da je to političko ubistvo, znači, to ne treba da se dokazuje. Ubijen je političar. To što su ti koji su učestvovali u tome pokušali da njega predstave kriminalcem, ne samo sada, nego evo, u ova dva dana sam pričao da su to sa njim radili od 1993. godine, upravo da ne bi smetao onom starom režimu, pa su radili posle 5. oktobra, pa su imali nameru, zato je i pripreman teren i medijski i politički, i tako dalje, i tako dalje, da, kada jednog dana on bude ubijen, pa, bože moj, to su države u tranziciji, to su lopovi, to su kriminalci, ubili su ga kriminalci, idemo dalje, nije političko ubistvo. Neće biti.

Ovo je klasično političko ubistvo, zato što je ubijen čovek koji, ne samo što je bio predsednik vlade, pa samim tim mora da bude političko ubistvo, nego je bio vrlo značajan predsednik vlade u istoriji zemlje u kojoj vi i ja živimo, a i mnogi drugi; znači, vrlo značajno u tom smislu, što je posle 60 godina jednopartijskog sistema, mislim da je isti partijski sistem bio 1945, pa i Milošević – on čovek koji je doneo novu mogućnost – demokratski sistem. Dalje, što je to predsednik vlade koji je prvi, posle 13 godina terora i diktature jednog režima, za većinu građana sveta i za većinu građana ove zemlje to je bila diktatura, sem za onaj mali povlašćeni sloj ljudi koji je u tome profitirao, dobijao stanove, napredovao u karijeri i tako dalje, i tako dalje, ali za istoriju ovog naroda će period vladavine Slobodana Miloševića biti jedan vrlo ružan period diktature. To je čovek koji dolazi posle njega i koji Srbiju iz takvog stanja počinje svojom energijom, svojim znanjem, svojom inteligencijom, svojom sposobnošću da vuče strahovito brzim koracima u Evropu. Znači, to je još jedan dodatni razlog da je to političko ubistvo.

Prema tome, kada sam rekao da fali motiv, mislio sam na to, ko su oni koji su zajedno sa izvršiocima ovog posla pripremali, dogovarali ili najmanje jednim okom znali šta rade i davali im i namigivali im, “možete to slobodno da uradite, imaćete političku podršku”. Kada to kažem, mislim i na one koji su ih pripremali da takvu stvar urade i rekao sam to ovde, znači, poznato je da su to ljudi vrlo bliski Vojislavu Koštunici. Jedan je bio savetnik za bezbednost, danas se zove šefom BIA. Drugi je bio šef obaveštajne Službe Vojske Jugoslavije. Obojica su imali vrlo direktne kontakte sa ljudima koji su ovde optuženi i zloupotrebljavajući ono što sam prethodno pričao, njihov strah za odgovornost zbog toga što su u prethodnih 5, 10, 15, ili ne znam već

koliko godina, učestvovali u nečemu zbog čega danas mogu da završe u zatvoru, da budu odvojeni od porodica, a oni misle da je to što su radili patriotski čin, zloupotrebljavajući to, pumpali ih, podgrejavali ih i pripremali ih za tako nešto, da bi, u krajnjem slučaju, ono što budu uradili, što je u krajnjem slučaju, i u izjavi, imao sam priliku da čitam kao i vi, vaš klijent rekao, da to nije uradio iz mafijaških pobuda, nego je uradio iz patriotskih pobuda, da bi jedno zlo koje je pretilo toj časnoj Jedinici, Srbima mogao da spreči. Znači, ti razlozi, ako su to radila dva bliska saradnika Vojislava Koštunice, pa čak da su to radili i bez njegove saglasnosti, čak da jesu, što ne verujem, za to on mora da snosi odgovornost, a pri tom su oni političke ličnosti u javnom životu Srbije. Kada sam to rekao, mislio sam na to.

Nenad Vukasović:

Dobro, hvala. To je ono traganje i mi isto tragamo za Brutom. Hteo sam da vas pitam, kada već pomenuste mog klijenta, mog branjenika Zvezdana Jovanovića i njegovu izjavu, pitaću vas samo o jednom delu koji mislim da bi se odnosio na vas, s obzirom da ste bili vezani za medije, za javnost. Da li vam je poznato kako, na koji način, odnosno, uopšte, da li vam je poznato da je izjava Zvezdana Jovanovića postavljena na sajt “B-92” u 16:50 i nešto popodne, a da saslušanje Zvezdana Jovanovića počinje u 22,15 časova naveče, a da su delovi izjave, kapitalni delovi izjave, postavljeni na sajt odnosno na internetu?

Vladimir Popović:

Hoćete da kažete, ako sam dobro razumeo, da pre nego što je vaš klijent bilo šta rekao, to što će on tek da kaže kasnije, pojavilo se na “B-92”, ranije?

Nenad Vukasović:

Da.

Vladimir Popović:

To nije tačno. To garantujem da nije tačno.

Nenad Vukasović:

Pogledajte sajt.

Vladimir Popović:

Nemam šta da pogledam, garantujem da nije tačno. Znači, znam da je to nemoguće. To je još jedna podmetačina kao i ova danas u “Svedoku” što ste stavili da je propao slučaj za “Ibarsku magistralu”, za Stambolića, jer se pojavio DNK. Znači, to nije tačno, a da vam kažem tačno, ne mogu posle...

Nenad Vukasović:

Prvo, nemojte, nisam ja dao ništa u “Svedoku” i nemojte pričati napamet i nemojte...

Vladimir Popović:

Ne pričam ja napamet i nisam rekao da ste vi lično. Kada kažem “vi”, pokazao sam

| na vas sve. Možda vi niste.

Nenad Vukasović:

| Onda mene izuzmite iz tih vaših opservacija.

Vladimir Popović:

| Dobro. Niste vi. Evo, nije advokat Vukasović, nego drugi je. Poznato je, opšte je poznato, pretpostavljam i vama, ako nije, evo, reći ću vam, moji odnosi sa televizijom “B-92” su bili neprijateljski, tako da možda bi za neke druge televizije mogao da vam dam odgovor. Za televiziju “B-92” ne mogu da vam dam odgovor, ali tvrdim, bez obzira što o njima nisam imao lepo mišljenje, ali što se ovoga tiče, tvrdim da to što ste sada rekli nije tačno. Znači, tvrdim. Spreman sam da garantujem.

Nenad Vukasović:

| Dobro. Vi tvrdite, vi garantujete, evo to me...

Vladimir Popović:

| Ja ne znam, ali tvrdim da to nije tačno, jer znam da nije moguće, pošto sam bio prisutan kada se ta izjava Zvezdana Jovanovića pojavila i kada je došla do vlade, kada je rečeno kako je do te izjave došlo, da se lomio nekoliko dana, da je u jednom trenutku tražio nekog od inspektora da mu dovedu nekog od policajaca i da je rekao: “Grize me savest, ne mogu više da trpim, ja nemam veze sa kriminalom, ja nemam veze sa drogom”, i dao je svoju izjavu.

Nenad Vukasović:

| Nemamo razloga sada ovde da...

Vladimir Popović:

| Ja vam kažem šta sam znao. Znači, da se to pojavilo tri sata pre toga – to je nemoguće. Znači, fizički je nemoguće. Po zakonima fizike.

Nenad Vukasović:

| To vi kažete i nećemo pred ovim sudom da raspravljamo. Postoji dokumentacija koja se nalazi u ovom spisima.

Vladimir Popović:

| Ali to trebate da pitate nekog iz “B-92”.

Nenad Vukasović:

| Ne. Pitao sam vas, da li slučajno znate. Ne znate, u redu. Hvala. Nećemo oko toga. Ono što ne znate, ne znate, i nećemo oko toga... Rekli ste juče ili, nije ni bitno, u toku vašeg izlaganja, svedočenja, pred ovim sudom, da, kada ste čuli od te kolegice da se nešto desilo u zgradi vlade, dolazite i idete pored “Monumenta”, kako sam ja to shvatio, kroz kafić i dolazite.

Vladimir Popović:

| Ne. Ne idem pored “Monumenta”. Dolazim kolima do rampe. Tu ima jedna rampa. Ta rampa je pored “Monumenta”. Ja kolima dođem...

Nenad Vukasović:

| To je iz pravca Admirala Geprata?

Vladimir Popović:

| Tačno.

Nenad Vukasović:

| Da bih se ja orijentisao. I ulazite tamo u zgradu na ulaz broj 5 i tako dalje. Da li do dolaska, znači vašeg, da li čujete bilo kakav pucanj ili nešto što bi vas asociiralo na pucanj?

Vladimir Popović:

| Ne. Ovako. Ako ste dobro pratili, ja sam rekao, došao sam na parking 3–4 minuta pošto je Zoran odvežen, a odvežen je koliko sam upoznat na osnovu onoga što sam imao prilike da čujem, desetak minuta pošto je ubijen. To prostom računicom, znači, da sam ja u trenutku kada je on bio ubijen, bio 14 minuta daleko od parkinga vlade, pri tom se vozim u automobilu koji je blindiran i da sam bio i na samom parkingu ne bih čuo, a pogotovo što sam, mogu to da rekonstruišem, u trenutku kada je Zoran Đinđić ubijen bio najmanje kilometar i po ili dva daleko od zgrade vlade.

Nenad Vukasović:

| Ništa. Ne aludiram na vaše...

Vladimir Popović:

| Ne mislim da aludirate, nego vam objašnjavam zašto nisam čuo metak. Mogao sam...

Nenad Vukasović:

| Upravo bih hteo da vas pitam zato što ste rekli da, kada ste ulazili, neko iz tog obezbeđenja ili tamo neko od ljudi koji su bili tu, rekli su vam, “sklonite se”, na neki takav način, “puca se”?

Vladimir Popović:

| Tačno.

Nenad Vukasović:

| Pa vas pitam, da li tog momenta, kada ste vi pristigli, da li se još uvek nešto, je li se čuje pucanj ili je to samo... kako to da protumačim?

Vladimir Popović:

| Nije. Zoran Đinđić je ubijen 14 minuta pre toga i 14 minuta pre toga su oni koji su bili tu čuli dva pucnja, ali morate da pođete od toga da ljudi, nisu roboti. To su živi

organizmi, pogotovo taj neko ko je shvatio šta mu se desilo. Policajac je, zadužen je i ubili su mu predsednika vlade, tu na radnom mestu i normalno da su se u tom strahu i u toj panici, verovatno narednih 5 sati krili. Mi narednih nedelju dana nismo ulazili više na ta vrata, iako je to bilo potpuno iluzorno, nego smo ulazili u neki tunel, nije imao više ko koga tamo da ubije, ali smo išli upravo zbog toga. Prema tome to...

Nenad Vukasović:

| To sam vas pitao samo radi pojašnjenja.

Vladimir Popović:

| To što je rekao, "puca se", nije rekao zato što je 30 sekundi pre toga neko pucao, nego zato što je i dalje u strahu, šoku: "Hej, bežite, bežite, idite u zvono, idite ovde", i tako dalje...

Nenad Vukasović:

| Kada ste dolazili, da li možete da se setite, znači, kada ste došli do te rampe kakav je bio parking, da li je bilo vozila na parkingu vlade, ili kakva je situacija bila?

Vladimir Popović:

| Ne mogu, ali bio je onako relativno prazan. Možda i sasvim prazan. Ne znam da li je bilo jedno ili nijedno vozilo.

Nenad Vukasović:

| Dobro. Hvala vam. Hteo bih sledeće da vas pitam, juče je kolega Boža Prelević vas pitao nešto u vezi razgovora, ali ja neću na tu temu razgovora sa Milanom Veruovićem, pa ste rekli da ste i sa gospodinom Čedomirom Jovanovićem... ne, ne pitam to. Rekli ste da ste razgovarali i sa Bijelićem...

Vladimir Popović:

| Sa?

Nenad Vukasović:

| Bijelićem. Pretpostavljam da je to Aleksandar Bijelić vozač. Moje pitanje je, da li ste sa još nekim iz obezbeđenja razgovarali?

Vladimir Popović:

| Razgovarao sam sa bratom Milana Veruovića.

Nenad Vukasović:

| Ali, da li ste razgovarali sa nekim od ljudi koji su tog dana pored...

Vladimir Popović:

| Jesam. Jesam, samo se ne sećam kako se tačno zovu. Ne znam kako se zovu. Jesam, sa svima sam razgovarao i tog dana sa kim sam mogao i narednih dana sam razgovarao, bilo tako što su oni dolazili kod mene, bilo tako što sam ja išao kod njih, bilo tako što smo se viđali. Ja sam bio relativno blizak sa tim ljudima, uključujući i

tog Milana Veruovića i to što sam juče rekao, mogu da ponovim i sada, razlog što sam ja tada njega pozvao je što sam tada u oktobru ja, kao i stotine nas, prvi put čuo, prvi put čuo, da je on rekao da postoji treći metak. Hajde, ako ja to nisam čuo, ali kako to nisu čuli i drugi ljudi sa kojima je on razgovarao. Znači, ni Saša Bijelić, ni njegov brat, ni Nenad Milić, ni Vladimir Bogosavljević, ni ljudi iz policije, znači neko bi nekada to čuo. Ono što je meni bilo čudno – kako se to desilo? Ne tvrdim da se njemu sedam meseci kasnije nije razbistrilo sve oko toga što se desilo, jer to je strašan šok i da se onda naknadno setio toga, pa mi je bilo čudno kako se toga setio i zbog toga sam ga zvao.

Nenad Vukasović:

Ne želim da raspravljamo o gospodinu Veruoviću i tim vašim, to ste rekli juče, ja sam samo pitao, da li ste od ljudi koji su tog dana dovezli premijera u zgradu...

Vladimir Popović:

Jesam, razgovarao sam, ali ne znam kako se zovu i ne znam sa kim. Znam Bijelića zato što sam lično poznavao samo Sašu Bijelića, Milana Veruovića i njegovog brata. Ove ostale sam znao, “zdravo, zdravo”, ali nikome ime nisam znao i nikada sa njima nisam razgovarao. Sa nekima od njih tog dana nisam ja bio jedini koji je razgovarao, jer je tu došao i Nenad Milić, došao je i Zoran Janjušević, došli su ljudi iz policije i oni su ulazili u te naše kancelarije i puno smo razgovarali povodom toga i objašnjavali su nam kako se desilo i kako je Zoran pao i kako se okrenuo i kako se nije okrenuo i tako dalje, i nije bilo priče ni o vratima, ni o trećem metku. Bilo je nekih nejasnoća, da li se neko javio ili se nije javio, da li se javila “Morava”, nije se javila “Morava” i tako dalje. Bio sam prisutan i čuo i nikada niko nije do tog razgovora, intervjuja Milana Veruovića u “Kažiprstu” “B-92” nikada niko nije čuo da je neki treći metak postojao.

Nenad Vukasović:

Dobro. Nije vaše da vas upoznajem, to je u sudskim spisima.

Vladimir Popović:

Ja vam kažem šta ja znam, a ja znam dosta, pošto sam sa tim ljudima bio tu svaki dan.

Nenad Vukasović:

Rekli ste šta ste rekli, prema tome ne želim da vas ja pitam bilo šta što kod vas nije prisutno, odnosno znate. Hteo bih sledeće, vezano za JSO, vi ste to spominjali u jednom kontekstu tako neke organizacije koja je bliska kriminalu i tako dalje, pa ste...

Vladimir Popović:

Jedan deo. Nisam rekao cela Jedinica.

Nenad Vukasović:

Da. Jedan deo i vi ste se čak i ogradili, od mnogih tamo ljudi sigurno ima mnogo časnih...

Predsednik veća:

Kolega, samo radi skraćanja procedure, zaista, ako možete pitanja, jer ovi uvodi traju zaista beskrajno.

Nenad Vukasović:

Ja želim da razjasnim stvari.

Predsednik veća:

Dobro, vi razjašnjavate na taj način što pričate, prepričavate. Posavite pitanje.

Nenad Vukasović:

Pitanje je, da li sem Milorada Lukovića Legije i, kako ste juče spomenuli, vulkanizera, znate još nekog iz komande JSO?

Vladimir Popović:

Ne. Ja ne znam ni vulkanizera. Ja poznajem samo Milorada Lukovića. Nikada nikoga drugog nisam video.

Nenad Vukasović:

Nikoga iz komande JSO?

Vladimir Popović:

Nikada nikoga video nisam sem Milorada Lukovića.

Nenad Vukasović:

Dobro. Da li imate saznanja pošto poznajete samo Milorada Lukovića, da li imate saznanja posrednih ili neposrednih, ko je to iz rukovodstva, iz tog vrha, ko je taj mali broj JSO koji je ušao u te vode kriminala, da li je to raščišćeno, da li je to utvrđeno, identifikovano?

Vladimir Popović:

Mislim da nije. Nažalost, mislim da nije. Nažalost, mislim da je jedan deo njih i danas u ministarstvu unutrašnjih poslova, u Žandarmeriji, jedan deo. Ne znam tačno koji je taj deo. Jedan deo je napustio Žandarmeriju i sprema se da ode i osnuje firmu za obezbeđenje na Bliski Istok gde će da sačeka svog komandanta koji će da pobjegne iz zatvora kada bude dobio osuđujuću presudu. Znači, ali ja ne znam kako se ti ljudi zovu niti mogu da dokažem.

Nenad Vukasović:

Da li ste tokom te akcije "Sablja" jedino za nju se vezujem, kasnije vi ste sami rekli da ste već napustili tamo negde u maju mesecu...

Vladimir Popović:

| 4. jula.

Nenad Vukasović:

| 4. jula...

Vladimir Popović:

| Kad je bila "Sablja", bio sam.

Nenad Vukasović:

| Da li ste eventualno možda radili na imovinskoj, kako bih rekao, podlozi, odnosno imovini pojedinih pripadnika JSO u smislu utvrđivanja vrednosti koje poseduju, imaju, da li su u pitanju nekeretnine?

Vladimir Popović:

| Ja ne znam da je to iko radio. Nikada nisam čuo za tako nešto.

Nenad Vukasović:

| To vas pitam. Da li vam je poznato, da li je neko uopšte radio oko toga koliko su ti ljudi ili pojedinci bogati, nisu bogati, da li imaju nekeretnine?

Vladimir Popović:

| Moguće da je neko radio. Ne znam.

Nenad Vukasović:

| Nije vam poznato?

Vladimir Popović:

| Nije mi poznato.

Nenad Vukasović:

| Kada ste govorili o Čedomiru Jovanoviću, gde ste rekli da je on bio tako vrlo sposoban mladić, vredan, da je odlazio i tako dalje i izvršavao sve naloge i odlazio u Šilerovu, odnosno u Surčin. Mene zanima da li je on davao, odnosno davao bilo kakav izveštaj o tim nekim razgovorima ako je vodio tamo, ako je davao, kome?

Vladimir Popović:

| Pa, ako ste slušali dobro juče, rekao sam da nisam ja slao Čedomira Jovanovića.

Nenad Vukasović:

| Nisam to ni mislio.

Vladimir Popović:

| A, ako ste dobro slušali ja sam juče rekao da je Čedomir Jovanović znao da ja i to njegovo, što mora sa njima da se viđa, ne odobravam puno zato što najmanje, blago rečeno, prema tim ljudima imam jednu vrstu netrpeljivosti i o takvim stvarima nismo

razgovarali, a još manje da bi mi nešto pričao šta je radio i šta mu je bio zadatak i tako dalje. Izneo sam juče jedan od primera za koji sam rekao da može da postoji i da može da bude takozvani nalog, ako je stigla informacija – sprema se sukob između JSO i SAJ, da Zoran kaže: “Čedo, idi vidi šta je to, je li tačno ili nije”, jer je bilo na hiljade stvari koje su bile neproverljive.

Nenad Vukasović:

| Upravo zbog te rečenice vas pitam, sami ste rekli...

Vladimir Popović:

| Sigurno je, kada je proverio, došao kod predsednika vlade i rekao mu, “proverio sam, nije ništa”, ili, “proverio sam, ozbiljno je”, pa je onda posle toga bio sastanak između predsednika vlade, ministra, i tako dalje, i tako dalje.

Nenad Vukasović:

| Da li vam je poznato, da li su rađene bilo kakve pismene beleške?

Vladimir Popović:

| Nije mi poznato.

Nenad Vukasović:

| Nije poznato. Da li vam je poznato da li je o tim saznanjima o kojima je izveštavao premijera, išlo, možda, paralelno upoznavanje i ministarstva unutrašnjih poslova, odnosno ministra Dušana Mihajlovića, odnosno određene resorne...?

Vladimir Popović:

| Pretpostavljam. Verovatno. Nije mi poznato, nisam bio upućen uopšte u taj proces.

Nenad Vukasović:

| Znači, ne znate dalje ništa o tome?

Vladimir Popović:

| Ne znam tačno, ali pretpostavljam da jeste. Pretpostavljam. Ne znam tačno.

Nenad Vukasović:

| Imao bih još jedno pitanje, da li vam je poznato zbog čega je u fazi istraživanja “Sablje”, akcije najširih razmera, to je sada poznato i kod nas, u suzbijanju tog organizovanog kriminala, zbog čega je srušena Šilerova ulica, odnosno zgrada u Šilerovoj ulici do temelja?

Vladimir Popović:

| Ne. Nije mi poznato. Poznato mi je ono što je poznato i svima.

Nenad Vukasović:

| Ne znam ja šta je poznato svima. Meni je nepoznato.

Vladimir Popović:

| Niste bili tada u Beogradu?

Nenad Vukasović:

| Jesam bio, ali mi ni danas nije poznato zašto je srušena.

Vladimir Popović:

Pa, srušena je na osnovu rešenja o nelegalno izgrađenom objektu, pa kao što se ruši kiosk, samo je tada srušena Šilerova. Razlika može da bude utoliko što kiosk ima 10 kvadrata, a ovo je imalo nekoliko hiljada kvadrata, ali u toj atmosferi koja je tada postojala potpuno mi je prirodno da je sprovedena zakonska naredba da se takva stvar uradi baš tada, a ne 5 dana kasnije, ne 10 dana kasnije. To je ono što mi je poznato.

Nenad Vukasović:

| To je ono što je vama poznato?

Vladimir Popović:

| Tačno. Za to su vam adresa Skupština grada i nadležni inspektori.

Nenad Vukasović:

Ne, u redu je. Ne ulazim dalje, samo sam pitao. I imam ustvari, samo još jedno pitanje, time bih završio – da li je eventualno u kontaktima vašim sa premijerom dr Zoranom Đinđićem Službeno, privatno, svejedno, u vašim kontaktima, nakon izručenja Slobodana Miloševića, bilo reči o 5 miliona dolara nagrade?

Vladimir Popović:

| Pa, naravno da nije. To je još jedna od podmetačina.

Nenad Vukasović:

| Pitam da bismo razjasnili.

Vladimir Popović:

| Ne. Kada me pitate, da vam kažem.

Nenad Vukasović:

| Slušam.

Vladimir Popović:

Naravno da nije i naravno da je to netačno i naravno da je to još jedna od podmetačina ove grupe koja je rušila Zorana Đinđića i koja, kada traži da se ruši DB zato što se objavila fotografija izručenja Miloševića, pa se shvati posle mesec dana da to nije baš dovoljno, pa ne možeš da smeniš načelnika koji je uhapsio ubice sa "Ibarske magistrale", što je neko objavio fotografiju. Onda se smisli u tim krugovima vašim, pardon, ne mislim na vas lično, izvinjavam se, ali u tim nekim krugovima koji su podržavali i danas podržavaju tu neku priču, a vidim da je i vama ta tema bliska,

izmislili priču kako, eto, aha, 5 miliona je bila raspisano za Slobodana Miloševića kada ga neko izruči. Ja mogu da vam dam odgovor na drugo pitanje. Što ne pitate Vojislava Koštunicu, je li uzeo neko i ko 7 miliona maraka za ovih 14, jer je i za njih bilo raspisano između 300 i 500 hiljada. To nikome ne pada na pamet da pita. Zašto?

Nenad Vukasović:

| Ne, budite sigurni, pitaćemo.

Vladimir Popović:

| Ne, pitam. Zašto nije pitao do sada, pa zato što je on patriota. On je to uradio zbog dvosmerne saradnje, a tih 5 miliona je uzeo Zoran Đinđić. To je jedna podmetačina vojne Službe bezbednosti, savetnika Vojislava Koštunice, savetnika i... ljudi mafije i evo, do današnjeg dana, nažalost, i dalje se vuče, iako je taj čovek već dve godine mrtav.

Nenad Vukasović:

| Gospodine predsedniče, hvala, ja nemam više pitanja.

7. Pitanja advokata Aleksandra Popovića

Predsednik veća:

Nastavićemo sa izvođenjem dokazne radnje saslušanja svedoka Vladimira Popovića. Pravo na pitanje ima advokat Aleksandar Popović.

Aleksandar Popović:

Gospodine Popoviću, u vašem jučerašnjem izlaganju rekli ste da su vam govorili da su mnogo jaki, “nemojte da se kačite sa njima”, “to Šljukina ekipa podmeće” i tako dalje. Ostalo je samo nejasno, bar meni, ko vam je to govorio, ako možete?

Vladimir Popović:

Konkretno tu rečenicu, Ljubiša Buha.

Aleksandar Popović:

Da li možete da nam kažete, kada govorite o “zemunskom klanu”, da li tu podrazumevate i Ljubišu Buhu?

Vladimir Popović:

Pa, ja sam pokušao danas to da objasnim. “zemunski klan” je naziv koji je figurirao i pojavio se, doduše nezvanično u javnosti tek tokom akcije “Sablja”, tokom 2002. godine. U direktnom značenju “zemunskog klana”, Ljubiša Buha, mislim da nije bio deo toga, a ako je ta, nekad zemunsko–surčinska grupa, to ne znam, 1996, 1997, 1998. godine bila jedinstvena, onda verujem da je bio deo toga, ali u ovom smislu i ovo o čemu se danas govori, mislim da su se oni formirali zbog toga da bi se odvojili od Ljubiše Buhe, smatrajući da prevazilaze njegove kapacitete i njegove moći i da su našli mnogo jače i vrednije mentore nego što im je bio Ljubiša Buha kada su došli u Beograd, pa ih je primio na stan i hranu.

Aleksandar Popović:

Da li mi možete objasniti, s obzirom da ste rekli da 2002. godina je trebala da bude godina borbe protiv organizovanog kriminala, da li je to podrazumevalo i borbu protiv Ljubiše Buhe i ljudi sličnih njemu?

Vladimir Popović:

Naravno. Protiv svih koji su se bavili kriminalom.

Aleksandar Popović:

Hoćete li mi reći, da li su informacije koje ste dobijali od Ljubiše Buhe u toku 1998. i 1999. godine...

Vladimir Popović:

Ne. Ja ga nisam poznao pre 5. oktobra 2000. godine. Niste dobro slušali.

Aleksandar Popović:

| Ja se onda izvinjavam. Onda je to greška. Da li možete da nam razjasnite, juče ste govorili o bacanju bombe na sedište DSS i lica koja su eventualno umešana u to, na osnovu kojih informacija imate ta saznanja?

Vladimir Popović:

| Da vam kažem, juče sam to, evo, pogledajte zapisnik, ja mislim jedno 10 minuta pričao. Gubimo vreme, do detalja sam rekao i tada kada se desila bomba šta smo tada znali, šta smo tada pretpostavljali, a i kasnije šta sam čuo.

Aleksandar Popović:

| Ja ću vrlo precizno, samo, da li je to na osnovu policijskih informacija i tužilaštva?

Vladimir Popović:

| I jednih i drugih.

Aleksandar Popović:

| Sada, ja ću vam onda postaviti pitanje, s obzirom da na osnovu tih policijskih informacija je podignuta optužnica. Vi ste juče označili druge ljude koji nisu pomenuti u optužnici vezano za to?

Vladimir Popović:

| Možda sam napravio lapsus, stvarno ne znam ko je bacio bombu niti me je to interesovalo.

Aleksandar Popović:

| Rekli ste...

Vladimir Popović:

| Neki pripadnici klana.

Aleksandar Popović:

| Ja sada moram da vas pitam, s obzirom da su to moji branjenici. Rekli ste da su Simovići bacili bombu na sedište DSS.

Vladimir Popović:

| Izvinjavam se ako nisu. Izvinjavam se i vama i Simovićima, ako nisu. Meni su svi isti.

Aleksandar Popović:

| To je greška.

Vladimir Popović:

| Izvinjavam se.

Aleksandar Popović:

| Samo sam to hteo da razjasnimo.

Vladimir Popović:

| Ne znam ko je bacio. Neko od njih. To je mislim irelevantno. Što se mog izlaganja tiče i priče koju sam ja juče izneo, nisam pričao o tehničkim detaljima nego o atmosferi, šta znači bavljenje politikom, odgovor sam davao kada mi je postavljeno pitanje, šta mi je značila rečenica da sam rekao da se Dušan Spasojević počeo baviti politikom, pa sam onda to izneo kao primer. Ako sam pogrešio taj tehnički detalj, izvinjavam se.

Aleksandar Popović:

| Ja bih se vratio na 12. mart, da li možete da nam kažete, od trenutka kada ste se parkirali na parkingu kod kafića “Monument” i taj put do zgrade vlade, da li ste primetili neka uniformisana lica da idu ka vama, ili lica sa oružjem ili nešto slično?

Vladimir Popović:

| Ne. Ne sećam se toga. Sećam se samo da je neka osoba bila tu na vratima vlade. Imao je pušku. Svi su imali puške.

Aleksandar Popović:

| To me zanima samo, znači ne na vratima vlade, taj put?

Vladimir Popović:

| Ne sećam se. Možda je bio neko. Stvarno se ne sećam.

Aleksandar Popović:

| U redu ako se ne sećate.

Vladimir Popović:

| Bio sam u šoku šta se desilo. Trčao sam da vidim šta se desilo. Nisam video nikoga. Nisam znao da je Zoran ubijen. Ja sam samo dobio informaciju da je neko pucao na Zorana. Nisam znao da li je uopšte pogođen, ranjen, promašen i tako dalje, tako da se tih detalja ne sećam. Pri tome, to ako znate gde sam se parkirao, to je rampa. Odatle do ulaza u zgradu vlade ima možda tridesetak metara.

Aleksandar Popović:

| To je nesporno. Takođe ste pominjali krv koju ste videli kada ste ušli.

Vladimir Popović:

| Sećam se onako, kao kroz maglu, negde na stepenicama, ili na nečemu tu u ulazu ili na pragu, ne znam tačno.

Aleksandar Popović:

| Otprilike lokva neka, kolika je?

Vladimir Popović:

Pa, tamo gde je po zapisniku slikano, pretpostavljam da je to slikano, fotografisano. Tu gde ste videli tu fotografiju tu sam i ja video, samo ne sećam se uopšte detalja niti je to bilo važno.

Aleksandar Popović:

Znači, samo se krvi sećate generalno?

Vladimir Popović:

Da. Da.

Aleksandar Popović:

Dobro. Kažite mi, da li imate saznanja kada je Dušan Spasojević postao toliko moćan u tim kriminalnim krugovima, otprilike da opredelimo neki vremenski period?

Vladimir Popović:

Pa, juče sam to detaljno objašnjavao. Ne znam, verujte mi, nisam bio ekspert ni za tu grupu protiv te grupe, ali pošto me je muka naterala zbog toga što smo se takvim poslom bavili i dok sam bio u vladi, a i kasnije, jer sam bio na meti te grupe, sticajem okolnosti, samo zato što sam spletom nekih životnih okolnosti došao da se bavim nekim poslom, misleći da činim dobro ovoj zemlji, pa znam tako neke detalje, ali ne mogu to da tvrdim. Juče sam to objašnjavao. Mislim da je njegov uspon počeo 1998. godine, 1999. godine. Mislim da je da tako kažem, strašno moćan postao 1999. i 2000. godine, kada su se zbivale te najgore političke zloupotrebe vrha države, podzemlja, kriminala, ljudi iz policije i tako dalje, i mislim da je od 2001. godine preuzeo i primat u trgovini drogom; da su do tada bile još neke grupe, jer nije se smelo udariti na ekipu JUL-a, na, ne znam, ovu ekipu, ili, kako već pretpostavljam da je bilo, a kada su ih počistili, onda posle, ili 5. oktobra, ili već tada tokom 2000. godine, onda mislim da je to tokom 2001. godine postao monopolista u prodaji droge. Ne znam sada, stvarno, kako bih mogao da vam kažem. Mislim 1999, ili 2000. godina je period kada on postaje strašno moćan.

Aleksandar Popović:

Molio bih da razjasnite što ste juče rekli da je postojao monopol koji su Spasojević i njegova grupa dobili uz pomoć države. Pretpostavljam da je to sada ovo o čemu smo govorili?

Vladimir Popović:

Juče sam lepo rekao.

Aleksandar Popović:

Mene sada zanima samo...

Vladimir Popović:

Oni su za državu radili poslove vrlo osetljive i bitne. Niko ništa ne radi ni za koga na ovom svetu džabe, a pogotovo ti ljudi – za državu. Šta je njima država dala? Država

im je dala, kao što je davala i ranije nekima drugima. Vi se bavite vašim poslovima, kradete automobile, otimate, nemam pojma, prodajete drogu i tako dalje i dobijali su monopol, a ove druge grupe im nisu bile potrebne, jer uvek je državi lakše da sa jednom grupom i sa dvojicom ubica čisti protivnike, nego da ima trideset i da onda razmišlja, da li je onaj propevao, nije propevao, šta će onaj da uradi... Bolje da kontrolišete jednog. To je taj momak.

Aleksandar Popović:

Upravo smo sada konstatovali da je 2001. godina ta, kada je on uspostavio potpuni monopol.

Vladimir Popović:

Trgovinom drogom, zato što je iskoristio priliku da su nestali JUL, SPS, radikali, ne znam već sve ko, ko je štiti te neke druge grupe. Nisam stvarno ekspert za to, ali pretpostavljam da je to tako bilo i znam na osnovu onoga što zna svako ko je to hteo da zna i znate da su se tokom 2001. godine, novembra, decembra, pa čak i januara i februara, pardon, 2000. godine, posle 5. oktobra, novembra i decembra i 2001. godine, na beogradskim ulicama ubijeni ljudi za koje je policija zvanično rekla da su ogromni i veliki značajni trgovci drogom i praktično je ostao samo Dušan Spasojević.

Aleksandar Popović:

Da li to znači da je i 2001. godine država pružala prostor i dozvoljavala monopol?

Vladimir Popović:

Naravno da ne znači. Ako ste slušali stvarno, evo, dva dana sam pričao oko pet sati, objasnio sam to do najsitnijih detalja. Mislim, ako vam tu nešto nije bilo u mom izlaganju jasno, ili vam se čini da sam ja tokom prethodnog izlaganja u bilo kom trenutku napravio asocijaciju da je Dušan Spasojević bio štice od strane države, podsetite me na to, pa ću razjasniti, ako sam napravio grešku.

Aleksandar Popović:

Ja samo pokušavam da to razjasnim, pošto

Vladimir Popović:

Kako da vam kažem...

Aleksandar Popović:

Samo konstatujemo da je 2001. – godina kada on ima potpuni monopol. To je godina kada je vlada u kojoj ste vi bili na vlasti. Ja vas pitam da li je država...

Vladimir Popović:

Nemojte upotrebljavati rečenice i nemojte izvlačiti zaključke koji nisu tačni. Ovo što sada radite je kvazilogika. Ne može se to zaključivati na osnovu onoga što sam rekao, pošto to nisam rekao. Rekao sam da mu je monopol dala država. Koja država? Država Slobodana Miloševića, kada je za tu državu ubijao, pljačkao i šta

je već radio, tukao opoziciju, išao na mitinge i tako dalje. Ono što još nije imao apsolutno u svojim rukama, to su neke sitne grupe ili možda velike, ne znam kakve su, koje su prodavale drogu, na koje nije smeo da udari jer su oni imali zaštitu delova sistema koji je i dalje u državi vladao. Kada je došao 5. oktobra i kada je Milošević sa vlasti nestao, kada te grupe, neke druge, više nisu imale nikakvu zaštitu, Dušan Spasojević je njih počistio, ne zato što mu je za to dala dozvolu država, nego zato što je uz sebe imao najmoćniju jedinicu u državi, ili deo jedinice u toj državi, zato što je u međuvremenu već bio organizovana grupa sa mašinkama, imao je iza sebe ne znam koliko stotina ubistava. Znači, na način kako kriminalci dolaze do monopola – tako što ubijaju protivnika. Prema tome, to sam rekao i za jedan i za drugi slučaj i nikako ne može da se izvuče zaključak ovaj koji ste vi izvukli.

Aleksandar Popović:

| Dobro. Zato sam vas pitao.

Vladimir Popović:

| Ne može nikako.

Aleksandar Popović:

| Samo još jedno pitanje. Da li ste vi Ljubiše Buhe prijatelj?

Vladimir Popović:

| Ne. Ako vam to nije jasno, mogu i to da objasnim i o tome sam pričao.

Aleksandar Popović:

| Da li vam je Ljubiša Buha objasnio zbog čega je došao kod vas kada je imao najveći problem u svom životu, nakon tog atentata, da sa vama razgovara?

Vladimir Popović:

Pa, ako ste to slušali, rekao sam da sam onog dana kada je pucano na njega, otišao i rekao mu da dolazim ispred države, ispred vlade, ne dolazim kao privatno lice da mu kažem, “brate, je li ti teško, reci da ti pomognem”, nego sam rekao: “Hej, šalju me ljudi da kažeš sada, dođi u policiju i ispričaj sve” i, rekao sam danas vašem kolegi, da je posle toga odlazio u policiju, ali da nije hteo da im kaže. Razlozi što nije hteo da im kaže, jer se plašio moći koju su imali ovde optuženi, da je njihov uticaj u policiji bio mnogo veći, da su imali puno svojih ljudi, da bi ta informacija, da je Čume počeo da priča, mnogo pre došla do policije, nego što bi mi, takvi kakvi smo bili, nesposobni i nedovoljno moćni, kao vlada, da bilo šta uradimo i nije hteo da razgovara. Kada je shvatio, ne znam zašto je to shvatio, ili, da li ga je neko savetovao, ili je sam razmišljao, jer je shvatio da nema druge zašтите sem zaštite države, došao je do onoga koji mu je 10 dana pre toga nudio tu pomoć države. Ispričao mi je, rekao mi je, “jesi li spreman da ti kažem, šta imam da ti kažem. Posle današnjeg dana više ništa neće biti isto, a ti proceni, da li možete da mi pomognete”. Ispričao, ja otišao, predao se državnim organima. To je razlog. Nije razlog prijateljstvo.

Aleksandar Popović:

Na ovo pitanje ste možda već odgovorili, ja se izvinjavam ako ću se ponoviti, samo da mi objasnite zbog čega Čedomir Jovanović nije komunicirao sa Ljubišom Buhom, jer ste rekli da, s obzirom da je živio u Surčinu, bio je blizu Ljubiše Buhe?

Vladimir Popović:

I to sam juče takođe, objasnio. Rekao sam da je Ljubiša Buha od Čede Jovanovića neposredno tada, da li posle 5. oktobra ili u januaru, nemam pojma, tražio da mu Čedomir Jovanović sredi da dobije dozvolu za nošenje pištolja i da je Čedomir Jovanović obećao da će mu srediti i nije mu sredio i onda se ovaj naljutio i onda se Čeda naljutio na njega i više nisu...

Aleksandar Popović:

I od tog momenta vi počinjete da komunicirate sa njim?

Vladimir Popović:

Molim?

Aleksandar Popović:

Vi počinjete da komunicirate?

Vladimir Popović:

Ne. Ja sam sa njim imao kontakt od 5. oktobra, kao što sam i objasnio, s tim što u tom periodu kada nije uopšte razgovarao sa Čedomirom Jovanovićem, razgovarao je samo sa mnom, ili možda sa još nekima drugima, ali ja to ne znam. Znam za sebe.

Aleksandar Popović:

Evo, samo da razjasnimo, da li ste vi pravili razliku između Ljubiše Buhe i Dušana Spasojevića u nekom globalnom smislu, ili ste ih doživljavali kao ljude...

Vladimir Popović:

Ja nisam znao ko je Dušan Spasojević. Prvi put sam čuo u maju mesecu, a onda sam posle toga od pobune "Crvenih beretki" shvatio da je to ustvari šef te neke grupe, tako da ne znam kakvu vrstu razlike. Kažem vam, nisam se ja viđao sa Dušanom i sa ovim, pa da bih sada mogao da cenim.

Aleksandar Popović:

Evo, sada ću vam reći, s obzirom samo da ste rekli, iskoristiću vaš izraz, da su vam se gadili kontakti Čedomira Jovanovića i tako dalje. U isto vreme vi ste bili u kontaktima sa Ljubišom Buhom?

Vladimir Popović:

Tačno, ali ljudi rade stvari koje im se gade, naročito kada dođete na takve funkcije kao što sam ja. Gadilo mi se i sa nekim ministrima da razgovaram, pa sam morao svakodnevno. Ali to nema nikakve veze.

Aleksandar Popović:

| Ništa više. Hvala vam.

8. Pitanja advokata Aleksandra Zarića

Predsednik veća:

| Pravo na pitanje ima advokat Aleksandar Zarić.

Aleksandar Zarić:

| Ja nemam puno pitanja. Jedno pitanje juče je ostalo nedorečeno; na pitanje kolege Bulatovića o odnosu pokojnog Zorana Đinđića i Vuka Draškovića, tj. porodice Drašković nakon "Ibarske magistrale". Ako bi mogao da odgovori kakav je odnos bio između njih?

Vladimir Popović:

| Da. Mogu da odgovorim. Bio je odličan odnos, prijateljski odnos, s tim što je, kao što svi građani znamo, u određenim političkim fazama zbog toga što je između pojedinih lidera dolazilo do političkih razmirica, dolazilo do pekida te komunikacije. Kao što znate, Vuk Drašković, porodica Drašković ili SPO i Zoran Đinđić su bili koalicioni partneri do trenutka dok Vuk Drašković, zajedno sa Socijalističkom partijom Srbije nije sklonio Zorana Đinđića kao gradonačelnika i onda krenuo preko svoje televizijske stanice "Studio B" da vodi nezapamćenu hajku vređanja Zorana Đinđića i Demokratske stranke i to je trajalo sve dok je on bio na vlasti, dok je imao moć. Odnosi između njih su bili vrlo hladni. Nisu uopšte razgovarali. Ako znate, a pretpostavljam da znate, stav i odnos da Zoran Đinđić nije bio ta vrsta političara kao Vuk Drašković ili Vojislav Šešelj, da privatne stavove ili razmirice ili prljav veš iznosi u javnost, da je bio vrlo diskretan, da je bio jako obrazovan čovek, da je strašno vodio računa o tome šta govori i kako govori, niste mogli nikada da čujete od njega nijednu jedinu ružnu reč za protivnike. Znači, ako me pitate politički, u tom trenutku bili su na dva različita pola, ali ih je ta tragedija koja se desila, spojila. Ja sada ne mogu da se setim, ali mislim čak da je odlazio, pošto je tada Vuk Drašković bio u Crnoj Gori, ili je nekog Zoran Đinđić poslao od svojih potpredsednika, da pita, da li nešto treba i da ponudi pomoć, to se tada desilo.

Aleksandar Zarić:

| Juče vam je postavljeno pitanje, da li vam je poznato da je podneta krivična prijava protiv Zorana Đinđića, da li vam je to Zoran Đinđić ispričao i da li je rečeno?

Predsednik veća:

| Kolega, samo momenat.

Predsednik veća donosi

REŠENJE

ZABRANJUJE SE pitanje advokata Aleksandra Zarića, jer je svedok već odgovorio na postavljeno pitanje.

Aleksandar Zarić:

| Sada je rekao "čuo sam", a juče je rekao da nije čuo.

Vladimir Popović:

| Pa, ne. Čuo sam juče od vašeg kolege.

Aleksandar Zarić:

| Dobro.

Vladimir Popović:

| I to nije mogao Zoran Đinđić da zna, pošto mi je vaš kolega rekao da se to desilo sada.

Aleksandar Zarić:

| To se desilo mnogo ranije i to postoji u sudskom predmetu. Recite mi da li vam je poznato da su snimani sastanci u Šilerovoj, da li vam je poznato iz policijske istrage i tako dalje?

Vladimir Popović:

| Ne znam.

Aleksandar Zarić:

| Ne znate. Da li vam je poznato da li je Šilerova nadzirana?

Vladimir Popović:

| Jeste.

Aleksandar Zarić:

| Da li znate ko je to radio?

Vladimir Popović:

| Pa, Dušan Spasojević.

Aleksandar Zarić:

| Ne. Da li je sa spoljnih zgrada, znači, snimana sama zgrada Šilerove od strane neke Službe bezbednosti?

Vladimir Popović:

| To ne znam.

Aleksandar Zarić:

| To ne znate? Recite mi, da li ste imali priliku da vidite snimak "B-92" onog dana kada je ubijen...

Vladimir Popović:

| Jesam, rekao sam juče vašem kolegi.

Aleksandar Zarić:

| Recite mi, da li ste videli ceo snimak?

Vladimir Popović:

| Pa, to što je...

Aleksandar Zarić:

| Znači, ne samo što je emitovano na televiziji, nego ceo snimak?

Vladimir Popović:

| Pa, ne znam šta znači ceo snimak?

Aleksandar Zarić

| Da li ste imali priliku da dobijete kasetu od "B-92" gde je snimljeno, znači?

Vladimir Popović:

Pa, prvo, to vaše pitanje je podmetanje. Podrazumeva da postoji neki celi snimak, ja nikada za to čuo nisam. Drugo, zbog čega bih ja tražio, ili bilo ko u ovoj zemlji, da mi televizija "B-92", za koju sam malopre rekao da nisam bio u bliskim odnosima, da kasetu da gledam nešto što sam gledao svaki dan, tri meseca, ja i osam miliona građana Srbije, 500 puta dnevno. I sada zamislite, ja dođem kući i kažem "Hajde da nazovem 'B-92' da mi daju to na VHS, nije mi dovoljno nego još malo to da gledam". Zašto bih to tražio?

Aleksandar Zarić:

| Zbog istrage.

Vladimir Popović:

| Kakve istrage?

Aleksandar Zarić:

| Oko ubistva Zorana Đinđića.

Vladimir Popović:

| Nisam ja vodio istragu. Pobogu.

Aleksandar Zarić:

| Recite mi...

Vladimir Popović:

| Ako je trebalo istrazi, onda je tražila policija, što bih ja to tražio?

Aleksandar Zarić:

| Recite mi, taj dan kada se desilo ubistvo, gde ste se vi nalazili u trenutku kada vam je javljeno da je pucano na zgradu vlade Zorana Đinđića?

Vladimir Popović:

| Nalazio sam se u kolima negde u Sarajevskoj ulici.

Aleksandar Zarić:

| Da li je uobičajeno da dolazite na onaj ulaz kod "Monumenta" iz pravca Gepratove, ili ulazite na onaj ulaz?

Vladimir Popović:

| Jeste, ili na ovaj, ili na onaj, kako kada.

Aleksandar Zarić:

| Kako kada?

Vladimir Popović:

| Da.

Aleksandar Zarić:

| Rekli ste da niste sreli, sada malopre, na pitanje kolege, da niste sreli usput nikoga do zgrade, do ulaza u samu zgradu vlade?

Vladimir Popović:

| Od tih uniformisanih lica i tako?

Aleksandar Zarić:

| Da. Da li ste sreli neka druga lica sa oružjem, usput, znači od rampe preko dvorišta?

Vladimir Popović:

| Od rampe do ulaska u vladu ima 30 metara, to je već parking vlade.

Aleksandar Zarić:

| Da li ste tu sreli nekoga?

Vladimir Popović:

| Ne. Ne sećam se, rekao sam. U čemu je razlika između ovog pitanja i ovog malopre?

Aleksandar Zarić:

| Pa, zbog ranijih svedoka, zbog toga vas pitam.

Vladimir Popović:

| Ne. Ali, potpuno isto pitanje kao ovo malopre koje ste mi postavili. Identično.

Aleksandar Zarić:

| Za uniformisana. Ja vas pitam, da li ste neka druga lica sa oružjem sreli?

Vladimir Popović:

| Pa, rekao bih da sam video. Rekao bih, nije uniformisani, ali je bio jedan šumar sa puškom. Ako nisam video nikoga, nisam video nikoga.

Aleksandar Zarić:

| Da li ste videli Koprivicu, ovoga...

Vladimir Popović:

| Pa, i to sam rekao više puta. Neko je tu rekao, “skloni se, pucaju”. Da li je bio Koprivica, ili taj čovek koji sedi tu, ne sećam se.

Aleksandar Zarić:

| Da li ste pitali Koprivicu da li su vrata od zgrade vlade bila otvorena ili zatvorena?

Vladimir Popović:

| Jesam, ali ne tada, tog trenutka kada je to bilo, nego u toku tog dana nešto kasnije.

Aleksandar Zarić:

| Ko je bio sa vama kada ste ga pitali?

Vladimir Popović:

| Pa, ne znam. Nenad Milić, Zoran Janjušević, otkud znam, puno ljudi.

Aleksandar Zarić:

| A zašto ste ga to pitali?

Vladimir Popović:

| Molim?

Aleksandar Zarić:

| Zašto ste ga to pitali?

Vladimir Popović:

| Pa, zato što su počele... zato što je postojala neka vrsta priče, tipa, “jao, zašto niste ušli”, “jesmo ušli”, bila vrata, nisu vrata, “Morava”, javila se, nije se javila, i tako dalje, i tako dalje, i, pošto je došao tu u vladu, onda smo ga mi to i pitali.

Aleksandar Zarić:

| Da li ta vrata mogu da se otvore spolja, znači, obično, potezanjem ruke?

Vladimir Popović:

| Pa, ne znam, nikada u životu ih nisam otvorio. Kad god sam dolazio u zgradu uvek su bila otvorena, ili mi ih je neko otvorio.

Aleksandar Zarić:

| Iz unutrašnje strane, ili...?

Vladimir Popović:

| Pa, nisam ih nikada u životu za kvaku uhvatio, kao što nisam, evo, ni ova vrata ovde. Nikada. Uvek su otvorena, ili mi neko otvori. Ne znam.

Aleksandar Zarić:

| Recite mi, da li vam je poznato da je još, znači, svi iz obezbeđenja pokojnog premijera Đinđića, da su pomenuli postojanje trećeg metka još tokom leta u istrazi?

Vladimir Popović:

| Niko nikada pomenuo treći metak nije, dok Veruović nije bio gost na televiziji "B-92" u emisiji "Kažiprst" i to tada rekao. Niko nikada.

Aleksandar Zarić:

| Da li vam je poznato da je istraga u ovom sudu vođena i tokom leta i da tada postoje te izjave?

Vladimir Popović:

| Molim?

Aleksandar Zarić:

| Da postoje izjave tokom leta?

Vladimir Popović:

| Pa, ne znam šta je bilo u sudu. Ja nisam bio u sudu. Ja mogu da svedočim o onome što ja znam. Ja sam bio u zgradi vlade, bio sam sa ljudima koji se pominju, uključujući i Milana Veruovića i njegovog brata, Sašu Bijelića. Da li su oni to negde rekli na nekom drugom mestu, možda, ja to ne znam. Ja svedočim o onome što znam. U zgradi vlade, ljudi bliski istrazi, policiji, članovima Demokratske stranke, prijatelji Zorana Đinđića i njegove porodice, niko nikada za treći metak nije čuo, dok Milan Veruović to nije rekao na "B-92". Da li je on to nekada nekome rekao, to ne znam.

Aleksandar Zarić:

| Da li vam je poznato da je sedam ljudi to izjavilo tokom sudske istrage tokom leta?

Vladimir Popović:

| Sada očekujete da vam kažem – jeste. Pa, čujete šta vam kažem, ne da mi nije poznato, prvi put sam to čuo od Milana Veruovića, a potvrđujem, pod zakletvom govorim i spreman sam da idem na sve poligrafe i sa svim tim koje pominjete da se suočim, da sam sa većinom njih razgovarao i da niko od njih nije pomenuo treći metak. Nikada, niko. Ili se ne sećaju ničega, što je prirodno, jer je bio šok da im ubiju predsednika vlade tu pred njima, ili, ako su pominjali, pominjali su dva metka. Prema tome, da li su negde takve izjave davali...

Aleksandar Zarić:

| Još jedno pitanje, da li vam je poznato, nakon svih tih događanja, da li je vršena neka rekonstrukcija događaja?

Vladimir Popović:

| Pa, da. Vršena je, kako ne. Ali to sam juče rekao, niti sam prisustvovao, niti znam kada je vršena, niti ko je vršio, ni koliko puta, ali znam da je vršena.

Aleksandar Zarić:

| Odakle vam je to poznato?

Vladimir Popović:

| Pa, kako mi nije poznato. Pa, radio sam u toj zgradi. Čuo sam.

Aleksandar Zarić:

| A kada je vršena, ne znate koliko dana nakon toga?

Vladimir Popović:

| Ja vam kažem da ne znam. Znam da su vršili rekonstrukcije, ali ne znam kada su vršene i koliko puta – tada kada treba da se vrše. To što i vi imate, verovatno. Ima ljudi koji su za to odgovorni koji su to radili. To mogu da vam kažem.

Aleksandar Zarić:

| Nakon, znači, kada ste se vratili iz bolnice u zgradu vlade...

Vladimir Popović:

| Nisam se vratio u zgradu vlade. Otišao sam kod Zorana pokojnog, kući.

Aleksandar Zarić:

| Samo, ako možete da nam objasnite, kako je došlo do toga da se objavi poternica na televiziji protiv ovih ljudi?

Vladimir Popović:

| Da. Kako da ne. Ja sam je dostavio medijima.

Aleksandar Zarić:

| Ko je vama dostavio?

Vladimir Popović:

| Ministarstvo unutrašnjih poslova.

Aleksandar Zarić:

| Da li znate ko tačno? Ministar Mihajlović?

Vladimir Popović:

| Kako ne bih znao. U zgradi vlade je po uvođenju vanrednog stanja bio sastanak

jednog specijalnog tela, ne znam kako se to zove, u maloj sali, kod premijera. Ima velika sala u kojoj se drže sednice vlade i ima mala sala koja je neposredno uz kabinet predsednika vlade i tu su bili ministar policije, Sreten Lukić, Bora Banjac, bilo je recimo 20–30–40 policajaca, 50 ljudi je tu sedelo bilo i pred kraj tog njihovog sastanka, koji je trajao 2–3 sata, mene su pozvali, dali mi fotografije, dali mi tekst. Ja sam pomogao da uobličim i sastavim to saopštenje koje je trebalo da ide za medije.

Aleksandar Zarić:

Da li vam je poznato, da li su vam objasnili na osnovu kojih dokaza su tako brzo uspeli da saznaju ko je počinilac?

Vladimir Popović:

Ako ste me pažljivo slušali u prethodna dva dana, mogli ste i sami da zaključite šta sam ja znao.

Aleksandar Zarić:

Sve znam, ali kažem u roku od 2 sata, kako ste znali ko je u pitanju?

Vladimir Popović:

Možete da pretpostavite šta je sve znala policija, koja je na njima radila nekoliko meseci. Znači, nije nikakva dilema bila oko toga da li su oni ili nisu oni, što se tiče operativnog rada, praćenja, i tako dalje. Nisam stručnjak policijski, bezbednosni, tako da ako napravim neku grešku, nemojte da mislite da ste nešto epohalno otkrili, nego jednostavno pravim grešku zato što ne znam da se izražavam tom terminologijom; ali, reću ću vam jedan podatak koji je možda vama zanimljiv, a to je da, pored ostalih podataka, znam za dve materijalne činjenice koje su im olakšale da su znali da su to pripadnici “zemunskog klana”, zato što se tog dana javio jedan čovek koji je došao i dao izjavu da je video, i to ću možda da pogrešim, ali, izvinite me ako sam pogrešio – kao i oko onog da su bombe bacili Simovići i tako dalje – da je video jednog, mislim, od braće Krsmanović. Znači, taj iskaz postoji, i to postoji, da je video jednog od braće Krsmanović pola sata ili sat pre – on se sa njim inače jako dobro zna, stanuje negde u Zemunu u istoj tamo nekoj ulici, da ga je video na čošku, na autobuskoj stanici kod Narodnog fronta i Kneza Miloša, da se tu negde šetkao, tim delom, od Narodnog fronta pa se spuštao dole ka Admirala Geprata. I onda su oni tu nešto išli zajedno, sat, ili sat i nešto, pre nego što je ubijen Zoran Đinđić. Video ga je, opisao je tačno kako ga je video, šta je nosio i tako dalje. Da mu je video pištolj, kada je ovaj nešto malo jaknu kao poluokrenuo, imao je pištolj unutra i tako dalje. Do detalja, objasnio je da je bio nervozan, da su nešto razgovarali i onda se sat i po ili dva posle toga to desilo. Sedeo je u nekom kafiću kada je čuo da je ubijen Zoran, da je ubijen u Admirala Geprata i onda je tražio vezu, umirao je od straha da se njemu nešto ne desi, pošto ga je on prepoznao, jer se jako dobro znaju i onda je preko nekih posrednih veza došao do vlade i to je bila jedna od tih prvih izjava. Postoji i druga, opet se izvinjavam ako će biti greška, da li je bio Vlada Budala, ili možda neko treći i tako dalje, da se ne hvatate za to da kažete, “aha, evo i..”, neki čovek kada se pojavio... pardon, to je već posle poternice; znači, sutradan

ujutru, ili te iste večeri se pojavio neki čovek koji je rekao da je nekog od onih sa one poternice video na semaforu tačno preko puta vlade tog jutra i bilo mu je čudno. To su oni penzioneri što špijaju po ceo dan, izlaze i samo sumnjive stvari prijavljuju, da ga je video da se deset puta šeta sa jedne strane na drugu stranu ulice i tako dalje, ali to je već bilo posle poternice. Za ovaj jedan, znam ja. Da li su imali neke druge, pretpostavljam da jesu.

Aleksandar Zarić:

| Zna li ime i prezime tog čoveka?

Vladimir Popović:

| Ne. Ne znam ja, ali kažem vam znam detalje i to postoji u policiji.

Aleksandar Zarić:

| To su vam preneli, je li tako?

Vladimir Popović:

| Molim?

Aleksandar Zarić:

| To su vam iz policije preneli?

Vladimir Popović:

| Pa, da. Čitao sam njegov iskaz. Čitao sam iskaz tog čoveka. Dali su iskaz tog čoveka da čitam, ali se ne sećam imena, kako se čovek zove.

Aleksandar Zarić:

| Hvala, nemam više pitanja.

Vladimir Popović:

| Pa, ne sećam se ni vašeg imena, a ispitivali ste me danas.

9. Pitanja advokata Ljubiše Radojčića

Predsednik veća:

| Pravo na pitanja ima advokat Ljubiša Radojčić.

Ljubiša Radojčić:

| Da li poznajete optuženog Milenkovića, od kada i pod kojim se okolnostima dešava to njihovo poznanstvo?

Vladimir Popović:

| Da li poznajem optuženog Milenkovića?

Ljubiša Radojčić:

| Da. Od kada?

Vladimir Popović:

| Ne. Ja ga ne poznajem. Ne isključujem mogućnost da je zbog toga što je bio sa Ljubišom Buhom jako blizak, u nekim od situacija kada sam se ja viđao sa Ljubišom Buhom, da se pojavljivao i on, ili da je bio on tu. Možda je bio čak i na sam dan pucanja. Bio je neki čovek na taj dan kada je bilo pucnjave, kada sam ja bio. Bila su neka dva–tri jako bliska Čumetova prijatelja, ali se ne sećam. Sa njim se, znači, nikada u životu lično nisam upoznao i nikada u životu nisam nijednu reč progovorio.

Ljubiša Radojčić:

| Svedok je juče govorio da je jednom prilikom Ljubiša Buha Čume došao sa jednom osobom pod nazivom Šumski kod njega u vladu, koliko sam ja razumeo u zgradu vlade?

Vladimir Popović:

| Ne u vladu, nego u moju agenciju.

Ljubiša Radojčić:

| U vašu agenciju. Oprostite.

Vladimir Popović:

| Tačno. Posle našeg povratka iz Francuske, maja meseca.

Ljubiša Radojčić:

| Da li je još neko bio sa njima dvojicom?

Vladimir Popović:

| U kancelariji?

Ljubiša Radojičić:

| Da, sa Buhom Čumetom i tom osobom, da li je još neko došao kod vas?

Vladimir Popović:

| Ne. Čume je došao sam. Pokazivao mi je to što je pokazivao i tražio je da se nešto uradi. Ja sam zvao telefonom da vidimo šta ćemo da uradimo. Nikoga nisam našao. Knežević nije hteo da se javi jer sam ja o tome obavestio Zorana. Onda mi je Zoran rekao: “Nemoj sa tim da se uopšte petljaš, zovi Dušana Mihajlovića, zovi nekoga.” Dušan Mihajlović je bio na nekom, ja mislim da je to čak bio i Đurđevdan, nisam siguran, ali, recimo, može da bude da je to bio Đurđevdan, ili neki praznik, ili je bio Uskrs, i onda sam, pošto nikoga nisam mogao da nađem, pozvao Zorana Mijatovića, dobio Zorana Mijatovića i došao je Zoran Mijatović koji je bio jedno 10 minuta i posle toga su se svi razišli. Preuzeo je te informacije i podatke i rekao je da će o tome obavestiti sutra ministra o mučenju i zlostavljanju tog čoveka koje je on tada nama prikazao.

Ljubiša Radojičić:

| Da li je to vezano za otmicu Miškovića?

Vladimir Popović:

| Da, jeste. To sam rekao.

Ljubiša Radojičić:

| Juče je svedok u svom izlaganju, u svom svedočenju, rekao da je Dejan Milenković bio desna ruka Ljubiši Buhi. Otkuda mu je poznata ta činjenica, lično ili iz priče?

Vladimir Popović:

| Pa, poznato mi je i iz informacija koje mi je davao Ljubiša Buha, naročito u kasnijoj fazi kada je bio ubeđen da je Dejan Milenković ote. Sećate se da postoji jedna faza kada je Ljubiša Buha tvrdio da su Dejana Milenkovića oteli članovi “zemunskog klana”, da je on njegov, da je on njemu odan, i tako dalje, a i iz ovih kasnijih ostalih saznanja koje sam dobio.

Ljubiša Radojičić:

| Pre imenovanja i postavljenja Gorana Petrovića i Zorana Mijatovića za rukovodioce resora državne bezbednosti, da li vam je i ko predlagao neko lice iz ministarstva unutrašnjih poslova koje je sa Kosova, na to radno mesto, na rukovodeće radno mesto?

Vladimir Popović:

| Ne sećam se, recite mi ime, zaboravio sam.

Predsednik veća:

| Evo, ja ću vas podsetiti, pošto ste pomenuli ime Gaja, pretpostavljam da na to mislite?

Vladimir Popović:

David Gajić. Rekao sam, i to sam juče rekao, to je jedan od kadrova Jovice Stanišića.

Ljubiša Radojčić:

Da li vam je poznato ime Zorana Nedeljkovića?

Vladimir Popović:

Poznato mi je, ali mi je poznato iz kasnije faze, ne iz te faze. Nije ga tada niko pominjao ili se bar ne sećam. Je li me pitate da li mi je poznato iz faze pre postavljanja Gorana Petrovića?

Ljubiša Radojčić:

Pre postavljanja?

Vladimir Popović:

Ne. Ne sećam se. Ako ga je neko pominjao nije mi poznato, ali mi je poznato ime Zorana Nedeljkovića iz kasnije faze. Zoran Nedeljković mi je poznat, tog imena se sećam, to je neki od bliskih saradnika Jovice Stanišića, a posle sam saznao, ali ne od Ljubiše Buhe, nego od ljudi iz policije, da je to u isto vreme i neki prijatelj Ljubiše Buhe.

Ljubiša Radojčić:

U svom svedočenju svedok je, koliko sam ja zabeležio, možda nisam precizno, šest puta pomenuo ubistvo Gavrilovića. Da li svedok zna, da li je pokojni Gavrilović neposredno, kada kažem neposredno, mislim dva–tri dana, bio u Kotobanji ili u Šilerovoj?

Vladimir Popović:

Nikada nisam bio u Kotobanji. Nikada nisam bio u Šilerovoj.

Ljubiša Radojčić:

Ne vi.

Vladimir Popović:

Kako da vam kažem, nikada čuo tako nešto nisam. Ne znam. Možda je bio. Nemam pojma. Nemam kontakte sa tim ljudima.

Ljubiša Radojčić:

Nemam više pitanja. Hvala.

10. Pitanja advokata Aleksandra Đorđevića i Veljka Delibašića

Predsednik veća:

| Pravo na pitanja ima advokat Aleksandar Đorđević.

Aleksandar Đorđević:

| Nemam pitanja sada, upravo zbog prigovora, ali to ću izneti kada za to dođe vreme.

Predsednik veća:

| Kada pročita novine? Pravo na pitanje ima advokat Veljko Delibašić.

Veljko Delibašić:

| Nemam pitanja. Hvala.

11. Pitanja advokata Krste Bobota

Predsednik veća:

Pravo na pitanja ima advokat Krsto Bobot. Imate pravo na neposredno postavljanje pitanja.

Krsto Bobot:

Rekli ste, gospodine Popoviću, u svom svedočenju da ste došli jedno 4 minuta nakon što je odvezen pokojni premijer i da ste tu zatekli šta ste zatekli, obavili razgovore sa mnogim ljudima u toku dana. Mene zanima samo u okviru tih razgovora, a to je već naćeo kolega Zarić, da li su ti ljudi koji su bili u zgradi vlade spominjali ulazna vrata i jesu li ona bila otvorena ili zatvorena, da li su svi bili jednoglasni u tom smislu ili nisu, da li se sećate tih razgovora?

Vladimir Popović:

Da vam kaćem, ja mislim da ne postoji živo bice koje je u stanju da preprića šta je ko sa kim razgovarao u trenutku kada vam se desi takav šok kao što se desio tada, da ubiju predsednika srpske vlade... u isto vreme prijatelja, šefa, i tako dalje, da možete da rekonstruićete ko je šta kada prićao. To je kao stanje zemljotresa, kao stanje poplave i izaćete, pobegnete iz kuće i sada ima tu deset, dvadeset, trideset ljudi, ne sećate se nijedne stvari. Ja sam malopre rekao, sećam se da smo razgovarali sa tim...

Krsto Bobot:

Koprivicom?

Vladimir Popović:

Koprivicom, zbog toga jer nas je interesovalo kako, kako je ubijen, kako je pao, kako je moglo da se desi, i tako dalje... Da li je to bilo u sklopu toga, ja to prićam kao kroz maglu, ali postoje ljudi koji se toga možda bolje sećaju. Meni to uopćte toliko nije bilo vaćno tog trenutka, da li je bilo, da li se javila "Morava" ili se nije javila "Morava", ali se sećam da je bilo, znaći, meću tim ljudima Zoranovim – ne Veruović, poćto je on tada bio u bolnici, bio je u komi – nego nekim drugim, sa kojima je moglo da se razgovara, poćto su svi bili u šoku. Verovatno neka potreba pravdanja, kako im se to desilo, zaćto im se to desilo, pa je možda neko od njih tu pominjao to, "javila se 'Morava', nije se javila 'Morava'", i tako dalje. Da li je neko eksplicitno rekao, ne, vrata nisu bila zatvorena, ne sećam se, ćak i da jeste, ali se sećam toga da je Koprivica tada, kad nam je prićao, poćto verujem da je on bio od ovih najtrezvenijih, to su opet moji zakljućci, ćto ne mora da znaći nićta – rekao da su vrata bila otvorena, i da vrata nisu bila otvorena ne bi mogao premijer da upadne unutra na vrata i tako dalje, ali, odgovaram vam, nemoguće je da vam sada kaćem svu tu istinu, ćta su ti ljudi razgovarali i ko je ćta tu koga pitao. To je kaos, gućva, ćamor, ne zna se ni ćta pitate, ni ćta prićate, i tako dalje...

Krsto Bobot:

Hvala. Moje sledeće pitanje. U svom svedočenju ste takođe rekli da je nemačka služba bezbednosti, koja je vršila procesnu bezbednosti premijera, ustanovila da je, da kažemo, bezbednosno problematična ova zgrada preko puta ulaza. Rekli ste, ako ću da citiram tačno, “Katastrofa, može neko praćkom da gađa premijera kada ulazi na ulaz”. Prvo da razjasnimo, da li se to radi o ovoj zgradi u Nemanjinoj, koja je bombardovana?

Vladimir Popović:

Pa, ona koja paralelno stoji sa zgradom vlade, u Nemanjinoj 11.

Krsto Bobot:

Moje sledeće pitanje – da li možete da se izjasnite vremenski, kada je to nemačka služba bezbednosti konstatovala da je ta zgrada preko puta problematična?

Vladimir Popović:

Pa, da vam kažem, to je bilo tri ili četiri meseca pre nego što je Zoran Đinđić dobio taj aparat koji sam spomenuo. Znači, postoji tačan podatak o tim sastancima i svemu. Možda ću da pogrešim, ali, recimo da je to bila 2001. godina, ne znam... jeste, ali, možda sam pogrešio u tri, četiri, pet meseci.

Krsto Bobot:

Dobro. Sada, iz toga proizilazi moje sledeće pitanje: da li vam je poznato da li je u okviru Službe nešto preduzeto da se taj bezbednosni rizik u pogledu te zgrade preko puta smanji?

Vladimir Popović:

Nije mi poznato.

Krsto Bobot:

Sada bih prešao na sledeće pitanje: danas ste spominjali duvansku mafiju, Rovinj, i tako dalje, Petrač, “Nacional” hrvatski, i tako dalje – da li vam je poznato u okviru duvanske afere da li je u tu duvansku aferu na ovim prostorima bila uključena možda neka i strana kompanija za proizvodnju cigareta ili možda i neka agencija, državna, paradržavna, neke strane države?

Vladimir Popović:

Pa, bili su uključeni mnogi, ali, kako da kažem, bojim se da bi me to nateralo, da bih bio jasan i da bih Sudskom veću i publici i ostalim advokatima to objasnio, treba još jedno pola sata–sat. Bile su, naravno da su bile uključene i neke druge. Mnogima je to bilo u interesu. Svima onima kojima je bilo u interesu, u tome su učestvovali. Pitajte me na koga konkretno mislite, pa ću vam reći.

Krsto Bobot:

Mislim na firmu “Japan tobako” i mislim na određene istražne agencije stranih zemalja.

Vladimir Popović:

Jesu. Neki od njihovih predstavnika poznati su javnosti. Njihov predstavnik Volf Minić koji je takođe, kao i Ivo Pukanić, postao godinu i po dana najpoželjniji novinarski sagovornik na temu šverca cigareta i tako dalje. Jedna opskurna ličnost, saradnik raznih obaveštajnih službi, a on je predstavnik bio te firme i imao je zadatak da svakodnevno u novinama hvali Koštunicu i napada vladu Zorana Đinđića.

Krsto Bobot:

Da li je možda neka engleska agencija bila uključena?

Vladimir Popović:

Jeste, agencija "Fia". Da, agencija "Fia" koja je takođe, to je sve, ali to nema veze sa državnom agencijom "Fia", to je..

Krsto Bobot:

Dobro. Da li je to, možda, bilo problematično kasnije sa aspekta angažovanja engleske obaveštajne Službe za pomoć?

Vladimir Popović:

Ne, zato što ti ljudi nemaju nikakve veze sa engleskom obaveštajnom službom. To je potpuno privatna firma. "Fia" je potpuna privatna firma.

Krsto Bobot:

Dobro.

Vladimir Popović

Samo što ima tako taj zvučni naziv i onda su ih, nažalost, neki od funkcionera i političara ovde u Srbiji primili na visokom nivou, predstavljali njihovu direktorku Džesiku Degracija kao bivšu zamenicu tužioca u Njujorku i onda to, kada se kaže, zamenik tužioca u Njujorku, kao da ga je sam Papa poslao, kao da tamo nema korumpiranih tužilaca, pa je zbog toga to izgledalo da je to na nekom zvaničnom nivou; inače to je jedna kriminalna organizacija protiv koje se sada vodi stotine krivičnih postupaka... ta Džesika Degracija, inače, za vašu informaciju, trenutno je u bekstvu već poslednjih godinu i po dana. Protiv njih se vode krivični postupci u Kanadi. Dobili su zatvorske kazne. Predsendik te FIA-e, onaj čuveni lord Armstrong, što je pisao pismo Vojislavu Koštunici, koji je bio počasni predsednik te agencije, takođe je dobio sudsku presudu u Kanadi za umešanost u šverc cigareta i neko ubistvo, i tako dalje. Nikakve veze nema država sa tim.

Krsto Bobot:

Znači ta firma "Fia" je, po vašim saznanjima, radila za "Japan tobako"?

Vladimir Popović:

Ne po mojim saznanjima, nego po tome što su oni rekli. Oni su zvanično bili angažovani, a u isto vreme su bili angažovani, nažalost, i od Narodne banke Jugoslavije, guvernera Mlađana Dinkića, na istraživanju para Slobodana Miloševića

na Kipru i, zloupotrebljavajući tu funkciju, da traže pare za državu, ulazili su u carinu, ulazili su u banku, išli su u medije i, zloupotrebljavajući to, znači potpuni konflikt, sukob interesa, oni su navodno, tražeći pare za Slobodana Miloševića koje su trebale da se daju i da se Srbija preporodi kada se te milijarde nađu, ustvari radili za “Japan tobako”. Kasnije se ispostavilo da su radili za “Japan tobako” i za njih završavali taj proces koji se završavao.

Krsto Bobot:

Dobro. Sada iz toga izlazi moje sledeće pitanje: znači, vi ste rekli da je glavni cilj vlade bio da se suzbije šverc cigareta. Da li vam je poznato ime Rusmir Kadragić?

Vladimir Popović:

Čuo sam, ali znam da ima neke veze sa cigaretama, ali ne znam tačno koje.

Krsto Bobot:

Da li vam je poznato da je Rusmir Kadragić osnovao jednu firmu za trgovinu cigaretama koju je registrovao kod Trgovinskog suda u Beogradu?

Vladimir Popović:

Ne. Nije mi poznato. Kažem vam, znam da ima neke veze sa cigaretama, ali ne znam tačno.

Krsto Bobot:

Da li vam je poznato da se ta firma zvala “JTI” d.o.o. Beograd?

Vladimir Popović:

Pa, ne znam da li je to on. Znači, znam da je postojao sudski spor, ne znam da li i dalje postoji, između neke firme koja se zvala “JTI” i druge koja se zvala takođe “JTI” i da je to bio sukob i da je tu glavna mirođija bio upravo taj Volf Minić i da su jedan drugog optuživali da švercuju “Monte Karlo”, a u suštini, ono što sam ja na kraju saznao, i jedan i drugi su šverceri, ali je problem bio ko je registrovao licencu.

Krsto Bobot:

Dobro. Bilo je tu i drugih problema, ali nećemo više širiti temu pošto se osnovna firma “JTI” sa istim nazivom strane firme u Beogradu kod Trgovinskog suda...

Vladimir Popović:

Da, ali ne znam ko je na čijoj strani.

Krsto Bobot:

Ne bih. Ja sam zadovoljan odgovorima. Sada bih prešao na drugu temu, kada ste govorili u svom svedočenju o “zemunskom klanu”, organizaciji, kada su svi ti pipci, kažete, organizacije došli, spominjali ste i određene sudije. Rekli ste – sudije, neke koji su bili predsednici veća.

Vladimir Popović:

| Života Đoinčević.

Krsto Bobot:

| Jeste. Da li možete da nam kažete na osnovu kojih informacija, na osnovu kojih činjenica i ko vam je saopštio činjenice u vezi sudije Živote Đoinčevića?

Vladimir Popović:

| Saopštili su mi predstavnici istražnih organa kao ovlašćenoj osobi koja je jednu od informacija tog tipa, da je priveden sudija Života Đoinčević, iz kog razloga, zašto i tako dalje, i ti su mi ljudi dali taj podatak.

Krsto Bobot:

| Da li možete možda neko ime da nam kažete?

Vladimir Popović:

| Pa, ne mogu da vam kažem ime, ali mislim, ako je to strašno važno ili bitno za vaš proces, to je stvar koja može da se proveri. Može da se traži od vlade tačno ko je tog dana izdao saopštenje i ko je tog dana meni to predao i preneo.

Krsto Bobot:

| Dobro. U pogledu, znači, vašeg izlaganja oko te organizacije i kuda sve dopiru ti pipci, u tom kontekstu je moje pitanje sledeće: da li vam je poznato da li je sudija Života Đoinčević optužen sa saradnicima "zemunskog klana", da li je protiv njega vođena neka istraga zajedno sa pripadnicima klana i da li vam je uopšte poznato zašto je on optužen i da li je uopšte optužen?

Vladimir Popović:

| Da vam kažem, nisam to pratio dalje. Neko je tu, neko od te dvojice brani se neuračunljivošću, juče sam to rekao, a svi znaju da nije, a jedan je oslobođen, ili, ne znam, možda je taj o kome govorite. Neko je tu nešto – oružje, pa nisu pare, pa jesu pare, i tako dalje, ali to nije nikakav dokaz.

Krsto Bobot:

| Dobro, ako sudska odluka nije dokaz za vas, šta je za vas dokaz?

Vladimir Popović:

| Pa, da vam kažem, za mene je – istina. Ja sam ovde da bih pričao istinu. Nažalost, i sami znate, bavite se ovim poslom, znate da postoje sudske odluke koje ne izražavaju istinu. One su možda iz procesnih razloga, ne znam ovakvih, onakvih... zakonito opravdane, ali to ne znači da uvek iz sudnice izađe osoba koja nije kriva. Prema tome, ono što ja znam...

Krsto Bobot:

| Ako je sudska odluka sporna za vas, da li je za vas sporan, možda, optužni akt javnog tužioca?

Vladimir Popović:

| Pa, nemojte da me uvlačite u to, nisam ja tome toliko vičan.

Krsto Bobot:

| Zato što je čovek optužen za neovlašćeno posedovanje oružja, a proglašen je članom “zemunskog klana” i vi juče ga spominjete, zato vas pitam.

Vladimir Popović:

| Reći ću vam. Nije niko sedeo pa izmišljao, pa baš rekao, “hajde da uhvatimo tog Životu Đojinčevića, baš je meni stao na žulj, hajde njega da uhapsimo”, “pa šta ćemo da radimo, naći ćemo mu oružje, pa ćemo da iznesemo da je član klana”... Nego su neki ljudi... jedan od takvih koji je te informacije davao je vaš kolega koji danas nije ovde, koji je na 20 strana dao izveštaj u policiji, do detalja objasnio šta je bilo, kako je bilo i tako dalje, kako je funkcionisao taj “zemunski klan”. Mislim na gospodina Milivojevića, koji je te podatke davao, i onda su na osnovu tih informacija došli do Živote Đojinčevića, na osnovu podataka. Ako su ti ljudi lagali, koji su te podatke davali, pa onda je policija zavedena, ali pre će biti da u zemlji u kakvoj živimo, sa pravosuđem kakvo imamo, uz sve ono što se desilo po ukidanju vanrednog stanja, po strahu, po promeni iskaza svih ovih svedoka, koji su jedne iskaze davali tokom vanrednog stanja, a posle toga krenuli da daju izjave da ništa od toga, ustvari, nije tačno, da se, nažalost, desilo da je na kraju ostalo to da su jedino imali puške, i Svetlana Ražnatović je, koliko sam pratio u novinama...

Krsto Bobot:

| Ja vas ne pitam za Svetlanu Ražnatović, ja vas pitam za sudiju Životu Đojinčevića.

Vladimir Popović:

| Kažem vam, ne znam, nisam se bavio Životom Đoinčevićem, ali vam kažem detalje. Nije on uhapšen zbog oružja, nije niko njemu to namestio. Što bi to baš njemu uradili, a nisu nekima drugima, nego zbog toga što ga je neko direktno optužio od ovih ljudi sa kojima je policija vodila razgovor i razgovarala. Što su ti ljudi možda kasnije, možda, povukli te svoje iskaze i rekao, “ma ne, nisam, ja sam to rekao pod prinudom”, izmislili su, lažu, sami znate da to nema nikakve veze sa ovim što ja sada govorim. Zato tvrdim da ne znači da uvek istina pobeđuje, bez obzira što jeste sudska odluka uvek najvažnija. Meni je svejedno da li je Života Đoinčević ili neko drugi, potpuno mi je svejedno. Ne znam ko je čovek, Potpuno mi je svejedno, ali znam, kao što znate i vi, kao što znaju svi građani ove države, da je najkorumpiraniji sloj društva pravosuđe i sudstvo, i kako je moguće da u tom najkorumpiranijem društvu nikada niko do sada nije odgovarao, osim neki jadni sudije ili pripravnici po Šapcu i Valjevu, što su primili 50 maraka ili 100 maraka, a vaše kolege imaju stanove, kuće, vile, voze automobile, mobilne telefone od 5.000 maraka, od plate sudijske koja je 10–20.000 dinara. Pa svima je to jasno, ali ne može da se dokaže.

Krsto Bobot:

| Dobro. Ja to ne znam što vi znate.

Vladimir Popović:

| Pa, ja znam. Ja znam ono što zna 8 miliona građana Srbije.

Krsto Bobot:

| Dobro. Još jedno pitanje u vezi sudije Živote Đoinčevića, pa bih prešao...

Predsednik veća:

| Kolega, mislim da preterujete zaista sa tim pitanjima u vezi sudije Živote Đoinčevića. Znaite i sami da više zloupotrebljavate maksimalno. Postavili ste 10 pitanja, mislim zaista da to nema nikakve svrhe i dodirne tačke sa ovim predmetom.

Krsto Bobot:

| Dobro. Onda ću povući pitanje. U redu. Moje sledeće pitanje: u svom svedočenju ste govorili o jednoj medijskoj kampanji koja je vođena protiv vlade pokojnog Zorana Đinđića, ko je sve u tome učestvovao i tako dalje. Moje pitanje za vas je, da li ste i, ako jeste, šta ste kao nameštenik vlade u toj agenciji u kojoj ste radili preduzimali da bi ste promenili imidž te vlade i uticali na neku kontra-kampanju i da li ste preduzimali neke aktivne mere u tom smislu?

Vladimir Popović:

| Pa, samo ono što može da se radi u institucionalnim okvirima koje smo imali, a to je da zakazujemo medijske nastupe, pišemo saopštenja, pišemo demantije, pišemo izjave, organizujemo konferencije za štampu, organizujemo gostovanja predsednika vlade po televizijama u otvorenim studijama, i tako dalje. Ono što je u našoj moći. Međutim, nije problem samo u toj kampanji, ako ste me dobro slušali, problem nije u tome što su novinari stvarno verovali da to postoji i što su, vođeni svojom profesionalnom etikom i pobudom za istraživačkim novinarstvom, želeli da stvarno otkriju zašto se Zoran Đinđić vozi avionom i da li je to u redu ili nije u redu, nego su to bili plaćenici, i o tome sam jutros pričao, da ne ulazim sada ponovo, da ne gubim vreme, koji su za to dobijali novac ili neki od njih, izvinjavam se, radili iz patriotskih pobuda, smatrajući da je Zoran Đinđić loš i da mu što pre treba videti leđa.

Krsto Bobot:

| Dobro. Ja sam ovako shvatio jedan deo vašeg svedočenja, ako sam pogrešio neka me ispravi predsednik veća ili vi, da ste rekli da su neki pripadnici Jedinice za specijalne operacije, znači, učestvujući u kriminalu, kako ste objasnili, učestvovali u krađi automobila i u švercovanju droge. Da li možete da navedete ime nekog od pripadnika?

Vladimir Popović:

| Ne mogu. Ne znam nijednog, ali dolazi vam za nekoliko dana načelnik Goran Petrović koji je protiv njih vodio krivične sporove i od njega sam te informacije dobio i ja i predsednik Vlade, pa je on dužan da vam to tačno kaže.

Krsto Bobot:

Moje sledeće pitanje, znači, vezano je opet za sve te informacije u vezi pripadnika JSO. Spomenuli ste u svedočenju da mnogi od njih nisu završili ni osnovnu školu. Zna li ime i prezime jednog?

Vladimir Popović:

Ne znam nijednog od njih, stvarno, ni sa fakultetom, ni bez osnovne škole. Znam za komandanta njihovog, i nadimak ovoga ko ga je nasledio, i kasnije sam saznao i za optuženog Jovanovića.

Krsto Bobot:

Da li možete da nam kažete, rekli ste u svom svedočenju da je lice koje je davalo informacije medijima u toku protesta Jedinice došlo u tu Jedinicu 15 dana pre protesta iz vojne obaveštajne Službe. Da li možete da nam kažete odakle vam ta informacija?

Vladimir Popović:

Od tadašnjeg vrha državne bezbednosti. Pri tome, to nije nikakva tajna informacija, ali kažem vam, evo, to je opet još jedno pitanje koje možete da postavite načelniku Petroviću.

Krsto Bobot:

Zahvaljujem. Da li možete da nam kažete ko vam je dao informaciju da je Dušan Maričić, pre nego što je bio primljen u Jedinicu, radio kao vulkanizer?

Vladimir Popović:

Nemam pojma. Neko od tih ljudi iz Službe, Petrović, Mijatović, neko od tih ko to zna.

Krsto Bobot:

Dobro. Da li možete da nam kažete da li vam je poznato da li je možda ministar Dušan Mihajlović unapredio Dušana Maričića?

Vladimir Popović:

Nije mi poznato, ali me ne bi iznenadilo.

Krsto Bobot:

Možete li da nam objasnite zašto vas ne bi iznenadilo?

Vladimir Popović:

Pa, zato što je postojala hijerarhijska podela, ministar Mihajlović je bio ministar dve godine, ili koliko, tri godine. Njemu na sto dođe papir koji mu je pre toga neko od načelnika, ili od podnačelnika već pripremio. Mogao je da potpiše za svakoga. Znači, mogao je Milorad Luković da mu da papir i da kaže: "Evo, on je bio super, jug Srbije, borio se, hrabar, uradi to", ne znam, "otkrio naoružanje", i tako dalje. I šta će ministar? On tu služi samo da potpiše.

Krsto Bobot:

Dobro. Ja imam još samo jedno pitanje, isto vezano za pripadnike i karakteristike pripadnika JSO. Rekli ste u svom svedočenju da su u tu Jedinicu primani oni kojima je pobijena čitava familija, otac, majka, možete li nam reći ime i prezime nekog?

Vladimir Popović:

Ne mogu, nijednog. Ne znam ime, evo treći put vam kažem, ne znam ime nijednog pripadnika JSO ni redovnog sastava ni vanrednog sastava. I drugo, to je Jedinica kroz koju je prošlo u prethodnih desetak godina jedno hiljadu i po ljudi. Ne verujem ni da njihov tadašnji komandant zna njihova imena, a kamoli ja.

Krsto Bobot:

Dobro. Moje pitanje usmereno je zbog toga što kažete, “mnogi od njih”, pa posle kažete, “ne znam ime”, znači, to mi je malo samo problematično. Zbog toga postavljam ovakva pitanja.

Vladimir Popović:

Ne treba da vam bude problematično. Zašto bi, možete vi da znate neke stvari u načelu, a ne mora da znači da znate te pojedinosti. U čemu je to...

Krsto Bobot:

Zato što su pojedinosti neke činjenice na kojima se zasniva načelno shvatanje. Znači, ne može se načelan stav imati bez ijedne činjenice. Zato je...

Vladimir Popović:

Nije ovo okrugli sto, nije to za ovaj sudski postupak. Nema veze sa ovim sudskim procesom.

Krsto Bobot:

Slažem se. Nemam više pitanja. Hvala.

12. Pitanja advokata Željka Grbovića

Predsednik veća:

| Pravo na pitanja ima advokat Željko Grbović.

Željko Grbović:

| Vrlo kratko, jedno pitanje. Gospodine Popoviću, recite mi da li ste znali da ćete biti svedok u ovom postupku pred Posebnim odeljenjem Specijalnog suda u Beogradu?

Vladimir Popović:

| Kada?

Željko Grbović:

| Kada ste dobili poziv da svedočite?

Vladimir Popović:

| Šta je pitanje, kada sam saznao, ili kada sam dobio poziv?

Željko Grbović:

| Kada ste saznali, ili kada ste dobili poziv?

Vladimir Popović:

| Pa, saznao sam kada sam pročitao u novinama.

Željko Grbović:

| Recite...

Vladimir Popović:

| Pre sam pročitao u novinama nego što sam dobio poziv.

Željko Grbović:

| Recite mi, kojim ste se motivom rukovodili kada ste javnosti preko medija “B-92” govorili o kritičnom događaju, a to da kažete pre nego što kažete ovom veću?

Vladimir Popović:

| Kojim sam se motivom vodio?

Željko Grbović:

| Tako je. Da li imate obrazloženje za to? Ovde treba da kažete istinu, vi ste svedok pod zakletvom, da li postoji motiv kojim ste se rukovodili da kažete prvo javnosti, odnosno televiziji sa kojom niste bili u dobrim odnosima, pre nego što kažete ovom veću i učesnicima postupka?

Vladimir Popović:

| Ne postoji nikakav motiv, osim motiva da se sazna istina.

Željko Grbović:

| Hvala vam. Ljubazni ste.

Vladimir Popović:

| Motiv je i da budem gost na televiziji i da kažem istinu i motiv je da budem u ovom sudu da bi se saznala istina.

Željko Grbović:

| Hvala. Ljubazni ste.

13. Dodatna pitanja advokata Momčila Bulatovića

Predsednik veća:

Pravo na pitanja za svedoka Vladimira Popovića imaju prisutni okrivljeni.

Da li se neko od prisutnih okrivljenih javlja za reč sa pravom da postavlja pitanja svedoku Vladimiru Popoviću?

Konstatujem da niko od prisutnih okrivljenih nema pitanja za svedoka Vladimira Popovića.

Pravo na dodatna pitanja ima advokat Momčilo Bulatović. Izvolite.

Momčilo Bulatović:

Kolega Danilović me je prozvao okrivljenim, on kao tužilac, tako da nema problema. Samo jedno pitanje, to je pristeklo iz kazivanja gospodina Popovića, vezano za brifinge vlade u akciji "Sablja", od koga ste dobijali informacije koje su saopštavane medijima? Rekli ste da se tačno zna ko je dostavio informaciju.

Vladimir Popović:

Ne. Kako kada. Znači, informacije sam dobijao od ljudi koji su istragu vodili. Oni su imali neku vrstu, ne znam kako to da nazovem, koordinacija dnevnih koje su se, mislim u početnoj fazi, dešavale u Kneza Miloša, u kabinetu ministra Mihajlovića, a čini mi se u kasnijoj fazi, u UBPOK. Zašto kažem "čini mi se"? Zato što nisam nikada bio u UBPOK, a bio sam u Kneza Miloša puno puta i čekao da završe sastanak, jer su mene pola sata ili sat kasnije čekali novinari u zgradi vlade kojima sam trebao da dam informacije o tome šta je novo u istrazi urađeno, i tu su postojala dva stepena. Jedan je bio čisto policijski i ti sastanci su, mislim, bili oko 12, oko podne, zato što su oni noću radili i pre nego što neka ekipa ode na spavanje, onda oni dođu u policiju i to su bili čisto policijski sastanci. Ne znam da li je bilo odvojeno – beogradska policija, UBPOK ili BIA. Nisam bio prisutan nikada ni na jednom od tih sastanaka, ali iz priče i iz kretanja i iz onoga što možete neposredno da zaključite, znam da su bila policijska, a kasnije, znači, nešto kasnije, ne svaki dan i ne stalno, ali nekada su se dešavali sastanci i sa nekim ljudima iz tužilaštva ili već ko se tu bavio istragom, ili iz BIA, ako BIA nije bila tu, i tako dalje... Te sam podatke dobijao kako kada. Na primer, kada je bila pres–konferencija koju je tog dana držao i ministar Mihajlović, po otkrivanju leša Ivana Stambolića, i tako dalje. Podatke, informacije i kasetu, i tako dalje, dobio sam lično od ministra Mihajlovića. U nekom drugom slučaju sam dobio od njegovog zamenika, Nenada Milića. Nekada sam dobio od Sretena Lukića. Nekada, doduše retko, od Bore Banjca. Još ređe od Milana Obradovića. Nekada od predstavnika BIA koji su tu bili, da li načelnik, njegov pomoćnik ili već neko od njegovih ljudi. Najčešće, znači najčešće, to je izgledalo tako što me oni pozovu, što ja dođem u neku kancelariju gde oni već sede, znači, ta se grupa raščisti, ostane troje, četvoro, petoro njih, i onda mi oni diktiraju informacije koje smem da kažem, međusobno se konsultuju da li to sme zbog procesnih stvari, da li ne sme, da li je dobro za istragu, da li nije. Nekada bi ministar rekao neke stvari koje su za javnost dobre, da javnost sazna, ali one ometaju istragu, pa ne da Obradović, ili ne da Banjac i tako dalje. Pristustvovao sam tome, pa onda, nakon što od njih dobijem,

ponovim u stilu, “je li ovo mogu da kažem”, “mogu, mogu, mogu”. Pretpostavim koja su to pitanja koja će mi novinari postavljati, jer ne idem samo da im čitam nego da i odgovaram na neka pitanja. Šta ako me pitaju ovo, šta ako me pitaju ono, završim sa njima te razgovore i onda odem na sastanak sa novinarima i prenesem im tu informaciju.

Momčilo Bulatović:

To pitam, da li znači tu informaciju koju prenosite, da li je vi slobodno formulišete kako ćete preneti medijima, ili dobijete od nekog napismeno?

Vladimir Popović:

Kako kad. Kako kad. Nekad dobijem napismeno i to što dobijem napismeno samo prosledim. Nekada, kao, evo, uzeo sam primer Stambolića, ministar Mihajlović je držao pres-konferenciju i na toj konferenciji objasnio šta je imao da objasni. Meni je dao kasetu. Trebalo je da iz te kasete delimično izbacim neke scene koje su neprimerene, jer je to molila supruga Ivana Stambolića i da samo deo iz te kasete koja je trajala, ne znam, sat i nešto, pet ili deset sekundi nasnimim na CD, podelim medijima i da, ako me mediji pitaju to, to i to, mogu da im odgovorim na ta, ta i ta pitanja. Znači, to dobijem lično od njega i na taj način to prenesem javnosti. Slobodno je moglo da bude samo moje prenošenje poruka koju mi je on rekao, ili neko drugi od njih, ali ne u obliku saopštenja. Saopštenja ili izjave su uvek bile u konsultaciji sa ljudima koji su tu nadležni i odgovorni, upravo zbog tih, da tako kažem, osetljivih procesnih stvari koje nekada smetaju istrazi, a nekad smetaju pravosuđu.

Momčilo Bulatović:

Da li je nekada u saopštenju bilo koje informacije koju ste dobili na ovaj ili onaj način, kako ste to opisali, bilo da je neka netačna informacija objavljena?

Vladimir Popović:

Nisam najbolje razumeo, da li sam šta?

Momčilo Bulatović:

Da li ste nekada objavili informaciju neku, koja se pokazala da nije tačna, da je bilo demantovanje informacija, objašnjenja?

Vladimir Popović:

Ne, bila je samo jedna informacija koja je, da tako kažem, policijski bila netačna, a to je, data nam je fotografija nekog čoveka, što se posle ispostavilo da je neki trubač, nekog čoveka i tražilo se od nas da objavimo fotografiju i da tražimo od građana da nam kažu da li su tog čoveka videli ili prepoznali. Znači, policija nam je dala to zbog toga što je neka lična karta, sada ja možda tu improvizujem, ali znam da je neka lična karta nađena u nekom od “štekova” ubica. To je bilo već u fazi kada je policija uspela da otkrije deo tih stanova gde su se oni krili. U nekom od tih stanova u koje su ušli, ne znam kako su zaključili, da li po vrućoj hrani, pepeljari ili već... pola sata ili sat pošto su neki od begunaca u tom stanu bili, pobjegli, nađena je ta neka lična karta tog čoveka, odnosno neka falš lična karta u kojoj je valjda bila

ta fotografija, ili već, kako se sećam, i nama je to dato i rečeno da tu sliku treba da objavimo. Posle se ispostavilo da taj čovek nema veze, nego su njemu ukrali ličnu kartu, a da su pripadnici klana tu njegovu ličnu kartu koristili. Znači, ako ste na to misli, to da.

Predsednik veća:

Da se nadovežem na ovo pitanje. Pošto postoji kao teza sa branilačke strane informacija o tome da li su bili tokom akcije “Sablja” i vanrednog stanja uhapšeni Dušan Spasojević i Mile Luković, zvani Kum, da li imate te informacije, da li je takva informacija objavljena u medijima, da li ste kao šef Biroa za komunikacije Vlade Republike Srbije demantovali tu vest, da li ste reagovali na bilo koji način, proveravali istinitost takvih tvrdnji? Izvolite.

Vladimir Popović:

Odgovoriću iz dve celine. Jedna je – poznato mi je to oko hapšenja Dušana Spasojevića i Mileta Lukovića i o tome sam istinitu izjavu dao u intervjuu televiziji “B-92”, mogu ovde da ponovim, ali nema potrebe. Znam uglavnom, te informacije sam dobio od ljudi koji su rukovodili tom akcijom; znači, mislim na Nenada Milića i znam te podatke. Znao sam nešto ranije nego drugi građani, jer su me pozvali i rekli da držim svoje ljude dežurnim pošto su dobili informaciju gde se nalaze, u kojoj kući su Spasojević i Luković i da će biti hapšenje. Bila je, da tako kažem, jedna vrsta opšte euforije u policiji, zato što je to bio prvi važan, bitan trenutak od početka akcije “Sablja”, da se uhapsu glavnoosumnjčeni i ja sam imao zadatak da uspostavam ta dežurstva. Od onoga što svi vi znate u javnosti, što ste čuli, jedini podatak koji sam ja čuo više nego što se u javnosti pojavilo, ali sam i to izašao u javnost i rekao, rečeno mi je da je ta ekipa koja je za tu kuću dobila podatak promašila, i da je otišla u neku drugu kuću, upala u neku drugu kuću. Kako im se to desilo, uglavnom zbog toga što su u tu drugu kuću upali, kako su već upali, naoružani, ovi su valjda čuli i krenuli da beže. Bio je mrak i desilo se to što se desilo. To znam. Spreman sam čak i da garantujem da je to tako, iako je to vrlo nezahvalno pošto nisam bio u tim jedinicama, niti sam bio na licu mesta, niti bilo šta.

Međutim, da bi se takva neka laž koja je pokušana da se ozvaniči, ne od branilača, to je laž koja je gurnuta od strane političara i sad ću preći sada na ovaj drugi deo, da bi se tako neka laž sproveda u delo u Srbiji, pored 60 ili 70 ljudi koji su u to bili uključeni, ta vrsta zavere nije moguće da se snimi ni na filmu. Znači – da su oni uhapšeni negde, pa čak i tog dana, pa da ne znam šta, pa da ih je onda neko ubio, pa to je stvar koja je nemoguća. Što se tiče informacije koja je početak spinovanja jedne vrlo podle i ružne laži, a to je da su oni uhapšeni mnogo ranije, pa ubijeni, ona je proizvod jedne poluinformacije koja se pojavila u prvom izdanju lista “Glas” ali recimo 20 dana, ili ne znam sada, možda grešim, da me ne hvatate za ovo, ali značajno pre nego što je uopšte došlo do hapšenja Spasojevića i Lukovića. Znači, mi smo uveli vanredno stanje i jedna od mera vanrednog stanja, vrlo važna i vrlo bitna, jeste bila cenzura medija. Iz kog razloga? Pa, upravo zbog toga da se ne bi, jer smo to znali, to sam objašnjavao u ova prethodna tri dana, da imaju jako puno para, da imaju jako razgranatu mrežu i da imaju strašno puno svojih što političkih savetnika, mentora, što svojih advokata, što konsiljera, što “prijatelja” u medijima, koji će jedva

čekati i koji imaju zadatak da onog trenutka, kada se to sa Zoranom desilo, krenu u priču, “pa, šta smo rekli”... kao što je uostalom bila i sama izjava neposredno dva–tri sata posle atentata tada, doduše, bez ikakve funkcije, ali i dalje glavnog političkog protivnika Zorana Đinđića u Srbiji, i da ne kažem protivnika, da ne bi bila gruba reč, konkurenta Vojislava Koštunice, da je on pričao o kriminalu, da je kriminal loš i da je potrebna koncentraciona vlada, ili 15 minuta posle Vojislava Koštunice, izjava jednog od tih plaćenih konsiljera bivšeg šefa beogradske policije, savetnika JUL za MUP, Marka Nicovića, koji je televiziji “B–92” tog dana rekao, počeo da razrađuje tu temu kako, to je opšte poznato, ništa to njega ne iznenađuje, mafija naplaćuje svoj danak. Aktuelni ministar pravde Srbije, Stojković, u trenutku kada se to desilo sa Zoranom Đinđićem i kada je čuo u bifeu Okružnog suda, ljudima za stolom, ne mogu da kažem da je čašćavao, ali ljudima za stolom kojima je plaćao kafu, rekao je: “Pa, mafija ne vodi parnice. Mafija ovako uzima svoj danak”.

Znači, znali smo da je stvorena ta atmosfera, samo je trebalo da se uradi i da se kaže, “aha, evo ga, mafijaš je ubijen”, i zbog toga smo doneli uredbu kojom smo zabranjivali, a najviše zbog toga da nam te izjave i podmetanja, za koje smo znali da će ih biti na stotine, ne bi ometale istragu jer nas je interesovalo samo jedna stvar – da te ljude koji su u tome učestvovali privedemo pravdi, da ih izvedemo na sud i da im se sudi, jer je to toliko očigledno i toliko jasno već u tom trenutku bilo, da su oni, da je bilo samo pitanje da li ćemo uspeti pre da ih privedemo pravdi, nego što će oni uspeti da taj puč koji su započeli 12. marta sprovedu u delo. Znači, to je glavni ralag zašto smo to uveli. Mediji su, da tako kažem (sem dva–tri koji to naravno nisu poštovali, ovi koji su direktno bili plaćeni od njih i koja smo zatvorili dan ili dva, ili zabranili njihovu distribuciju kao što je bio list “Dan”), manje–više tu odluku poštovali; ali, bez obzira na to, mala je ovo sredina, puno je medija, svi imaju potrebu, čak i u tom ograničenom prostoru, da imaju neku superekskluzivnu i bitnu informaciju, znate kako to već ide, nema urednika ili novinara ko nema brata, rođaka, kuma, snaju u policiji, u tužilaštvu, u sudu, u vladi, u kabinetu... i drugo, postojala je jedna atmosfera, da tako kažem, možda smo je sada svi zaboravili, ali postojala je ta jedna atmosfera tih prvih, naročito dva–tri dana, neka vrsta panike koja se širila po gradu, da li slučajno ili ne, pa je tako Legija viđen i u Proleterskih brigada, upadao je u Demokratsku stranku, pa su čak iz Demokratske stranke zvali Dušana Mihajlovića da pošalje pojačanje, pa je neka patrola jurila Legiju po Vračaru, pa se ispostavilo da nije Legija nego neki šef carine koji ima blindirani auto, i tako dalje.

Neke od tih poluinformacija pojavljivale su se i u novinama. Znači, neke od tih informacija tipa: Legija viđen ovde ili onde, ili ovaj uhapšen, ili nije uhapšen, pojavljivale su se u novinama i mi smo takve stvari sankcionisali i sprečavali. Jedna od tih stvari je i da će biti uhapšen savetnik predsednika Jugoslavije Koštunice, to je objavljeno u “Politici” potpuno bez našeg znanja i bez naše odgovornosti, na šta smo mi intervenisali. Da li su to podmetačine, da li su dezinformacije, da li je to tako, eto, neproverena vest, ili je možda čak i namerno plasirano, danas me ne bi iznenadilo ni da je to namerno urađeno, ali ne verujem da je neko mogao da zna da će oni baš, ne znam, za 10 dana u hapšenju da budu ubijeni, pa je to zgodno, nego pretpostavljam da je to bila neka od tih takvih gluposti koje je neko od tih urednika objavio i onda je izašla samo u izdanju za unutrašnjost. Za one koji ne znaju, sve se dnevne novine štampaju u dva izdanja. Prvo, koje se prelama i završava već oko pet

sati i izlazi iz štamparije negde oko sedam, pola osam, jeste izdanje za unutrašnjost, a ono drugo ide dva ili tri sata kasnije. Između ta dva izdanja manje–više nema nikada nekih preterano velikih izmena, sem što ostavljaju mogućnost glavnom i odgovornom uredniku da, ako se desi nešto epohalno, saobraćajna nesreća ili neka tragedija ili neko važno saopštenje i tako dalje, da ga ubaci u to drugo izdanje. Mi, kojima je to bio posao i zadatak – znači, meni i toj službi koja je to radila, ali nisam radio samo ja, to nego su to radili i svi ostali, naravno – kupovali smo odmah te novine koje izađu i imali smo u rukama tu novinu i taj list. Urednik je bio Kačarević Slavoljub; i videli smo u novinama informaciju, ne znam da li sam prvi video ja, ili me je možda zvao Ivan Đorđević iz MUP (jer i oni su isto to tako dobijali i odmah proveravali, pošto je njima bilo mnogo važnije za istragu nego što je bilo, da tako kažem, ovo važno politički, da li tu piše ili ne piše) i rekao: “Hej, odakle ovaj podatak”? Jedan mali onako tekst, vrlo onako prikriiven. Ne mogu da se setim sada tog teksta, ali to nosi u svom novčaniku Kosta Čavoški i taj tekst pokazuje svuda u javnosti kao krunski dokaz da su oni, ustvari, uhapšeni tog dana. Neki mali tekst gde otprilike piše, ja mislim čak da je pisalo, “prema nepotvrđenim informacijama”, ili, “iz izvora bliskih istrazi”, kako to već uglavnom piše, ili, “jedan od izvora nam je rekao da su najverovatnije juče u nekoj akciji uhapšeni Luković i Spasojević..”. Podsetiću vas i na to da je u tih 7–8 dana bilo jako puno policijskih akcija, gde je po 30, 40 ili 50 naoružanih policajaca u punoj ratnoj opremi upadalo u određene zgrade u kojima je bilo i po 60–70 stanova i ti ljudi su to mogli da vide. Dešavalo se da su dinamitom razvaljivali vrata nekih stanova i, naravno, da je po 20, 30 i 40 porodica koje su u toj zgradi živele to znalo i sutra ujutru javili i rekli: “noćas je ovde nešto bilo, izgleda da su nekog pokupili” i tako dalje, pa je u tom smislu intonirana ta izjava. Kada smo videli, pozvali smo Kačarevića: “Odakle ti to, ko ti je rekao, šta je bilo”? – “Aajoj, pa ne znam, proveriću, joj, izvinjavam se”, i on je to iz drugog izdanja izbacio na našu intervenciju. Mi to nismo demantovali, ali smo dan posle toga ili dva dana posle toga imali jedan od tih sastanaka i brifinga gde je neko od ovih sa oštrim očima primetio da je to bilo u prvom izdanju, da nije bilo u drugom, pitao nas: “Šta je to”? i mi smo rekli šta je bilo. Mislim da je čak tada bio i Kačarević i rekao: “Izvinjavam se, to je naša greška”, kao što se i urednik “Politike” izvinjavao kolegama nešto što je objavio za Tijanića i rekao da je bio 100 odsto uveren da je ta informacija tačna. Dobio je od jednog od članova vlade, pa nije imao razlog da mu ne veruje. Znači, to je sve što se toga tiče i jedna od desetine grešaka koja postoji i nikada niko o njoj više nije pričao dok se nije jednog trenutka, ja sada ne mogu da se setim tačno kada, nije pojavila jedna od tih ubačenih lažnih tema, da je vlada ubila, odnosno da je policija dala nalog da se ubiju Spasojević i Luković zbog toga da ne bi živi ispričali kako su, ustvari, sa nama ove milione tona droge prodavali, pa iz straha da oni to ne urade, mi smo ih ubili. A dokaz? Pa nisu imali dokaz, sem tog isečka, jednog stupca sa 3 cm, koji, kažem, i dan–danas nosi ovaj čovek, ali nose i neki drugi, ali dobro, nose i pokazuju. To je sve što znam o tom slučaju i o tom podmetanju za ubistvo Spasojevića i Lukovića.

14. Dodatna pitanja advokata Bože Prelevića

Predsednik veća:

| Javio se za reč advokat Božo Prelević. Izvolite imate pravo na dodatna pitanja.

Božo Prelević:

| Zahvaljujem. Svedok je danas spomenuo da se radi o politički motivisanom ubistvu i ja bih samo zamolio svedoka, ako može sudu da kaže da li je neka politička grupacija nakon atentata pokušala da dođe na vlast, pretpostavljam da bi to bio motiv?

Vladimir Popović:

| Pa, došla je na vlast. Politička grupacija koja u drugim okolnostima ne bi mogla nikada da dođe na vlast. Na vlast je došao čovek koji je u prethodna 4 meseca izgubio sve izbore koje je mogao da izgubi. Mogu da vam objašnjavam to i detaljnije, ako vam nije bilo dovoljno.

Božo Prelević:

| Prosto govorim o motivu, mislim da, pošto ste vrlo obavešten čovek, da ne bi...

Vladimir Popović:

| Ja nemam nikakav problem da kažem bilo šta. Pitajte me direktno, reći ću vam direktno. Nemojte da zavijate. Direktno me pitajte na šta mislite.

Božo Prelević:

| Ja uopšte ne zavijam.

Vladimir Popović:

| Da li je došao neko na vlast? Pa, nije došao. Ostala je vlada Zorana Živkovića, ali je srušena 6 meseci posle toga i došla je na vlast neka grupa koja ne bi da je Zoran Đinđić ostao živ, ne da ne bi imali predsednika vlade i ušli u vladu, nego ne bi postojali na političkoj sceni Srbije, kao što nisu postojali ni u vreme Slobodana Miloševića, nego bi čuvali mačke. To je moje mišljenje. Možda je tačno, možda nije tačno, slažete se sa tim ili ne, ja stojim iza ovih reči koje izričem.

Božo Prelević:

| Da li je bilo nakon atentata pokušaja da neka politička grupacija, koristeći atentat...

Vladimir Popović:

| Bilo je, kako nije bilo. U tom...

Božo Prelević:

| I kojim su to instrumentima pokušali?

Vladimir Popović:

Malopre sam rekao. U tom danu, prvu izjavu koju je dao (tada nije bio ništa) predsednik Demokratske stranke Srbije, glavni politički konkurent Zorana Đinđića – nije izjavio da mu je žao što je Zoran ubijen, nije bio zaprepašćen, nije bio zgrožen, nije mu bilo strašno, nego je prva izjava bila da, eto, on je pričao, “kriminal, kriminal”, “zemlja je bila ogrezla u kriminalu” i on misli da je najbolje da se napravi koncentraciona vlada. Oni koji ne znaju šta to znači, znači njegova, Šešeljeva, Miloševićeva, julovska vlada i ne znam čija još, ko je još tada bio, ali, naravno, i Demokratske stranke i tako dalje, i da oni treba da dođu na vlast. Znači, bila je istog dana prva izjava jedne političke ličnosti koja je bila intonirana u tom pravcu.

Božo Prelević:

Znači, ako ja dobro razumem, vi kažete, ljudi na optuženičkoj klupi su izvršili atentat u nameri političkog ubistva da dovedu drugu političku grupaciju na vlast?

Vladimir Popović:

Ne. Nisam tako rekao.

Božo Prelević:

Pa, samo da bismo se razumeli.

Vladimir Popović:

Rekao sam da je ovo atentat i da je ovo političko ubistvo i da je nemoguće da postoji od kada je sveta i veka (pa čak ni ovde, iako se mi razlikujemo od mnogih država na svetu), da postoji ubistvo politicara, a da ubistvo Zorana Đinđića, kao, ustvari, nije političko. Ono jeste političko. Nažalost, na žalost moju i na žalost mnogih časnih građana Srbije, ne verujem da će se u ovom procesu u nekom doglednom vremenu saznati pravi politički motivi onog ko je to uradio, ali će se saznati za 20–30 godina. Ja sam samo rekao da su to izvršioc, da nemam dileme da su izvršioc i da se to izvršenje njihovog dela (za koje su oni lično bili motivisani iz nekih svojih razloga – to je bilo strah od Haga, ili strah od hapšenja, ili strah od skorog saznanja šta su radili, i tako dalje) poklopilo sa nekim drugim interesima neke druge grupe koja je u tome nalazila svoj politički profit. Ja to znam, ja to tvrdim, ja stojim iza toga, ja to govorim i ovde, ja to govorim i javno, znam da to ne mogu da dokažem, ali to ne znači da ne treba o tome da pričamo.

Božo Prelević:

Imam još samo jedno pitanje, da li vam je, s obzirom da vam je poznato, vrlo ste obavešten čovek, ono što je govorio svedok Buha, posle hapšenja Bagzija, pa onda knjiga Lucifer, pa praćenje “zemunskog klana”...

Vladimir Popović:

Šta ste rekli?

Božo Prelević:

Pa i ona knjiga Lucifer...

Vladimir Popović:

Nikad čuo.

Božo Prelević:

Nebitno. Dosta stvari ukazuje na ugroženost premijera. Da li, možda, možete da nam objasnite, ako je toliko stvari ukazivalo na ugroženost premijera, zašto nije podignut nijedan stepen obezbeđenja oko premijera, da li imate informacija, ako nemate, kažite. Znači, to je prosto pitanje koje se stalno nameće, zašto, ako se već znalo da neko pokušava da ubije premijera, zašto premijer nije bolje čuvan? Ja prosto koristim priliku da ste vi tu, da to objasnite.

Vladimir Popović:

Ja sam naročito u onom prvom danu mog svedočenja pre mesec dana, objašnjavao kakva je bila pozicija Zorana Đinđića, kakva je bila njegova pozicija u javnosti, kakav je bio njegov odnos prema vlasti, kakav je bio njegov odnos prema tim institucijama koje smo nasledili i koje su praktično bile karikatura institucija, ili virtuelne institucije koje su, kao, praktično postojale, a ustvari, nisu postojale; vi ste jedan od ljudi koji će to sugrno bolje razumeti od drugih, bili ste i koministar, a i dugo vremena posle toga savetnik u ministarstvu policije, pa ste svesni da ste svakodnevno nailazili na stotine ili hiljade nekih zapreka koje su potpuno logički neobjašnjive, zbog čega ne mogu da se reše ili ne mogu da se sprovedu, pa se nisu sprovele. Jedan od razloga leži u toj, da tako kažem, naivnosti svih nas, na čelu i sa Zoranom Đinđićem, u odnosu na to koliko je opasan posao koji je on preuzeo, kada je preuzeo da ga radi. Ja sam ubeđen da on nije bio svestan te opasnosti, ne samo od neposredne fizičke, nego uopšte šta je to što smo mi nasledili i to za šta sam danas figurativno rekao, "taj Černobil", kakav je to ustvari Černobil i šta je to što je pod nama bilo, a za šta smo mi bili odgovorni; što je Zoran u isto vreme verovao da, pošto je sve u toj državi, tako da kažem, trivijalno i razrušeno i nesposobno, da je takva verovatno i ta banda i ta organizacija i da, bez obzira što je znao da oni verovatno to hoće da urade ili neće da urade, nadao se da su i oni valjda isti takvi kao i mi: ako je nesposobna policija, valjda su i oni toliko nesposobni, pa će da promaše ili ne. Ja vam citiram neke od njegovih reči, jer je to Zoranov stav. Rekao sam prošli put da je tek posle "Limesa" bio vrlo ozbiljan i vrlo oprezan i shvatio to mnogo ozbiljnije, ali, osim što je meni govorio, govorio je i javnosti, pa da ne koristim te situacije kada je samo meni govorio. Mogu da ponovim i ono što je rekao javnosti, da je svestan toga da će ga ubiti, ali je verovao da to neće zaustaviti neke procese koji su započeti i koje je on započeo posle 5. oktobra i nije toliko obraćao pažnju, a jedan od razloga što je sve to tako je i taj neki opšti javašluk i opšte stanje u kome smo živeli; takva je bila policija, takvo je bilo Zoranovo obezbeđenje, takvi smo mi Srbi ljudi, lakše ćemo se međusobno posvađati nego što ćemo se pomiriti. Reći ću vam jedan detalj. Mislim, nije on važan...

Božo Prelević:

Izvinite, samo da ne oduzimamo vreme.

Vladimir Popović:

| S obzirom na bezbednost Zoranovu...

Božo Prelević:

| To obezbeđenje bilo je podignuto kada je bilo hapšenje Makine grupe, pa se onda to opet vratilo na normalan nivo, pa u 2003. godini nije bilo podizanja tog nivoa.

Vladimir Popović:

| Tačno, ali i to podizanje obezbeđenja je, prošli put sam rekao, po nekim PS standardima koji su pisani negde, ne znam, pedesetih godina, u vreme, ne znam, kada je ministar bio Čeća Stefanović. Od tada je valjda sve promenjeno hiljadu puta do sada, ali se i dalje po tome radilo i važno je da je zadovoljena forma, jer, podignut je stepen bezbednosti, a imate zgradu preko puta ovu o kojoj smo malopre pričali, gde nije nikakav problem da se neko nađe, dođe i baci bombu i tako dalje; ali, hteo sam da iznesem jedan primer koji možete da proverite, s obzirom na vašeg klijenta: desio se kada je došlo do nekog koškanja ili međusobnog nesporazuma između Zoranovog obezbeđenja i ljudi koji su bili u Zoranovom obezbeđenju, pa se Vladimir Bogosavljević nešto naljutio i, sećate se, znate to, dao čak ostavku. To je bilo jedno mesec dana, ili, ne znam, mesec i nešto dana pre Zorana...

Božo Prelević:

| Vukosavljević.

Vladimir Popović:

| Vukosavljević, pardon, Vukosavljević, dao je čak ostavku, pa je vratio, pa nije vratio, pa razgovarao sa Milićem i tako dalje, ali u tom davanju ostavke, ostavku su dala, ne znam, dvojica, trojica ljudi koji su bili u neposrednom obezbeđenju Zorana Đinđića, na primer, koji su ga fizički pratili; i sada, oni su se povukli i oni više fizički tu nisu dolazili, ali je i dalje, mislim da je to čak bilo i duže, mislim, može to da se proveriti, ali recimo, da je možda to bilo i dva meseca pre nego što se to desilo ili tri meseca pre toga, na papiru su i dalje vodilo kao da su oni svi tu. Da li je to rađeno zbog dnevnica, ili je to rađeno iz javašluka što nisu smeli da kažu Zoranu: "Hej, znaš, da su dvojica ljudi, trojica ljudi otišli, pa nemamo", pa su tražili u međuvremenu da premoste pa da sami to urade, jer mnogi su se Zorana plašili. Mnogi od tih ljudi, naročito ti ljudi koji su, da tako kažem, stranački koji su došli sa njim. Njegova sekretarica, obezbeđenje... plašili su se u smislu, prek je, nagao je, može svašta da kaže i tako dalje i onda su radije neke stvari prećutkivali i nisu mu govorili i čekali nekako sami da ih urade; ali, kažem vam, ne mislim da je to važan podatak za Zoranovu bezbednost, ali ne postoji nijedna policija na svetu, nijedna, ni za jednog premijera u kojoj bi takva stvar mogla da se desi, a da ne bi imali najmanje još 20–30 mehanizama koji bi istog trenutka alarmirali i palili crveno svetlo i rekli "gde su ti ljudi" i tako dalje. Znači, postojao je neki interregnum, neki vakuum u periodu od 2 ili 3 nedelje, ili ne znam koliko, 15 dana, nedelju dana, možda mesec dana, kada je na papiru stajalo da Zoranovo obezbeđenje ima, recimo, sada lupetam, 14 ljudi, a bilo ih je, na primer, 9 ili 11; ali, to sustvari koje su se dešavale, delimično javašlukom, delimično, eto, tim spletom okolnosti, delimično i zbog toga, to sam

prošli put rekao što je Zoran Đinđić već optuživan da se ponaša bahato, da se preselio na Dedinje, da ga obezbeđuju kola, da ima obezbeđenje. Nije hteo da ide sa vozilima pod pratnjom, da ne bi svaki dan u tadašnjem “*Nacionalu*”, ili u drugim listovima mafijaškim, čitali i gledali fotografije kako ide bahato, prolazi semafore, prolazi ulice i tako dalje, a sa druge strane, znao je da to paljenje rotacionih svetala i nema nikakve veze sa tim suštinskim obezbeđenjem. Mi ne živimo u zemlji gde nešto tako funkcioniše, nego je to da narod gleda kada oni prolaze, a da u suštini nema neku formalnu sadržinu. To je deo razloga, a mogao bih o tome da vam pričam, ako vas interesuje, možemo se naći neki drugi put, ima još stotine razloga koje mogu da vam kažem, zašto se to tako dešavalo i nekih drugih o kojima ja ne znam. Ja govorim one koje znam, koje sam dobio neposredno od ljudi koji Zorana okružuju, ili od njega samog, koje su verovatno, vrlo loše urađene u samoj policiji, u toj nekoj strukturi policije, što je uostalom i Komisija Žarka Koraća, ako ste imali prilike da pročitate taj izveštaj, pronašla da je da tako kažem, u okvirima tih institucija policije, ne znam koliko desetina prekršaja urađeno, u obezbeđenju Zorana Đinđića.

Božo Prelević:

Mene ustvari kopka, da li vi mislite da je “zemunski klan” imao svoje saradnike i u ljudima koji su, ne u Zoranovom obezbeđenju, nego u licima koja su na neki način trebala da obezbede širi taj prostor, s obzirom da je i gospodin Koprivica i njegov načelnik da su napredovali nakon atentata?

Vladimir Popović:

Pa, da vam kažem...

Božo Prelević:

Prosto pitam da li imate tu vrstu informacija?

Vladimir Popović:

Dobro. Nisam vas razumeo kada ste rekli, kada ste počeli da pravite tu vezu obezbeđenja, ja delim Zoranovo obezbeđenje na ove ljude koji su bili Zoranovo obezbeđenje i koji su sa njim bili od devedeset i neke. Neki su bili od 1994. godine, 1995. godine, neki od 1997. i 1998. godine. Kod nekog od njih, mislim da postoji javašluk, ili postoji iskustvo. Znači, znam da je brat Milana Veruovića, Miladin Veruović strašno voleo Zorana, bio Zoranu odan i bio na poziciji, gde je mogao da izgubi glavu za Zorana, pa, isto tako, kada je pretresao Dejana Milenkovića nije uzeo dva mobilna telefona koja je on kod sebe imao. Da ih je kojim slučajem uzeo Zoran bi verovatno danas bio živ, ali ga čovek ne može zbog toga kriviti, niti se u tome tražiti, zavera, nego jednostavno, eto, možda ne bih ni ja, da sam bio u toj situaciji, to uradio. Znači, pravim razliku na tu jednu grupu koja je bila oko njega, gde su mogle da budu neke greške zbog neiskustva, neznanja, neprofesionalizma, ili šta već, sve ovo što sam malopre pričao. Ako pričate o tom nekom širem sektoru Zoranovog obezbeđenja pa, prvo, Koprivica je, kako da vam kažem, Koprivica je pion na šahovskoj tabli. Kakav Koprivica, Koprivica je potpuno nebitna i nevažna ličnost. Koprivica je neko koga postavlja neko ko je zadužen za to. Zoranovim obezbeđenjem je trebalo da se bavi cela jedna uprava u državnoj bezbednosti koja funkcioniše i koja

postoji za to. Ali, nažao, to je ono što sam nedavno rekao, u toj upravi je načelnik Roksić, čovek koji je za vreme režima Slobodana Miloševića i za vreme Radeta Markovića sprovodio najveću političku borbu u Srbiji, ceo sektor je uzeo za to. Pa, ne možete od takvog čoveka da očekujete, nije sklonjen, nije promenjen, bio je tu i tako dalje. Kada govorimo, znači, o Zoranovom obezbeđenju, govorimo o onome što postoji u policiji kao služba za obezbeđenje, ali je, bili ste tada još savetnik u policiji, neposredno po preuzimanju, da tako kažem, vlasti i onom pošto-poto, pokušaju da se ta policija predstavi novom – nove uniforme, novi datum, nove značke, slavimo, ne slavimo više, ne znam 13. maj, nego slavimo, šta smo slavili svetog Jovana i tako dalje, u okviru toga su pravljene i neke reorganizacije; to je bilo u fazi kada ste vi bili savetnik i siguran sam da ste prisustvovali tim sastancima kada su pravljene te uprave, obezbeđenje, ovo o čemu pričate, zgrade vlade, to je jedan sektor policije koji se bavi obezbeđenjem objekata u vlasništvu Vlade Republike Srbije i postoji potpuno drugi deo koji se zove obezbeđenje, praćenje zaštićenih lica, koje se opet deli na zaštićena lica političkih funkcionera, znači, predsednik vlade, predsednik države i tako dalje i ova neka koji se drugima dodeljuje. Znači, taj segment tih ljudi, ako pokušavate, tu se nalazi dve–tri sotine ljudi. Pa, siguran sam da je tu bio neko od ljudi, ne neko od ljudi, nego je bilo puno ljudi koji su bili simpatizeri –i to najblaže da kažem simpatizeri, ovih ljudi koji su ovde optuženi. Pa i vi imate u sudskom procesu, da jedan od ljudi koji je radio u Zoranovom obezbeđenju, on je, znači, Službenik u BIA, zaboravio sam kako se zove, taj koji radi u BIA, je za, ne znam koliko, 700 eura ili 1.200 eura, javljao kada Zoran Đinđić izlazi iz kuće, ili ne izlazi iz kuće. Ko je odgovoran što je postavljen na to mesto. Je li smenjen taj neko? Nije. Je li odgovoran neko drugi? Nije. Znači, niko nije odgovarao. Iz BIA koja je najodgovornija u svakoj državi na svetu, Bezbednosno informativna agencija, ili bezbednost ili državna bezbednost, ili kako god da se to zove, je odgovorna kada se desi atentat na predsednika vlade. Tačno. Tehnička lica, koja? Ko je odgovarao u Bezbednosno informativnoj agenciji? Niko. Nije napredovao samo Koprivica, ne branim ja Koprivicu. Ne mislim ništa o njemu dobro, niti znam, svejedno mi je, ali postoji mnogo važniji ljudi koji su bili iznad Koprivice i postoje važniji ljudi u BIA koji su bili odgovorni, ko je tog dečka, zaboravio sam mu ime, tog što je dao tu informaciju, postavio na to mesto i odgovarao i nije snosio odgovornost, ali to je još jedan od dokaza moje tvrdnje da ubistvo Zorana Đinđića nije izvela ova grupa samo zato što je to bio samo njihov lični interes, nego zato što se, na njegovu žalost, poklopio i sa nekim drugim interesima, pre svega političkim i, da tako kažem, tim, pod navodnicima, “patriotskim”, pa se, nažalost, desilo to što se desilo.

Božo Prelević:

Hvala. Nemam više pitanja.

15. Suočenje svedoka Popovića i prvookrivljenog Ulemeka

Predsednik veća:

| Veće po Službenoj dužnosi donosi

REŠENJE

Da se izvrši suočenje između svedoka Vladimira Popovića i prvookrivljenog Milorada Ulemeka, radi proveravanja kredibiliteta svedoka Vladimira Popovića i proveravanja odbrane prvookrivljenog Milorada Ulemeka, a na sledeće okolnosti:

1. da li je tačno da je bila večera kod Dragoljuba Markovića 2001. godine na kojoj su bili prisutni prvookrivljeni Milorad Ulemek, Čedomir Jovanović, Ljubiša Buha, Dragoljub Marković i svedok prisutni, Vladimir Popović, koja je za temu imala prodaju oko 700 kilograma heroina kao državni posao pod okriljem državne bezbednosti i koji je trebalo da realizuje i prema tvrdnji prvookrivljenog Milorada Ulemeka realizovan je u tri susedne zemlje preko reke uz pomoć i posredovanje u realizaciji tog posla pripadnika JSO, da li je kasnije

2. bilo susreta u stanu kod svedoka Vladimira Popovića i da li je bilo uopšte govora o prodaji heroina, o tome na koji način treba da se u prodaji ostvarena dobit koristi i da li je potrebno da se kupi određena oprema od prodaje heroina za potrebe Jedinice za specijalne operacije.

Naime, ja ću vas, svedoka Vladimira Popovića, upoznati u odnosu na ove protivrečnosti sa onim što je tvrdio prvookrivljeni Milorad Ulemek.

Vladimir Popović:

| Ne morate, ja to sve znam.

Predsednik veća:

Znate šta, to što vi znate, to je drugo pitanje, ali ja ću vas ukratko bar, bez citiranja, ali ću vas upoznati upravo sa tim da je prvookrivljeni u svojoj odbrani rekao, da je nakon hapšenja Slobodana Miloševića pozvan bio od Čedomira Jovanovića da dođe u znak zahvalnosti, da nije pala srpska krv prilikom te akcije hapšenja Slobodana Miloševića, da dođe na večeru kod Dragoljuba Markovića, da su bili prisutni ljudi kao što sam naveo i da je došlo do spontanog razgovora u kome je predloženo da se proda 700 kilograma heroina koji je zaplenjen, da ste vi pitali o tome prvookrivljenog Milorada Ulemeka, da je on rekao da je upoznat sa tom akcijom policije, da ta droga postoji, a da ste vi izjavili da niko nije lud od strane države da tako nešto uništi, nego to država radi i prodaje. Dakle, da ste učestvovali u tome i da ste se dogovorili i da je on rekao, takođe, da će on osmisliti akciju, ali da će obavestiti i svoje pretpostavljene starešine, a da je neko od prisutnih, Čedomir Jovanović konkretno, rekao "pa mi smo država, mi smo ti ljudi" i da to vi garantujete. Dakle, na te okolnosti treba da se suočite, pogledate jedan drugog u oči i raspravite o istinitosti njegove, odnosno vaše tvrdnje kojom ste vi negirali to.

Vladimir Popović:

| Samo mi tehnički recite, kako to ide. Ko se prvi kome obraća?

Predsednik veća:

| Suštinski, to je znači spontanitet je potreban da bi vi eventualno, započeli ili prvookrivljeni nebitno, ali je predmet i tema upravo ove protivrečnosti u iskazima.

Vladimir Popović:

| Je li mogu ja, je li to nije problem?

Predsednik veća:

| Možete, ništa nije sporno. Okrenite se samo, pogledajte jedan drugog u oči, pa raspravite o istinitosti tih tvrdnji.

Vladimir Popović:

Znači, tvrdnje te koje ste izneli su potpuno netačne, pošto sa vama nikada u životu nisam bio u Surčinu, nikada u životu, ni pre podne, ni popodne, ni uveče, ni na kafi, ni na piću, nismo se sreli u kolima. Nikada, znači, nisam bio u Surčinu, pa samim tim nisam mogao da budem ni na toj nekoj večeri koju ste izmislili. Sa vama sam bio na večeri, sa vama sam se video nekoliko puta. Svaki od tih puta sam ovde, manje–više, ponovio. Na večeri sam bio samo jedan jedini put u životu, i to na onoj večeri koju sam ovde pominjao u restoranu “Cepter”, gde sam se pojavio poslednji i gde ste sedeli sa ljudima koje sam pomenuo. Nikada u svom životu sa vama nisam pričao ništa na temu droge, ni u zezanju, ni ozbiljno, sem kada sam bio prisutan na tom sastanku 7. januara, kada je Zoran Đinđić sa vama, sa Čumetom razgovarao i ovo što sam već ovde ponovio. Prema tome, ja znam da vi znate, da to nije tačno. Znam da vi to nikada ne biste rekli. Znam da su vas naterali da to kažete. Znam da je, nažalost, to deo jednog lošeg dila koji ste napravili sa ljudima jako glup, zato što ja nikada nisam bio u Surčinu sa vama. Nikada. Znači, ja sam se sa vama video, ja to ne krijem, video sam se 4 ili 5 puta. Razgovarao sam 2 ili 3 puta telefonom. Spreman sam da idem na sve poligrafe, za svako od ovih naših viđenja, postoje svedoci. Vi i ja se nikada u životu nismo videli sami. Nikada nigde sami se nismo sreli, nismo razgovarali, nismo se, kada smo bili u zajedničkim prostorijama, izdvojili sa strane 2 sekunde i nešto porazgovarali. Nikada, izuzev jedne situacije, to sam prošli put pomenuo, kada sam vas sreo na ulasku u zgradu vlade, kada su otkrivene masovne grobnice, kada ste mi u kratkim pantalonama rekli, da bi bilo dobro da vidim sa Subotićem, da one pare da Kesneru i da bi to bilo dobro, jer bi to malo pomoglo jedinici. Prema tome, voleo bih, evo sada, ovde, da meni kažete te detalje, ako smo bili na večeri i kada je to bilo, kada je to bilo, kada sam ja to došao, koji je to dan bio i zbog čega ste imali potrebu takvu stvar da izmišljate i da lažete kada je i vama i meni i svima ona potpuno smešna.

Milorad Ulemek:

| Jeste li završili?

Vladimir Popović:

| Jesam. Prvi deo, da.

Milorad Ulemek:

| Mogu ja, sudija?

Predsednik veća:

| Izvolite, slobodno se suočite.

Milorad Ulemek:

| Prvookrivljeni Milorad Ulemek, alias Sava Kovačević, kako ste me nazvali. Gospodine Popoviću, prvo, to što vi ovde pričate, tu priču, tu priču pričajte u Beču, pričajte pred vašim poslodavcima iz stranih obaveštajnih službi...

Vladimir Popović:

| Dobro. Nemojte politiku. Vratite se na suočenje. Dajte da pričamo o večeri, kada sam pričao o drogi, pa posle da pričamo, ako imate neku zamerku na ovo. Vratite se na drogu. Kada smo vi i ja bili na večeri u Surčinu? Ja kažem, nisam bio nikada, nisam bio nikada. Neću da vas teram da se kunete u decu, zato što ne možete da se kunete u decu, jer lažete. Nikada u životu sa vama nisam bio u Surčinu. Recite sada, zašto lažete? Vratite se posle na priču šta vam se ne dopada iz moje priče. Da li sam ja strani plaćenik ili nisam, to nema nikakve veze sa ovim. Kada smo vi i ja bili u Surčinu na toj večeri gde sam ja vama rekao, "hajde da prodajemo drogu". Kada?

Milorad Ulemek:

| Gospodine Popoviću, prvo ja vas nisam prekidao dok ste vi pričali šta ste pričali. S obzirom da ste vi bili takav pobornik demokratije, jeste da ovo nije parlament, ali budite bar malo parlamentarni pa saslušajte šta imam da kažem.

Vladimir Popović:

| Recite za ovu temu droge.

Milorad Ulemek:

| Što se tiče te droge, za koju se vi pravite blesavi...

Vladimir Popović:

| Ja se pravim blesav. Dobro.

Milorad Ulemek:

| Da nikada nije bila večera, da se nikada nismo videli u Surčinu, da nikada nismo razgovarali o tome, takođe, isto to što pričate, da nikada niste bili u Šilerovoj, mada to sudija nije napomenuo...

Vladimir Popović:

| Kada sam bio u Šilerovoj?

Milorad Ulemek:

| Kada ste bili u Šilerovoj?

Vladimir Popović:

| Kada?

Milorad Ulemek:

| Bili ste u junu u Šilerovoj, 2002. godine.

Vladimir Popović:

| Stidite se. Stidite se.

Milorad Ulemek:

| Pa, vi treba da se stidite.

Vladimir Popović:

| Ja?

Milorad Ulemek:

| Vi treba da se stidite.

Vladimir Popović:

| Kako vas nije sramota?

Milorad Ulemek:

| Mene kako nije sramota?

Vladimir Popović:

| Pa, nikada u životu nisam bio u Zemunu, a ne u Šilerovoj. Pa to se zna. Pa nikada u životu nisam video Spasojevića.

Milorad Ulemek:

| Gospodine, niste videli Spasojevića?

Vladimir Popović:

| Nikada u životu.

Milorad Ulemek:

| Gospodine Popoviću...

Vladimir Popović:

| Kada?

Milorad Ulemek:

| Pošto se vi mene nazvali manipulatorom, ja moram da vam kažem...

Vladimir Popović:

| Tačno.

Milorad Ulemek:

| Vi ste moj guru. Vi ste moj idol.

Vladimir Popović:

| Molim?

Milorad Ulemek:

| Guru, znate šta znači guru?

Vladimir Popović:

| Mnogima sam idol. Pustite sada to. Recite vi meni kada sam ja video Spasojevića?

Milorad Ulemek:

| Kada ste videli Spasojevića?

Vladimir Popović:

| Kada?

Milorad Ulemek:

| Desetine puta.

Vladimir Popović:

| Kada? Kažite jedan.

Milorad Ulemek:

| Jedan?

Vladimir Popović:

| Jedan.

Milorad Ulemek:

| Evo, reći ću.

Milorad Ulemek:

| 6. oktobra u Surčinu, u kancelarijama Dragoljuba Markovića.

Vladimir Popović:

| Nisam bio 6. oktobra u Surčinu.

Milorad Ulemek:

| Hoćemo dalje?

Vladimir Popović:

Nisam bio. Pa, onda kažete – 7, pa, nemojte da lažete. Nemate potrebu da lažete. Ja ne krijem ono što sam radio. Nema potrebe da izmišljate. Kako vas nije sramota. Bili ste najmoćniji čovek u državi. Tresao se Beograd od vas, pa budite muško, pa recite, jesam, naterao me je taj i taj da lažem. Niste sa mnom nikada bili na večeri u Surčinu. Nikada. Nikada nisam bio u Šilerovoj, nikada nisam video Dušana Spasojevića. Da sam video, pa nemam razloga da ne kažem, da ne bih rekao.

Milorad Ulemek:

Gospodine Popoviću, nemojte da se uzbuđujete.

Vladimir Popović:

Pa, ne. Ne mogu da verujem da ste vi komandant...

Milorad Ulemek:

Pa, ne mogu ni ja mnogo šta da verujem, pa mi se evo, dešava gospodine Popoviću.

Vladimir Popović:

Nemojte da lažete mene. Nemate potrebe mene. Ja nisam protiv vas. Ja vas nisam vređao. Nema razloga da me lažete. Nema razloga da izmišljate.

Milorad Ulemek:

Vi ste uz mene. Da. Hvala. Kao što ste bili...

Vladimir Popović:

Ne treba da mi se zahvaljujete.

Milorad Ulemek:

Kao što ste bili uz premijera, je li tako?

Vladimir Popović:

Molim?

Milorad Ulemek:

Molite se u crkvi. Dobro vi čujete šta ja vama kažem, gospodine Popoviću...

Vladimir Popović:

Da. Slušam, recite.

Milorad Ulemek:

Slušate?

Vladimir Popović:

Da.

Milorad Ulemek:

| Mislim...

Vladimir Popović:

| Kažite, kada sam bio u Šilerovoj i kada sam video Spasojevića? Pa, to su teme o kojima...

Milorad Ulemek:

| Kada ste bili u Šilerovoj? Reći ću vam. Bili ste u junu mesecu 2002. godine.

Vladimir Popović:

| Sa kim sam bio?

Milorad Ulemek:

| Sa kim ste bili?

Vladimir Popović:

| Da.

Milorad Ulemek:

| Bili ste, gospodine Popoviću, sa Čedom Jovanovićem i bili ste sa Dragoljubom Markovićem, kada je upravo bila afera oko svađe Ljubiše Buhe Čumeta i Dušana Spasojevića.

Vladimir Popović:

| Ja sam bio?

Milorad Ulemek:

| Vi ste bili jedan od učesnika koji je trebao da pomiri njih dvojicu.

Vladimir Popović:

| Je li vi znate da sam ja u to vreme imao policijsko obezbeđenje? Je li to znate?

Milorad Ulemek:

| Ne znam. Moguće.

Vladimir Popović:

| E, pa ja ću vam reći. Imao sam u to vreme policijsko obezbeđenje i policijska vozila i imao sam policijski sektor. Nikada u Beogradu nisam išao nigde, ni od moje kuće do zgrade vlade, a da nisu, najmanje njih četvorica, bila sa mnom. Znači, ako sam dolazio u Šilerovu, dolazila su i ta četvorica. Od te četvorice, trojica danas rade i dalje u policiji i sva trojica su u neposrednom obezbeđenju funkcionera aktuelne vlade, pa, valjda bi oni bili svedoci, pa bi mogli to da potvrde. Nikada u životu...

Milorad Ulemek:

| Gospodine Popoviću, to je vaša priča. To je vaša priča.

Vladimir Popović:

| To nije moja priča, to su činjenice koje mogu da se provere. Ja ne izmišljam.

Milorad Ulemek:

| Koje činjenice?

Vladimir Popović:

| To sustvari koje, Lukoviću, nikada u životu nisam bio u Šilerovoj i vi to znate i to znaju svi okrivljeni i to znaju ovi ovde advokati i to zna cela javnost. Spletom okolnosti možda bih bio, da me je neko nekada zvao ili da sam trebao. Nisam ja bežao od toga. Nikada čuo za Šilerovu nisam do 2002. godine i do početka... to, kada ste me proganjali i kada ste raspisivali poternice za mnom i po novinama pisali tekstove. Tada sam prvi put čuo za Šilerovu. Nikada nisam bio. Da sam bio, rekao bih. Mislim, šta je tu problem?

Milorad Ulemek:

| Bili ste. Bili ste gospodine.

Vladimir Popović:

| Pa, nisam bio. Možete da lažete vi do sutra, ali ja se uopšte čudim zašto imate potrebe da lažete. Vi...

Milorad Ulemek:

| Nemam ja, gospodine Popoviću, da lažem...

Vladimir Popović:

| Pa, imate potrebu. Napravili ste...

Milorad Ulemek:

| Gospodine Popoviću, ja da sam hteo da lažem, ja se ne bih predao i ne bih ovde dolazio mečki na rupu.

Vladimir Popović:

| Nije tačno. Imali ste drugi plan. Obećali su vam drugu stvar, ovi sa kojima ste pravili taj glupi pakt i naterali...

Milorad Ulemek:

| Je li možete nešto konkretnije da mi kažete o tome, pošto vidim da znate sve moje planove?

Vladimir Popović:

| Hoću. Na ministra policije Jočića i na Bulatovića, onog sa kojim ste ostali nasamo u njegovom kabinetu one noći kada ste dovedeni, neobrijan i sav izujedan i kada su zvali frizerku. Ja vam kažem, frizerka je došla iz beogradske policije da vas šiša i brije.

Milorad Ulemek:

| Loši su vam informatori.

Vladimir Popović:

| Nisu mi loše informacije. Tačne su mi informacije i, onda ste jednog trenutka tražili da iz kancelarije izađu Guri i da izađe Milošević i ostali ste u tom kabinetu sami sa Jočićem i sa Bulatovićem, najmanje sat i po vremena i dogovorili se da dođete sutra ili prekosutra ovde, da vaši advokati sutra izmišljenu priču sa, i te gluposti, da odmah krenete da optužujete mene i bivšu vladu za prodaju droge...

Milorad Ulemek:

| Loše su vam informacije gospodine Popoviću.

Vladimir Popović:

| Nisu mi loše informacije. Napravili ste sa glupim ljudima glup pakt i zbog toga danas ovde ispaštate. Potpuno bez potrebe ste ubacili jednu stvar koja je netačna, pri tome ste našli jednu vrlo jaku kariku, a to sma ja, koji nikada sa vama u Surčinu nije bio, koji se nikada nije video sa Dušanom Spasojevićem i koji nikada nije bio u Šilerovoj. Verovatno ste pretpostavili da jesam, možda, pa ste zato to rekli, ali, da ste se malo bolje raspitali, oni i vi, saznali biste da je ta stvar nemoguća i nikada ne biste imali potrebu da pričate, nego bi pričali neku drugu stvar. To sa drogom, da je tačno, to nema nikakve veze sa ovim za šta ste vi ovde optuženi i zašto bi vi u svoju odbranu iznosili nešto što vas dodatno uvaljuje u neko kriminalno delo.

Milorad Ulemek:

| Ja samo odgovaram na pitanja gospodina predsedavajućeg.

Vladimir Popović:

| Ali nema razloga zato što je koncept koji ste napravili bio, ustvari, taj da se ovde ne priča o tome ko je ubio Zorana Đinđića i šta ste vi radili i gde ste se krili i ko vas je krio i zašto vas je krio, kao što sam i danas rekao. Evo, kažem i vama, spremate bekstvo iz zatvora. Ceo Beograd to zna. Šaljete ljude u Dubai da organizuju službu za obezbeđenje kojim ćete da odete.

Milorad Ulemek:

| Loše ste informisani, gospodine Popoviću.

Vladimir Popović:

| Dobro. Loše sam informisan, ali su se mnoge od tih mojih loših informacija pokazale kao tačne, i niko se tim mojim...

Milorad Ulemek:

| Nešto nisam primetio, gospodine Popoviću.

Vladimir Popović:

| Niko se tim mojim lošim informacijama...

Milorad Ulemek:

| Nisam nešto primetio. Sve informacije koje ste iznosili...

Vladimir Popović:

| Loše primećujete.

Milorad Ulemek:

| Dobro. Sudija, hoće li još dugo ovako ili, mislim ja mogu do sutra ovako, ali ja vam kažem, ja ostajem pri onome što sam rekao.

Vladimir Popović:

| Lažete.

Milorad Ulemek:

| Odgovorno tvrdim...

Vladimir Popović:

| Lažete. Evo, kažem vam u lice, lažete. Nikada sa vama u Surčinu nisam bio.

Milorad Ulemek:

| Vi lažete. Vi ste gospodine u problemu, jer ste vi...

Vladimir Popović:

| Ja u problemu?

Milorad Ulemek:

| ... vašim ponašanjem i vašim malverzacijama, vašim zloupotrebama, možda i doveli do toga da pokojni premijer bude ubijen.

Vladimir Popović:

| Dobro. To u nekom drugom sudu i u nekom drugom životu.

Milorad Ulemek:

| Pa, naravno.

Vladimir Popović:

| Lažete da sam bio sa vama u Surčinu.

Milorad Ulemek:

| Ne. Vi lažete.

Vladimir Popović:

| Nikada sa vama u Surčinu nisam bio, nikada sa mnom niste pričali o drogi...

Milorad Ulemek:

| Gospodine Popoviću, ja potpuno shvatam da ste vi isfrustrirani i da vi ovo morate

| da pričate da bi sebe oprali od nekih vaših priča i kombinacija koje ste pravili, ali ja sam vam rekao, to pričajte u Beču, nemojte ovde da pričate.

Vladimir Popović:

| A što? Je li nije srpski, ovo što sam rekao?

Milorad Ulemek:

| Pa, ne znam, vi ste rekli da...

Vladimir Popović:

| Je li vi razumete šta sam rekao?

Milorad Ulemek:

| Pa možda i ne razumem, ali ja spadam u one...

Vladimir Popović:

| Hoćete još jednom da vam kažem? Lažete, Lukoviću, lažete da sam bio sa vama u Surčinu. Nikada sa vama u Surčinu nisam bio. Nikada. Kao što lažete da ste u mom stanu pričali sa mnom o drogi, u mom stanu ste pričali sa Stankom Subotićem o tome, kako imate informacije hrvatske obaveštajne službe...

Milorad Ulemek:

| To nije tačno. To ste vi izmislili.

Vladimir Popović:

| I to sam izmislio?

Milorad Ulemek:

| To ste izmislili.

Vladimir Popović:

| Pa, postoji svedok koji je živ, Stanko Subotić.

Milorad Ulemek:

| Pa, normalno, koji je vaš čovek i koji je vaš kolega. Uopšte ne sumnjam da će on doći i da će potvrditi to što pričate.

Vladimir Popović:

| Je li i on trgovao drogom? Je li i on zato bio u stanu?

Milorad Ulemek:

| Ja to ne znam.

Vladimir Popović:

| Što niste, već kad ste pominjali da ste u mom stanu pričali o drogi, da je u stanu bio i Stanko Subotić? Što to niste rekli?

Milorad Ulemek:

| To gospodine Popoviću, ja u vašem stanu kada sam pominjao tu priču, ja sam rekao da sam pričao sa pokojnim premijerom o nekim drugim temama.

Vladimir Popović:

| Kada to? U mom stanu?

Milorad Ulemek:

| U vašem stanu.

Vladimir Popović:

| A gde sam ja bio?

Milorad Ulemek:

| Vi ste bili tu.

Vladimir Popović:

| Pa, šta ste pričali sa premijerom?

Milorad Ulemek:

| Šta sam pričao sa premijerom?

Vladimir Popović:

| Da.

Milorad Ulemek:

| Ja sam to objasnio.

Vladimir Popović

| Pa, ne. Kažite meni, pa bio sam tu. Jeste li šaputali sa premijerom ili ste pričali glasno?

Milorad Ulemek:

| Ne. Glasno smo razgovarali.

Vladimir Popović:

| Pa, onda sam, znači, čuo i ja. Recite mi sada, podsetite me šta ste pričali sa njim?

Milorad Ulemek:

| Znae vi dobro šta sam ja pričao.

Vladimir Popović:

| Znam. Rekli ste da ste dobili informaciju od hrvatske...

Milorad Ulemek:

| Ne. To vi sada izmišljate, petljate Stanka Subotića, jer znate da ne može da se operete

| od tog susreta jer sam ja na taj susret došao sam, a vi dobro znate, pošto sam došao sam da me je vratilo obezbeđenje Stanka Subotića i da se to nije desilo...

Vladimir Popović:

| Pa, to sam ja rekao. Niste vi.

Milorad Ulemek:

| Ja?

Vladimir Popović:

| Ja sam to rekao.

Milorad Ulemek:

| To sam ja rekao pre vas.

Vladimir Popović:

| Ne. Niste to rekli. Kao što niste pomenuli da je u stanu kod mene bio Stanko Subotić. Zašto niste pomenuli?

Milorad Ulemek:

| Zato što nije bio tema Stanko Subotić.

Vladimir Popović:

| Pa, ne, ali, znači, jeste li pričali o drogi sa mnom pred Stankom Subotićem?

Milorad Ulemek:

| Ne.

Vladimir Popović:

| A šta je on, zatvorio uši dok ste pričali sa mnom o drogi?

Milorad Ulemek:

| Molim?

Vladimir Popović:

| Pa šta je radio Subotić dok ste sa mnom pričali o drogi?

Milorad Ulemek:

| Prvo, ja...

Vladimir Popović:

| Je li bio Subotić kod mene u stanu?

Milorad Ulemek:

| Jeste, bio je.

Vladimir Popović:

| Dok ste pričali sa mnom o drogi u mom stanu, šta je Subotić radio?

Milorad Ulemek:

| Subotić?

Vladimir Popović:

| Da.

Milorad Ulemek:

| Prvo je, ja sam pričao sa premijerom Đinđićem.

Vladimir Popović:

| O čemu? O drogi?

Milorad Ulemek:

| Ne o drogi.

Vladimir Popović:

| Pa, jeste li pričali sa mnom o drogi, to je tema?

Milorad Ulemek:

| Sa vama?

Vladimir Popović:

| Da.

Milorad Ulemek:

| Vi sanjate gospodine Popoviću.

Vladimir Popović:

| Znači, niste pričali?

Milorad Ulemek:

| Molim?

Vladimir Popović:

| Znači, niste pričali sa mnom o drogi u mom stanu?

Milorad Ulemek:

| Ja se toga ne sećam.

Vladimir Popović:

| Pa, sada ću vas podsetiti. Znaite šta je vaša izjava? Da ste prvi put sa mnom razgovarali o drogi, u Surčinu na večeri, a da ste drugi put sa mnom razgovarali u mom stanu gde vas je premijer zvao. Ddošli ste, razgovarali ste sa njim, a onda je

| premijer Đinđić izašao, a vi ostali sa mnom još 5 minuta i tada pričali sa mnom o drogi. Nemam šta više da razgovaram.

Milorad Ulemek:

| Ne. Nismo pričali o drogi, gospodine Popoviću, nego smo pričali o tome kako da se naplati ta kompenzacija od droge.

Vladimir Popović:

| Znete šta? Kada se napiše ono što treba da se govori, a mnogo toga ima...

Milorad Ulemek:

| To ste se vi zbnili gospodine Popoviću...

Vladimir Popović:

| Da, malopre ste, pre 5 minuta, rekli da ja sanjam da ste sa mnom, u mom stanu, pričali o drogi. Svako može da pročita vašu izjavu da ste rekli da ste pričali o drogi u mom stanu.

Milorad Ulemek:

| O raspodeli para, gospodine Popoviću. O raspodeli para.

Vladimir Popović:

| Ovo je ponižavanje.

Predsednik veća:

| Suočenje je završeno.

Milorad Ulemek:

| Zahvaljujem gospodine sudija.

Predsednik veća:

| U redu, završeno je suočenje.

Konstatujem da su suočena lica, gledajući jedno drugo u oči, ostali pri svojim iskazima.

Iskazi su konstatovani audio zapisom.

Nakon saslušanja svedoka Vladimira Popovića postavljam pitanje, da li ima neko nešto da primeti, da stavi primedbu u odnosu na iskaz svedoka Vladimira Popovića?

Za reč se javlja advokat Božo Prelević.

16. Predlozi na iskaz svedoka Popovića

Božo Prelević:

Ja imam predlog. Predlog da se izvrši suočenje između svedoka Popovića i šest ili sedam svedoka koji su bili u najbližem obezbeđenju premijera Đinđića koji su odmah nakon, u svojim prvim izjavama rekli o koliko metaka se radi, zato što mislim da se ovde radi o rušenju kredibiliteta očevidaca i mislim da bi bilo za sud vrlo važno da li su oni lagali, da li se stvarno desilo ovo što svedok Popović danas govori. Zatim, imam predlog da se izvrši suočenje između svedoka Veruovića i svedoka Popovića, da li je svedok Popović dolazio u vladu poslednjih meseci pred atentat i vezano za događaje u agenciji "Spektra" gde je došlo do pisanja šta treba Milan Veruović, pisanje pismena šta bi Milan Veruović trebao da izjavi na sudu. Smatram to relevantnim za sud. Hvala.

Predsednik veća:

Advokat Momčilo Bulatović se javlja za reč.

Momčilo Bulatović:

Sudija, ne znam procesno u pogledu ovakvog predloga da se izjašnjavam ili ne, ali ako budete tražili neki moj stav kao branioca, vezano za predlog advokata Prelevića, ja ću taj predlog ostaviti vama na ocenu. Što se tiče iskaza danas saslušanog, odnosno završenog saslušanja koje je trajalo, gospodina Popovića, ja ću staviti generalno neke primedbe; jer, zaista gospodin Popović je ovde u jednom naučenom svom izlaganju koje je imao prilike i imao vremena da ga nauči da se spremi za način na koji je prezentovao ovde svima nama, jedino mogao da ostavi utisak na ove koji nemaju uvida u spise. On je nesumnjivo imao uvid u spise, što je i sam potvrdio i ovde izvukao neke stvari i on je napravio jednu svoju priču koja je imala za cilj samo da zamagli jedno stanje stvari ovde i da ono što mi pokušavamo da utvrdimo ovde da on to nama ne olakša nego da nam oteža, da potpuno to usmeri u jednom drugom pravcu, u pravcu da je ovde u ovom postupku sve rešeno i da apsolutno ovde mi jednostavno ne znam šta radimo. Ja ću vam odmah reći iz čega ovakav zaključak proističe kada je u pitanju iskaz gospodina Popovića. U jednoj rečenici svog završnog, da kažem tako, svedočenja on je rekao, govoreći o tome da navodno jedna grupa bivših pripadnika Jedinice za specijalne operacije koji su prijatelji gospodina Ulemeka pravi nekakvu firmu tamo na Bliskom istoku i da čekaju gospodina Ulemeka kada bude osuđen, da pobegne. Znači, za gospodina Popovića više apsolutno ne postoji nikakva dilema, ni za krug ljudi koji orkestrirano već mesecima i mesecima, koristeći određene medije na šta sam već ukazivao, pripremaju ovde jednu situaciju u kojoj nikakva druga odluka, apsolutno ne postoji, jer apsolutno nije moguća, postavljaju jedan jedini delić mogućnosti da bude bilo koja druga odluka osim osuđujuće koja će zadovoljiti njihove apetite. Zašto je to tako? Siguran sam u jedno, da, ako ste pažljivo slušali, verovatno da jeste, uostalom imaćemo transkripte, šta je sve govorio gospodin Popović, šta su govorili njegovi najbliži saradnici, koji su bili saradnici pokojnog predsednika vlade gospodina Đinđića, pri tome mislim na gospodina Janjuševića, na gospodina Čedu Jovanovića,

na Dušana Mihajlovića, na gospodana Zorana Mijatovića i to, shvatćete, da oko ključnih stvari oni se ne slažu. Ja zaista ne znam, to sam i prošlog puta rekao, posle svega ovoga što se desilo ovde i što smo mi čuli ovde, kako je moguće, apsolutno postavljam pitanje, kako je moguće, jer me zaista interesuje istina, iako je gospodin Popović to malo ovako imao jedan stav prema svima koji ne misle kao on, ne da su mu protivnici, nego neprijatelji, kako je moguće da se umeša jedna engleska obaveštajna služba, da se umeša neka nemačka obaveštajna služba, neki danski centar da se umeša, da se prati kontrola, dobija se pomoć, sve, dešava se nešto 21. februara na auto putu kod "Limesa", što je utvrđeno u tim njihovim najbližim krugovima, najužim krugovima, kao pokšaj atentata, da je bezbednost predsednika vlade ugrožena do te mere da hoće da ga ubiju, on postoje po kazivanju najbližeg saradnika gospodina Popovića svestan toga i onda apsolutno se ništa dalje ne preduzima.

To je jednostavni meni apsolutno neshvatljivo. Iz toga zaključujem da svi ovi ljudi ovde znaju da im je proradila u jednom trenutku savest i da snose deo odgovornosti za to što se desilo i uporno pokušavaju da sklone od sebe bilo kakav deo odgovornosti i zato govore ovde ove priče koje su zaista lepo naučene i sve. Ništa novo mi nismo ovde čuli, već je bio pokušaj u tom predlogu je, koliko sam razumeo, i predlog gospodina Prelevića, da jednostavno se sruše kredibilitet svih učesnika u postupku ovde bez obzira sa koje strane oni dolazili, da jednostavno jedno činjenično stanje je za sve utvrđeno i da apsolutno sud nema šta da radi. Zato je to i mnogo sporno za gospodina Popovića i zato je bio malo i uzbuđen oko pitanja gospodina Prelevića, da li je on spremao neke izjave. Šta ima gospodin Popović da sprema bilo kakve izjave svedoka koje treba da nešto usmere javnost u nekom drugom pravcu od onog koji njima odgovara. Ako je smetnja dva metka, ne postoji ništa drugo i kako neko može i sme da se usudi da kaže bilo šta drugo od toga. Nažalost, to je deo koji se ne odnosi na mene nego se odnosi na punomoćnika gospodina Veruovića i na samog Veruovića. Prema tome, generalno su moje primedbe u ovom pravcu da se radi o jednom iskonstruisanom, naučenom tekstu, zahvaljujući, normalno, onome što je bilo dostupno gospodinu Popoviću mnogo više nego što je bilo kome od ostalih učesnika i zato je ta generalna primedba u tom pravcu. Generalna primedba još u jednom pravcu. Čuli smo ovde da gospodin Popović ima kontakte sa jednim čovekom koji je iz sveta kriminala, za koga su svi rekli ovde da je mafijaš, znači nisam ja to rekao, to stoji u nekoj "Beloj knjizi", čovek se zove Ljubiša Buha Čume. Taj čovek ima kontakt preko gospodina Popovića. Za njega se angažuje engleska obaveštajna služba da se on skloni kao neko ko treba da pomogne da se obračuna sa organizovanim kriminalom. Ja se pitam, kako je moguće da neko ima vlast 2001. godine na način kako je imao od formiranja vlade do 2003. godine, sve te kontakte, sve te institucije, svoje ljude, a da ništa ne uzme, da sve znaju, ko su ti ljudi, ko su pripadnici "zemunskog klana" i da neki Ljubiša Buha Čume priča nekom gospodinu Popoviću sve šta radi taj takozvani "zemunski klan", a on je jednostavno patrijarh celoj toj stvari, čisti, gotovo i onda treba njega zaštititi, a onda kada dođe u policiju onda neće da priča. Malo mi je čudna cela ta priča i mislim da tu stoje neki mnogo dublji razlozi o kojima gospodin Popović, opet mogu samo da pretpostavim, da nagađam, zašto neće da govori.

Predsednik veća:

| Pravo na primedve ima advokat Nenad Vukasović.

Nenad Vukasović:

Da se previše ne zadržavam, apsolutno sa moje strane ja ću podržati predlog kolege Prelevića vezano za njegovo ovo što je izneo. Što se tiče primedbi na iskaz, odnosno svedočenje gospodina Bebe Popovića, apsolutno se slažem sa kolegom Bulatovićem. Mislim da je ovo čista konstrukcija, da se ovde radi o pitanju nekakvog, da je proradila savest lična, jer zna mnogo više od onoga što je rekao ovde pred sudom. Ovde vidimo jednu, bar za mene, ja se izvinjavam na izrazu, ovo je jedna naučna fantastika koju smo čuli ovde. Čovek sve zna, samo kada su u pitanju određeni ljudi onda ne može da se seti ko je u pitanju, samo neki su nadimci i tu se dalje zastaje. Prema tome, nismo dobili odgovor na jedno osnovno pitanje, a za koje nadam se i verujem da svi tragamo, to je, zašto je “Sablja” stala na motivu, zašto se nije išlo ka gore. Upravo svedok, gospodin Popović, po mom dubokom uverenju i nekakvom osećaju, jedan od njegovih zadataka, i njegovih mentora, je bio da zaštiti da se ka gore ne ide, a pogotovo da se ne pređu granice ove zemlje i ne zađe u pravcu nekih stranih obaveštajnih službi. Prema tome, generalno se pridružujem apsolutno ovom prigovoru na kompletan njegov iskaz koji nam ništa nije pomogao, nego je samo odmogao.

Predsednik veća:

| Pravo na primedbe ima advokat Aleksandar Popović.

Aleksandar Popović:

Ja ću staviti generalni prigovor na celo svedočenje gospodina Popovića. Pridružiću se ovome što su kolege pre mene rekle. Apsolutno smatram da se ovde radi čak manje–više o jednom političkom pamfletu, pošto smo nadugačko i naširoko slušali o mnogim stvarima, a faktički nam ništa nije rečeno. Imali smo prilike da vidimo da se prave teorije zavere, da se mnogo činjenica delimično samo pominja, da bi se na kraju ispostavilo da oko nekih jako bitnih stvari su u pitanju greške, da ne postoje činjenice na kojima se baziraju ta razmišljanja. Faktički, ovde smo imali i jedan filozofski stav prema stvarnosti gospodina Popovića od 2000. godine do dana današnjeg, kako on sve to shvata, koji je apsolutno obojen tako da utoliko samo generalno prigovaram njegovom celom iskazu.

Predsednik veća:

| Pravo na primedbe ima advokat Aleksandar Zarić.

Aleksandar Zarić:

Ja ne bih nešto previše produbljavao što su rekle kolege, nego bih hteo samo da se izjasnim povodom predloga kolege Prelevića i to sam i ja hteo da predložim inače, da se izvrši suočenje iz jednog prostog razloga. Naime, svi znamo datum kada je gospodin Popović izašao iz Vlade Republike Srbije i znamo da je nakon toga da su date izjave od strane ovih ljudi koji su čuli taj treći metak. Zašto je to važno? Zato što je do tog trenutka postojao neviđen pritisak na te ljude od strane policije, što mi

iz naših ličnih kontakata sa njima znamo. Znači, predlažem da se izvrši suočenje između ovih ljudi zato što su oni svoje izjave dali tek nakon odlaska Bebe Popovića iz zgrade vlade.

Predsednik veća:

Za reč se javlja advokat Aleksandar Đorđević. Pravo na primedbe, imate reč.

Aleksandar Đorđević:

Kao što ste primetili između saslušanja ovakvog svedočenja od ovog svedoka i čitanje novina, primetili ste šta sam izabrao, a sada ću vam reći i razloge toga. Pre svega, izjava ovde svedoka koji je malopre svedočio još od juče i od tog trenutka što me je prelomilo da je on nekoliko meseci posle atentata, kada je čuo da je svedok oštećeni Milan Veruović pomenuo taj treći metak, da je on otrčao kod čoveka koji je nekoliko meseci pre toga bukvalno mogao da nastrada i da bude ubijen, da bi se ljutio na njega zašto on to govori, ali ne zbog toga zato što je to istina ili nije istina, nego zbog toga što to ide u prilog advokatima odbrane, sama po sebi diskvalifikuje tog svedoka i sve ono što je naknadno govorio i sve to, uz činjenicu da je svedok rukovodio medijski celom operacijom "Sablija" koju znamo kako je bila i šta je bila i uz tu činjenicu sasvim dovoljno, po meni, govori da diskvalifikuju ovog svedoka koji je ovde, ustvari, samo došao ili da opere svoju savest ili, što je rekao kolega Popović sa nekim političkim pamfletima iz nekih razloga koji su samo njemu znani, a ustvari znani su i svima nama. Ono što je frapantno iz njegovog svedočenja jeste to da svedok Popović ima neka saznanja koja do sada, u dosadašnjem toku postupka ima više saznanja i bolja saznanja i od ministra policije i od jednog zamenika načelnika resora državne bezbednosti i od drugog zamenika načelnika resora državne bezbednosti i od savetnika za bezbednost, bar su tako gospodina Janjuševića, bar ga je tako doživljavao ministar policije Dušan Mihajlović, znači, od svih tih ljudi koji su se bavili bezbednošću, on ima mnogo više saznanja, mnogo detaljnija saznanja, a samo je šef Biroa za komunikacije i ne samo da ima saznanja u Srbiji, nego ima saznanja o tome šta se dešava i u Hrvatskoj i u susednim zemljama i u Crnoj Gori i, šta ja znam, u Dubaiu i gde već. Same sve te činjenice govore o tome da jednostavno ovakvom svedočenju ovog svedoka ne može se poverovati zato što je u nekim slučajevima, u bitnim slučajevima koji ovde treba da zvuče bombastično i kao nešto da nam novo otkriju, one su ustvari neproverljive. Na pitanje kolege advokata konkretno o nekim činjenicama, šta se tu dešavalo, ko je bio, sve to, on govori odnosno odgovara sa time "to je moje saznanje, to je moje mišljenje, ja stojim iza toga", bez nekog uporišta u onome; dok svedoči to sve izgleda kao da je to njemu neposredno poznato i kao da on ima ta saznanja. Na kraju, samo bih još istakao jednu činjenicu, znate, koja govori o patetičnosti svega ovoga, da svedok koji je 10–15 godina unazad zarađivao, odnosno njegova firma obrtala 15 miliona maraka godišnje, a sebe prikazuje kao žrtvu ovoga režima ili onog režima, ili ovog režima. Gospodin Popović nije žrtva nijednog režima. Naprotiv, da bog da ja bio takva žrtva režima kao što je on svih ovih režima, a nazivati ljude koji su, svidelo se to nekome ili ne, se borili i branili da neko pređe granice Drine i preko granice Save polupismenim ili nepismenim, je sasvim i zaista uvredljivo. O tome bi možda i neko drugi trebao da vodi računa, ali pre sega govori o samom tom svedoku. Hvala vam. Nemam više.

Predsednik veća:

| Da li se još neko javlja za reč od strane branilaca u cilju stavljanja primedbi:

Željko Grbović:

| Ja podržavam mišljenje mojih kolega i generalno stavljam primedbu na svedočenje gospodina Popovića. Naime, cela uvertira je napravljena u emisiji "Insajder". Ovde je samo malo proširena, naoružan strpljenjem da nam dočara i pokaže saznanja o ovome. On je nas odveo u jednom nepoznatom pravcu nerasvetljenju ovog krivičnog dela, nego stavlja nas na prvi levi kolosek, a tu nećemo nigde stići. Verujte da i mene interesuje istina.

Predsednik veća:

| Pravo na primedbe imaju prisutni okrivljeni.
| Za reč se javlja prvookrivljeni Milorad Ulemek.

Okrivljeni Milorad Ulemek:

| Gospodine predsedavajući, ja imam primedbu, generalno na iskaz ovog svedoka, jer ja ovde sedim već godinu dana u ovom akvarijumu ovde, verujte mi ovakvog lika još nisam video. Ne znam da li imamo pravo, ali da ga zovemo opet. Ono što je rekao gospodin Popović ja mogu i da razumem, mogu i da ne razumem. Očigledno je da je gospodin Petrović, Popović, izvinjavam se, vrlo vrlo nervozan što je na neki način i pokazao u momentu suočavanja zbog svega onoga što je radio, kako je radio, iz koje pobude je radio. Ja sam ovde isto kao gospodin Popović mogao da pričam danima i danima i o tome šta sam čuo i o tim nekim posrednim i neposrednim informacijama, ali to nisam radio upravo zbog toga, jer se ovde kako ste vi sami rekli, znači, mere samo činjenice, materijalni dokazi, argumenti i da kažem svedoci koji sve to mogu da potvrde. Gospodin Popović, sutra mi načelnik dolazi, pa mora da me pominje, štucam, nešto gospodin Popović je ovde izabrao jednu klasičnu taktiku po principu, mnogo toga ću vam reći, sebe ću oprati, još ću više da vas sludim, a, ustvari, neću vam ništa reći. To se videlo iz toga, jer na svako pitanje, bilo vas, bilo članova veća, bilo uvaženih tužilaca, punomoćnika ili advokata, da nam odgovori nešto konkretnije, odakle mu ta saznanja, koji su konkretni dokazi koje on ima na ta saznanja, gospodin Popović je odgovarao ili se pozivao na spise iz predmeta, ili se pozivao na akciju "Sablja", ili se pozivao na neke zajedničke prijatelje, neprijatelje, posredne informacije, neinformacije, i tako dalje. Meni je jasno da je gospodinu Popoviću, zbog svega ovoga što mu se dešavalo i što je najzad shvatio da niti je bio, izvolite gospodine Daniloviću. Ja bih vas zamolio sudija, stvarno, ja mislim da nikoga ovde ne prekidam...

Predsednik veća:

| Predsednik veća donosi

REŠENJE

| OPOMINJE SE advokat Rajko Danilović da ne remeti red u sudnici.
| Izvolite.

Milorad Ulemek:

Da je napokon shvatio da je i bio niko i ništa i da je ostao niko i ništa i sada verovatno mora na sav način da pokaže eto kako je on hrabar, kako on može da kaže sve svima u lice, kako je on dobro informisan. Međutim, te informacije videli smo i sami od te famozne emisije "Insajder", ne želim to ni da pominjem, pa evo, do ovog spektakularnog suđenja koje je trajalo dva, tri dana, nismo ništa novo saznali. Ja neću da komentarišem tvrdnje gospodina Popovića, odnosno jednu analizu i njegovog viđenja našeg vojevanja po ratištima gde smo jurišali na te čuvene frižidere, veš mašine i tako dalje, kako je to gospodin Popović slikovito opisao, jer ne želim da se spuštam na taj nivo i da komentarišem analize nekoga koji je rat video samo jedući kokice i gledajući televizor. Ovde očigledno, kao što su to neki advokati rekli da je za gospodina Popovića znači, svršen čin da je to tako, da smo mi krivi, da mi treba da budemo osuđeni i tako dalje. Znači, on, gospodin se već stavlja znači, možda iznad suda i donosi taj nekakav zaključak. Ja neću ovde ponavljati niti komentarisati sve ono što nije tačno iz izvoda gospodina Popovića, a ne želim više da oduzimam ni vaše vreme, niti želim više da se bavim sa tim naučenim, kako je ovde rečeno, iskazom gospodina Popovića. Ja se nadam da ćemo do kraja ovog suđenja, ako je to nekom u interesu, zaista utvrditi ko je od ovih svedoka govorio istinu, ko nije govorio, zbog čega nije govorio i da ćemo iz svih ovih iskaza, a nadam se da će se neko stvarno, ono što se kaže analitički potvrditi da sve ove iskaze uporedi i da se vidi ko je ovde govorio istinu, ko nije govorio istinu. Gospodin Popović je ovde mene, onako po srpski, nazvao lažovom i govorio mi da lažem. To je njegovo pravo, ja to neću da mu osporavam. Međutim, ja ovde moram da ponovim da, ako sam hteo da lažem, gospodine predsedavajući, pa mogao sam da pišem knjige kao neki iz nekog skrovišta ili iz Dubaia, gde već planiram da odem, a ne bih dolazio ovde da me ne shvatite pogrešno, nije upereno protiv vas, ono što se kaže u narodu, mečki na rupu. Toliko samo.

Predsednik veća:

Dobro. Možete se vratiti. Da li neko od prisutnih okrivljenih želi da stavi primedbu na iskaz svedoka Vladimira Popovića?

Konstatujem da daljih primedbi nema.

Mislio sam samo da pozovem, konstatujem da ne čeka dalje da dođe sutra, a kasnije ću omogućiti da se izjasnite o procesnom predlogu advokata Bože Prelevića.

O predlogu procesne prirode da se izvrši suočenje, doduše nepreciznom, jer je rekao 6–7 svedoka, pominjući samo svedoka oštećenog Milana Veruovića sa svedokom Vladimirom Popovićem ima pravo da se izjasni prvo zamenik Specijalnog tužioca Milan Radovanović, a kasnije i punomoćnici ostalih oštećenih.

Zamenik Specijalnog tužioca Milan Radovanović: Ja se ovom predlogu punomoćnika oštećenog Veruovića protivim iz prostog razloga što svedok Vladimir Popović nije očevidac samog događaja, to sa jedne strane. Sa druge strane, što oštećeni Veruović Milan u svom iskazu nije govorio uopšte o toj činjenici da je bilo kada i na bilo koji način instruiran od strane svedoka Popovića, a što se tiče ostalih svedoka na koji se pledira, ukazuje radi eventualnog suočenja ja takođe, moram da kažem da ni ja nisam shvatio dovoljno o kojim svedocima se radi, ali možemo pretpostaviti, mada, ako analiziramo iskaz svedoka Popovića sa današnjeg glavnog pretresa ja nisam

zaista shvatio da je on decidno tvrdio da je bilo ko od tih lica bio kategoričan u smislu, bilo je ovoliko hitaca ili onoliko, ili su vrata bila zatvorena ili su vrata bila otvorena. Hoću da kažem, da to nisu nebitne stvari, nebitne činjenice, ali da sam materijal, sama podloga na kojoj se vrši, stavlja predlog za suočenje nije takvog kvaliteta da bi se to suočenje zaista i izvršilo, pogotovo što je taj predlog stavljen u jednom procesnom trenutku koji je u najmanju ruku čudan, jer je ispušten trenutak dok je svedok Popović bio prisutan ovde da bude obavešten ukoliko bi sud takav procesni predlog prihvatio. Iz tih razloga, na stranu to što se i pitanje i ekonomičnosti postupka i efikasnosti dovodi u pitanje iz svih tih razloga, a pre svega iz ovih koje sam prvo rekao, ja se ovom predlogu protivim.

Predsednik veća:

Za reč se javlja advokat Rajko Danilović. Izvolite.

Rajko Danilović:

Pridružujem se stavu i gledištu i razlozima koje je izneo tužilac, s tim što bih samo hteo da kažem, da li su bila dva ili tri pucnja, tu ima neposrednih saznanja i ako bi ikada bilo nekog suočavanja, zbog različitog uočavanja te odlučne činjenice onda bi imalo razloga eventualno, mislim da ne treba, suočavanje između svedoka oštećenog Veruovića i grupe jedne svedoka, tako da kažem, koji tvrde da su bila dva pucnja, a saznanje danas saslušnog svedoka je saznanje koje nema veza sa neposrednim saznanjem, nego razgovora koji je imao sa svedokom oštećenim Veruovićem i sa još nekima drugima gde nisu pominjali, ne kažu oni dva, ni tri, nego nisu pominjali koliko je bilo pucnjeva, a koliko sam ja shvatio on nije, mislim to nije rekao svedok Veruović da je njemu diktirao svedok Popović, kako će da svedoči pred sudskim organima ni u istrazi ni na glavnom pretresu.

Predsednik veća:

Da li još neko traži reč od prisutnih punomoćnika oštećenih u cilju izjašnjavanja o procesnom predlogu advokata Bože Prelevića?

Konstatujem da nema izjašnjenja.

Da li od strane branilaca želi neko još da eventualno, se izjasni o ovom procesnom predlogu pošto se advokat Momčilo Bulatović izjasnio?

Momčilo Bulatović:

Sudija, ja nemam šta drugo da kažem osim toga. Meni samo nije jasno zaista, u kom svojstvu, ali to smo trebali da pitamo gospodina Popovića, znači, neću da širim priču u tom pravcu, znači ako je predlog za nekim suočenjem ja sam rekao u ime jedinstvene odbrane gospodina Ulemeka, taj predlog je vama na ocenu, ako znate o čemu se radi.

Predsednik veća:

Razumeo sam vaše izjašnjenje. Nema potrebe dalje da se javljate, nego dalje, drugi branioci, da li imaju eventualno, uopšte želju i pravo da im omogućim da se izjasne o ovom procesnom predlogu?

Konstatujem da nema.

Da li od strane prisutnih okrivljenih želi neko da se izjasni o ovom procesnom predlogu?

Za reč se javlja prvookrivljeni Milorad Ulemek.

Milorad Ulemek:

Gospodine predsedavajući, ja, mada je možda malo neobično moja uloga da se ja o tome izjašnjavam, ali s obzirom da se radi o jednom specifičnom pitanju, ja, ako tako mogu da kažem, podržavam predlog gospodina Prelevića, a obrazložiću zbog čega. Istina je, istina je, ja nisam bio prisutan ali sam imao uvid u te transkripte u kojima je govorio gospodin Veruović, istina je da je gospodin Veruović nije pomenuo ovo o čemu mi sada pričamo. Međutim, na pitanje gospodina Prelevića svedoku Popoviću, da li je pravio saopštenje za sud i tako dalje, da sada ne citiram, gospodin Popović se vidno zbunio, ispravio i rekao je da nije pravio saopštenje za sud već mu je pravio saopštenje za medije, koliko sam ja dobro razumeo i da je tu imao neku određenu polemiku sa gospodinom Veruovićem. S obzirom da ja se ne sećam da je bilo kakav demant u medijima izašao gospodina Veruovića, a činjenica je da je posle tog 21. oktobra, koliko se ja sećam, da se taj razgovor desio u "Spektri", nekoliko meseci kasnije gospodin Veruović i još nekoliko njegovih kolega su ovde svedočili i decidno tvrdili da se radi o tri pucnja i s obzirom da se oko ta tri pucnja ovde već dosta polemike vodilo, jeste, nije, pa se to, vidim, stavlja, da tako kažem slikovito, na nos odbrani da odbrana poteže to pitanje, da li je bilo ili nije bilo tri pucnja, ja ostajem pri tome, u svakom slučaju, vaše veće će odlučiti o tome, ali ja ostajem pri svom, da kažem, predlogu i pri predlogu gospodina Prelevića da se to suočenje izvrši upravo da bi otklonili te sumnje koje već mesecima kruže, ko je tu šta radio, ko je koga nagovarao, da li je bilo tri pucnja, da li je bilo dva pucnja i da više utvrdimo ko ovde govori istinu, a ko ne govori istinu. Toliko.

Predsednik veća:

Da li se još neko od prisutnih okrivljenih javlja za reč radi izjašnjenja o ovom procesnom predlogu za suočenje?

Konstatujem da daljih izjašnjenja nema.

ANNEX

Iz Izveštaja Helsinškog odbora za ljudska prava o suđenju
ubicama premijera Zorana Đinđića

SUĐENJA ZA ORGANIZOVANI KRIMINAL

Sudski procesi koji se vode pred nacionalnim sudovima za organizovani kriminal, politička ubistva i ratne zločine pokušaj je da se društvo suoči sa demokratskom odgovornošću. U toj funkciji, nakon ubistva premijera Zorana Đinđića, osnovana su i dva posebna odeljenja Okružnog suda u Beogradu za organizovani kriminal i ratne zločine. Najava aktuelne vlade da će stati na put organizovanom kriminalu i korupciji, nije bila iskrena, jer vlada nije pokazala političku volju da se suštinski bavi tim problemima. Umesto toga, povećalo se nepoverenje prema državnim institucijama, koje se percipiraju kao 'prazna forma'. Takođe, vlada je pokazala nespremnost da se institucije suštinsku reformišu. Činjenica da nema političke volje da se sprovede lustracija direktno je povezana sa očiglednom rehabilitacijom kadrova iz Miloševićevog doba. Sve ukazuje da je simbioza između organizovanog kriminala i države još uvek na delu, iako to više nije tako transparentno.

Prvostepeni postupak koji se vodi protiv bivših pripadnika JSO i članova Zemuskog klana za ubistvo premijera Republike Srbije, Zorana Đinđića, traje gotovo dve godine. Za svo to vreme, koliko se ovaj postupak vodi, primetan je pokušaj predstavnika aktuelne Vlade Republike Srbije, pre svega onih njenih članova koji pripadaju DSS, zatim pojedinih predstavnika drugih političkih stranaka u Srbiji da se dezavuiše Posebno odeljenje za organizovani kriminal Okružnog suda u Beogradu, bivši specijalni tužilac za organizovani kriminal, Jovan Prijić, i optužnica koja okrivljenima stavlja na teret izvršenje ovog krivičnog dela. Podržani velikim brojem medija, pojedinih beogradskih advokata, raznih stručnjaka, uglavnom bivših pripadnika policije, oni pokušavaju i pre izricanja prvostepene presude da dokažu da aktuelna optužnica nije osnovana, tačnije da okrivljeni nisu izvršili atentat na Zorana Đinđića. Kroz takav odnosu prema Specijalnom sudu, optužnici i okrivljenima, patriotski blok nastavlja svojevrstan politički i lični obračun sa najbližim saradnicima pokojnog premijera, ne prezajući od toga, da svojim delovanjem ozbiljno ugroze i sam sudski postupak.

Suđenje za atentat na premijera Zorana Đinđića

Suđenje za ubistvo premijera Đinđića je najozbiljniji test spremnosti države i društva da se suoči sa pravim razlozima i motivima ovog političkog čina izvedenog sa ciljem da se spreči otvaranje dijaloga o neposrednoj prošlosti i ratnoj politici prethodnog režima i njenim posledicama. Osim toga, namera organizatora i inspiratora ubistva bila je i odlaganje brzog procesa približavanja Srbije evroatlantskim organizacija koje je Đinđić zagovarao i sprovodio. U dosadašnjem toku suđenja, kao i stalni pokušaj njegove opstrukcije i kriminalizacije premijera, potvrđuju tu nameru.

Pretnes za atentat na premijera Republike Srbije Zorana Đinđića, pod Službenom oznakom Kp.br. 5/03, počeo je 23.12.2003. godine u sudnici broj 1, u zgradi Specijalnog suda u Beogradu. Pretresno veće posebnog odeljenja za organizovani kriminal pri Okružnom sudu u Beogradu čine sudije: predsednik veća Marko Kljajević, i članovi veća Milimir Lukić i Nata Mesarević. Optužnicom specijalnog odeljenja Okružnog tužilaštva u Beogradu, čija je Službena oznaka Kts. br. 02/03, prvobitno je bilo obuhvaćeno 36 lica, od kojih su samo neki bili optuženi za atentat na Zorana Đinđića. Većina je bila optužena za ubistva, otmice i druga krivična dela koja su izvršili kao pripadnici organizovane kriminalne grupe. Na zahtev specijalnog tužioca Jovana Prijčića i jednog broja branilaca okrivljenih, pretresno veće je dana 17. februara. 2004. godine donelo rešenje o razdvajanju postupaka protiv okrivljenih za atentat na Zorana Đinđića i onih koji su optuženi za druga krivična dela koja su činili kao pripadnici organizovane kriminalne grupe.

Posle razdvajanja postupka, protiv 13 lica se vodi postupak za atentat na Zorana Đinđića. Milorad Ulemek – Legija, Zvezdan Jovanović, Dejan Milenković – Bagzi, Dušan Krsmanović, Saša Pejaković, Branislav Bezarević i Željko Tojaga se nalaze u pritvoru Okružnog zatvora u Beogradu, dok se Aleksandar i Miloš Simović, Vladimir Milisavljević, Ninoslav Konstantinović, Milan Jurišić i Sretko Kalinić nalaze u bekstvu i još uvek nisu dostupni pravosudnim organima, te se ovim licima sudi u odsustvu. Pretres je započet u odsustvu prvookrivljenog Milorada Ulemeka i Dejana Milenkovića, ali su obojica optuženih postali dostupni pravosudnim organima, Milorad Ulemek, 2. maja 2004. godine nakon predaje grupi policajaca koja je vršila nadzor njegove kuće u naselju "Filmski grad", a Dejan Milenković nakon što su ga grčke vlasti isporučile našim državnim organima, 2. februara 2005. godine. Dejana Milenkovića Bagzija je grčka policija uhapsila 16. jula 2004. godine ispred srpsko – crnogorskog konzulata u Solunu.

Okrivljeni Zvezdan Jovanović i Dušan Krsmanović se brane ćutanjem, dok ostali okrivljeni, uključujući i prvooptuženog Milorada Ulemeka negiraju krivicu koja im se optužnicom stavlja na teret. Do sada su u svojstvu okrivljenih iskaz na glavnom pretresu dali svi okrivljeni, sem Dejana Milenkovića Bagzija, koji se samo izjasnio o krivici. Predsednik veća je na glavnom pretresu pročitao iskaze okrivljenih Zvezdana Jovanovića i Dušana Krsmanovića, koje su dali u istražnom postupku.

U dosadašnjem toku pretresa, pored okrivljenih, saslušani su brojni svedoci koje je predložilo tužilaštvo, pre svega pripadnici ličnog obezbeđenja Zorana Đinđića, koji su bili sa njim u momentu atentata, pripadnici obezbeđenja zgrade Vlade Republike Srbije, ispred koje se i desio atentat, stanari okolnih zgrada, zaposleni u

zgradi Zavoda za fotogrametriju u ulici Admirala Geprata broj 14, iz koje je, prema optužnici, pucano na premijera Đinđića, slučajni prolaznici koji su se u momentu atentata zatekli na ulici u blizini mesta događaja. Pored pomenutih svedoka iskaze su dala i tri lica koja u ovom postupku imaju status svedoka saradnika, a to su Ljubiša Buha, Miladin Suvajdžić i Zoran Vukojević. Kao svedok tužilaštva svedočio je protiv okrivljenih Nenad Šare, bivši pripadnik Jedinice za specijalne operacije, koji u postupku ima status "običnog" svedoka. Na predlog tužilaštva u postupku su saslušani svedoci, pripadnici saobraćajne milicije, kao i drugi svedoci koji su svedočili o pokušaju atentata na Zorana Đinđića kod novobeogradske hale "Limes". Saslušani svedoci tužilaštva su inspektor UBPOKa Rodoljub Mijović, koji je u istrazi uzeo izjavu od okrivljenog Zvezdana Jovanovića, kao i Zoran Mijatović, koji je u vreme pobune Jedinice za specijalne operacije (novembar 2001) bio na funkciji zamenika direktora BIA.

U postupku je do sada saslušano i nekoliko svedoka koje je predložila odbrana. Svedočili su pripadnici Jedinice za specijalne operacije u korist okrivljenog Željka Tojage, da je u februaru mesecu 2003. godine, kada je pokušao atentat na premijera Zorana Đinđića kod hale "Limes", bio sa jedinicom na Kopaoniku.

Sudsko veće je na predlog tužilaštva, punomoćnika oštećenih i branilaca donelo rešenje da se u nastavku postupka kao svedoci saslušaju Milorad Bracanović, Zoran Janušević, Vladimir Beba Popović, Čedomir Jovanović, Dušan Mihajlović, Dejan Mihajlov, brat ranjenog Milana Veruovića – Miladin Veruović, koji bi trebalo da svedoči u vezi sa pokušajem atentata kod hale "Limes", Biljana Stanković i Maja Vasić, koje bi trebalo da svedoče o načinu funkcionisanja obezbeđenja u zgradi Vlade Srbije, pre i na sam dan atentata.

Advokati odbrane su predložili da se izvrši rekonstrukcija događaja, s obzirom da to nije učinjeno u istražnom postupku, ali je veće donošenje odluke o tome odgovorilo za kasnije.

Od početka, postupak za atentat na premijera Zorana Đinđića bio je u fokusu interesovanja domaće i međunarodne javnosti. Gotovo svi mediji u Srbiji, a i pojedini inostrani prate ovaj proces. Neki mediji su objavili integralne verzije iskaza koje su okrivljeni i svedoci dali u istražnom postupku, zapisnik koji je sačinjen nakon obdukcije pokojnog premijera, kao i obdukcione zapisnike Dušana Spasojevića i Mileta Lukovića, koji su stradali prilikom hapšenja u prigradskom naselju "Meljak". Objavljene su i brojne informacije iz zapisnika koji su sačinjeni nakon uviđaja sa lica mesta iz ulice Admirala Geprata br. 14, odakle je prema optužnici pucano na premijera i iz zapisnika sa uviđaja koji je izvršen na ulazu u zgradu Vlade Republike Srbije. Objavljene su informacije iz izveštaja koji je sačinjen nakon balističkog veštačenja.

Kroz medije je vođena kampanja protiv predsednika veća Marka Kljajevića, neki ministri i visoki funkcioneri Vlade davali su neprimerene izjave o Specijalnom sudu, toku postupka, osnovanosti optužnice. Zahvaljujući najavama ministara i funkcionera Vlade, osnovano se pretpostavljalo da će specijalni tužilac Jovan Prijić biti smenjen sa tog položaja.

U zgradi Specijalnog suda pojavili su se momci obučeni u majice sa likom vuka koji je simbol JSO, došli da na taj način pruže podršku prvokrivljenom Miloradu

Ulemeku; ubijen je svedok Kujo Kriještorac koji je trebalo da svedoči o tome da je neke od okrivljenih video u ulici Admirala Geprata na dan atentata; izvršen je napad na sestru pokojnog premijera Gordanu Đinđić – Filipović i na Milana Veruovića koji u postupku ima status oštećenog lica; dva advokata odbrane su se žalili da su dobijali pretnje od Ljubiše Buhe – Čumeta i da su iz tog razloga bili prinuđeni da se povuku iz postupka, a advokati porodica oštećenih su nedavno na adresu Advokatske komore Beograda takođe dobili pismo preteće sadržine. Ovo je sublimacija događaja na samom pretresu i oko njega, a može poslužiti kao pokazatelj u kakvim se duštvenim okolnostima odvija postupak za atentat na premijera Zorana Đinđića.

Pritisci na sud, tužioca i predsednika veća

Veoma brzo, nakon stupanja na funkciju ministra pravde Republike Srbije, Zoran Stojković je pokrenuo inicijativu za ukidanje posebnih odeljenja Okružnog suda u Beogradu za organizovani kriminal i ratne zločine. Na konferenciji za štampu koju je održao 29. marta 2004. godine ministar Stojković je naglasio da Ministarstvo pravde radi na kompletnoj izmeni zakona iz oblasti organizovanog kriminala i ratnih zločina: "Razlika je samo u novcu, o tome kolika će biti plata, a svaki sudija okružnog suda mora biti sposoban da sudi za krivična dela iz obe ove oblasti...Imamo apsurdnu situaciju, da je protivzakonito proglašeno Specijalno odeljenje kod Vrhovnog suda, jer Zakon to predviđa kod Okružnog suda. Ili, uzmimo za primer tužioca, nije dobio ni jedan predmet, a ne znam da li će dobiti ove godine. I oni u odnosu na svoje kolege primaju tri puta veću platu. I dajte mi jedan kriterijum po kome se formiraju specijalna odeljenja".¹

Kako je u dnevnom listu *Balkan* najavljeno, srpska advokatska elita je veoma pozitivno reagovala na inicijativu Ministratsva pravde, jer su bili mišljenja da je formiranje posebnog odeljenja za organizovani kriminal isključivo proizvod vandrednog stanja i policijske operacije "Sablja" i da ga kao takvog treba ukinuti. U razgovoru za list *Balkan* advokat Borivoje Borović je izjavio: "Posebno odeljenje za borbu protiv organizovanog kriminala pod hitno treba ukinuti. Zbog malog broja predmeta koji se vode pred ovim sudom postaje očigledno da su to bila suđenja pokrenuta zbog političke potrebe odlazeće vlasti. Na drugoj strani, poslednjih godinu dana kao i da ne postoji organizovani kriminal u Srbiji jer ne postoje novi predmeti. Očekujem da će istovremeno sa ukidanjem ovog suda i mnogi čelni ljudi iz vrha MUP biti uhapšeni jer je inicijativa za vođenje mnogih postupaka, suprotno zakonu, potekla upravo od njih".² Inicijativu ministra Stojkovića za ukidanjem posebnih odeljenja Okružnog suda podržao je predsednik Advokatske komore Beograda Vojislav Nedić i rekao da njegovo mišljenje deli većina advokata.³

Povodom pomenute inicijative oglasio se i predsednik Društva sudija Srbije Omer Hadžiomerović, koji je imao primedbu na nepostojanje kriterijuma za izbor sudija u posebna odeljenja Okružnog suda i da se zalaže "za preispitivanje zakonskih okvira kojima je osnovano posebno odeljenje Okružnog suda u Beogradu za organizovani kriminal".⁴ Tomislav Nikolić, zamenik predsednika Srpske radikalne stranke, je izjavio da su "radikali bili protiv formiranja specijalnih sudova i da postoji mogućnost da ćemo glasati za njihovo ukidanje".⁵

Za razliku od stavova koji su predhodno pominjani, bilo je i suprotnih mišljenja, pa je tako, bivši ministar pravde u Vladi Republike Srbije, Vladan Batić izjavio da bi ukidanje posebnih odeljenja Okružnog suda u Beogradu moglo imati "velike procesne posledice po već započeta suđenja. Uostalom, možda je to i osnovni cilj, da se sve

1 *Danas*, 30. mart 2004. godine, "Nisu nam potrebni specijalni sudovi", Bojan Tončić.

2 *Balkan*, 23. mart 2004. godine, "Ukida se specijalni sud i ispituju se čelnici Specijalnog tužilaštva i MUP", Dragana Manilović.

3 *Politika*, 31. mart 2004. godine, "Za i protiv specijalnog suda", Aleksandra Petrović.

4 *Politika*, 30. mart 2004. godine, "Hadžiomerović podržava Stojkovića", agencijska vest *Bete*.

5 *Novosti*, 31. mart 2004. godine, "Ko će sudu sudija biti", D.P.Veljković, N.Bijelić.

obesmisli i relativizuje, pa čak i postupak za ubistvo premijera Đinđića”.⁶

Nakon pritiska javnosti, nekih političkih partija kao što su Demokrtaska stranka, Građanski savez Srbije, nevladinih i međunarodnih organizacija, ministar Stojković je ublažio stav povodom mogućnosti ukidanja posebnih odeljenja i izjavio da on ustvari nije tražio ukidanje specijalnih odeljenja: “Ja sam samo objasnio da se ne radi o Specijalnom sudu, jer on po zakonu ne postoji, nego o odeljenjima, i rekao sam da niti imam ovlašćenja, niti hoću da ukidam, ja samo objašnjavam šta bi trebalo da se uradi, a kada se to uradi onda sudije mogu validno da sude”.⁷

O atmosferi koja je u javnosti stvorena tih dana povodom Specijalnog suda i suđenja u postupcima za organizovani kriminal portparol suda Maja Kovačević – Tomić je izjavila: “Stvara se atmosfera kao da se sudi svima, osim optuženima. Sudi se sudu, specijalnom tužiocu, MUP, svedocima saradnicima. Na ovim suđenjima negira se i sud i Zakon o organizovanom kriminalu i institut svedoka saradnika i specijalni tužilac. Čini se sve da se suđenja odlože, otegnu i maksimalno otežaju. Istovremeno, posredstvom medija najavljuje se svedocima saradnicima da će izgubiti status i da će se vratiti na optuženičku klupu, što je neistina koja predstavlja zastrašivanje svedoka koji još nisu dali iskaze”.⁸

Novopostavljeni ministar policije Dragan Jočić je u intervjuu za dnevni list *Blic* izjavio sledeće: “Policija će jednostavno morati ponovo da istraži sve što se tiče ubistva Đinđića. Do detalja. Ne bih se ograničavao na suđenje. Jedina prava stvar je da se dođe do pune istine, ali u tom delu do sada nema saradnje između tužilaštva i policije u dovoljnoj meri kako bi se svi detalji razotkrili. Tužilac mora da bude taj koji će da kopa i trasira policiju, a policija da radi sve bez ikakvog zavora”.⁹ Na pitanje novinara koji je njegov stav o istrazi, ministar odgovara: “Ono što je meni i dalje sumnjivo jeste da li je bilo potrebno da se dva ključna svedoka ubiju. Da li su oni pružali toliki otpor pripadnicima MUP da su morali da budu ubijeni? To je ključna stvar odakle bi tužilaštvo trebalo da krene u rasvetljavanju ubistva Đinđića. I to mora da se uradi. Čudi me i što taj proces toliko dugo traje. Pretvoren je u nešto što nikako ne bi smelo da traje toliko dugo. Ubistvo srpskog premijera, prvog čoveka Srbije, moralo je odmah da se reši. Ili se nikad neće rešiti ili je moralo odmah da se reši”.¹⁰ Na pitanje novinara, da li je Legija i dalje državni neprijatelj broj jedan, Jočić odgovara: “Ne mislim da jedan čovek može da bude neprijatelj broj jedan. Da uzdrma celu državu. To je prosto nemoguće. Da je tako, onda ne bih verovao ni u MUP, ni u Vladu”.¹¹ Međutim, samo tri dana nakon objavljivanja ovog intrevjua, a očigledno potaknut burnim reakcijama predstavnika bivše vlasti, advokata porodice Đinđić, stručnih krugova, nevladinih organizacija, Jočić izjavljuje: “Policija ne može da ponovi istragu o ubistvu Zorana Đinđića, jer je to posao državnog tužioca”. Podsećajući ga da je u *Blicu* izjavio sasvim drugačije Jočić kaže: “Intervju u *Blicu* je tekst koji nisam autorizovao, a i naslov je pomalo istrgnut iz konteksta..”. Povodom izjave da tekst u *Blicu* nije bio autorizovan, dnevni list *Kurir*, koji je preneo Jočićev demanti objavio

6 *Novosti*, 31. mart 2004. godine, “Neistine i klevete” D.P. Veljković i N. Bijelić.

7 *Balkan*, 08. april 2004. godine, “Nisam tražio ukidanje Specijalnog suda”, M.A.

8 *Inter-Nacional*, 07. april 2004. godine, “Umesto optuženima, sudi se sudijama i tužiocima” Mi. Stojadinović.

9 *Blic*, 10. april 2004. godine, “Nova istraga ubistva Đinđića”, Nenad Čaluković.

10 Isto

11 Isto

je sledeće: “Glavni urednik *Blica* Veselin Simonović kaže da je ministar policije Dragan Jočić pre objavljivanja autorizovao tekst intervjuja u kome je najavljena nova istraga o ubistvu Zorana Đinđića”.¹²

Nekako u isto vreme kada je ministar Jočić dao intervju u kojem je izjavio da će biti pokrenuta nova istraga za ubstvo premijera Đinđića, posredstvom medija se oglasio Željko Ivanji, član Izvršnog odbora G 17 plus i najavio da će njegova stranka predložiti formiranje anketnog odbora čiji bi cilj bio da analizira istragu koja je vođena povodom ubistva premijera, kao i posledice i domete policijske opreacije “Sablja” U izjavi za dnevni list *Večernje novosti* Ivanji je izjavio: “Ideja je da se stranke najpre dogovore: hoće li odbor odmah da radi ili da se novom ministru policije ostavi vremena da “uđe u posao”. Ako dobje “zeleno svetlo”, odbor bi imao nadležnost da ispita i istrage ubistava koja su se desila pre i posle 5. oktobra 2000. godine... U celom poslu treba voditi računa da se ne utiče na sud i MUP..Ivanji uverava da se iza inicijative G 17 ne krije namera da se podriva Specijalni sud... Poseban motiv, nastavlja, jeste namera da se skine anatema sa časnih i neokaljanih ljudi u BIA, koji su nam se žalili da ih i te kako pogađaju razni tekstovi po novinama u kojima se svi u službi stavljaju u isti koš”.¹³

Inicijativu Ivanjija podržao je Vojislav Mihajlović iz SPO, Ivica Dačić ispred SPS i Tomislav Nikolić, koji je, istine radi, izrazio sumnju u tu inicijativu zbog toga što je “u toku sudski postupak”. Jedino je član Demokratske stranke Miloš Jevtić, rekao da DS nema ništa protiv anketnih odbora i utvrđivanja istine, ali “da je cilj sudskog postupka da utvrdi istinu. Treba sačekati završetak suđenja optuženima za ubistvo Đinđića”.¹⁴ Kroz brojne izjave poslanika u Skupštini Srbije, dalo se zaključiti da su sve stranke, sem DS bile za ovu inicijativu, jer, kako je to Miloš Aligrudić, jedan od poslanika u Skupštini rekao da se njegova stranka zalaže za rešavanje svih nerasvetljenih ubistava i zločina i da bi DSS podržala formiranje odbora koji bi se bavio tim zločinima, ali je dodao da na njima prvenstveno treba da radi policija.¹⁵ Iritiran inicijativom G 17, Jovo Čuruvija, brat ubijenog Slavka Čuruvije je izjavio da je ova inicijativa “podmetačina KOS i UDBE ljudima koji nemaju iskustvo, kao što su ljudi iz G 17 plus, jer nikakav anketni odbor dosada nije dao nikakve rezultate, već je služio za ismevanje žrtava i njihovih porodica”.¹⁶

Jedan od svakako najskandaloznijih pritisaka na sud i učesnike u postupku jeste pojavljivanje šestorice mladića na glavnom pretresu dana 20. aprila 2004. godine. Ovi mladići, za koje će se kasnije ispostaviti da su pripadnici Žandarmerije, tog dana su se pojavili obučeni u majice sa obeležijima Jedinice za specijalne operacije. Najupečatljivija aplikacija na majicama bila je vuk sa razapljenim čeljustima, koji ima crvenu beretku na glavi¹⁷. Ministar unutrašnjih poslova Dragana Jočić je incident prokomentarisao na sledeći način: “Interesantna je izjava portparola Specijalnog suda Maje Kovačević – Tomić koja je rekla da je suđenje javno i da svako može da prisustvuje suđenju. Što se tiče majica,

12 *Kurir*, 13. mart 2004. godine, “Blic: Tekst autorizovan”, S Marjanović.

13 *Novosti*, 10. mart 2004. godine, “Istinu pred narod” D Stevanović.

14 Isto

15 *Glas*, 10. mart 2004. godine, “Istraga i “Sablja” na proveru”, V. Nikolić.

16 Isto

17 O ovom incidentu vidi poglavlje “Tok postupka”.

to je neki odnos prema toj jedinici i prema načinu na koji je ona radila, to je ipak ratna jedinica koja je nosila pijetet nesalomive jedinice i odnos tih mladih ljudi, od kojih neki, kako sam obavešten, nisu ni bili članovi JSO, jeste jedna vezanost i jedno oduševljenje, a nikako ne bih rekao da je to neka nova zavera”.¹⁸

Pritisци na sud i tok postupka, koje su od početka mandata vršili pojedini članovi Vlade premijera Vojislava Koštunice, kulminirali su u vreme predizborne kampanje za izbor Predsednika Srbije u maju 2004. godine. Na konferenciji za štampu održanoj 17. maja 2004. godine, izborni štab predsedničkog kandidata Dragana Maršićanina otvoreno je optužio vrh Demokratske stranke da je umešana u atentat na Zorana Đinđića. Dejan Mihajlov je tom prilikom pročitao saopštenje: “Neka kažu Srbiji ko je ubio predsednika njihove stranke i premijera (Zorana Đinđića), ako zaista misle da se odmaknu od ubica. Ako oni neće, mi hoćemo i sudstvo i tužilaštvo će se svakako svojom nezavisnošću i spremnošću za to starati...Zna Srbija i zna narod da se krivci sami javljaju, da sami sebe prijavljuju, da priznaju sopstvenu krivicu, mada ih niko još nije pomenuo...Takvi ljudi jasno pokazuju osećaj krivice što su paktirali sa mafijom...Što su znali ko pljačka i ubija po Srbiji, a čutili su zbog interesa ili zbog straha...Đinđićeva majka je jasno kazala da su njenog sina “ubili njegovi”, da joj je jedan bivši ministar to jasno rekao. Šta nije jasno u majčinim rečima?”¹⁹

Na poslednjoj sednici Visokog saveta pravosuđa, koja je održana polovinom januara 2005. godine, donet je zaključak da je posebno odeljenje za organizovani kriminal u okviru krivičnog veća Vrhovnog suda formirano u skladu sa Zakonom, i da sudijama pripadaju sva prava i obaveze koja proističu iz Zakona o organizaciji i nadležnosti državnih organa u suzbijanju organizovanog kriminala. Ova odluka je doneta na osnovu inicijative sudija krivičnog veća Vrhovnog suda Srbije. Inicijativa je usledila zbog odluke budžetskog inspektora, koja je doneta u novembru 2004. godine, da Vrhovni sud Srbije mora vratiti oko 17 miliona dinara, zbog toga što su sudije krivičnog odeljenja suda primale trostruko veće plate od ostalih sudija zaposlenih u Vrhovnom sudu. Ovom odukom je Vrhovni sud stavio do zanja da su trostruko veće plate bile u skladu sa pomenutim *Zakonom o suzbijanju organizovanog kriminala*. V. d. predsednika Vrhovnog suda, Janko Lazarveić je rekao: “Odluka budžetske inspekcije je bila brzopleta. Stavili smo prigovor, ali još nikakvu odluku nismo dobili. Kad oni donesu rešenje, mi možemo podneti tužbu u upravnom sporu. Nadam se da do svega toga neće doći”.²⁰

Od početka glavnog pretresa za atentat na premijera Đinđića, predsednik Veća Marko Kljajević bio je podvrgnut pritiscima koje su na njega vršili branioci okrivljenih i veliki broj štampanih medija. Branioci okrivljenih su gotovo na svakom pretresu podnosili nekoliko zahteva za izuzeće predsednika Veća, obrazlažući zahteve razlozima koji su se prevashodno odnosili na moralni integritet predsednika Veća. O ovome će detaljnije biti reči u poglavlju izveštaja o toku sudskog postupka. Pritisak na sudiju Kljajevića je kulminirao kroz krivičnu prijavu koju su protiv njega u februaru 2004. godine podneli barnioci Dušana Krsmanovića, Miodrag Todorović – Šera i Mirko Tripković, advokat Nenad Vukasović, branilac Zvezdana Jovanovića

18 *Blic online*, 24. april 2004. godine, “Beretke” još funkcionišu kao vučiji čopor” ekipa *Blica*.

19 *Politika*, 18. maj 2004. godine, “Bivša vlast znala ko je ubio Đinđića” *Beta*.

20 *Danas*, 15.–16. januar 2005. godine, “Trostruke plate sudijama zakonite”, A. Roknić.

i Biljana Kajganić, bivši branilac Dejana Milenkovića Bagzija. Krivična prijava je podneta zbog pripadnosti kriminalnoj organizaciji, “surčinsko – zemunskom” klanu, ugrožavanja sigurnosti i kršenja zakona od strane sudije.²¹ Prijava je podneta na osnovu navoda koje je u knjizi “Noć prevare – dan izdaje” iznela autor Milena Arežina, bivša predsednica Trgovinskog suda u Beogradu. Navod iz knjige, koji je advokatima poslužio kao dokaz krivične odgovornosti sudije Marka Kljajevića, je sledeći: “Moj šok je postupajući sudija Marko Kljajević. Ne zato što je rođeni brat Gorana Kljajevića, nego što je sa njim, rame uz rame, logistički pomagao Miletu Lukoviću – Kumu da sa grupom Surčinaca 06. oktobra 2000. godine, direktnim provaljivanjem kabineta za brata Gorana, osvoji Privredni sud...U ruci je držao neku fasciklu i stavio mi je na sto. Za razliku od Kljajevića, Kum je ličio na čoveka koji ne potcenjuje nijednu izgovorenu reč i sasvim ozbiljnim glasom je tražio da odmah upišem u sudski registar preduzeće *Difens*. “A šta ako neću”, rekla sam najmirnije. “Plutaćete Dunavom predsednice, ali u betonskim čizmama”, cereći se reče stariji Kljajević, dok mi je mlađi Marko, naslonjen na prozor u hodniku, pokazivao srednji prst”.²² Obrazlažući razloge zbog kojih su morali podneti krivičnu prijavu protiv predsednika veća, advokat Tripković je rekao: “Reč je o najtežim optužbama, ne samo moralne, već i krivične prirode. Posle ovoga u javnosti, a naročito među učesnicima ovog krivičnog postupka, neizbežno se postavlja pitanje dostojnosti prvog čoveka koji vodi proces sa državnim, ali i istorijskim značajem. S obzirom na to da navedene diskvalifikacije ni na koji način nisu opovrgnute, podgreva se dalja sumnja da su one osnovane i da se čeka da vreme učini svoje”.²³

Pojedini mediji su, uz podršku advokata odbrane, doprinosili diskreditaciji predsednika veća Marka Kljajevića na sledeći način: “Iza kulisa ‘suđenja stoleća’ u Specijalnom sudu šuška se o čudnim odnosima između zaposlenih u ovoj instituciji. “Ni manje ljudi, ni većih muka”, jada se jedan od radnika ovog “specijalnog” kolektiva. Serija čudnih događaja počela je kada je Marko Kljajević portparolu Maji Kovačević – Tomić zabranio da o datumima suđenja obavesti javnost. Sudija Klajević posle toga je, tavrđi naš izvor, dobio nekoliko prekomernih kritika, ali se nije osvrnuo na njih. Ubrzo je njegovo, kako tvrde, nadmeno ponašanje dovedeno u vezu sa činjenicom da su on i Radoslav Bačević, predsednik Okružnog suda, kumovi”.²⁴

U napisima u februaru u raznim beogradskim tabloidima, čiji novinari prate suđenje, javljaju se i tekstovi ovakve sadržine: “Da li će Marko Kljajević nastaviti da vodi proces optuženima za ubistvo premijera Srbije Zorana Đinđića, znaće se već danas nakon odluke Vrhovnog suda Srbije. Inače, u krugovima bliskim pravosuđu već danima se priča da su u toku tajni pregovori sa jednim od sudija Okružnog suda u Beogradu, koji bi mogao biti Kljajevićev naslednik. Ovaj sudija nije među sudijama Posebnog odeljenja za organizovani kriminal i nije biran po principu “slučajnog sudije” (“izvlačenjem cedulje iz šešira”), već je prioritet dat sudijskom

21 *Centar*, 10. februar 2004. godine, “Traži se drugi sudija da zameni Kljajevića”, Ivana Cvetković, Ana Savić.

22 *Blic* 2. februara 2004. godine, “Arežina: Kljajevići su bili u vezi sa “zemuncima”, D. Manojlović.

23 Isto

24 *Balkan*, 8. februara 2004. godine, “Kljajević i Bačević su kumovi”, Dragana Manojlović.

iskustvu i sposobnosti da sudi u ovako delikatnim procesima.²⁵

Tih dana posebno je veliki publicitet dat Mileni Arežini, koja daje razne intervjue i izjave za medije. U dnevnom listu *Balkan* od 11. februara 2004. godine, u tekstu pod nazivom "Frontalni" napad na braću Kljajević", koji je potpisala Dragana Manojlović, Milena Arežina se oglasila na sledeći način: "Nisam za suđenje preko novina, ali moja jedina želja je da se pokrene istraga povodom dešavanja u Privrednom sudu 6. oktobra. Ukoliko se ništa ne promeni, podneću krivičnu prijavu protiv Sonje Brkić i Radoslava Bačevića, inače Kljajevićevog kuma, jer pune dve godine šetaju predmet od VSS do Okružnog suda...samo pokretanjem istrage i ulaskom u sud, doći će do mesta zločina...Sva ova dešavanja su samo glazura. Braća Kljajević moraju biti uhapšena, jer ćemo tek tada saznati istinu".

Sredinom februara, pomenuti advokati dopunjavaju krivičnu prijavu protiv sudije Kljajevića, posle razgovora sa Milenom Arežinom. U dnevnom listu *Kurir*, Arežina iznosi nove momente koji su se odigrali 6. oktobra 2000. godine, samo što su se u ovoj verziji događaja braća Kljajević i Mile Luković – Kum u sud došli sa petnaest naouraznih ljudi. Za *Kurir* Arežina izjavljuje: "Marko Kljajević je sve vreme bio tu i pretio mi da uradim ono što njegov brat traži od mene, i ja sam tad shvatila da se on deklasirao kao član surčinskog – zemunskog klana...Marko Kljajević se sve vreme cinično smejaao. U jednom trenutku je dreknuo i rekao: Ako to ne uradiš, jebaćemo ti majku". pokazujući mi srednji prst".²⁶

Na koji način su advokati odbrane vršili pritisak na sud, druge učesnike u postupku, govori i podatak da su za samo šest dana pretresa (od kraja decembra 2003. pa do 11. februara 2004. godine), branioci podneli 78 različitih zahetva, predloga i žalbi (podatak Komiteta pravnika za ljudska prava).²⁷ Od toga, većina su bili zahtevi za izuzeće predsednika veća, specijalnog tužioca, zamenika tužioca, članova veća, predsednika Okružnog suda u Beogradu i Vrhovnog suda Srbije.

U toku "izbornog vikenda", 16. i 17. juna 2004. godine, pre prvog kruga predsedničkih izbora u Srbiji, jednom od članova sudskog veća koji sude u predmetu za atentat na Zoarana Đinđića, upućena je pretnja na taj način što je neko ispred vikendice sudije ostavio tri crvene ruže. Prvookrivljeni za atentat na premijera Đinđića, Milorad Ulemek ima istetoviranu crvenu ružu na vratu, a po ugledu na svog idola, nekoliko maldića koji prate proces takođe imaju istetovirane crvene ruže. Portparol odeljenja za organizovani kriminal, Maja Kovačević – Tomić je izjavila agenciji *Beta* da je "bilo nekih događaja koji se mogu tumačiti kao pretnja sudijama tog suda" i da je "o svemu obavšeten MUP Srbije".²⁸ MUP Srbije nije do sada otkrio ko je upućivao pretnje sudijama koji sude za atentat.

"Probni balon" za smenu specijalnog tužioca Jovana Prijića zavnično su "pustili" minsitar pravde Stojković i načelnik resora javne bezbednosti MUP Miroslav Milošević. Prvi, na taj način što je, prema pisanju nekih medija (*Blic* i *Vreme*), a oni se pozivaju na nezvanična saznanja i izvore, 12. januara 2005. godine obavio razgovor sa jednim od zamenika republičkog javnog tužioca, o tome

25 *Centar*, 10. februara 2004. godine, "Traži se drugi sudija da zameni Kljajevića", Ivana Cvetković, Ana Savić.

26 *Kurir*, 14. – 15. februara 2004. godine, "Kljajevići i surčinci" LJ. Keković.

27 *Balkan*, 11. februar 2004. godine, "Frontalni" napad na braću Kljajević", D. Manojlović.

28 *Danas*, 21. i 22. avgust 2004. godine, "Tri crvene ruže misterija za policiju", V.Z. Cvjić.

da li pristaje na to da bude postavljen na mesto specijalnog tužioca nakon smene Jovana Prijića, koja bi trebalo da usledi uskoro.²⁹

Dan pre toga, dakle, 11. januara 2005. godine, u intervjuu za *Reviju 92*, načelnik resora javne bezbednosti Miroslav Milošević izrekao je niz ocena i ličnih stavova na račun dotadašnjeg rada specijalnog tužioca Jovana Prijića. On je između ostalih izneo i sledeće stavove: "... generalove ubice su još uvek na slobodi", misleći na lica koja su ubila policijskog generala Boška Buhu, obzirom da je nadležno veće Specijalnog suda donelo oslobađajuću presudu u odnosu na lica koja su činila tzv. "Makinu grupu", a koje je tužilaštvo optužilo za ovaj atentat. Dodao je još i to da se: "Zbog toga mi ovim problemom moramo pozabaviti i u narednim mesecima, a takođe bez ikakvih namera da utičem na sud, čini mi se i razrešenjem ubistva premijera Đinđića. Jer, stičem utisak da se i ovo suđenje polako pretvara u lakrdiju, da postoji mnogo propusta, ali i novih saznanja kojih nema u optužnici i drugim zvaničnim spisima". On smatra da je optužnica protiv Milorada Ulemeka i ostalih "na staklenim nogama" i izrazio očekivanja da će i oni, kao i Makina grupa, biti oslobođeni.³⁰

Dana 12. januara 2005. godine Udruženje tužilaca se oglasilo saopštenjem u kome je konstatovano da je Miroslav Milošević pomenutim izjavama i stavovima grubo narušio načelo sudske nezavisnosti i prekršio Zakonik o krivičnom postupku. U saopštenju se dalje navodi da postupci za ubistvo Boška Buhe i atentat na Zorana Đinđića još uvek nisu pravosnažno okončani i da, ukoliko general Milošević ima nekih novih saznanja koja mogu doprineti utvrđivanju materijalne istine u postupku, to treba da dostavi tužilaštvu, a ne da o tome priča u javnosti.³¹

Moguća smena specijalnog tužioca bilo je najavljena i u saopštenju Republičkog tužilaštva, krajem januara 2005. godine, u kojem stoji da će nadležni tužilac odluku o eventualnoj smeni, ili pak novom postavljenju Jovana Prijića na mesto specijalnog tužioca, doneti 1. marta 2005. godine kada prema njihovom tumačenju, ističe mandat specijalnog tužioca Jovana Prijića. U saopštenju Tužilaštva stoji da tim datumom ističe mandat Jovanu Prijiću, jer je on na mesto specijalnog tužioca postavljen 1. marta 2003. godine. Prema tumačenju tužilaštva, izmene zakona o tužilaštvu, koja su usledile u leto 2003. godine, nisu se odnosile na specijalnog tužioca Jovana Prijića, tako da njegov mandat od marta 2003. godine ovim izmenama nije prekinut. Nadalje, Tužilaštvo tumači da to što je tadašnji Republički tužilac Đorđe Ostojić doneo novo rešenje o postavljenju Prijića za specijalnog tužioca u trajanju od dve godine i to počev od 23. jula 2003., ne menja na stvari, jer je Ostojić to učinio, kako stoji u saopštenju, "da bi se otklonila svaka dilema". Tužilaštvo smatra da to dokazuje i činjenica da Ostojić prilikom donošenja novog rešenja: "... nije menjao deo rešenja o upućivanju, niti u ostalim delovima, jer je Prijić od 1. marta te godine obavljao dužnost u neprikidnom trajanju, koju i danas obavlja".³²

29 *Vreme* 20. januar 2005. godine, «Pravosudni udar», Dejan Anastasijević.

30 Isto

31 *Beta* 12. januar 2005. godine, "Milošević povredio sudsku nezavisnost".

32 *Blic online* 1. februar 2005. godine, «Smenjuju me zbog Bagzijevog dolaska», www.blic.co.yu/arhiva/2005-02-01/naslovna

Specijalni tužilac Jovan Prijčić je 31. januara 2005. godine na sopštenje reagovao upućivanjem pisma Republičkom javnom tužiocu Slobodanu Jankoviću u kome je objasnio da bez rešenja, koje je doneo tadašnji Republički tužilac Ostojić u julu 2003. godine, ni on ni njegovi zamenici ne bi mogli da obavljaju posao u specijalnom tužilaštvu, da zahvaljujući tom novom rešenju advokati u postupcima koji se trenutno vode pred posebnim odeljenjem Okružnog suda u Beogradu nisu mogli osporavati legitimitet i legalitet radnji koje su on i njegovi zamenici u dosadašnjem radu u predmetima preduzeli, da ukoliko 1 marta 2005. godine bude doneto novo rešenje o postavljenju specijalnog tužioca to može imati dalekosežne posledice u postupcima, koji se trenutno vode pred posebnim odeljenjem. U drugom delu pisma, Prijčić se osvrće na ekstradiciju Dejana Milenkovića – Bagzija i konstatuje da iza saopštenja Republičkog tužilaštva ne stoji v. d. Republičkog tužioca Slobodan Janković, već neko drugi, da je celokupna kampanja za smenu specijalnog tužioca u vezi sa onima, koji su unapred namenili posebnu ulogu Dejanu Milenkoviću u postupku za atentat na Zorana Đinđića, a uz to, da je kampanja za Prijčićevu smenu u funkciji destabilizacije Nenada Šarea, svedoka saradnika u postupku koji se vodi za ubistvo Ivana Stambolića.³³

Vreme od 20. januara 2005. godine je objavilo naredbu koju je od Ministarstva unutrašnjih poslova dobila nadležna policijska uprava, a čiji je smisao u tome da ukoliko se u bilo kom objektu MUP pojavi specijalni tužilac Jovan Prijčić, lice koje radi na prijavnici je dužno da ga zaustavi, da pita za razlog dolaska i da utvrdi da li neko od zaposlenih hoće da ga primi, i da potom odmah obavesti ministra Jočića i generala Miloševića o Prijčićevoj poseti.³⁴ U pomenutom tekstu, opet pozivajući se na nezvanične izvore, novinar pominje susret ministra Stojkovića sa Legijom nakon njegove predaje, kao i to da general Milošević neretko "... u društvu kolega ume da uzdahne kako mu je "neizdržljivo" što mu "drugar (Legija) trune u zatvoru".³⁵

Pokoleban reakcijama u javnosti, uglavnom negativnim, general Milošević je izjavio sledeće: "Neću reagovati. Vi i kao novinar znate kako da dobijete intrevju od rukovodioca MUP. Postoje izjave u zvanično odborenim intervjuima, koji su i autorizovani. Mi možemo da ćaskamo uz piće na utakmici, u kafani, u krevetu ili bilo gde, ali to nisu zvanične izjave. Paralelni intrevju koji je objavljen u *Reviji* 92 sa ministrom Draganom Jočićem i sa mnom nije dat u toj formi i stavovi koji su navedeni u tom navodnom intrevjuu nisu zvanični stavovi niti Ministratsva unutrašnjih poslova, niti načelnika Resora javne bezbednosti".³⁶

U javnosti se sve češće pominje da je ministru Stojkoviću i nekim drugim funkcionerima stalo da smene Prijčića pre nego što Dejan Milenković – Bagzi da iskaz u svojstvu okrivljenog pred Sudskim većem. Razmišljanja idu u pravcu da Dejan Milenković nikako ne bi smeo da dobije status svedoka saradnika u postupku za

33 Isto

34 *Vreme* 20. januar 2005. godine, «Pravosudni udar», Dejan Anastasijević.

35 Isto

36 *Danas* 2. februara 2005. godine, «Izjava nije bila zvanična», Vuk Zoran Cvijić.

atentat na premijera Đinđića, iz dva razloga. Prvi, što bi kao svedok saradnik mogao da “zacementira” dokaze protiv Milorada Lukovića i ostalih okrivljenih, a drugi, da bi time propala priča da je pokojni premijer Đinđić bio pripadnik surčinskog klana, pa je stradao kao žrtva sukoba surčinskog i zemunskog klana. Ova priča, naravno, najviše odgovara nekim partijama na vlasti i nekima u opoziciji.³⁷

Epilog ove priče, ipak nije očigledno najavljivana smena. Naime, u dnevnom listu *Blic* od 28. februara 2005. godine objavljena je informacija da je američki ambasador u Srbiji i Crnoj Gori Majkl Polt razgovarao o najavljenoj smeni Jovana Prijčića sa Vojislavom Koštunicom i da je tom prilikom ambasador Polt izjavio da bi “smena specijalnog tužioca u ovoj fazi postupka mogla da ima nesagledive posledice”. Informacija, dalje kaže, da je Koštunica tom prilikom izjavio da “aktuelna vlast nije zadovoljna radom specijalnog tužioca u procesu za atentat na dr Đinđića, ali se nije izjasnio o Prijčićevoj sudbini”.³⁸ Nakon ovog razgovora, koji je obavljen dva dana pred istek mandata Jovana Prijčića prema tumačenju v. d. Republičkog javnog tužioca, Jovan Prijčić je ipak, ostao na funkciji specijalnog tužioca.

37 *Vreme* 20. januara 2005. godine, «Pravosudni udar», Dejan Anastasijević.

38 *Blic*, 28. februara 2005. godine, “Prijčić još bez naslednika”, E.B.

Glavni pretres i “oko njega”

Glavni pretres za atentat na premijera Zorana Đinđića započeo je 22. decembra 2003. godine. Prvobitno je optužnicom specijalnog tužioca Kts.br. 2/03 bilo obuhvaćeno 36 lica, ali su trinaestorica optuženih za učešće u atentatu na premijera Zorana Đinđića. Ostala lica su optužena da su kao pripadnici kriminalne skupine izvršili razna ubistva, otmice i terorističke akte. Iz pomenutog razloga, a na zahtev zamenika specijalnog tužioca Milana Radovanovića i jednog broja branilaca okrivljenih, postupak za atentat na premijera Đinđića je razdvojen u odnosu na ostala krivična dela za koje se terete lica obuhvaćena optužnicom. Rešenje o razdvajanju postupka, sudsko veće je donelo 17. februara 2004. godine, tako da se u postupku pod Službenom oznakom Kp.br. 05/03 sudi okrivljenima: Miloradu Ulemeku – Legiji, Zvezdanu Jovanoviću, Dejanu Milenkoviću – Bagziju, Aleksandaru Simoviću, Milošu Simoviću, Vladimiru Milisavljeviću, Dušanu Krsmanoviću, Ninoslavu Konstantinoviću, Milanu Jurišiću, Sretku Kalniću, Željku Tojagi, Saši Pejakoviću i Branislavu Bezareviću. Ova lica su okrivljena za udruživanje radi neprijateljske delatnosti iz člana 136 KZ SRJ, ubistvo predstavnika najviših državnih organa iz člana 122 KZ SRJ, terorizma iz člana 125 KZ SRJ.³⁹

Decembarški pretres je trajao od 22. decembra 2003. godine do 25. decembra 2003. godine i bio je obeležen brojnim prekidima koji su izazivani različitim zahtevima, žalbama i predlozima advokata odbrane. Advokati su imali primedbe na sastav Sudskog veća, jer je član Sudskog veća Nata Mesarević, sudija Vrhovnog suda Srbije; na status svedoka saradnika, odnosno, da li oni imaju u isto vreme i status optuženih u postupku; da li su specijalni tužilac Jovan Prijčić i njegovi zamenici Milan Radovanović i Nebojša Maraš postavljeni rešenjem od jula 2003. godine na ta mesta, s obzirom da je u međuvremenu stupio na snagu novi Zakon o javnom tužilaštvu; da je optužnica koju su advokati primili a koja nosi datum 20. januar 2003. godine drugačija od optužnice koja nosi istu oznaku Kts 02/03, ali nosi datum 21. avgust 2003.; da advokati odbrane nisu imali mogućnost uvida u spisi predmeta; da je Jovan Prijčić na prevaru iznudio iskaz optuženog Dušana Krsmanovića, tako što mu je obećao status svedoka saradnika u postupku; da se neki okrivljeni puste iz pritvora uz kauciju; zahtevi za izuzeće predsednika Veća Marka Kljajevića, specijalnog tužioca i njegovih zamenika; da je posebno veće Okružnog suda za organizovani kriminal stvarno nenadležno da sudi u predmetu, jer su se radnje za koje se okrivljeni terete odigrale pre donošenja Zakona kojim je ovo veće ustanovljeno; da se postupci razdvoje u odnosu na neke okrivljene itd.

Prvi i drugi dan glavnog pretresa protekli su u spomenutoj dinamici, tako da je predsednik veća Kljajević tek drugog dana pred kraj radnog vremena, uspeo da konstatuje kako je glavni pretres formalno i započeo. Sledećeg radnog dana tok je nastavljen istim tempom koji su diktirali branioci, nastavljajući da ponavljaju iste predloge, zahteve i žalbe od predhodna dva dana, a sudsko veće je pravilo prekide kako bi većanjem donosilo odluke. Advokati su zahteve za izuzeće proširili sa predsednika veća na predsednicu Vrhovnog suda Srbije.

Pred kraj radnog vremena, predsednik veća je doneo odluku da pročita zapisnik iz istrage okrivljenog Zvezdana Jovanovića, s obzirom da je okrivljeni Jovanović izjavio da je “nad njim izvršen pritisak i progon i da je osuđen pre ulaska u sudnicu..”. i da je zbog toga doneo odluku da se brani ćutanjem. Odluka sudije Kljajevića je izazvala reakcije advokata Miodraga Bulatovića, branioca Milorada Ulemeka, advokata Nenada Vukasovića, branioca Zvezdana Jovanovića, advokata Gorana Petronijevića, branioca Saše Pejakovića. Oni su smatrali da je čitanje zapisnika iz istrage kršenje prava okrivljenog da se brani ćutanjem i da iskaz ne može biti pročitan, jer sudija Kljajević još uvek nije počeo sa izvođenjem dokaza u dokaznom postupku. Sudija Kljajević je stao na stanovište da čitanje ovog iskaza ne treba tumačiti kao prilog dokaznom postupku, već samo kao iskaz koji daje okrivljeni u početnoj fazi postupka kada se izjašnjava o svojoj krivici. Nezadovoljni ovakvim tumačenjem Zakonika o krivičnom postupku, većina prisutnih branilaca je samoinicijativno napustila glavni pretres, pa je sudija Kljajević bio prinuđen da pretres prekine.

U istom tonu je nastavljen sledeći dan pretresa i celo prepodne sudija Klajević je proveo slušajući primedbe i žalbe advokata koji su se uglavnom svodili na argumentaciju koja je bila izneta predhodnog dana, s tim što su advokat Biljana Kajganić, branilac Dejana Milenkovića Bagzija i advokat Nenad Vukasović imali primedbu da je izjava Zvezdana Jovanovića u istražnom postupku uzeta na nezakonit način i pod prinudom i da su zbog toga odlučili da podnesu krivične prijave protiv svih lica koja su prisustvovala toj isražnoj radnji. Nakon ponovnog prekida sudija Kljajević je pročitao iskaz iz istrage Zvezdana Jovanovića, nakon čega su primedbe na čitanje iskaza izneli advokati Nenad Vuksaović, Momčilo Bulatović, Goran Petronijević. U toku tog radnog dana, branioci okrivljenog Dušana Krsmanovića, advokati Miroslav Todorović – Šera i Mirko Tripković predložili su da sud naloži psihijatrijsko veštačenje njihovog branjenika koje će izvršiti neka nezavisna lekarska komisija van komisije KP dom Bolnica u Beogradu, koja obično veštači procesnu sposobnost okrivljenih lica. Glavni pretres je prekinut, jer je veće usvojilo zahtev advokata Todorovića i Tripkovića i naložilo neuropsihijatrijsko veštačenje okrivljenog Krsmanovića.⁴⁰

Prekid u toku pretresa je trajao do 9. februara 2004. U međuvremenu, advokat Mirko Trpiković je pred sam nastavak pretresa podneo zahtev za izuzeće Radoslava Bačevića predsednika Okružnog suda u Beogradu. Neki beogradski mediji su dobili informaciju da su lekari novosadskog Kliničkog centra – Instituta za psihijatriju posle samo pola sata utvrdili da je Krsmanović u stanju da prati tok suđenja. Ovako je advokat Tripković komentarisao nalaz i mišljenje Instituta: “Ne samo kao advokat, već i kao građanin, stidim se ovog nalaza. Osećam se neprijatno, jer ovakav kakav je, nalaz vređa medicinu i pravosuđe. Treba li ja da crvenim i ime ovih lekara”.⁴¹

40 Pretres je pratio predstvanik Helsinškog odbora za ljudska prava u Srbiji.

41 *Balkan*, 8.februar 2004. godine “Krsmanović ne govori zbog lekova, Gagec mučen – ne prestaje da krvari”, Dragana Manojlović.

Prvi dan februarskog pretresa počeo je zahtevima za izuzeće sudije Marka Kljajevića, koji su uz krivičnu prijavu podneli advokati Miodrag Todorović – Šera, Nenad Vukasović, Biljana Kajganić i Mirko Tripković. Razlozi za izuzeće su bili navodi iz knjige bivše predsednice Privrednog suda u Beogradu, Milene Arežine, koje je iznela u knjizi *Noć prevare – dan izdaje*⁴². Pored ovog predloga, zamenik tužioca Milan Radovanović je podneo zahtev sudu da razdvoji postupak za atentat na Zorana Đinđića. Sudija Kljajević je pretres prekinuo da bi predednik Okružnog suda odlučio o zahtevu za izuzeće.

Ni sledećeg dana pretres se nije održao, jer se predsednica Vrhovnog suda Srbije Sonja Brkić nalazila na putu i nije bila u mogućnosti da donese odluku o zahtevu za izuzeće predsednika Okružnog suda Radoslava Bačevića i o zahtevu za suspenziju sudije Marka Kljajevića zbog podnete krivične prijave. Interesantno je da advokati krivičnu prijavu protiv sudije Kljajevića nisu uputili na pravu adresu beogradskog javnog tužilaštva, već su je uputili Republičkom javnom tužilaštvu iako su znali da ovo tužilaštvo nije nadležno za podnetu krivičnu prijavu. Povodom tog događaja zamenik Republičkog javnog tužioca Krsman Ilić je izjavio sledeće: "Prijava nije stigla u Okružno tužilaštvo zato što njeni podnosioci i ako nisu neuke stranke, nisu naglasili kom okružnom tužilaštvu je podnose, a u Srbiji ih ima 30. Advokati takođe znaju da RJT nije oreativno, pa ćemo, kao i u bilo kom drugom slučaju, ovu krivičnu prijavu proslediti na postupak nadležnom Okružnom tužilaštvu u Beogradu".⁴³

Pretres je nastavljen 17. februara 2004. godine, ali je ponovo prekinut, jer je advokat Miroslav Todorović – Šera izjavio da ne može da brani klijenta, jer je izložen permanentnim pretnjama smrću, a da iza tih pretnji stoji svedok saradnik Ljubiša Buha – Čume. Sudija Klajević je doneo odluku da se advokatu Todoroviću dodeli obezbeđenje od strane MUP Srbije. Veće je usvojilo zahtev tužilaštva i odbrane i donelo odluku o razdvajanju postupka za atentat na Zorana Đinđića.

Sledećeg dana suđenje je ponovo prekinuto, jer su advokati Todorović i Tripković tražili izuzeće Marka Kljajevića, a kada je veće te zahteve odbilo, demonstrativno su napustili sudnicu i tako nisu dozvolili sudiji Klajeviću da sasluša druge okrivljene u postupku. Sudija Kljajević je doneo rešenje kojim je novčano kaznio advokate i izjavio: "Odugovlačite ovaj postupak i ovakvo ponašanje nije zapamćeno u istoriji pravosuđa Srbije. Omogućiti optuženima da se izjasne po navodima optužnice jeste sveto pravo i obaveza suda da ih u razumnom roku ispita. Sud je to pokušao, ali vi uporno zloupotrebljavate vaša procesna ovlašćenja. O ovome će biti obavestena Advokatska komora Srbije i, ako oni procene da kršite vaša ovlašćenja, bićete disciplinski kažnjeni. To su jedine pravne i legalne mogućnosti koje sud ima".⁴⁴ Na samom početku pretresa sudija Klajević je opozvao odluku o dodeljivanju policijske pratnje advokatu Todoroviću, jer je Todorović izjavio da je angažovao lično obezbeđenje i da mu obezbeđenje MUP ne treba. Potom je veštak novosadskog Instituta Gordana Mišić – Pavkov saslušana u vezi sa psihijatrijskim

42 Videti odeljak "Pritisak na sud, tužioca i predsednika veća".

43 *Novosti*, 11. februar 2004. godine "Neka ponude dokaze", D.P.Veljković, N. Bijelić.

44 *Blic*, 19. februar 2004. godine, "Advokatske mine u sudnici", Nataša Jovanović.

veštačenjem Dušana Krsmanovića i izjavila da je okrivljeni sposoban da aktivno prati tok postupka. Advokat Rajko Danilović, zastupnik porodice Đinđić, nakon izlaska iz sudnice je izjavio: “Ovo više nisu zloupotrebe i opstrukcije, ovo je potpuno ignorisanje institucije Specijalnog suda. Svedoci smo političke demonstracije najprizemnijeg nivoa”.⁴⁵

Dana 19. februara 2004. godine saslušan je okrivljeni Saša Pejaković koji je iskaz pred istražnim sudijom dao u prisustvu svog sadašnjeg branioca Gorana Petronijevića. Za razliku od iskaza iz istrage, Pejaković je negirao da je dva, tri dana pre atentata znao da se “nešto sprema” i da mu je nakon atentata bilo jasno da je to učinila grupa Dušana Spasojevića. Negirao je da je posle atentata otišao u bazu JSO u Kulu i preneo Spasojevićevu poruku Zvezdanu Jovanoviću da se “aktiviraju planovi A, B i C i 1, 2 i 3”, našta mu je Jovanović odgovorio da to ne može, jer je jedinica pod prismotrom. Na pitanje sudije Klajevića zbog čega je promenio iskaz iz istrage, Pejaković je odgovorio da mu je bio obećan status svedoka saradnika.⁴⁶

Sledećeg dana su kao okrivljeni saslušani Željko Tojaga i Branislav Bezarević, obojica su negirali izvršenje krivičnog dela, a Bezarević je izjavio da je izjava koju je dao inspektorima UBPOK, unapred napisana izjava koju je potpisao pod prinudom i pod obmanom da je dobio status zaštićenog svedoka. Obzirom da izjavu koja je sačinjena pred inspektorom UBPOK Rodoljubom Milovićem nije potpisana, sudija Klajević je posle brojnih prigovora advokata ipak odlučio da se pročita. Što se tiče zahteva da se ona izdvoji iz spisa, sudija Klajević je rekao da će posle saslušanja Rodoljuba Milovića doneti odluku o zahtevu za izdvajanje izjave iz spisa.⁴⁷

Nedelju dana pre nastavaka pretresa, tačnije 1. marta 2004. godine, ubijen je jedan od svedoka tužilaštva Kujo Kriještorac. Kriještorac je pred istražnim sudijom svedočio da je nekoliko dana pre i na sam dan atentata u ulici Admirala Geprata viđao okrivljenog, Vladimira Milisavljevića. Kriještorac je ubijen u kasnim večernjim satima, dok je pokušavao da parkira vozilo. Prema izveštaju policije “likvidiran je iz “škorpiona” sa prigušivačem”.⁴⁸ Posle ubistva Kriještorca, Milan Veruović je izjavio da ga “užasava činjenica da je ubijen jedan od svedoka ubistva Zorana Đinđića” i da je “posle svega postao paranoik” i da je “ozbiljno zbarinut za život svih ostalih svedoka”.⁴⁹ Povodom spekulacija u javnosti ko bi mogao biti ubica Kriještorca, advokat Goran Petronijević, branilac okrivljenog Saše Pejakovića, izneo je sledeći stav: “Kriještorčeva izjava je njegovom smrću fiksirana i najveću štetu od toga imaće upravo odbrana, zati što smo izgubili mogućnost da sa svedokom polemishemo i da mu postavljamo pitanja”.⁵⁰

45 *Politika*, 19. februar 2004. godine, “Nepoštovanje suda”, Dorotea Čarnić.

46 *Danas*, 20. februar 2004. godine, “Nakon atentata upozorio Legiju da se skloni” Vuk Zoran Cvijić.

47 *Novosti*, 21. februar 2004. godine, “Priznao pod torturom” Nataša Bjelić, Dragica Veljković.

48 *Novosti*, 10. mart 2004. godine “Jedan svedok manje”, Uskoković.

49 *Kurir*, 10. mart 2004. godine, “Opasnost!” Đ. Odavić.

50 *Novosti* 10. mart 2004. godine, “Prepoznao sam Vladu Budalu” D. P. Veljković.

Martovski pretres trajao je samo dva dana 8. i 9. Pretres je ponovo prekinut, nakon toga što su advokati Miroslav Šera Todorović i Mirko Tripković još jednom demonstrativno napustili sudnicu dok je pretres trajao. Sudija Kljajević je prekinuo pretres i sledeći zakazo za april, uz oduzimanje prava advokatima Tripkoviću i Todoroviću da u daljem toku postupka brane Dušana Krsmanovića. Pokušaj sudije Kljajevića da pročita iskaz iz istrage okrivljenog Dušana Krsmanovića, prekinut je konstatacijom advokata Tripkovića da je zapisnik njegovog branjenika Službena tajna koja je danima objavljivana u novinama, a da sada i sudija hoće taj zapisnik javno da pročita. Tripković je rekao da je podneo još jednu krivičnu prijavu protiv predsednika veća Marka Klajevića, jer smatra da je čitanje zapisnika krivično delo "Kršenja zakona od strane sudije na štetu okrivljenog". Nakon ovoga za reč se javio drugi Krsmanovićev branilac, Todorović, čije je obraćanje, između ostalog, bilo upućeno zamenicama specijalnog tužioca: "Marašu će narod oprostiti što je štitio režim Slobodana Miloševića kao tužilac protiv NATO pakta, ali nikada neće oprostiti za ovo što radi u ovoj sudnici.."⁵¹ Nakon toga je sudija Kljajević nastavio da čita zapisnik o saslušanju Krsmanovića u istrazi, a Todorović i Tripković su napustili sudnicu. Posle izlaska iz sudnice, advokat Todorović je dao intervju dnevnom listu *Večernje novosti*. On je izjavio sledeće: "Očekujem da Kljajević podnese zahtev da budem izbrisan sa liste advokata u Advokatskoj komori Srbije, ali neću mu ostati dužan. Zbog svega obratiću se Vrhovnom sudu Srbije i ministru pravde, parlamentarnom Odboru". Na pitanje novinarkе kako to da Krsmanović razume njihove pravne savete, a ne razume ono što se dešava u sudnici, Todorović je odgovorio: "Nema šta da razume naše savete! Ni sa nama nije mogao da razgovara najbolje". A kada mu je novinarka predočila da je posle njihovog izlaska iz sudnice, Krsmanović rekao da je razumeo sve što mu je sudija Kljajević rekao, Todorović je odgovorio: "Razumeo je naravno, nije on duhovno mrtav, a mi smo kao advokati morali ovo da uradimo jer da je pročitao njegov iskaz do kraja onda bi suđenje bilo brzo završeno i bila bi doneta osuđujuća presuda"⁵².

Interesantno je napomenuti da je 6. aprila 2004. godine Dušan Krsmanović saslušan kao svedok u postupku, koji se vodio u posebnom odeljenju Okružnog suda za organizovani kriminal protiv tzv. *Makine grupe*, koja je bila optužena za atentat na policijskog generala Boška Buhu. Njegov iskaz, koji je dao u svojstvu svedoka, bio je konsekventan, te Dušan Krsmanović ni jednog momenta nije odavao utisak osobe koja se nalazi u stanju psihičkog rastrojstva.

Glavni pretres za atentat na premijera Đinđića nastavljen je 13. aprila. S obzirom da je Dušan Krsmanović odlučio da se brani ćutanjem, sudija Marko Kljajević je pročitao zapisnik o saslušanju Krsmanovića iz istražnog postupka. Primedbe na pročitani zapisnik nisu imali ni okrivljeni ni njegov novi branilac Veljko Delibašić. Istog dana je bez prisustva javnosti saslušan i svedok saradnik Zoran Vukojević – Vuk. Ovim je zvanično počeo dokazni postupak u predmetu.

⁵¹ *Novosti*, 10. mart 2004. godine, "Advokati bez punomoćja" D Pušonjić – Veljković.

⁵² *Novosti*, 10. mart 2004. godine, "Neću mu ostati dužan!" D Pušonjić – Veljković.

Dana 14. aprila 2004. godine, na zahtev svedoka i bez prisustva javnosti, svedočenje je započeo svedok saradnik Miladin Suvajdžić, zvani Đura Mutavi. Pre njegovog svedočenja advokati Slobodan Milivojević, branilac Milorada Ulemeka i Biljana Kajganić stavili su primedbe na dodeljivanje statusa svedoka saradnika Miladinu Suvajdžiću, s obzirom da je prema njihovim navodima on osumnjičen da je učestvovao u otmici Miroslava Miškovića i u ubistvu Velibora Iličića. Sudija Kljajević je rekao da je Suvajdžić status svedoka saradnika dobio na zakonit način i da je njegov status nesporan.⁵³ Miladin Suvajdžić je svedočenje završio sledećeg dana, 15. aprila. U nastavku pretresa, 19. aprila, svedočio je i treći svedok saradnik Ljubiša Buha – Čume, na njegov zahtev bez prisustva javnosti.

Milan Veruović koji je prilikom atentata na premijera Đinđića ranjen u nogu, dao je iskaz u svojstvu oštećenog lica u postupku 20. aprila. Tog dana su se u sudnici pojavili mladići obučeni u majice sa likom vuka sa razjapljenim čeljustima, majicama Jedinice za specijalne operacije. "Oni su se na početku javili optuženima Zvezdanu Jovanoviću i Željku Tojagi, a otišli su posle prve pauze. Prema nezvaničnim informacijama iz policije, radi se o aktivnim pripadnicima Žandarmerije i bivšim pripadnicima *Crvenih beretki*".⁵⁴ Veruović je posle suđenja novinarima rekao da postupak bivših pripadnika JSO doživljava kao oblik pritiska: "Ja sam to doživeo kao nastavak njihovog postojanja. Oni postoje i postojali su i pre ovog mog iskaza i postojaće posle mog iskaza..".⁵⁵ Istog dana, prema rečima Milana Veruovića, dok je sa advokatom stajao u hodniku ispred sudnice, prišao mu je jedan Službenik suda koji je zadužen za sprovođenje okrivljenih i rekao da mu je Zvezdan Jovanović proučio "da ga ne gleda mrko". Veruovićev zastupnik, advokat Boža Prelević je o incidentu obavestio i sud i policiju.⁵⁶ Sudija Maja Kovačević – Tomić, portparol Odeljenja, izjavila je da je internom istragom u sudu utvrđeno da je poruku samoinicijativno preneo pripadnik Službe obezbeđenja Okružnog zatvora, a direktor Uprave za izvršenje krivičnih sankcija, Miloš Janković je tvrdio da je to nemoguće, jer zatvorska straža nema nikakav pristup hodnicima ispred sudnice, već se oni isključivo nalaze kod blindiranog boksa iz koga sprovode osuđenike u zastakljeni deo sudnice.⁵⁷

Sledećeg dana, svedočili su pripadnici ličnog obezbeđenja pokojnog premijera Đinđića: Srđan Babić, Aleksandar Bjelić i Dražen Nastić. Oni su svedočili neposredno o ubistvu premijera, i o pokušaju atentata kod hale *Limes* na Novom Beogradu. Dana 23. aprila 2003. godine, svedočili su još tri pripadnika ličnog obezbeđenja pokojnog premijera Đinđića: Dragan Lalić, Boban Purić i Ljubiša Janošević.

53 *Kurir*, 16. april 2004. godine, "Đura Mutavi svedočio tajno" A.G.

54 *Blic*, 21. april 2004. godine, "Žandarmi u majicama JSO" Z. Dojić.

55 *Danas*, 21. april 2004. godine, "Veruović: Nastavili da postoje" V.Z. Cvijić.

56 *Danas*, 26. april 2004. godine, "Milan Veruović: Pretio mi Zvezdan Jovanović", agencijska vest *Bete*.

57 *Blic*, 27. april 2004. godine, "Niko nije hteo da sačuva Đinđića", Zoran Dojić.

Velike polemike u javnosti izazvalo je svedočenje pripadnika ličnog obezbeđenja Zorana Đinđića, zbog toga što su sva sedmorica izjavili da su prilikom atentata čuli tri pucnja. Ova svedočenja su izazvala burne spekulacije u javnosti zbog toga što u optužnici piše da je okrivljeni Zvezdan Jovanović ispalio dva metka, od kojih je jednim pogodio premijera Đinđića, a drugim, njegovog telohranitelja Milana Veruovića. Povodom spekulacija koje su tih dana prožimale medije u Srbiji portparol specijalnog suda Maja Kovačević – Tomić je dala sledeću izjavu: “Priča sa glavnog pretresa o trećem metku koja je praćena naslovima tipa ‘Istraga prikriva treći metak’ ne odgovara istini, jer priča o trećem metku za nas nije ništa novo. To je priča koja je postojala i u istrazi. Tokom istrage obavljena su veštačenja na razne okolnosti, a jedno od njih bilo je i veštačenje na osnovu tvrdnji svedoka očevidaca da su čuli i treći hitac. Predmet veštačenja bilo je i oštećenje na zidu, koje se takođe spominjalo poslednja četiri dana. Isti veštaci usmeno će na glavnom pretresu ponovo analizirati ove nalaze i dati svoje zaključke. Veštačenja su obavili i stručnjaci iz Visbadena, ali još uvek nije poznato da li će njihov nalaz samo biti pročitano ili će se neko i od njih pojaviti u sudnici”.⁵⁸

Pored pojavljivanja pripadnika Žandarmerije koji su, obučeni u majice JSO došli da prate tok pretresa u danu kada je svedočio Milan Veruović, skorašnje pojavljivanje Milorada Ulemeka na suđenju, najavio je i intervju za *Kurir* čovek, koji se predstavio kao bivši pripadnik Crvenih beretki. “Kapetan Džo”, za koga će se kasnije ispostaviti da se zove Dragan Žarić, u tom intervju najavio je nekoliko stvari koje će Milorad Ulemek ponoviti u iskazu, koji je dao pred sudom. Na konstataciju novinara da su Spasojević i Luković bili kriminalci pre dolaska DOS na vlast, Žarić odgovara: “Da, ali ne toliki. Kaži ti meni gde je 600 kila droge koja je držana u sefu. Kakva komisija, kakvo spaljivanje?”. Na pitanje novinara o ubistvu Ivana Stambolića, Žarić odgovara: “To pitanje treba da se postavi Čumetu. Stambolčić je otet samo da bi se to pripisalo Slobi. Priznanja u *Sablji* su iznuđena. Sve je to trgovina. I ko uopšte veruje tom Čumetu? Pa on je ubio Momira Gavrilovića. On je kriv za to ubistvo. Gavrilović je znao šta ovi Đinđićevi rade, i zato su ga ubili. A onda taj isti Čume je zaštićeni svedok. Ništa to, bre, nije slučajno”.⁵⁹ U spomenutom intervjuu, Dragan Žarić je izjavio da politički opravdava ubistvo Zorana Đinđića i da otkad je on ubijen može normalno da spava, jer pre to nije mogao, zbog toga šta je Zoran Đinđić učinio svom narodu.⁶⁰

Povodom intervjuja bivši podpredsednik Vlade premijera Zorana Đinđića, Žarko Korać je izjavio: “Ovo više nije u pitanju medijski postupak, već politička suština tog intervjuja. To što je uradio *Kurir* samo je kulminacija kampanje koja je počela proteklih nedelja za javnu rehabilitaciju ubica Zorana Đinđića.”⁶¹

58 *Balkan*, 25. april 2004. godine, “Već je veštačeno na osnovu tvrdnji da se čuo i treći hitac”, Dragana Manojlović.

59 *Kurir*, 27. april 2004. godine, “Doći ćemo u sud u uniformi JSO”, Saša M. Stajić.

60 Isto

61 *Novosti*, 28. april 2004. godine, “Kome ‘beretke’ šalju poruke”? Z Usković.

“Beretke” su se pojavljivale i na drugim pretresima koji su se vodili protiv njihovih pripadnika, kao, na primer, u slučaju “Ibarska magistrala”. Neki od pripadnika, koji su došli da prate pretres, pretili su advokatima porodica oštećenih Radomiru Živkoviću i Dragoljubu Todoroviću. Kada se prilikom jednog pretresa pojavio kao svedok Milorad Ulemek, advokat porodica oštećenih Draškovića i Osmanlića, Radomir Živković je doživeo sledeće: “U toku njegovog saslušanja (Legijinog) ukazivao sam na suprotnosti, protivurečnosti Legijinog iskaza. Tada su mi dvojica momaka pripretili prstom, a jedan od njih je prstom prešao preko vrata, kao da će me zaklati...Tada sam rekao: ‘Ako ste hrabri ustanite’. Svi su čutili, takvi su to junaci...Policija im je zatražila lična dokumenta i tako se saznalo da su pripadnici Jedinice za specijalne operacije. Do tada nismo znali ko sedi u publici. Nisu samo meni pretili, već i advokatu Dragoljubu Todoroviću”.⁶²

Povodom pojavljivanja pripadnika Žandarmerije u majicama JSO na pretresu i intervju, koji je bivši pripadnik Žarić dao dnevnom listu *Kurir*, premijer Vojislav Koštunica je izjavio da je intrevju sa bivšim pripadnikom JSO “teroristička propaganda i podstrekavanje terorizma”. Rekao je još da “Svaka država se bori protiv toga. Terorizam je bio vezan za ubistvo premijera Đinđića i nešto što je očigledno propaganda terorizma mora biti na meti tužioca”⁶³

Milorad Ulemek se predao pripadnicima Žandarmerije u nedelju, 2. maja 2004. godine. Gotovo sve beogradske novine objavile su vest da je Ulemek išetao iz svoje kuće u nedelju oko 21 h, prišao pripadnicima Žandarmerije koji su bili zaduženi da motre na njegovu kuću i rekao im: “Predao sam se da bih dokazao svoju nevinost. Došao sam da skinem ljagu sa svog imena i imena svoje jedinice”.⁶⁴ Interesantno je da je načelnik Resora javne bezbednosti Mrioslav Milošević najavio dvadeset dana ranije novinarima dnevno listu *Kurir* da će se Legija predati. On je izjavio: “Ne zaboravi da znam kako Legija diše, znam njegovo ponašanje i kako razmišljaju *Crvene beretke*. Ne verujem u sva pisanja o tome gde se krije, jer čim ga neko ‘provali’, on menja mesto borvka. Ne zaboravi da ova postava u MUP, koju je odredio ministar Jočić nikome ne duguje ništa i nema nikakve repove za sobom. Uveren sam da će mi se javiti, pogotovo što zna da sam postavljen za načelnika resora. To je i njemu u interesu”.⁶⁵

62 Isto

63 *Novosti*, 1.2. i 3. maj 2004. godine, “Uništeni važni dokazi” .

64 *Kurir*, 04. maj 2004. godine, “Legija u Slobinoj ćeliji” D.L.

65 *Kurir*, 04. maj 2004. godine, “Milošević najavio predaju pre 20 dana!” S.M.

Povodom spekulacija u javnosti, da li je bilo pregovora sa Legijom oko njegove predaje, ministar unutrašnjih poslova Dragan Jočić je izjavio da nije bilo pregovora i da je predaja isključivo Ulemekova odluka, a premijer Koštunica je povodom tih spekulacija izjavio: “Čuli ste izjavu ministra unutrašnjih poslova i ako ne verujete toj izjavi, onda nađite dokaze kojima ćete je pobiti. Jednostavno se čovek predao. Imao je svoje razloge a njih ćemo saznati ili nećemo...Mislim da činjenica što će Legija moći da govori na sudu je pozitivna stvar, a ne nešto negativno, međutim, ima onih kojima bi više odgovaralo da Legija ne govori na sudu..”.⁶⁶

Predaja Milorada Ulemeka, dodatno je polarizovala srpsku javnost, tako da su pripadnici bivše vlade premijera Đinđića bili mišljenja da se Ulemek predao zato što je napravio dogovor sa ljudima iz Vlade premijera Koštunice. Dragan Veselinov, bivši ministar poljoprivrede u Vladi pokojnog premijera Đinđića, na primer, izjavio je da se : “Legija nije predao zbog zamora od skrivanja i osipanja jataka, već zbog dogovora sa nekim iz Vlade Srbije. Neko ga štiti. Do sada je najveći jatak rukovodiocima iz tajne Službe bio sam Koštunica, koji je neumorno do hapšenja čuvao Radeta Markovića, Miloševićevog Beriju, lično čuvao Miloševića u svojoj predsedničkoj rezidenciji na Dedinju punih šest meseci posle 5. oktobra i odupirao se smeni starog šefa Generalštaba Nebojše Pavkovića, sve dok ovaj nije počeo i njenu da radi o glavi. Predaja Legije pravosuđu deo je plana da suđenje Đinđićevim ubicama propadne i da se maksimalno ponište rezultati borbe protiv kriminala predhodne vlade”.⁶⁷

Za razliku od bivših funkcionera DOS, članovi i simpatizeri DSS, SPS i Srpske radikalne stranke su verovali da se Ulemek predao kako bi najzad otkrio pravu istinu o ubistvu premijera Đinđića i eventualnoj umešanosti Đinđićevih saradnika u atentat. Nikola Milošević, počasni predsednik Srpske liberalne stranke, izjavio je da ima saznanja da Ulemek “raspolaze snimcima iz kojih se lepo može videti koja su sve zvučna i javnosti dobro poznata imena boravila u kući u Šilerovoj ulici, što baca senku na predhodnu vlast”. Milošević je izneo i pretpostavku da bi Ulemek da se predao ranijim vlastima “doživeo sudbinu Šiptara i Kuma”.⁶⁸ Milorad Vučelić, potpredsenik SPS, izjavio je: “Zvuči neverovatno, ali sudeći po velikoj galami koju su digli mnogobrojni političari iz bivšeg DOS, očekuje se da se otkriju krajnje čudne stvari. Kakve videćemo. Jasno je da nešto nije u redu sa dosadašnjim postupkom. Ovo je prava prilika da se sazna istina o ubistvu Zorana Đinđića”.⁶⁹

Bez obzira na iznete spekulacije o eventualnom postojanju dogovora između nove vlasti i Milorada Ulemeka oko predaje, ostaje činjenica da je samo dva dana pre predaje Milorada Ulemeka, smenjen upravnik Okružnog zatvora u Beogradu, Aca Jovanović i na njegovo mesto postavljen Miroslav Micić. Aca Jovanović je

66 *Danas*, 05. maj 2004. godine, “Koštunica: Gospodin Legija se sam predao” Ivan Radak.

67 *Danas*, 05. maj 2004. godine, “Veselinov: Zaštitinici u Vladi Srbije”, saopštenje.

68 *Danas*, 05. maj 2004. godine, “Nikola Milošević: Legijin adut snimci iz Šilerove”, Ekipa *Danasa* i agencije.

69 *Novosti*, 5. maj 2004. godine, “I čudne stvari”.

važio kao čovek u koga je bivša vlast, vlast DOS imala poverenja. Razlozi za smenu Jovanovića nikada nisu javno obznanjeni.⁷⁰

Beogradski nedeljnik *NIN* je u izdanju od 6. maja 2004. godine pod naslovom "Mučili su me klasično" objavio pismo Radomira Markovića, bivšeg načelnika DB, optuženog za ubistvo funkcionera SPO na Ibarskoj magistrali, ubistvo Ivana Stambolića i pokušaj atentata na Vuka Draškovića u Budvi. Rade Marković je pismo uputio redakciji *NIN* iz Okružnog zatvora u Beogradu. U tom pismu, između ostalog je rekao da je Legijina predaja "gest hrabrog čoveka" i da on lično očekuje da će Legija potvrditi navode njegove odbrane, kako bi se "saznala istina".⁷¹

Dva dana pre prvog pojavljivanja Milorada Ulemeka pred Većem sudije Kljajevića, sestru pokojnog premijera Gordana Đinđić – Filipović pozvao je telefonom nepoznati muškarac i insistirao da se sretnu, kako bi joj dao njenu plaketu iz Hilandara, koju je našao pored kontejnera. Pošto gospođa Đinđić – Filipović nije pristala da se susretne sa nepoznatim muškarcem, ista osoba ju je pozvala narednog dana i rekla sledeće: "Kaži materi da prenese svom advokatu da prestane goniti Legiju, učini nešto sa matorom, sa Ružicom znamo kako ćemo. Nemoj muriji da javiš i ako javiš, nema veze, mi smo se dogovorili, naši su na vlasti. Tvoja matora misli da komšije hoće da je pokradu, treći put neće biti samo brava."⁷²

Milorad Ulemek se prvi put pojavio pred Većem sudije Marka Kljajevića 10. maja 2004. godine, kada je dao lične podatke i zatražio dodatno vreme za pipremu odbrane. Sudija Kljajević je dozvolio Miloradu Ulemeku rok od mesec dana da pripremi svoju odbranu, pa je sledeći pretres zakazao za 10. jun 2004. godine.

Činjenicu da je junski pretres trebalo da otpočne dva dana pre predsedničkih izbora u Srbiji, većina političkih stranaka je iskoristila kao materijal pogodan za predizbornoj kampanju. Ovo se posebno odnosilo na izborne štabove političkih stranaka koji su Legijinu predaju zloupotrebile za diskreditaciju Demokratske stranke i njihovog predsedničkog kandidata. Dejan Mihajlov je, u intervjuu za dnevni list *Inter-nacional* izjavio: "Lukovićeve predaje je važna, jer su dvojica osumnjičenih za ubistvo premijera ubijeni i uništeni su materijalni dokazi. Važno je da se čuje Legijino svedočenje da bi se došlo do istine". Na pitanje novinara kako komentariše odlaganje pretresa za 10. juni, dva dana pre prvog kruga izbora, Mihajlov, interseantno zaključuje: "Ne mogu to da komentarišem, jer to je odluka suda. Svaki komentar bi značio pritisak na sud".⁷³

Izborni štab predsedničkog kandidata Dragana Maršićanina iskoristio je deo intervjua, koji je nedeljnom listu *Evropa* dala majka pokojnog premijera Mila Đinđić. Šef izbornog štaba Dejan Mihajlov⁷⁴ je u saopštenju za javnost optužio i

70 *Glas*, 10. maj 2004. godine, "Legiju čekali mesec dana", M. Radulović.

71 *Nin*, www.nin.co.yu, arhiva 06. maj 2004. godine "Mučili su me klasično".

72 *Balkan*, 17. maj 2004. godine, "Najava pretnji".

73 *Inter-nacional*, 11. maj 2004. godine, "Kuća U Šilerovoj glavni svedok" O. Milivojević.

74 Videti poglavlje "Pritisci na sud, tužioca i predsednika veća".

bivše saradnike Zorana Đinđića za atentat. Pod bombastičnim naslovom “Možda Legija nije kriv, najlakše bi bilo svaliti krivicu na njega”, *Evropa* je objavila intervju čija suština leži u izjavi Mile Đinđić, koja glasi: “Legija je rekao da će otkriti ko je ubica i ja se nadam da će to učiniti. Smatram da je sve izrežirano. Možda Legija uopšte nije kriv. Najlakše bi bilo svaliti krivicu na njega zato što je izvikan...Čovek iz tadašnjeg vrha rekao mi je da su Zorana ubili njegovi, jer nisu hteli da rade. A funkcioner koji mi je to rekao u to vreme je bio ministar. Ne znam šta da mislim o tome, ali ću biti srećna da se otkrije ko je bio inicijator..”⁷⁵

Dva dana nakon intrvjua, 15. maja 2004. godine, dva muškarca su napala Gordanu Đinđić – Filipović na ulazu pred vratima porodične kuće u mestu Beloševac, kod Valjeva. Gordana Đinđić je ispričala da su dva muškarca u tamnim uniformama sličnim kombinezonu, tražila od nje neki spisak o kome ona ništa ne zna i da su tražila ime nekog ministra, nakon čega je osetila ubod igle u predelu nadlaktice i izgubila svest. Nakon toksikološke analize krvi i urina na VMA, utvrđeno je prisustvo leka diazepam i kofeina.⁷⁶

Nakon pisma Radeta Markovića, koje je izašlo u nedeljniku *NIN*, javnosti se 31. maja 2004. godine obratio Milorad Ulemek Legija, pismom koje je objavljeno u *Reviji* 92. Predsednik Sudskog veća Marko Kljajević nije znao da je Ulemek napisao pismo kojim se obraća javnosti i građanima Srbije, a portparol posebnog odeljenja za organizovani kriminal, Maja Kovačević – Tomić, citirajući odredbu člana 150. Zakona o krivičnom postupku konstatovala je da je ovaj član prekršen, jer se pritvorenik može dopisivati sa licima van zatvora, samo uz znanje i nadzor nadležnog sudije, kao i da sudija može zabraniti primanje i slanje onih pisama za koje proceni da mogu uticati na tok postupka.⁷⁷

Na pretresu koji je bio zakazan za 10. 06. 2004. godine, prvookrivljeni Milorad Ulemek je zatražio od Sudskog veća da njegovo izjašnjenje odloži za ponedeljak 14. juni, zbog toga što navodno nije želeo da utiče na ishod predstojećih predsedničkih izbora koji su bili zakazani za 13. jun. Sudija Kljajević je konstatovao da takve razloge Sud ne prihvata, niti postoji utemeljenje u Zakonu koje bi opravdalo odlaganje davanja iskaza okrivljenog zbog izbora. Sudija Kljajević je potom konstatovao da okrivljeni može svoje izjašnjenje dati tokom glavnog pretresa, kada se na to odluči, pa je nastavak pretresa zakazao za ponedeljak 14. juni.

Prvookrivljeni Milorad Ulemek započeo je iskaz u svojstvu okrivljenog 14, 15. i 16. juna, ali je pretres prekinut zbog njegovih zdravstvenih problema. Iz iskaza koji je dao Milorad Ulemek mogu se jasno razgraničiti dva dela. Jedan deo se sastoji u optuživanju i pokušaju kompromitovanja ministara, Službenika iz bivše Vlade Republike Srbije, bliskih saradnika i prijatelja pokojnog Premijera Đinđića, a drugi deo iskaza se odnosi na negiranje umešanosti u krivična dela koja se Ulemeku stavljaju na teret.

⁷⁵ *Evropa*, 13. maj 2004. godine, “Možda Legija nije kriv, najlakše bi bilo svaliti krivicu na njega”.

⁷⁶ *Balkan*, 17. maj 2004. godine, “Napadači od Đinđićeve sestre tražili da kaže ime ministra” B Ristić.

⁷⁷ *Danas*, 1. jun 2004. godine, “Legija pisao bez odobrenja, mediji objavili protiv Zakona”, A.Roknić, B. Tončić.

Tako je Milorad Ulemek optužio Čedomira Jovanovića, Vladimira Bebu Popovića, Dragoljuba Markovića da su "vrbovali" Milorada Ulemeka da im pomogne da prenesu 600 kg heroina koji je nađen u trezoru *Komercijalne banke* u inostranstvo, preko susednih zemalja: Hrvatske, BiH i Rumunije. U celu akciju transfera i prodaje heroina bio je uključen i Dušan Spasojević. Prilikom prebacivanja dela droge u Republiku Srpsku, pošiljku je preuzeo Zoran Janjušević. Milorad Ulemek je napomenuo da je Dragoljub Marković pokušao da ga "vrbuje" da radi za englesku tajnu službu. Čedomir Jovanović je prema Ulemekovim rečima, insistirao da dobije zaštitu *Crvenih beretke* iako one nisu obezbeđivale telesnu zaštitu licima. To je bio razlog što je Čedomir Jovanović sa Spasojevićem i Ljubišom Buhom Čumetom organizovao da njegov džip bude miniran kako bi mogao ubediti nadležne da mu je zbog ugroženosti neophodna zaštita *Crvenih beretki*. Milorad Ulemek je izjavio da je Čedomir Jovanović preko Vladana Batića izdejstvovao puštanje Dušana Spasojevića iz pritvora i da mu je Spasojević rekao da je za tu uslugu Batić od njega tražio da uloži pare u renoviranje fudbalskog stadiona u Obrenovcu. Preko ministra policije Dušana Mihajlovića, prema rečima Ulemeka, Dušan Spasojević je dobio zaštitu *Crvenih beretki*.

Zanimljiv je deo iskaza koji se odnosio na hapšenje Slobodana Miloševića, odnosno kako je Ulemek objasnio svoju ulogu u tom hapšenju. Kada je Ulemek ušao u kuću u kojoj se nalazio Milošević, Milošević je od njega zahtevao da prenese poruku Banetu Ivkoviću. Ulemek je pristao da prenese poruku Ivkoviću, preko jednog pripadnika *Crvenih Beretki*, ali, prema Ulemekovim rečima Ivković se "prodao" DOS i odneo pismo nadležnima u Vladi Srbije.

Drugi deo Ulemekovog iskaza koji se odnosio na negiranje optužnice je konzistentno pripremljen. Vidi se da je Ulemek dobro instuisan, da je iskaz naučio i da je intencija da se ubistvo Premijera smesti u isključivo kriminalni kontekst. Ulemek nije decidno izjavio ko je ubio Premijera, ali cela konstrukcija njegovog iskaza upućuje na zaključak (što je i njegova očigledna namera) da je Đinđić ubijen zato što su njegovi saradnici iz stranke, iz Vlade i njegov kum Dragoljub Marković napravili ličnu i "poslovnu" distancu sa Dušanom Spasojevićem. Spasojević je u to vreme imao najmoćniji kriminalni klan, ali je, prema Ulemekovim rečima, bio čovek koji je radio za javnu i državnu bezbednost Republike Srbije.

I pored instrukcija kako da se ponaša i govori, Ulemek je u pojedinim momentima, govorio nešto što možda i ne bi trebalo. Tako, kada je govorio o pobuni *Crvenih beretki*, govori o tome kako njihova pobuna nije bila politički motivisana, već su oni bili revoltirani što ih je tadašnja Vlada Srbije upotrebljavala za hapšenje haških optuženika. Ulemek svo vreme tvrdi da su *Crvene beretke* bile revoltirane odnosom Vlade prema njima. Rekao je da su ih svi napadali i "ovi iz vojske i ovi iz javne bezbednosti". I pored toga što je poricao postojanje političkog motiva za pobunu, rekao je kako su razmišljali da u vreme pobune blokiraju aerodrom u Surčinu, kako bi sprečili dobrovoljni odlazak admirala Jokića u Hag, te da su u poslednjem momentu odustali do te namere.

Ulemek tvrdi da su ga dva visoka funkcionera tadašnjeg MUP na dan ubistva Premijera Đinđića upozorili da mu se sprema likvidacija, dok ga je drugi, četiri dana pre ubistva (8. marta), upozorio da mu se sprema hapšenje. Ulemek priča o ceduljama i tajnim porukama koje je dobio, ali nije želeo da otkrije identitet osoba,

koje su mu po njegovim rečima "spasile život", već samo daje nagoveštaj da se radi o visokim funkcionerima MUP.⁷⁸

Glavni pretrse je nastavljen 12. jula, ali je ponovo prekinut 14. jula zbog zdravstvenih problema predsednika Veća sudije Marka Kljajevića.

Dva dana nakon prekida julskog dela pretresa, u Solunu, grčkoj policiji, prema tvrdnjama advokata Biljane Kajganić, dobrovoljno se predao još jedan od okrivljenih, Dejan Milenković – Bagzi. Grčka policija je saopštila da je Dejan Milenković uhapšen ispred srpsko – crnogorskog Konzulata u Solunu, u kasnim večernjim časovima 16. jula 2004. godine.⁷⁹ Povodom različitih spekulacija u javnosti oko hapšenja Dejana Milenkovića u Solunu, Ministratsvo unutrašnjih poslova Srbije se oglasilo sopštenjem u kome je izložilo redosled događaja, koji je rezultirao hapšenjem Milenkovića. Naime, u saopštenju se kaže da je UBPOK 13. maja poslalo depešu Interpolu Grčke sa molbom da proslede informacije, ukoliko ih imaju, o Dejanu Milenkoviću Bagziju, za kojim je raspisana međunarodna poternica. Dana 19. juna je grčkom *Interpolu* poslata zvanična zamolnica u vezi sa pružanjem međunarodne pravne pomoći u cilju pronalaženja i hapšenja Milenkovića. MUP Srbije je 16. jula poslao obaveštenje grčkim kolegama o tome da postoje indicije da određena lica tog dana treba da iz Srbije pređu u Grčku, kako bi se istog dana zajedno sa Milenkovićem, iz Grčke vratili u Srbiju. Tom prilikom je MUP Srbije uputio molbu da se sva ova lica, zajedno sa Milenkovićem liše slobode. Grčka policija je postupila po zahtevu MUP Srbije, pa je Milenković, 16. juna 2004. godine, u kasnim večernjim časovima (pola sata pred ponoć), uhapšen ispred srpsko – crnogorskog Konzulata u Solunu.

Pretres je nastavljen 6. septembra. Advokat Biljana Kajganić je zatražila da se pretres odloži, jer je njen klijent Dejan Milenković hapšenjem u Solunu, postao dostupan srpskim pravosudnim organima i prema tome, nema više uslova da mu se sudi u odsustvu. Veće je stalo na stanovište da hapšenje i pritvaranje u drugoj državi ne znači da je okrivljeni dostupan sudskim organima u Srbiji, pa je donelo odluku da se nastavi sa saslušanjem prvookrivljenog Milorada Ulemeka. Saslušanje prvookrivljenog je trajalo i sledeći dan, a trećeg dana sptembrskog dela pretresa, sud je nastavio sa dokaznim postupkom tako što je saslušao svedoka Tužilaštva Danila Koprivicu, koji je u vreme atentata na premijera Đinđića bio šef obezbeđenja zgrade Vlade Srbije.

Sledećeg dana, 09. septembra saslušani su svedoci tužilaštva Biljana Rodić, zaposlena u preduzeću, sa sedištem u ulici Admirala Geprata broj 14, čija se kancelarija nalazila prekoputa prostorije iz koje je, prema navodima optužnice, Zvezdan Jovanović pucao na premijera Đinđića i Milana Veruovića. Nakon Biljane Rodić svedočile su Jelena Ružić i Milenija Nikolić, kafe – kuvarice zaposlene u Zavodu za fotogrametriju, čije je sedište u ulici Admirala Geprata broj 14 i Branko Bugarski, inžinjer geodezije zaposlen u Zavodu. Sledećeg dana kao svedoci su saslušani Damir Ristić, vlasnik firme "Krol", zakupac prostorija Zavoda za fotogrametriju u ulici Admirala Geparta 14, Goran Nešković, koji se tog dana

⁷⁸ Pretres je pratio predstavnik Helsinškog odbora za ljudska prava u Srbiji.

⁷⁹ *Novosti*, 18. jun 2004. godine, "I Bagzi u lisicama", M.S.Popović i M.Babović.

slučajno zatekao u ulici Admirala Geprata, kada je izvršen atentat na premijera. Niko od navedenih lica nije izvršio pozitivnu identifikaciju okrivljenih u postupku za ubistvo premijera Đinđića. Dana 13. septembra svedočili su Nenad Šare, Vukašin Vukašinović i Lazo Nikić, bivši pripadnici Jedinice za specijalne operacije. Svedok Nenad Šare je svedočio da je u kući Milorada Ulemeka stajala puška kojom je Zvezdan Jovanović izvršio atentat na premijera Đinđića, a Lazo Nikić i Vukašin Vukašinović su to opovrgli. Dana 14. septembra svedočili su saobraćajni policajci, Goran Ilić i Rade Stevanović, koji su stigli na lice mesta posle pokušaja atentata na premijera Đinđića kod novobeogradske hale *Limes*. Istog dana, 14. septembra, kao svedok Tužilaštva je svedočio Dragan Zlatanović, takođe policajac koji je bio uključen u istragu oko pokušaja atentata kod hale *Limes*. Sledećeg dana svedočili su policajac Ljubinko Jačović, koji je sakupljao podatke o kamionima koji su trebali biti upotrebljeni prilikom atentata kod Hale, a koje je kupio Miladin Suvajdžić. Tog dana ispitani su Drago Čerketa, čija su ukradena dokumeta falsifikovana i iskorišćena prilikom kupovine kamiona, i Rade Pecikoza, koji je sačinio ugovore o kupoprodaji kamiona.⁸⁰

Iako je Milorad Ulemek još sredinom juna u iskazu pred Većem sudije Kljajevića govorio o prodaji 600 kg droge iz trezora *Komercijalne banke*, MUP Republike Srbije je tek u septembru dostvio izveštaj Specijalnom tužilaštvu o navodima Milorada Ulemeka. Portparol Specijalnog odeljenja, sudija Maja Kovačević – Tomić je potvrdila da je MUP tužilaštvu uputio dva izveštaja, jedan o drogi, a drugi o oružiju koje je nađeno u magacinima Jedinice za specijalne operacije u Kuli. Sudija Kovačević nije želela da se izjasni o sadržaju izveštaja MUP. Neki mediji su ipak objavili sadržaj izveštaja u kojem je napisano da je droga spaljena u termoelektrani *Nikola Tesla*, 9. marta 2001. godine.⁸¹

Pretnes je nastavljen 1. novembra 2004. godine saslušanjem policajaca Zorana Petrovića i Zorana Trajkovića, koji su bili zaposleni na obezbeđenju zgrade Vlade Republike Srbije kada je izvršen atentat na Zorana Đinđića. Sledećeg dana svedočio je Dragoljub Mićelović, radnik kompanije *Soko security*, koji je na dan atentata radio na prijavnici u zgradi u Admirala Geprata 14. Dana 3, 4, 5, i 8. novembra 2004. godine saslušani su svedoci koje je predložio okrivljeni Željko Tojaga (Milan Nikolić, Đorđe Ivanić, Željko Mijatović, Predrag Jovankić, Nebojša Milovanović, Predrag Ninić, Nikola Šepa, Stevo Vukša) bivši pripadnici Jedinica za specijalne operacije, koji su izjavili da je u vreme pokušaja atentata na premijera Đinđića kod hale *Limes*, okrivljeni Tojaga bio na Kopaoniku na skijaškoj obuci sa ostalim pripadnicima JSO. Na novembarskom delu pretresa svedočili su Veselin Lečić, bivši oficir za bezbednost u JSO i Slobodan Ergarac, bivši pripadnik JSO, sada zaposlen u Bezbednost – informativnoj agenciji. Na kraju novembarskog dela pretresa, Veće je donelo odluku da u nastavku postupka sasluša svedoke Zorana Janjuševića, Vladimira Popovića (na predlog Tužilaštva i advokata odbrane), Biljane Stankov, Maje Vasić, Miladina Veruovića (koje je predložilo Tužilaštvo), Čedomira Jovanovića i Dejana Mihajlova (koje su predložili punomoćnici oštećenih)

⁸⁰ Pretnes je pratio predstavnik Helsinškog odbora za ljudska prava u Srbiji.

⁸¹ *Blic*, 17. septembar 2004. godine, "Nestalo 10,6 kilograma heroina".

i Dušan Mihajlović (koga su predložili branioci okrivljenih). O predlogu za izvođenje rekonstrukcije i saslušanju drugih predloženih svedoka veće će odlučiti u daljem toku postupka. Predlog branioca okrivljenog Željka Tojage da se ukine pritvor i da se brani sa slobode, Veće nije prihvatilo iz razloga iz člana 142. stav 1. Zakona o krivičnom postupku.⁸²

Pretnes, nastavljen 20. decembra, počeo je konstatacijom da je Dejanu Milenkoviću – Bagziju postavljen advokat po Službenoj dužnosti, s obzirom da je njegov predhodni advokat Biljana Kajganić otkazala punomoćje za zastupanje. Razlog, zbog kojeg je odlučila da više ne brani Dejana Milenkovića je to, što zbog pritisaka nije više bila u mogućnosti da na valjan način obavlja funkciju branioca. Za branioca po Službenoj dužnosti postavljen je advokat Aleksandar Đorđević, bivši načelnik VI uprave SDB i lični telohranitelj Slobodana Miloševića, sve dok Dejan Milenković, ili njegova supruga ne angažuju drugog branioca. Pre početka decembarskog dela procesa, bilo je predpostavki da će novi Milenkovićev branilac biti advokat Miroslav Šera Todorović, kome je Sudsko veće oduzelo pravo da zastupa Dušana Krsmanovića posle niza incidenata koje je izazvao tokom pretresa. Advokat Todorović je izjavio da s tim u vezi: “Ne može ništa kazati, osim da su ga kontaktirali Milenkovići prijatelji. Oni su pokazali interesovanje da ga zastupa, a pregovori su još u toku..”⁸³ Nakon ekstradicije iz Grške, Milenković je ipak angažovao beogradskog advokata Nikolu Gavrilovića.

U decembru su saslušani svedoci Igor Milivojević i Dalibor Marjanović, bivši pripadnici JSO, koji su svedočili o prisustvu Željka Tojage na Kopaoniku u vreme pokušaja atentata na premijera kod hale *Limes*, Vera Branković i Gordana Živković, stanarke okolnih zgrada u ulici Admirala Geprata, Milan Bojić radnik Zavoda za fotogrametriju, Ivan Popović, bivši radnik *Parking servisa*, koji je u vreme atentata radio na parking u ulici Admirala Geprata, Dejan Gluščić, koji se zatekao u ulici Admirala Geprata u vreme atentata, Vlajko Vujadinović, policajac koji je u vreme atentata radio na obezbeđenju zgrade Vlade Srbije, Nevenka Simić, koja je sedela u obližnjem kafiću *Monument* na dan atentata. Na decembarskom delu pretresa svedočili su Rodoljub Milović, radnik UBPOK, koji je uzeo izjavu od okrivljenog Zvezdana Jovanovića u prostorijama Okružnog zatvora u Beogradu i kasnije prisustvovao davanju izjave Zvezdana Jovanovića pred zamenikom specijalnog tužioca i specijalnim tužiocem Jovanom Prijjećem. Protiv lica koja su bila prisutna prilikom uzimanja izjave od Zvezdana Jovanovića, nekoliko advokata odbrane podnelo je krivične prijave. S obzirom da je svedok Rodoljub Milović pozvan da svedoči zbog toga što nije potpisao zapisnik o saslušanju okrivljenog Branislava Bezarevića (on je izjavio da nije učestvovao u ispitivanju Bezarevića, već dvojica drugih policajaca), raspravno veće je donelo odluku da usvoji predlog advokata Željka Grbovića i zapisnik iz policije o saslušanju Bezarevića izdvoji iz spisa predmeta, tako da se ne može koristiti kao dokaz u postupku. Dana 28. decembra 2004. godine saslušan je Zoran Mijatović, bivši zamenik direktora Bezbednosno-informativne agencije, koji je dao ostavku na tu funkciju nakon pobune Jedinice za

⁸² Pretres je pratio predstavnik Helsinškog odbora za ljudska prava u Srbiji.

⁸³ *Glas*, 19. septembar 2004. godine, “Bagzi na listi svedoka – pokajnika!” D. Čuruvija.

specijalne operacije u novembru 2001. godine.⁸⁴

Pretnes koji je nastavljen 13. januara 2005. godine saslušanjem svedoka Siniše Glišića i Ninoslava Garića, trajao je samo jedan dan, s obzirom da se pozvani svedok Milorad Bracanović, koji je trebalo da svedoči još u decembru, nije pojavio. Sudija Kljajević je rekao da uslovno prihvata izveštaj lekara specijaliste, koji nije lično dostavljen i da će, ukoliko se ispostavi da izveštaj nije tačan, sledeći put naložiti prinudno dovođenje svedoka Milorada Bracanovića. Svedok Siniša Garić, koji je u vreme atentata na premijera Đinđića bio vojnik u kasarni u Topčideru, tog dana je vozio svog pretpostavljenog oficira Branislava Puhala na neki sastanak u grad. U trenutku atentata se zatekao u ulici Admirala Geprata, kada je kola, kojima je svedok upravljao, udario plavi *Pasat* karavan, kojim su, prema optužnici, pobjegli atentatori sa lica mesta. Ninoslav Garić je policajac koji je u vreme atentata radio na obezbeđenju zgrade Vlade Srbije.

Dejan Milenković Bagzi je ekstradiran iz Grčke 02. februara 2005. godine. Prvi put se pojavio pred pretresnim većem 14. februara kada je zatražio dodatno vreme za pripremu odbrane. Veće je usvojilo zahtev i dozvolilo Dejanu Milenkoviću da pripremi odbranu do 09. marta 2005. kada je zakazan nastavak pretresa.

Saradnici, advokati i stari drugari...⁸⁵

Smatramo da bi izveštaj bio nepotpun bez predstavljanja advokata odbrane u sudnici i kroz njihove medijske nastupe. Oni su deo specifične atmosfere koja prati ovo suđenje.

Časopis *Reporter* je u jednom od martovskih izdanja za 2004. godinu objavio karće biografije advokata odbrane u postupku za atentat na Zorana Đinđića. Neki od advokata brane okrivljene i u drugim postupcima. Tako, recimo, advokati Slobodan i Marko Milivojević brane okrivljenog Milorada Ulemeka i u postupku koji se vodi za ubistvo Ivana Stambolića i pokušaj atentata na Vuka Draškovića u Budvi. Milorad Ulemek u postupku koji se vodi za atentat na Zorana Đinđića, pored pomenute dvojice, ima još jednog branioca advokata Momčila Bulatovića. Momčilo Bulatović, jedan od branilaca, koji je u advokaturu otišao iz suda, bio je angažovan zajedno sa Goranom Petronijevićem u procesu, koji se vodi protiv Veselina Šljivančanina pred Haškim tribunalom. Tribunal nije prihvatio angažovanje ovih branilaca, zato što "nije proverena profesionalna stručnost advokata i njihovo poznavanje jednog od dva Službena jezika suda".⁸⁶ Nakon provere, Goran Petronijević je definitivno otpao, a Momčilo Bulatović je ostao jedan od branilaca Veselina Šljivančanina, iako je "Veselin Šljivančanin želeo da uzme drugog advokata, ali mu je naređeno da uzme Momčila Bulatovića".⁸⁷

84 Pretres je pratio predstavnik Helsinškog odbora za ljudska prava u Srbiji.

85 Naslov teksta Miloša Vasića objavljenog 09. septembra 2004. godine u nedeljniku *Vreme*.

86 www.rtvpolitika.co.yu/vesti, 10. juli 2003. godine.

87 *Report*, 9. septembar 2004. godine, "Mrlja na mrlju – karijera" Svetlana Preradić, Dijana Ivanović.

Goran Petronijević, bivši sudija, krivičar, u tandemu sa advokatom Krstom Bobotom brani Sašu Pejakovića u postupku koji se vodi za atentat na premijera Đinđića, dok u postupku, koji se vodi za ubistvo Ivana Stambolića i pokušaj atentata na Vuka Draškovića u Budvi, brani okrivljenog Radeta Markovića. Goran Petronijević je bio član sudskog veća u postupku, koji je vođen u beogradskom Okružnom sudu protiv lidera NATO zbog bombardovanja 1999. godine. Pored ovog postupka u kome je sudio, Goran Petronijević je kao sudija poznat po tome što je radio na ispomoći u sudu u Peći i da je tzv. *Đakovačkoj grupi*, koja je brojala 143 pripadnika (Albanci) dosudio ukupno 1632 godine zatvora. Ostaće upamćen po još jednom procesu, koji je vodio kao sudija na ispomoći, protiv okrivljenog Ismeta Berbatija, koga je osudio na 12 godina zatvora. Vrhovni sud je presudu ukinuo, ne zbog nedostotka dokaza, već zbog toga što je ustanovio, samo na osnovu spisa, da Berbatu to delo nije mogao učiniti.⁸⁸

Pomenuti Krsto Bobot, takođe bivši sudija, ostao je upamćen po tome što je trojicu novinara *Dnevnog telegrafa* Slavka Ćuruviju, Zorana Lukovića i Srđana Jankovića osudio na po pet meseci zatvora bezuslovno, zbog teksta "Ubijeni kritikovao Milovana Bojića". Krsto Bobot je kao dežurni istražni sudija obavio uviđaj posle ubistva na Ibraskoj magistrali, iako je za uviđaj bio nadležan istražni sudija iz Lazarevca. Posle uviđaja, sudija Bobot je zapisnik dostavio lazarevačkom tužilaštvu.⁸⁹

O bivšem sudiji Miroslavu Šeri Todoroviću bilo je više reči u predhodnom delu izveštaja. Advokata Todorovića je predsednik Vrhovnog suda Srbije razrešio dužnosti 2000. godine. Poznat je po spisateljskim afinitetima, pa se jednog trenutka u medijima pojavila informacija da je izdavanje njegove knjige "Sudija smrti" finasirao Ljubiša Buha – Čume, što je advokat Todorović rezolutno demantovao. Inače, advokat Todorović je bio direktna žrtva ljudi iz "zemunskog klana". Po njegovim rečima, Todorovića su oteli pripadnici "zemunskog klana" nakon jednog njegovog nastupa na televiziji u oktobru 2000. godine. "Slučajno mi je izletelo da u Zemunu postoje privatni zatvori. Posle toga su me uhvatili i odveli u taj zatvor u Šilerovoj ulici. Bio je decembar, a oni su me skinuli golog, bacili u prazan bazen i satima se izživljavali nada mnom. Rastezali su me nekim spravama i govorili: možeš ti još da porasteš, šteta je da budeš visok 175 cm kad možeš da porasteš do 180 cm. To je trajalo satima, a oni su primenjivali kalsične policijske metode. Recimo, Mile Luković Kum me je kao branio, a Dušan Spasojević napadao, šutirao i govorio: nemoj tako, ti si mator čovek!"⁹⁰

88 Isto

89 Isto

90 *Balkan*, 23. februar 2004. godine, "Plašim se nekog zalutalog metka naručenog od "surčinskog klana" D Manojlović.

Svedok saradnik Ljubiša Buha – Čume se oglasio povodom tvrdnji advokata Todorovića da mu ugrožava život: “On kaže da sam ja Ljubiša Buha Čume, hteo njega da likvidiram i da me je od te namere odvratio izvesni Đura Dragojević. Nikada mene nikakv Đura Dragojević nije odgovarao od namere da likvidiram mislioca Todorovića. Jer, ja nikada nisam hteo njega na bilo koji način da ugrozim, a naročito ne da ubijem”.⁹¹

Ipak, advokat Todorović je tvrdio da mu Ljubiša Buha preti i iz tih razloga je sudija Marko Kljajević odlučio da advokatu Todoroviću obezbedi zaštitu policije. Ta odluka nije realizovana, s obzirom da je advokat Todorović, u međuvremenu, angažovao sopstveno obezbeđenje. (vidi deo izveštaja pod nazivom “Tok postupka”) U istom odeljku je detaljno opisano i ponašanje advokata Todorovića i njegovog kolege Mirka Tripkovića u sudu, koje je na kraju rezultiralo odlukom veća da im obojici uskrati pravo da brane Dušana Krsmanovića u postupku za atentat na premijera Đinđića. Advokat Todorović je u jednom trenutku i priznao da je opstrukcija suđenja bila strategija njegove odbrane. (Pogledati deo izveštaja koji je označen fusnotom 50).

Iako mu je sud oduzeo pravo na odbranu okrivljenog Krsmanovića, advokat Todorović se pominjao kao mogući branilac Dejana Milenkovića Bagzija, umesto Biljane Kajganić. On je pre pretresa u decembru mesecu 2004. godine najavio da postoji mogućnost da se u sudnici pojavi kao novi Milenkovićev branilac. (Videti deo izveštaja koji se zove “Tok postupka”) U pominjanom intervjuu koji je advokat Todorović dao dnevnom listu *Glas javnosti*, na pitanje novinara, da li bi Dejan Milenković eventualno mogao dobiti status svedoka saradnika u postupku, Miroslav Todorović odgovara: “On ispunjava uslove i za njega bi to bila povoljnija situacija. Međutim, on je čestit čovek, nije za nagodbu, jer ne bi želeo nikoga da ugrozi”.⁹² To je apsolutno isti stav koji je zauzela i Biljana Kajganić, predhodni branilac Dejana Milenkovića, tvrdeći da u postupku za atentat na Zorana Đinđića, Milenković neće tražiti status svedoka saradnika, što se nije odnosilo na neke druge eventualne postupke.

Nenad Vukasović, branilac Zvezdana Jovanovića je, pre advokatske karijere radio kao inspektor savznog SUP. U pomenutom tekstu nedeljnika *Reporter* piše da je Vukasovića kao branioca Zvezdanu Jovanoviću preporučio Jovica Stanišić.⁹³ Nenad Vukasović je jedan od medijski najekspoziranijih branilaca u postupku, koji se vodi za atentat na Zorana Đinđića i jedan od najoštrijih kritičara sudija iz Veća i tužilačke strane i predstavnika bivše vlasti. Nakon predaje Milorada Ulemeka u maju 2004. godine, Vukasović je izjavio: “Dobrovoljna predaja uvek podrazumeva predhodni razgovor sa nekim, i te stvari moraju da funkcionišu kao švajcarski sat. To ukazuje da bi neko o tome morao da ima podatke, i naslućuje da će Legijina predaja doneti veliki obrt na suđenju. Očekujem da će sada biti ravsetljena i uloga bivše vlasti u organizovanom kriminalu, a obrt se već nazire u paničnim izjavama

91 *Novosti*, 17. februar 2004. godine, “Šera pliva u praznom bazenu” U.D.N.

92 *Glas*, 19. decembar 2004. godine, “Bagzi na listi svedoka – pokajnika!” D Čuruvija.

93 *Reporter*, 9. mart 2004. godine, “Mrlja na mrlju – karijera” Svetlana Preradović, Dijana Ivanović.

bivših državnih funkcionera. Oni ne mogu da ostanu netaknuti, a neki od njih moraće i sami da sednu na optuženičku klupu. Gospodin Zoran Đinđić je pao zbog svog okruženja, i sada se očekuje probijanje brana ka vrhu bivše vlasti uključujući i Demokratsku stranku”.⁹⁴ Nenad Vukasović, čovek burnog temperamenta, umeo je i na ovakav način da prokomentariše optužnicu: “Ako je Dejan Milenković Bagzi išao da ubije kamionom, šta će im onda ona glupost o zoljama? Molim vas, napišite da sam rekao da je Prijideva optužnica za obdanište”.

Advokati Slobodan Boban Milivojević i njegov sin Marko Milivojević predstvaljaju deo advokatskog tima koji brani Milorada Ulemeka. Slobodan Milivojević je u policijskoj akciji *Sablja* bio uhapšen zbog sumnje da je bio saradnik “zemunskog klana”. Konkternije, postojale su izvesene naznake da je advokat Slobodan Milivojević naplatio 250.000 eura od Dušana Spasojevića za nekoliko sitnijih usluga.⁹⁵ Utisku da su advokati odbrane prešli granicu “dobrog ukusa” i da su se identifikovali sa svojim klijentima, svakako je doprinelo i pitanje, koje je Marko Milivojević uputio jednom od svedoka na sledeći način: “Koliko dugo poznajete NAJVEĆEG PUKOVNIKA OD SVIH PUKOVNIKA I KAKO SE ODNOSIO PREMA SVOJIM LJUDIMA”?⁹⁶ Na isti način je advokat Marko Milivojević oslovio Milorada Ulemeka i na procesu koji se vodi za ubistvo Ivana Stambolića i pokušaj atentata na Vuka Draškovića, ali je tom prilikom predsednik Veća Dragoljub Albijanić upozorio da okrivljenog oslovljava isključivo sa “okrivljeni Milorad Ulemek”, a da privatne impresije ostavi za izvan sudnice.

Advokat Biljana Kajganić, bivši branilac Dejana Milenkovića Bagzija, imala je veoma raznovrsnu karijeru. Radila je kao sekretar Skupštine grada, potom kao sekretar saveznog MUP, odakle je otišla u advokaturu. U postupku za atentat na Zorana Đinđića istakla se po velikom broju prigovora, žalbi, zahteva, podnošenju krivičnih prijava protiv sudije predsednika Veća Marka Kljajevića, protiv svih lica koja su u istražnom postupku uzeli izjavu od Zvezdana Jovanovića. Posebno medijski interesantna postala je nakon objavljivanja teksta Miloša Vasića pod nazivom “Saradnici, advokati i stari drugari...”. u nedeljniku *Vreme* u septembru 2004. godine. U tom tekstu Miloš Vasić je napisao da je UBPOK, zahvaljujući tehnicu koju su dobili neposredno pre ubistva Zorana Đinđića, locirala Dejana Milenkovića u Grčkoj, u aprilu 2004. godine. U maju, “presreli” su jedan od razgovora koji je Dejan Milenković vodio sa advokatom Biljanom Kajganić. U tom razgovoru Biljana je obavestila Milenkovića da je ona sa “starim drugarima” (Jočićem i Bulatovićem) dogovorila da on dobije status svedoka saradnika i da kaže da je on po nalogu Ljubiše Buhe Čumeta, organizovao ubistvo Momira Gavrilovića koga je ubio Teča. Kada je Bagzi rekao :”Kako da kažem kad to nije istina”?, ona je odgovorila: “Ma, ko te pita šta je istina? Istina je ono što sam se ja dogovorila. Ej, ova dvojica su najmoćniji ljudi u državi, budalo!”⁹⁷ Tadašnji načelnik UBPOK Boro Banjac je transkript razgovra, sa Službenom beleškom poslao Vojislavu Koštunici, Draganu

94 *Balkan*, 4. maj 2004. godine, “Vukasović: Na optuženičku klupu i ljudi iz bivše vlasti”.

95 Reporter, 9. mart 2004. godine, “Mrlja na mrlju – karijera” Svetlana Preradović, Dijana Ivanović.

96 *Danas*, 20. februar 2004. godine, “Nakon atentata upozorio Legiju da se skloni” V Z Cvijić.

97 *Vreme*, 09. septembar 2004. godine, “Saradnici, advokati, stari drugari...” Miloš Vasić.

Jočiću, Zoranu Stojkoviću i načelniku Javne bezbednosti generalu Miroslavu Miloševiću. Nakon ovoga je Boro Banjac smenjen sa mesta načelnika UBPOK, a svi pomenuti akteri u ovom tekstu su demantovali da postoji pomenuti transkript.

Tek nedavno, ministar pravde Zoran Stojković je u emisiji *TV B92*, pod nazivom *Proces* izjavio: “Ja sam ga tada nazvao i rekao mu (misli na Miloša Vasića) ‘zašto nisi došao da pitaš, znamo se dovoljno, ja sam čovek koji će uvek reći ono što znam. Dobro znaš, jer dugo pratiš pravosuđe da takvi izveštaji nikada ne mogu doći meni.’ Ja još nisam ni znao da postoje takvi izveštaji. Onda, kada se pojavio gospodin Popović kod vas, pa u najavi kaže – ministar Stojković vršio pritisak na specijalnog tužioca da ne objavi izveštaj – onda ja shvatam da izveštaj postoji i što je za mene vrlo bitno, sad mi je jasno ko je izvor informacija za gospodina Vasića – specijalni tužilac. Ja sam tada pozvao republičko Tužilaštvo i rekao – molim vas, svi znate da ja nikad nisam video Jovana Prijjića, nikada razgovarao Službeno, nikada on nije došao kod mene, niti ja kod njega”.⁹⁸

Na tekst Miloša Vasića, Biljana Kajganić je imala sledeći kometar: “Šokirana sam ovim apsolutnim lažima...Organizuju orkestrirane napade sa više strana, i to oni koji su ogrezli u kriminal, a na ovaj način žele da prikriju svoje delo i nedostatak dokaza”.⁹⁹ U istom intervjuu, Biljana Kajganić je obznanila i sledeće: “Obvestila sam pre izvesnog vremena ministra policije Dragana Jočića da mi indirektno, preko Milenkovićeve supruge Janse, preti zaštićeni svedok Ljubiša Buha Čume... Buha je Jasni govorio da me skloni kako ne bih više bila Dejanov advokat”.¹⁰⁰

U listu *Svedok* od 05. oktobra 2004. godine, Biljana Kajganić je otkrila svoje viđenje spornog događanja i svog učešća u odbrani Dejana Milenkovića. Prvo, obznanila je da je Interpolova potrenica za Dejanom Milenkovićem izdana tek tri dana nakon njegove predaje solunskoj policiji, dakle 19. jula 2004. godine. Što se tiče statusa svedoka saradnika, advokat Biljana Kajganić je tvrdila da ona nikada nije predlagala Dejanu Milenkoviću ovaj status. “Od zvaničnih predstavnika tužilaštva, koji su poslani da razgovaraju sa mnom, i to decembra prošle, ili januara ove godine, traženo je da prihvatim status koji su ponudili Bagziju. To sam odbila i saopštila Draganu Filipaču, koji je došao u ime Đorđa Ostojića da bi razgovarao na tu temu. Oni su navodno bili obavешteni da je Milenković izrazio želju da bude svedok saradnik”.¹⁰¹

98 www.b92.net, 21. februar 2005. godine, “Stojković: Nisam znao za transkript”.

99 *Novosti*, 10. septembar 2004. godine, “Svedok iz policijske slušalice” U.D.N.

100 Isto

101 *Svedok*, 5. oktobar 2004. godine, “Bagzi neće biti svedok – saradnik” Branka Mitrić.

Pitanje statusa okrivljenog Dejana Milenkovića – Bagzija je veoma bitno i očigledno je, kako se u javnosti spekuliše, nekima veoma stalo da Dejan Milenković nipošto ne dobije status svedoka saradnika. Tako su neki mediji spekulisali da su najave za smenu specijalnog tužioca Jovana Prijića imale veze sa dodeljivanjem statusa svedoka saradnika Dejanu Milenkoviću u postupku za atentat na Zorana Đinđića. Sasvim je očigledno da to nikako ne bi odgovaralo ostalima koji su okrivljeni u ovom postupku, a branilac Dejana Milenkovića, Biljana Kajganić je energično dematovala mogućnost da bi on prihvatio takav status u postupku. Nakon njenog povlačenja iz postupka (videti deo izveštaja pod nazivom “Tok postupka”), advokat Miroslav Šera Todorović, koji je sebe legitimisao kao mogućeg naslednika Biljane Kajganić na mestu Milenkovićevog branioca, je takođe, rekao, da Bagzi kao pošten čovek nikada ne bi pristao na status svedoka saradnika.¹⁰²

Pojedini advokati imaju veoma različite uloge u postupcima iz oblasti organizovanog kriminala. Tako, recimo, advokat Veljko Delibašić se u postupku za ubistvo policijskog generala Boška Buhe pojavljivao kao zastupnik oštećenih, porodice pokojnog generala. U postupku za ubistvo Ivana Stambolića i pokušaj atentata na Vuka Draškovića u Budvi, advokat Delibašić se pojavljuje kao branilac okrivljenog Milorada Bračanovića, u postupku za atentat na Zorana Đinđića, on je zamenio Mirka Tripkovića i Miroslava Todorovića na mestu branioca okrivljenog Dušana Krsmanovića.

O nastupu advokata u sudnici i van nje, bilo je reči u predhodnim delovima izveštaja. Postojala je očigledna strategija da se postupak opstruira i obesmisli, kroz razne procesne radnje koje su advokati praktikovali u prvom delu postupka. Ono što je izvesno je da je opstrukcija prestala kada je na vlast došla nova vlada koja je odmah na početku najavila ukidanje specijalnih odeljenja (videti deo izveštaja pdo nazivom “Pritisak na sud, tužioca i predsednika veća). Na ovaj predlog i najavu advokati odbrane su oduševljeno reagovali, a da je to stav većine advokata stavio je do znanja predsednik Advokatske komore Beograda, Vojslav Nedić.¹⁰³

Advokatska komora Beograda i njen predsednik nisu reagovali na ponašanje branilaca tokom pretresa. Advokatska komora Beograda se nije oglasila ni jednim saopštenjem povodom očigledno nedopustivih i bahatih postupaka svojih članova. Jedino saopštenje koje je Advokatska komora Beograda sročila je ono u kome su protestovali zbog odluke Haškog tribunala da Slobodanu Miloševiću postave barnioca u postupku.

Dve nevladine organizacije Komitet pravnik za ljudska prava i Fond za humanitarno pravo su 14. februara 2004. godine izdale saopštenje u kome su se osvrnuli na ponašanje advokata, ali i Advokatske komore Beograda. Postavile su pitanje “što Komora nije reagovala i izbacila iz članstva branioca koji kaljaju profesiju...Etika nalaže advokatima da brane svoje klijente, a ne da se idnetifikuju

102 *Glas*, 19. decembar 2004. godine, “Bagzi na listi svedoka – pokajnika!” D Čuruvija.

103 *Politika*, 31. mart 2004. godine, “Za i protiv specijalnog suda”, Aleksandra Petrović.

sa branjenicima, i da nipodaštavaju sud”.¹⁰⁴ Na saopštenje nevladinih organizacija su veoma oštro reagovali pomenuti advokati, tvrdeći kako nije istina ono što su organizacije izvukle kao zaključak. Advokat Momir Bulatović, branilac Milorada Ulemeka je izjavio: “Takva optužba, koju upućuju organizacije koje u svom nazivu imaju reč “humano”, apsolutno dezavuiše tu organizaciju. Niko od branilaca ni jednim svojim gestom nije pokazao da se identifikuje sa svojim klijentom..”.¹⁰⁵

Da stvari stoje ipak drugačije od onoga što je izjavio advokat Bulatović, govori nekoliko činjenica. Na primer, 11. februara 2004. godine pred početak pretresa, mediji su zabeležili sledeći događaj iz sudnice: “Kada su optuženi uvedeni u deo ograđen staklima, advokatima je omogućeno da razgovaraju sa klijentima. U “akvarijum” je ušlo desetak branilaca... Advokat Nenad Vukasović je ušao među poslednjima i rukovao se i tri puta poljubio s branjenikom Zvezdanom Jovanovićem..”.¹⁰⁶ Advokat Marko Milivojević je, dok mu nije zabranjeno, okrivljenog Ulemeka oslovljavao sa “pukovnik, najveći od svih pukovnika”, a advokat Miroslav Šera Todorović je u nekoliko navrata u sudnici veoma emotivno “demonstrirao”, kao onda kada je odbijao da sedne, iako mu je predsednik veća oduzeo reč.

Uz JUKOM i Fond za humanitarno pravo, saopštenjem se javnosti obratilo i Društvo sudija Srbije u kojem je konstatovano da su: “pojedini advokati grubo prekršili svoj kodeks, zloupotrebili svoja prava, povredili ugled suda i neprimerenim napadima na predsednika sudskog veća, urušili ugled profesije”.¹⁰⁷

Vojislav Nedić, predsednik Advokatske komore Beograda, rekao je da će “Komora zauzeti stav, ne samo u odnosu na rad advokata, nego i na eventualne propuste sudije. Nama se javilo više advokata koji će se obratiti Komori kako bi ukazali na kršenje zakona od strane sudije...Ovde se radi o komplikovanom postupku sa mnogo učesnika i nije neuobičajeno da sudije i advokati koriste određena procesna sredstva”.¹⁰⁸

Nesumnjivo da je ponašanje advokata u sudnici bilo i svojevrsna “politička demonstracija najprizemnijeg nivoa”¹⁰⁹, jer upitan da da mišljenje o advokatu Rajku Daniloviću, zastupniku porodice Đinđić, advokat Dušan Mašić, jedan od branilaca u postupku je rekao: “On je bespredmetan, bivši političar, propali komunista..”, da je “omatorio i postao malo dementan, pa je zaboravio da je bio sekretar Komunističke partije Beograda u vreme Buće Pavlovića, a sada je na listi SSJ..”. Tom prilikom Dušan Mašić je dodao: “...Danilović je sve češće na strani tužilaca, a sve manje

104 *Balkan*, 17. februar 2004. godine, “Suđenje se gubi u formalnim radnjama a ubistvo politizuje” D Manojlović.

105 *Balkan*, 17. februar 2004. godine, “Sa Legijom ne kontaktiram, angažovala me je njegova žena Aleksandra” I Cvetković.

106 *Nacional*, 11. februar 2004. godine, “Izljubili se Zvezdan i advokat Vukasović” K. Kapisoda.

107 *Blic*, 21. februar 2004. godine, “Grubo kršenje kodeksa”, agencijska vest Bete.

108 *Glas*, 21. februar 2004. godine, “Nedopustivo suđenje putem medija” Ivan Stojković.

109 Izjava advokata Rajka Danilovića listu “Blic”, od 19. februara 2004. godine u tekstu pod naslovom “Advokatske mine u sudnici”, Nataša Jovanović.

advokat. Tu su klijenti da odluče kome će da ukažu poverenje”.¹¹⁰ Utisak da se okrivljeni i njihovi branioci i zastupnici oštećenih nalaze i na različitim političkim pozicijama upotpunio je okrivljeni Milorad Ulemek kada se sledećim rečima obratio advokatu porodice Đinđić, Srđi Popoviću: “Odgovoriću vam, jer morate da se opravdate pred svojim mentorima!”¹¹¹

110 *Nacional*, 11 februar 2004. godine, “Neko se bavio politikom, a neko jurio sitne lopove” S.M.

111 *Danas*, 07. septembar 2004. godine, “Teška pitanja za prvooptuženog “ V Z Cvijić.

Četvrti metak i Drugo habsburško carstvo

“Proces veka u Srbiji”, kako se često naziva postupak za atentat na Premijera, konstantno je u centru pažnje javnosti. Veliki broj elektronskih i štampanih medija prati tok postupka, ali se mediji bave i svim drugim stvarima koje su neposredno ili posredno vezane za atentat na Zorana Đinđića.

Još pre nego što je postupak i počeo mediji su objavili gotovo sve činjenice koje su bile relevantne za predmet i tok postupka. U štampanim i elektronskim medijima pojavili su se zapisnici iz istrage okrivljenih, svedoka saradnika, ostalih svedoka, obdukcioni nalazi, zapisnici sa uviđaja, izveštaji veštaka. Gotovo da nema ni jedan dokaz koji je prikupljen u istrazi, a da vrlo brzo nije “osvanuo” u medijima. Osim tih iskaza, pozivaju se razni stručnjaci, analitičari koji komentarišu dokaze i daju svoje ocene optužnice i toka postupka. Mediji razgovaraju sa prijateljima, rodbinom, saradnicima okrivljenih i oštećenih, koji, uz to što pričaju o detaljima iz života nekog od aktera postupka, obavezno iznose svoju verziju događaja i ne libe se da procenjuju i kvalifikuju dokaze koji su im poznati i dostupni, daju procenu toka postupka, osvrću se na rad suda, tužilaštva i odbrane.

Mediji razgovaraju sa budućim svedocima koji i pre sudskog postupa iznose činjenice o kojima će svdočiti, pišu knjige i u njima objavljuju podatke koji su relevantni za tok postupka. Okrivljeni, iz pritvora i svedoci saradnici se obraćaju javnosti raznim pismima i saopštenjima, a neretko, akteri postupka polemišu i kroz medije jedni sa drugima.

Specijalno tužilaštvo je u početku reagovalo tako što je Prvom opštinskom tužilaštvu u Beogradu poslalo informaciju u kojoj se navode primeri povrede tajnosti postupka. Reagujući na dopis, nadležni tužilac je zatražio izjave glavnih i odgovornih urednika tih medija. Nakon izjašnjavanja glavnih urednika, neki mediji su prestali da objavljuju informacije, ali su drugi i pored upozorenja nastavili, jer u suštini ništa povodom toga nije preduzeto. Nisu usledile krivične prijave, niti je protiv bilo koga vođen postupak.¹¹²

Profesor Momčilo Grubač je mišljenja da iznošenje dokaza u javnost u velikoj meri može ugroziti postupak: “Kao ilustraciju koliko je ova konstatacija tačna može se reći i da je postupak već ugrožen zato što su sadržaji zapisnika iz istrage već objavljeni u nekim medijima što je nedopustivo. Zakon je obavezivao Službenom tajnom sve učesnike u fazi istrage i predkrivičnog postupka. Za iznošenje ovih podataka može se i krivično odgovarati, ali eto to nekoga nije sprečilo da ih obelodani...Čudno je da i dalje posle toliko vremena nije obnarodovano da li je Specijalno tužilaštvo ili policija pokrenula postupak ili podnelo krivičnu prijavu protiv NN lica koje je podatke odalo medijima. Ni oni koji su ih objavljivali u nastavcima nisu dogovarali za to..”¹¹³

112 *Nedeljni telegraf*, 11. februar 2004. godine, “Javno miniranje procesa stoleća”, D. Belić.

113 *Glas*, 21. februar 2004. godine, “Nedopustivo suđenje putem medija”, Ivan Stojković.

Mediji su otišli i korak dalje, kada su objavili pisma okrivljenih koji se nalaze u pritvoru. Tako je beogradski nedeljnik *NIN* objavio pismo Radomira Markovića, a *Revija 92* pismo Milorada Ulemeka, u maju 2004. godine. Ocena je stručne javnosti da “okrivljeni imaju prvo da se brane, ali se na ovaj način pretres prenosi u štampu, tamo gde mu nije mesto”.¹¹⁴ Milorad Ulemek je veoma svestan toga da “mediji u pogršnim rukama mogu da budu opasna stvar”¹¹⁵, tako da tolerisanje ovakvih postupaka, kao što je mogućnost da okrivljeni pišu pisma iz pritvora i obraćaju se javnosti, možda “ide na ruku okrivljenima”, ali svakako ne doprinosi nesmetanom i efikasnom vođenju postupka.

Nadležni organi nisu reagovali ni kada je dnevni list *Kurir* 6. septembra 2004. godine u tekstu sa pretencioznim naslovom “Kako su streljani” objavio fotografije sa obdukcije Dušana Spasojevića i Mileta Lukovića. Ovo se uklapa u intenciju pojedinih dnevnih i nekih nedeljnih listova u Srbiji da “dokažu kako je optužnica Jovana Prijijća “na staklenim nogama”, kako su atentat na Zorana Đinđića umešani njegovi najbliži saradnici i neke strane Službe.

Ima nekoliko priča koje se kroz medije neprekidno forsiraju. Jedna od pomenutih, jeste kako su zapravo streljani Dušan Spasojević – Šiptar i Mile Luković – Kum prilikom hapšenja u Meljaku, kao nezgodni svedoci koji bi mnogo mogli da kažu o sprezi bivše vlasti sa “zemunskim klanom”. Različite se verzije ubistva somninju, od one da su ubijeni na drugom mestu, pa već mrtvi doneti u Meljak, do one da su streljani na licu mesta u Meljaku, umesto da budu uhapšeni. Kao dokaz “razotkrivanja te istine”, *Kurir* je objavio fotografije sa obdukcije.

Druga omiljena priča nekih beogradskih tabloida, ali i nedeljnika *NIN* i njihovog novinara Nikole Vrzića jeste priča o “trećem metku” i “drugom pucaču”. Nikola Vrzić je iz nedelje u nedelju pisao tekstove kojima je pokušavao da dokaže da optužnica koju je sastavilo Specijalno tužilaštvo nije održiva. On je objavljivao informacije iz zapisnika sa uviđaja koji je sačinjen na mestu ubistva, i onog koji je sačinjen u zgradi broj 14 u ulici Admirala Geprata, zatim, objavljivao je i komentarisao “tumačio” informacije iz obdukcionog zapisnika pokojnog Zorana Đinđića, informacije iz obdukcionog zapisnika Dušana Spasojevića i Mileta Lukovića, detaljno analizirao iskaze svedoka saradnika sa tendencijom da dokaže kako svedoci ne govore istinu. U jednom od tekstova u kojima Vrzić veoma pomno analizira materijalne dokaze iz predmeta, zaključuje ga sledećom konstatacijom: “Najzad, da li sve ovo znači da *NIN* staje u odbranu Zvezdana Jovanovića, čoveka koji je optužen da je ubio premijera Srbije Zorana Đinđića i ranio njegovog telohranitelja Milana Veruovića. Ne. Naravno da ne. Čitava priča ima samo jedan cilj. Cilj je da ukažemo na nove čudne okolnosti u istrazi premijerovog ubistva, koje još jednom unose sumnje u zvaničnu verziju. Samim tim, pojačavamo i strah da ubistvo premijera nije rasvetljeno. Zbog policijske nestručnosti, bahatosti ili loše

114 *Danas*, 1. jun 2004. godine, “Legija pisao bez odobrenja, mediji objavili protiv Zakona”, A Roknić, B Tončić.

115 *Novosti*, 15. juli 2004. godine, “Privatne novine”, citat Milorada Ulemeka sa pretresa za atentat na premijera Đinđića.

namere pojedinaca? Možda će se jednog dana i to saznati. Oni pikavci “davidova” još se dime..”.¹¹⁶

Do koje mere se mediji zloupotrebljavaju radi obesmišljavanja optužnice i postupka u celini, govori podatak da je teorija o tzv.”trećem metku” prevaziđena, već se uveliko spekuliše sa “četvrtim metkom koji prema sudskim spisima nije ni pronađen” i da je u atentatu učestvovao i “treći strelac”.¹¹⁷

Korsteći iskaz koji je u postupku dao Milorad Ulemek, o 600 kilograma droge koja je prodana na incijativu najbližih Đinđićevih saradnika, Čedomira Jovanovića, Vladimira Popovića, Gorana Vesića i Dragoljuba Markovića, “spornog ubistva Dušana Spasojevića i Mileta Lukovića”, propusta u istrazi, sadržaja optužnice, neki mediji sasvim otvoreno govore o tome kako su najbliži saradnici Zorana Đinđića organizovali atentat. “Da li je Beba Popović pravi organizator atentata”?¹¹⁸ “Dragan Jočić, novi ministar policije, počeo je da pobeđuje nasledene probleme u sketoru, te planira da pretrese neke stare slučajeve: ubistvo Zorana Đinđića i Momira Gavrilovića kao i da istera na čistac Čedomira Jovanovića, Vladimira Bebu Popovića i Nenada Milića, koji slove za najmoćnije ljude prethodne vlasti. Kako tvrdi izvor *Evrope* iz vrha policije, uveliko se prikupljaju dokazi koji bi ove čelnike dosovog režima mogli da pošalju na optuženičku klupu”.¹¹⁹ U seriji tekstova, pored nedeljnika *NIN*, čiji je cilj kao što vidimo da raskrinkaju i na pravi način rasvetle ubistvo Đinđića, učestvovali su veoma intezivno dnevni list *Kurir*, *Balkan*, *Internacional*. U aprilu 2004. godine, pre nego što će se Milorad Ulemek predati, *Balkan* je objavio seriju tekstova sa nadnaslovom tipa: “*Balkan* istražuje: U atentat uključeni premijerovi saradnici iz vlasti, on im je verovao, a oni su ga lagali tvrde sručnjaci”, pa naslov: “Zaveru skovali ljudi bliski Đinđiću, inače bi znao šta mu se sprema”¹²⁰, ili “U atentatu pucao i drugi čovek, zavera skovana u vrhu vlasti!”¹²¹ “Ako je premijer bio nezadovoljan Bebom, Čedom, Mihajlovićem, Rašetom, onda oni možda nešto znaju o ubistvu Đinđića”.¹²²

Uz podršku medija, okrivljenih, pojedini članovi i funkcioneri Vlade Republike Srbije sasvim su otvoreno stavili do znanja da smatraju da postupak i optužnica treba da obuhvate prave organizatore zločina, a to su pomenuti saradnici Zorana Đinđića i da optužnicu treba revidirati u tom pravcu. (O ovome se na vrlo detaljan način govori u delu izveštaja pod nazivom “Pritisci na sud, tužioca, predsednika veća”.)

116 *Nin*, 13. maj 2004. godine, “Opušci u kancelariji br. 55”, Nikola Vrzici.

117 *Novosti*, 27. maj 2004. godine, “Četvrti metak iz Nemanjine”? D.P. Veljković.

118 *Inter – nacional*, 10. maj 2004. godine, “Policija zna”, Nikša Bulatović.

119 *Evropa*, 15. april 2004. godine, “Čeda, Beba, Milić, Čume...uskoro na optuženičkoj klupi”? J.P.

120 *Balkan*, 27. maj 2004. godine, tekst potpisao E.B.

121 *Balkan*, 23. jul 2004. godine, tekst potpisala Danijela Ćirović.

122 *Kurir*, 24.–25. april 2004. godine, “Enigma Đinđić”, Dejan Vraneš.

Pored organizatora atenata “koje treba tražiti među Đinđićevim najbližim saradnicima”, neki mediji i advokati odbrane upućuju na umešanost stranih službi u atentat na premijera. Razgovorima i intervjuima sa ekspertima, kao što su Marko Nicović, Božidar Spasić, uloga stranih obaveštajnih službi, u atentatu na premijera Đinđića, pre svih engleske MI6, mediji rasplamsavaju još jednu od omiljenih teorija zavere. Gostujući na Hrvatskoj televiziji, bivši ministar spoljnih poslova Goran Svilanović je ispričao moguću verziju Legijine odbrane, koja je potekla od Gradimira Nalića, nekadašnjeg savtenika za ljudska prava Predsednika SRJ, Vojislava Koštunice. Prema tom scenariju, kako je Svilanović prepričao: “Legija će na suđenju da kaže da se on sa Đinđićem dogovorio da ubije njegovog telohranitelja, da bi Đinđić onda imao razlog da organizuje tu veliku operaciju ‘Sablja’ i da pohvata gomilu kriminalaca, ali da je neka strana služba ispalila treći metak i ubila Đinđića i da on nema ništa s tim”.¹²³ Gradmir Nalić je demantovao Gorana Svilanovića i izjavio da koliko on zna “...nije prvi put da Svilanović u inostranstvu priča gluposti. To je radio dok je bio ministar spoljnih poslova, a vidimo da je sad potrčao da se uključi u ono što je bivši premijer Živković nazvao samoorganizovanjem..”.¹²⁴

U tekstu pod nazivom “Đinđić–Srbin pred smrt”, bivši savetnik Predsednika SRJ Vojislava Koštunice za medije, novinar Aleksandar Tijanić je napisao: “Srbin pred smrt. Odmaknut od kriminala. Pred smrt. Odmaknut od stranaca. Pred smrt. Odmaknut od Bebe i Čede. Pred smrt. Odmaknut iz Zemuna. Pred smrt. Preseljen iz Berlina u Vašington. Pred smrt. Mudar. Ali, već mrtav. U povorci, iza kovčega, u DS koji se odrekao njegovih ljudi a njega beatifikuje, svako naslućuje da Đinđić nije bio samo ono što se videlo. Da nije streljan zbog onog što se znalo...Oroz snajpera vuku dva prsta. Šalju dve poruke. Jedan pripada anđelu pakla. Nije se složio da Zoran menja njihov dogovor. To je rekao na srpskom. Drugi prst? Taj je bio protiv da Đinđić postane Srbin. To nije rekao na srpskom”.¹²⁵

U moru tekstova koji su se bavili ulogom bivših Đinđićevih saradnika i stranih službi u atentatu na premijera, različitih teorija zavere koje su u tabloidima raspredali stručnjaci za obaveštajni rad tajnih službi, našao se i intervju sa Milanom Vidojevićem objavljen u listu *Svedok* 18. maja 2004. godine. Dakle, ovaj intrevju je objavljen nekoliko nedelja pre nego što je Milorad Ulemek trebalo da da iskaz u postupku za atentat na premijera Đinđića. Vidojević, koji je u tekstu predstavljen kao “jedan od poznavalaca rada obaveštajnih službi”, na pitanje novinara Borisa Aleksića: “Na kraju, da li je moguće da je premijer Đinđić stradao jer se svesno ili nesvesno suprotstavio projektu koji je tek nazirao, stvaranju nove Habsburške monarhije u kojoj Hrvati treba da preuzmu ulogu Srba na Balkanu”?, Milan Vidojević odgovara: “To je veoma opširna tema. Novo Habsburško carstvo se obnavlja kroz EU. Nema sumnje da je Josip Broz Tito pripremio nezavisnost Hrvatske kako ne bi odgovarali za zločine počinjene u Drugom svetskom ratu, napr. za kongloze u kojima su ubijali srpsku decu...Možda će neko pomsiliti da je sve ovo bilo previše za premijera jedne male i napaćene Srbije, ali upravo jedna takva mala zemlja,

123 *Inter-nacional* 17. maj 2004. godine, “Svilanović: Đinđić i Legija se dogovorili da insceniraju atentat”.

124 Isto

125 *Nin*, 04. mart 2004. godine.

jeste srušila moćnu prvu Habsburšku monarhiju”.¹²⁶

Jovan Prijčić, kome je istekao mandat u julu 2005. godine, nije reizabran na mesto specijalnog tužioca za organizovani kriminal. Postavljen je na mesto zamenika specijalnog tužioca. Bivši zamenik specijalnog tužioca, Milan Radovanović, koji je zastupao optužnicu protiv okrivljenih za ubistvo premijera, osumnjičen je za odavanje Službene tajne i određen mu je pritvor. Radovanović je osumnjičen da je neovlašćenim licima preneo informaciju o policijskom prisluškivanju, čiji je cilj bio da se prikupе dokazi o korupciji u Vrhovnom sudu Srbije. Drugi zamenik specijalnog tužioca koji je neposredno zastupao optužnicu za ubistvo premijera, Nebojša Maraš, napustio je tužilačku funkciju i postao advokat. Zastupanje optužnice u postupku preuzeo je zamenik specijalnog tužioca Mirosljub Vitorović, koji je zastupao optužnicu za ubistvo Ivana Stambolića.

Dejan Milenković Bagzi je zatražio dobijanje statusa svedoka saradnika, ali je predlog specijalnog tužioca za dodeljivanjem tog statusa odbilo Prvostepeno veće Posebnog odeljenja. Vrhovni sud Srbije je, u međuvremenu, ukinuo odluku Prvostpenog veća, te će to veće o ovom pitanju ponovo odlučivati.

Iako su veštaci iscrpno svedočili pred Sudskim većem i drugim učesnicima u postupku, od Kriminološkog instituta iz Visbadena zatraženo je novo veštačenje čiji bi cilj bio da se utvrdi odakle su stigli meci kojima su pogođeni premijer Đinđić i telohranitelj Veruović, kao i to, koliko je hitaca bilo ispaljeno, na osnovu materijalnih tragova koji su nađeni na licu mesta.

Dok se čekaju rezultati iz Visbadena, pojedini štampani mediji, predvođeni beogradskim nedeljnikom *NIN*, objavljuju priču o fotorobotu i o tome kako je zapravo premijera Đinđića ubio pripadnik hrvatske tajne Službe, moguće bivši pripadnik Legije stranaca, a ne okrivljeni Zvezdan Jovanović. Novinar *NIN*, objavljuje imena dvojice hrvatskih državljana koji su u vreme atentata boravili u Srbiji. Veoma brzo se ispostavilo da su obojica detaljno provereni odmah nakon atentata i da se odmah ustanovilo da nemaju nikakve veze sa atentatom. Međutim, ovaj podatak ne sprečava novinare *NIN* da nastave sa svojom «istragom» koja bi trebalo da dokaže neosnovanost optužnice Jovana Prijčića, kao i to kome je i zbog čega odgovaralo da istragu i optužnicu usmere u pogrešnom pravcu.

126 *Svedok*, 18. maj 2004. godine, “Atentat na premijera snimale dve kamere”, Boris Aleksić.

U budućnosti, ako završi, naravno da je znao i naravno da se sa njim video, ali ne zna to da bi od tog dobila informaciju da bi sa njim bilo... u to raditi element koji jeste ništa, ne samo o njemu, nego, da se ono radi, naravno, vreme, znao je, naravno, da je vreme kada bivevno došli da dostavljamo izjavu. Nije nikakva tajna da to radi majka, nikakva tajna nije da to radi majka, povezano sa službom državne bezbednosti, nikakva tajna nije da to radi, i nikakva tajna nije da je jedinica 304.